DAVID HEWSON

CASA PĂPUȘILOR

Unde secrete întunecate
pândesc după fiecare ușă...

DAVID HEWSON

CASA PĂPUȘILOR

editura rao

Pentru Eddie

Amsterdam

Cartierul Jordaan

Podul Berenstraat

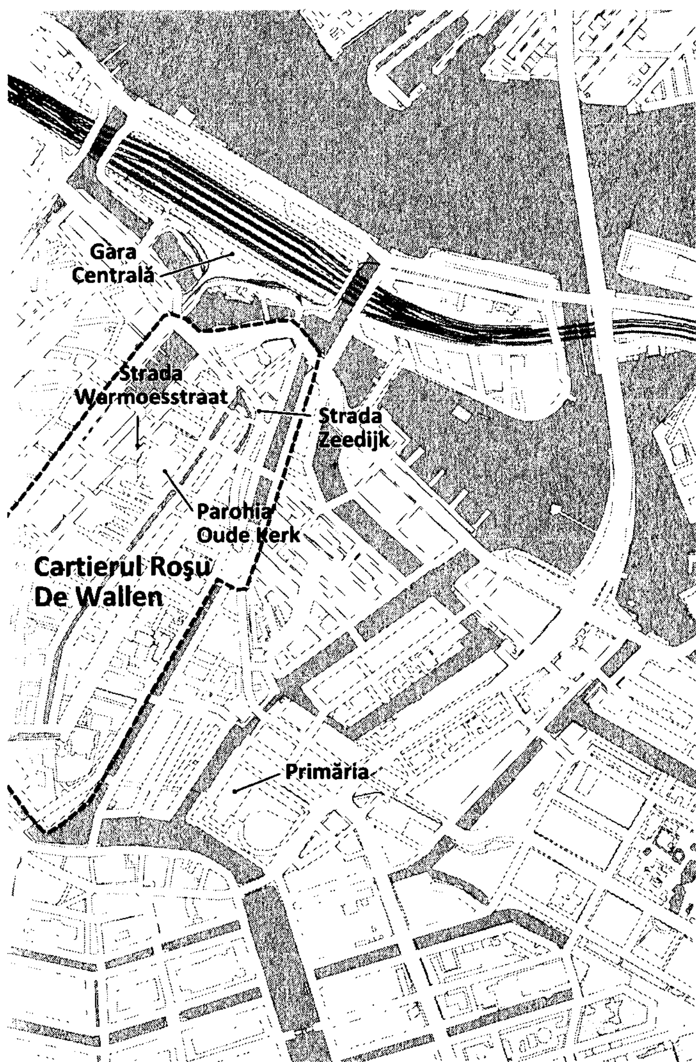
Capela Begijnhof

Strada Elandsgracht

Secţia de poliţie Marnixstraat

Piaţa Spui

Piaţa Leidseplein

Gara
Centrală
Strada
Warmoesstraat
Strada
Zeedijk
Parohia
Oude Kerk
Cartierul Roşu
De Wallen
Primăria

PARTEA ÎNTÂI

LUNI, 17 APRILIE

1

– Vos?

Laura Bakker străbătuse fiecare încăpere a Rijksmuseum căutându-l.

– Pieter Vos?

Era un bărbat fragil, de înălţime medie, gârbovit în haina lui de iarnă verde-pal ce avusese parte de zile mai bune. Aşezat pe o băncuţă în faţa celei mai mari case de păpuşi pe care ea o văzuse vreodată, Vos părea în acelaşi timp şi tânăr, şi bătrân. Postura, părul lung, castaniu, hainele şifonate şi uzate îi trădau vârsta mijlocie. Faţa însă îi rămânea lipsită de riduri, preocupată, în stare de alertă. Ca a unui profesor preferat de elevi sau a unui preot răbdător, atent. Iar ochii albaştri, fixaţi în întregime pe casa de păpuşi din faţa lui, aveau acea strălucire puternică, dură a vazei de pe şemineul ei de acasă, din Dokkum. De neclintit. Inteligenţi.

Îi citise dosarul înainte ca de Groot să o trimită de la secţia de poliţie aflată la o distanţă scurtă de străbătut pe bicicletă, în Marnixstraat. Pieter Vos, treizeci şi nouă de ani. Demisionase din postul lui de brigadier la aceeaşi secţie de poliţie cu doi ani mai devreme, după eşecul investigaţiei dispariţiei propriei lui fiice, Anneliese. Trăia o existenţă boemă, deprimantă, pe o barcă transformată în locuinţă, în Jordaan, zbătându-se să supravieţuiască din rămăşiţele neînsemnate ale pensiei lui obţinute prematur.

Bakker scăpă dosarul pe care îl adusese cu ea. Hârtiile, fotografiile se împrăştiară peste tot. Înjură. Câteva capete se

întoarseră spre ea. Ridică repede documentele şi fotografiile de pe podea şi le îndesă la loc în mapă.

El o scruta deja stăruitor. O privire pe care ea o cunoştea. Care părea să spună... *ai fost neîndemânatică.*

– Vos? întrebă ea, privind o poză de legitimaţie pentru a se asigura că avea în faţă omul pe care-l căuta.

Pe când lucrase în poliţie, Vos arătase şi mai tânăr ca bărbatul din faţa ei. Evenimentele din ultima perioadă îl îmbătrâniseră.

De Groot îi fusese şef. Un prieten apropiat, din câte îşi putea da ea seama. Dezamăgit de demisia lui Vos şi de pierderea unuia dintre poliţiştii faimoşi ai Amsterdamului, şi asta... din cauza cărui fapt?

Din cauza încercării de a repara o casă-barcă dărăpănată pe Prinsengracht, aflată la doar cinci minute de mers de biroul pe care îl ocupase el odinioară. Primele articole decupate din ziare îl lăudau pe Vos ca fiind principalul inamic al lumii interlope a oraşului, un detectiv modest, lipsit de energie, dar care sfâşiase bandele oraşului afişând o simplă ridicătură din umeri şi un zâmbet. Nu că ar fi fost prea mult de citit. Se ferise mereu de lumina reflectoarelor cât fusese în post. Fugise de ea chiar atunci când propria fiică dispăruse, distrus, sau cel puţin aşa susţineau ziarele, de conştientizarea faptului că propria tenacitate de ofiţer de poliţie dusese la răpirea ei. Urmase o căutare lipsită de roade şi apoi Vos ieşise din poliţie. Anneliese devenise doar un alt nume pe o listă de persoane dispărute. Un dosar la arhive, adunând praf digital.

În urechi avea căşti, al căror fir îi ieşea din buzunar. Se aplecă uşor, i le scoase din urechi, surprinsă să audă muzică jazz, melodia *Willie the Pimp,* ţâşnind din ele.

– Pieter Vos? întrebă ea din nou, uimită că întinsese mâna în jurul lui, pentru a-l apuca de braţ, fără să ştie exact de ce procedase aşa.

Părul lung, nepieptănat şi hainele ponosite... se distingea ceva fragil la acel om. Era greu să faci legătura între omul tăcut, adâncit în propriile gânduri din faţa ei şi brigadierul care băgase atâţia răufăcători la închisoare.

– Nu mai ai timp să îl asculţi pe Zappa. Comisarul de Groot vrea să te vadă la el în birou. Ia-ţi lucrurile. Mergem chiar acum.

– Şi ce ştii tu despre Zappa? o iscodi el pe un ton blând, amuzat.

– Tatălui meu îi plăcea. Îl asculta toată noaptea, dacă îi permitea timpul. Dă-i drumul. Trebuie să mergem.

– De ce trimite Frank copii după mine? întrebă el şi apoi îşi puse din nou căştile.

Se aşeză lângă el pe bancă, îşi încrucişă braţele, se gândi un moment, apoi îşi băgă mâna în buzunarul lui şi scoase firul de la căşti.

El o privi cu un amestec de surpriză şi de indignare.

– E un lucru deosebit, spuse Bakker, arătând spre exponatul din faţa lor.

Casa de păpuşi a Petronellei Oortman era complexă şi cu un cap mai înaltă ca Pieter Vos. O replică în miniatură a unei case tipice de lângă canalul din Amsterdam. Trei etaje, fiecare cu câte trei camere şi un coridor alăturat cu scări. O bucătărie, un salon, o cameră pentru copii, mobilă şi tablouri, tacâmuri şi draperii delicate în miniatură. El nu îşi putea lua ochii de la casă şi ea ştia motivul.

– Mă numesc Laura Bakker. Am douăzeci şi patru de ani şi nu am copii, mulţumesc.

Când ochii lui albaştri luminoşi se întoarseră spre ea, nu mai avu nimic de spus.

– Îţi este dor de câmpurile verzi din Friesland, Laura?

Accentul era de vină. Cei din Amsterdam îi priveau de sus pe toţi cei ce nu erau din capitală. Ea venea din provincie. Oamenii de acolo erau simpli, chiar prostovani.

– În Friesland nu sunt doar câmpuri verzi, zise ea.

– Ce face tatăl tău când nu ascultă Zappa?

– Este fermier.

Era înaltă. Deşirată chiar. Părul ei roşu frumos era strâns într-o coadă, o decizie practică pentru lucru. Laura Bakker nu se gândea prea mult la felul în care arăta. Faţa lungă îi era palidă

şi, credea ea, deloc remarcabilă. Nu arăta foarte diferit comparativ cu aspectul pe care-l avea la şaptesprezece ani.

– Ţi-e dor de el? o întrebă Vos.

– Da, dar a murit, îi răspunse ea. Şi mama. Nu că ar conta asta. Strânge-ţi doar lucrurile, bine?

Bărbatul nu se mişcă.

Ea mai scoase un dosar din geantă, aproape vărsându-i conţinutul pe podea. El o privi, cu o sprânceană întunecată ridicată, pe urmă îşi întoarse din nou privirea spre casa de păpuşi.

– A costat-o pe Petronella douăzeci, treizeci de mii de guldeni. Cât casa de pe Warmoesstraat, presupun. Care probabil că a fost transformată în cafenea, vânzând marijuana proastă britanicilor beţi.

– Arăţi de parcă ai fi aşteptat să vin, Vos. Cum se face asta?

– Magie. Nu ai citit acele dosare?

– Nu scrie nimic despre magie în ele. Multe alte lucruri în schimb...

– Oortman a fost o văduvă bogată. Averea ei provenea din comerţ. Care, pe atunci, mergea mână în mână cu sclavagismul şi mirodeniile. Aşa că, poate...

Îşi mângâie bărbia, încercând să găsească cuvântul potrivit.

– Poate că lucrurile nu sunt într-atât de diferite.

– Warmoesstraat? De acolo îţi cumperi drogurile?

– Am spus că marijuana este proastă acolo.

– Peste tot e proastă, Vos.

– Eşti tânără, Laura. Ce ştii tu?

– Ştiu că fiica viceprimarului a dispărut. Katja Prins. Nu este prima oară, se pare. Dar...

– M-a sunat Frank. Mi-a spus că îmi trimite noua lor speranţă. O fată simplă de la ţară care s-a gândit să prindă şoferi beţi în Dokkum. Şi când nu s-a întâmplat asta, a simţit că poate să facă diferenţa la Amsterdam. Mi-a pomenit numele tău.

Sângele îi năvăli fetei în obraji. Degetele i se strânseră în mod automat în jurul crucifixului simplu, din argint, de la gât, lăsat peste puloverul negru, la fel de simplu.

– Prin simplă sunt sigur că a vrut să spună... inocentă, adăugă Vos cu vocea lui şoptită, sfioasă. Nimic dramatic. A menţionat că ai ciocnit o maşină de poliţie...

Nu avea de gând să discute asta cu el.

– Fiica ta a fost răpită de un bărbat obsedat de păpuşi. Există un element similar şi la fata lui Prins...

Îi puse o fotografie în poală. O păpuşă antică pentru copii, din porţelan, îmbrăcată într-un şorţuleţ alb şi lângă ea o etichetă pentru dovezi a poliţiei. În mâna dreaptă ţinea un smoc de păr blond. Cea mai mare parte a şorţului alb era acoperită cu sânge.

Degetul ei lung arătă spre macheta gigantică din faţa lor.

– Arată exact ca păpuşa de acolo, din casa Oortman, nu-i aşa? Exact ca aia pe care ţi-a trimis-o ţie? Cu excepţia sângelui şi a părului.

Vos oftă.

– La mine, părul era în mâna stângă. Pata de sânge era de dimensiuni mai mici.

– Katja locuia într-un apartament închiriat în De Wallen...

– Fiica bărbatului care conduce oraşul locuia în Cartierul Roşu? Asta nu îţi spune nimic?

– Nu a mai fost văzută de o săptămână. Facem teste ca să aflăm dacă sângele şi părul sunt ale ei. Păpuşa a fost lăsată în faţa casei tatălui ei noaptea trecută. Într-un coşciug din carton în miniatură. La fel cum ţi-a lăsat ţie în Marnixstraat...

Nicio urmă de surpriză. Doar un zâmbet trist, resemnat. Părea să fie expresia lui permanentă.

– Ţi-a spus Frank că soţia lui Wim Prins a fost partenera mea vreme de şaptesprezece ani? Că este mama lui Anneliese?

Obrajii i se aprinseră.

– Nu.

– Amsterdam este un oraş mic. Nu la fel de mic ca Dokkum...

Vos îşi întoarse din nou privirea spre camerele mici, spre mobilă, spre păpuşa izolată într-o minusculă cameră de copii cu patru secole înainte.

– Katja este o nebună drogată, spuse el, aproape în sinea lui. Şi mama ei a fost la fel. S-a sinucis. Fata îşi urăşte mama vitregă. Nimic nou în asta.

– Vos...

– A încercat de mai multe ori să îl şantajeze pe tatăl ei să îi dea bani. Iar el a refuzat mereu să depună plângeri la poliţie. Se pare că fata are o imaginaţie plină de cruzime...

– Şi dacă te înşeli? Dacă este acelaşi bărbat care a răpit-o pe fiica ta?

Vos ridică din umeri.

– Atunci, mă aştept să te descurci mai bine decât am făcut-o eu. Acum te rog să mă scuzi.

Se ridică de pe băncuţă, îşi întinse braţele, scoase un set de chei din buzunar.

– Trebuie să plec...

– Crezi că o să îl întâlneşti aici? Crezi că este atât de uşor? Că va intra în încăperea asta şi că îl vei recunoaşte?

Păru dezamăgit de cuvintele ei.

– Nu, îi răspunse el. Dar vreau ca el să mă vadă. O zi bună, aspirant Bakker. Îţi urez succes în carieră.

Apoi îşi băgă din nou firul de la căşti în telefon, le puse în ureche şi plecă.

2

Jimmy Menzo stătea aşezat într-un subsol rece aflat lângă masiva clădire gri-maronie a parohiei Oude Kerk. Sunetul slab al unei orgi intra printr-o fereastră înaltă. Afară, la umbra bisericii pătrăţoase, târfele matinale se strecurau în spatele geamului cabinelor lor, făcând din mână gesturi ispititoare turiştilor ce se perindau cu ochii larg deschişi de-a lungul străzii.

Unii se opreau. Alţii intrau în cafenele. Fie că se drogau, fie că făceau sex, el le intra oricum în portofele. Oraşul era o maşină de făcut bani. Maşina lui de făcut bani. Şi asta nu avea să se schimbe.

Menzo fugise din mahalalele din Surinam la nouăsprezece ani, abandonând mizeria Americii de Sud pentru Olanda, o lume nouă, aspră, în care intrase doar cu o mână de guldeni în buzunar, cu doi pumni puternici, plini de cicatrice şi un cap plin de invidie şi ambiţie.

Două decenii mai târziu, locuia într-o vilă pe malul apei, nu departe de Cartierul Roşu, deţinea cafenelele şi bordelurile lui, cabine de închiriat pentru prostituatele care lucrau pe cont propriu şi, cel mai profitabil, pusese mâna pe reţelele de furnizare de droguri operând în zona numită de localnici Wallen.

De la gara Centraal, în nord, până la Spui, de la Nieuwmarkt la Damrak, inima Amsterdamului aparţinea bărbatului care părăsise cocioabele din Paramaribo îmbrăcat doar cu nişte zdrenţe şi cu câteva sute de dolari americani furate de pe urma unui transport eşuat de cocaină.

Îşi câştigase averea. Se luptase pentru ea. Şi norocul făcuse ca ultimul lui rival, Theo Jansen, să ajungă la închisoare.

Asta se întâmplase cu doi ani în urmă. Trecuseră de atunci douăzeci şi patru de luni în care Menzo se luptase zi şi noapte să acapareze până şi ultima rămăşiţă din imperiul lui Jansen, făcând loialităţile să se schimbe cu ajutorul banilor, al persuasiunii, al pumnilor puternici şi, la nevoie, al unei ţevi de pistol.

Era un fel de război şi, asemenea majorităţii conflictelor moderne, era un război fără sfârşit.

În acea dimineaţă, de cealaltă parte a mesei se agitau doi puşti. Cam de vârsta lui Menzo când el apăruse în Olanda cu un paşaport şi cu un permis de muncă false. Urâţi la fel ca el, brutali, căutând oportunităţi. Din Surinam, odată o părticică a Olandei la marginea Americii de Sud. Gangsteri aspiranţi, scunzi, spătoşi, sosiţi de curând în oraş, unul îmbrăcat într-un trening lucios, albastru, celălalt în unul roşu.

Pe masa din lemn care văzuse multe se aflau patru arme. Două pistoale-automate şi două Walther P5 semiautomate, acelaşi model de armă folosit de poliţie. Ceea ce nu era o coincidenţă, nu că le-ar fi spus lor asta.

Cei doi stăteau aplecaţi, incapabili să îşi desprindă ochii de la el.

– Plănuiserăm să rămânem mai mult, spuse cel în albastru, cel mai curajos.

Menzo aruncă o servietă pe masă, o deschise. Tăcură, holbându-se la teancurile verzi de bancnote.

– Cincizeci de mii de dolari SUA. Două paşapoarte de Antile. Două bilete spre Cape Town. Clasa business.

– Clasa business, repetă puştiul în roşu, întinzând mâinile spre servietă.

Un râs aspru, de fumător. Menzo era cam de aceeaşi mărime cu ei, ca un mops, bătăuş, puternic, nu era genul care să fugă de o bătaie. Avea o faţă sumbră, ciupită de vărsat. Ochi înguşti. Piele întunecată.

Le dădu o hârtie cu scrisul îngrijit, feminin al lui Miriam pe ea. O adresă din Prinsengracht.

– Detaliile vi le dă Miriam. După aceea mergeţi aici. Este un magazin. De acolo luaţi banii. Şi biletele.

Priviră hârtia aşa cum ar fi examinat doi elevi prostănaci o temă de nerezolvat.

– Când ne putem întoarce? întrebă cel în albastru.

– Nu vă întoarceţi. Luaţi banii şi faceţi ce am făcut eu. Vă descurcaţi singuri. Am prieteni acolo. Vă pot ajuta să vă puneţi pe picioare.

Cei doi puşti se priviră.

– Ce fel de magazin? întrebă cel în roşu.

Lui Menzo îi plăceau întrebările lor idioate. Căută în buzunarele jachetei. Purta un costum din mătase albastră, elegant, strâns pe corp. Făcut special pentru el de un croitor din Bangkok, oraşul thailandez unde mergea pentru afaceri şi puţină plăcere.

Două cărţi de vizită, cu aceeaşi poză drăguţă pe partea din faţă. O casă din Amsterdam la canal, în miniatură, din lemn. Scaune minuscule roz cu figurine şi mai mici pe ele.

Poppenhuis aan de Prinsengracht.

Casa Păpuşii de pe Prinsengracht. Dădu fiecăruia câte o carte de vizită.

– Păpuşi? întrebă cel în roşu.

– Nu vă faceţi griji, îi linişti Menzo. Nu mai sunt acolo. Cineva a scăpat de toate lucrurile drăguţe cu ceva timp în urmă.

– Am o soră aici, adăugă cel în albastru. Abia a venit. Lucrează în unul dintre restaurantele dumneavoastră. Are nevoie de mine. Dacă plec...

– Am eu grijă de sora ta. O avansez manager. Îi dau barul. Sau ceva.

Un zâmbet larg, prietenos.

– Întreabă pe oricine. Faci ce îţi cere Jimmy Menzo şi nimeni nu se atinge de tine. Am grijă de ai mei. Chiar şi când sunt în altă parte.

– Avem de ales? întrebă rapid cel în albastru şi Menzo chibzui dacă nu cumva subestimase puşlamaua surinameză, abia coborâtă din avion, deja cu două victime la activ, cu poliţia pe urmele ei şi pe continent, şi în Caraibe.

– Sigur că aveţi de ales.

Îşi aprinse o ţigară, ascultând tonurile astmatice ale orgii de biserică din depărtare. Afară era primăvară. În continuare frig, cu rafale de ploaie între rarele momente însorite.

Luă servieta, o puse pe podea. Ochii lor erau în acea clipă pe arme.

Menzo se ridică de pe scaun, le zâmbi. Se aruncă spre masă apucând cel mai apropiat pistol-automat în mâna dreaptă. Îndreptă ţeava spre faţa puştiului în roşu, apoi spre cel în albastru. Râzând tot timpul.

– Miriam? strigă el.

Uşa se deschise. Era mai înaltă ca Menzo, cu un fizic de jucătoare de baschet. Se apropia de treizeci de ani. O faţă lungă, pe un sfert chinezoaică, susţinea ea, iar el o credea. Era o fată din Trinidad care abia vorbea olandeza. Doar engleza.

– Ce este? întrebă ea.

Haină de blană maronie. Din ce anume, el nu ştia, şi nici nu îi păsa. Primea câţi bani voia ea. Îi oferea destule în schimb.

– Băieţii ăştia nu se simt în stare, răspunse Menzo. Condu-i la gară. Pune-i pe tren în orice direcţie. Mă enervează.

Puşlamalele surinameze se agitară pe locurile lor, cercetându-se reciproc cu ochii lor tineri şi tâmpi.

Femeia înaintă, le adresă câteva insulte scârboase în engleză, privindu-i urât cu ochii ei mari.

– Cincizeci de mii de dolari? Cât câştigaţi în Paramaribo, amărâţilor?

Tăcere.

Se aplecă spre ei. Avea o anumită prezenţă, provocatoare şi ameninţătoare. Menzo iubea modul în care ea reuşea să sperie un bărbat şi să îl facă să o dorească în acelaşi timp.

Puştii tremurau. Mai mult decât o făceau în faţa lui.

– Cât... câştigaţi...? insistă Miriam.

– Nu contează banii dacă nu rămâi în viaţă, bolborosi puştiul în albastru.

Degetele ei lungi se înfipseră în părul lui unsuros, lins, scuturându-i capul. Cu forţă. Menzo privi, chicotind.

– Rămâi în viaţă, băiete! ţipă ea la el. Mai în viaţă decât am fost noi când am ajuns aici. Ai să locuieşti într-un loc călduros, ieftin şi însorit. Unde nu ştie nimeni cine eşti. Cât de greu poate să fie?

Ochii lor erau îndreptaţi spre podea. Menzo îşi puse arma lungă şi neagră înapoi pe masă, lângă ale lor.

– Nu e greu deloc, concluzionă el şi deschise din nou servieta, scoase câteva teancuri de dolari şi le flutură în faţa lor.

– Ce anume trebuie să facem? întrebă puştiul în roşu.

Bătălia era câştigată.

– Orice vă spune Miriam să faceţi. Avionul zboară spre Londra la ora şase. Ajungeţi la Cape Town la micul dejun. Şi începeţi o viaţă nouă.

Bătu cu degetul în pistolul negru.

– Auziţi asta? O viaţă nouă. Nu ar strica puţină recunoştinţă.

Menzo aşteptă. La fel şi Miriam Smith, lăsându-se pe spate pe călcâie, încrucişându-şi braţele în haina de blană maronie.

– Mersi, zise puştiul în roşu, obedient.

– Mda, conchise şi cel în albastru holbându-se la podeaua rece din piatră.

3

Ca de obicei, Sam rămăsese cu femeia de la biroul de recepţie al secţiei, cu care Vos se împrietenise. Îşi recuperă micul câine, mulţumi, apoi îl conduse afară. Ploaia se oprea. Puse foxterierul alb şi negru în coşul din faţă al bicicletei ruginite, aranjă parbrizul din plastic din faţă, scoase două elastice din buzunarul jachetei şi le strânse în jurul părţii de jos a pantalonilor lui demodaţi, largi şi şifonaţi, pentru a-i ţine departe de lanţ.

Zappa îi lăsase locul lui Van Halen. Scoase căştile şi le înfundă în buzunare. Îşi privi o dată blugii, bicicleta neagră dărăpănată, câinele din faţă. Apoi porni prin traficul matinal în plimbarea lui de zece minute până la casa-barcă, sau mai exact casa plutitoare, din Prinsengracht.

Ciclişti şi tramvaie. Maşini şi motociclete. Turişti uimiţi plimbându-se printre toate, neştiind în ce parte să privească.

Îl întrebase pe Frank de Groot direct: avea ceva veşti despre Anneliese? Cea mai mică dovadă care să o lege de fata lui Prins, în afară de păpuşă? Liniştea care urmase spusese totul.

În vârstă de doar optsprezece luni, câinele înconjură coşul de trei ori şi apoi se aşeză, plictisit şi, când bicicleta prinse viteză spre Leidseplein, se ridică în fund, îşi scoase nasul lung şi bărbia în vânt, întorcându-se dintr-o parte în cealaltă încântat, cu gura deschisă, cu dinţii întrezărindu-se într-un rânjet evident.

La prima picătură de ploaie avea să se ascundă în spatele parbrizului. Dar primăvara începea să se întrezărească îndărătul vălului întunecat al iernii. Teii acopereau străzile cu seminţele lor asemănătoare unor pene, ca nişte statui înalte împrăştiind

confetti verde-pal în aşteptarea unei procesiuni de nuntă. Câinele avea să se bucure de o a doua vară leneşă pe apă, lăfăindu-se între ghivecele neîngrijite de legume şi flori de pe punte, bucurându-se de atenţia turiştilor mereu dornici să facă poze. Mai anonim, Vos urma să facă şi el acelaşi lucru. Şi, înainte de finalul anului, barca avea să fie, în sfârşit, gata. Putea să se gândească la ce va urma după aceea.

Un claxon furios în spatele lui, un schimb de înjurături în engleză. Apoi, când era pe punctul să intre pe lunga cărare circulară şerpuind de-a lungul canalului, Laura Bakker începu să pedaleze rapid lângă el mormăind înjurături la adresa turiştilor.

Avea o bicicletă verde-oliv ca de bunicuţă, cu ghidon înalt, stătea ţeapănă în şa, cu un smoc de păr roşu fluturându-i în spate în briza de primăvară. Costumul cu pantaloni cenuşii arăta de parcă ar fi aparţinut anilor '70. Ani de care părea să aparţină, într-un fel, şi Laura Bakker.

Cu o mână, văzu el, butona pe telefon. Vorbind în timp ce pedala, fără să privească unde mergea. Sau, mai rău, scriind un mesaj. O privi şi observă că aproape scăpă aparatul din mână. Se opri dintr-odată, cu reacţia informată a unei persoane care îşi dă seama cât de neîndemânatică este cu adevărat.

– Vos! Vos! strigă Bakker când reuşi din nou să pună stăpânire pe telefon. Ascultă-mă! Opreşte-te puţin, te rog! Comisarul de Groot vrea să te vadă ca să discutaţi în persoană.

Pe canal apăru o barcă de agrement. Câţiva oameni din faţă începură să o fotografieze. Sam, cu labele pe coş, cu micul lui cap în briză, îşi scutură blana ca un model pozând pentru reviste.

– De ce Dumnezeu te-a trimis de Groot pe tine? Dintre toţi cei de acolo? întrebă Vos, păstrându-şi privirea în faţă.

– Dar ce-i cu mine?

Părea jignită.

– Doar pentru că sunt din Dokkum... nu înseamnă că sunt o imbecilă.

Privi spre Marnixstraat.

– Orice ar crede unii.

– Nu am spus asta, mormăi Vos, strecurându-se printr-un grup de vizitatori ce se plimba de-a lungul pistei de bicicletă şi apoi îndepărtându-se în tăcere.

– Câinele tău este foarte drăguţ, observă Bakker, prinzându-l din nou din urmă.

Pe urmă zâmbi. Preţ de un moment arătă ca o studentă naivă, proaspăt ieşită din universitate, încercând să convingă lumea din jurul ei să o remarce şi să o ia în serios.

– Nu îl cunoşti, zise Vos.

– Tot timpul mi-am dorit un animal de companie.

El înţepeni de indignare.

– Un animal de companie? Sam nu este un animal de companie.

Laura Bakker păru îngrijorată că ar fi putut să îl jignească.

– Dar ce este atunci?

Se apropiau de panta uşoară a unui pod. Vos pedală mai puternic, o lăsă în urmă, îşi luă mâinile de pe mânere, ridicându-le în aer disperat.

Turiştii care îi urmăreau pe canal fură încântaţi de asta. O ceartă între localnici. Între doi iubiţi chiar.

Îl prinse rapid din urmă. O parte mai mare din părul ei roşu, liber îi flutura dincolo de umeri.

– Este copilăresc ce facem, opină Laura Bakker.

– Faptul că sunt urmărit de-a lungul canalului de o novice, asta este copilăresc, se plânse el, dându-şi seama cât de irascibil sunase. Arestează-mă şi haide să terminăm odată.

– Nu pot aresta oameni. Nu am voie. Comisarul de Groot nu crede, că, de fapt, Katja încearcă să şantajeze pe cineva pentru bani. Crede că totul are legătură cu cazul fiicei tale...

Îi era destul. Întinse o mână pentru a linişti câinele şi apoi opri brusc bicicleta. Micul animal lătră scurt, fericit, de parcă totul ar fi fost un joc.

– Ţi-am spus deja. Frank m-a sunat de dimineaţă, repetă el când Laura Bakker se opri lângă el. Nimeni nu a cerut o răscumpărare pentru fiica mea. Nimeni nu mi-a dat şansa să o salvez. Dacă...

– Aveai mulţi bani?

– Aş fi făcut rost. Dacă ar fi cerut. Dar nu a făcut-o. Sau dacă ar fi cerut altceva. Anneliese era lângă mine într-o zi. Şi apoi...

Se împlineau trei ani în iulie. De parcă ar fi fost ieri. Sau într-o altă viaţă. Tragediile au loc în afara timpului normal, a regulilor ce normează viaţa de zi cu zi. Posedă o capacitate uluitoare de a dispărea şi de a exploda simultan. Nu exista niciodată o împăcare cu situaţia. Era doar un termen amăgitor folosit de psihologi. Durerea era atât de insistentă, că devenea familiară, ca o durere de dinţi sau durerea-fantomă a unui membru lipsă.

– M-am săturat să mă cert cu tine, spuse ea ferm. Comisarul de Groot zice că are nevoie de ajutorul tău. Se presupune că sunteţi prieteni. Nu este de parcă nu ar avea şi alte lucruri pe cap.

Vos mârâi, un obicei pe care îl preluase de la câine, pe urmă începu din nou să pedaleze. Ea ţinu pasul, picioarele apăsând pedalele într-un ritm constant, relaxat, cizmele mari lovind ocazional cadrul. O femeie greoaie, stângace. Genul de ingenuă tropăitoare, bombănitoare, din provincie pe care ofiţerii înrăiţi din Marnixstraat aveau să o mănânce cu fulgi cu tot.

– Desigur că nu, adăugă el, făcând un efort să sune rezonabil. Suntem în Amsterdam. Cum ar putea să aibă doar asta pe cap?

Casa plutitoare nu era vizibilă de la drum, o namilă neagră, urâtă, naufragiată în Prinsengracht sub linia trotuarului. Cea mai ieftină de pe piaţă atunci când el şi Liesbeth vânduseră apartamentul, împărţiseră banii şi o luaseră în direcţii separate. Avea nevoie de atât de multe reparaţii, iar el nu îşi putea permite nici măcar jumătate din neglijabila pensie a unui poliţist ieşit prematur din post.

– La Curtea de apel se judecă azi cazul unui criminal numit Theo Jansen, continuă ea. Din ce am auzit eu, se pare că-l vor elibera.

Se opri din nou brusc. De data aceasta uită să mai apuce câinele. Sam lătră iritat când fu azvârlit în partea din faţă a coşului.

– Îmi pare rău, băiete, murmură Vos, întinzând mâna să îi mângâie blana sârmoasă. Ce?

– Acest Jansen se va afla în fața judecătorului după-amiază. Sunt șanse mari să fie eliberat imediat după audiere.

Aproape că trecuseră de locuința lui. Și tribunalul se afla în Prinsengracht, aproape de Leidseplein. Cea mai mare parte a vieții de polițist a lui Pieter Vos, secția, tribunalul, cafenelele și barurile din Jordaan unde se retrăgea să vorbească și să gândească se aflau la o distanță scurtă de mers de dărăpănata lui casă plutitoare.

– Dacă idioții îl eliberează pe Theo, primul lucru pe care o să îl facă va fi să înceapă un război, spuse el. Frank știe asta mai bine ca oricine. Sper că este pregătit. Ce Dumnezeu e în capul lor?

– Nu prea au de ales. Nu ai rămas să duci treaba la bun sfârșit, nu-i așa?

Când și-o dorea, vocea ei plată, tipic scandinavă, căpăta accente dure, critice. Asta o făcea să pară mai în vârstă.

– Asta gândesc oamenii despre tine în Marnixstraat. Te-ai dat bătut și altcineva a dat-o în bară în locul tău.

Fata unui șef al consiliului, fie răpită, fie cerând o răscumpărare. Un fost gangster pe punctul să fie eliberat, căutând să se răzbune pe tâlharul surinamez care îi acaparase teritoriul, cafenelele, bordelurile, rutele de droguri, cât Jansen se aflase în închisoare.

Pieter Vos putea să înțeleagă de ce bătrânul lui prieten era îngrijorat.

– Ai multe de spus despre tine însăți, aspirant Bakker. Nu cu foarte mult tact, ce-i drept.

Ea se apropie mai mult de el. Îi întinse un deget în față. Unghii roase, observă Vos. Fără ojă. Nici fața nu îi era machiată.

– Nu m-am alăturat poliției ca să învăț să am tact. De Groot mi-a spus să te aduc.

Avea ochi verzi, foarte rotunzi, puțin cam mari, în acel moment strălucind cu un amestec de hotărâre și de indignare.

– Și asta am de gând să fac. Chiar dacă va trebui să mă țin toată ziua după tine.

El își suprimă un zâmbet și împinse ușor bicicleta din nou în față.

– Cu riscul de a mă repeta, nu mai sunt ofiţer de poliţie.

Barca arăta îngrozitor în soarele puternic de primăvară. Vopseca neagră care se desprindea. O grădină ofilită şi lăsată în paragină de-a lungul punţii. Balustrade ruginite. Lemn putrezit pe alocuri. La prora, lângă următoarea ambarcaţiune, o bărcuţă era pe jumătate scufundată în apa întunecată a canalului, aşa cum fusese şi în urmă cu doi ani, în ziua în care Vos se mutase acolo.

Această neglijenţă relaxată, lipsa grijii şi a problemelor îl ajutau să se simtă bine în acea parte liniştită, retrasă a oraşului. Barul Drie Vaten de lângă podul spre Elandsgracht. Micile magazine şi restaurante. Oamenii, în primul rând. Cartierul Jordaan era acasă. Nu îşi putea imagina viaţa în altă parte.

O persoană solidă porni spre ei din capătul străzii, de lângă statuile lui Johnny Jordaan[1] şi ale trupei sale. În pantalonii lui ponosiţi, Vos nu se considerase niciodată bătrân. Şi nici cei pe care îi întâlnea nu o făceau, din câte îşi putea da seama el. Păreau să îl trateze ca pe un adolescent ciudat, captiv ca în chihlimbar pe casa lui barcă, ascultând melodii rock vechi, vizitând din când în când cafeneaua alăturată pentru un fum, pierzând vremea sorbind bere în Drie Vaten.

Când îl văzu pe Frank de Groot, căzu pe gânduri. La patruzeci şi nouă de ani, şeful din Marnixstraat era cu doar zece ani mai în vârstă ca el. Dar arăta ca un bărbat de vârstă mijlocie acum, cu o faţă plină de riduri, păr negru tuns scurt şi mustaţă îngrijită, ambele prea negre ca să fie autentice. Ochii lui palizi, sticloşi păreau obosiţi şi îngrijoraţi. Între ei se căscase o prăpastie. Vos nu înaintase deloc, o luase chiar înapoi, de când se închisese pe casa-barcă din Prinsengracht. De Groot rămăsese în funcţie şi asta îl marcase.

– Pieter! Pieter!

De Groot se năpusti spre el, strecurându-i aproape forţat în mână un mic pachet.

---

[1] Johnny Jordaan (pseudonim pentru Johannes Hendricus van Musscher (7.02.1924–8.01.1989), cântăreţ olandez adept mai ales al stilului *levenslied*, variantă olandeză a şansonetei franţuzeşti (n.red.)

– Mă gândeam că te găsesc aici.

– Aici locuiesc, Frank. Unde altundeva să fiu?

– Pierzând vremea la Rijksmuseum, răspunse de Groot, cu o strălucire în ochi. În Drie Vaten, holbându-te la barmanița aceea drăguță. În orice caz, făcând orice altceva în afară să îți repari afurisita asta de barcă. Bărcuța asta...

De Groot oftă privind spre barca pe jumătate scufundată de fiecare dată când se întâlneau.

Cu un zdrăngănit brusc își anunță prezența și Laura Bakker, frânând cu picioarele ei lungi, izbindu-și cizmele grele de asfalt.

– Chiar acum mă îndreptam spre Marnixstraat, zise Vos. Aspirant Bakker m-a informat.

Ochii ei verzi erau pe el, surprinși.

– A făcut o treabă bună. Cu toate acestea, nu te pot ajuta.

– Brânză! anunță de Groot, bătând cu palma micul pachet. Am luat-o de la magazinul acela care îți place. Kaashuis. Mi-au spus că vine direct de la fermă. Este Limburger...

Câinele strâmbă din nas spre pachet.

– Încerci să mă mituiești cu brânză? Jalnic.

De Groot dădu din cap.

– Adevărat. Te rog. Putem vorbi? Am lucrat împreună cincisprezece ani. Nu îți cer prea multe.

Comisarul avea un zâmbet fix.

– Arăți... boem, Pieter. Mai mult ca niciodată, aș spune.

Vos coborî de pe bicicletă, îl ridică pe Sam din coș, găsi în buzunar lesa și o plasă goală de la supermarket.

Întinse bucla lesei și plasa spre Bakker.

– Tu îți doreai un animal de companie. E momentul să descoperi cum este de fapt. Curăță după el. Nu poate curăța singur și primești amendă dacă nu o faci.

– Nu m-am alăturat poliției ca să plimb câini, obiectă ea.

– Fă-ne pe plac, mormăi de Groot.

Vocea lui putea să treacă de la amicală la amenințătoare într-o secundă. Ea apucă plasa și lesa și se apleacă să îl farmece pe Sam.

– Nu îl lăsa să cerşească mâncare, ordonă Vos. Şi ţine-l departe de alţi câini. Nu îşi dă seama că este mic.

Cei doi bărbaţi o priviră pe Bakker legându-şi bicicleta de balustrada canalului şi apoi îndepărtându-se de-a lungul acestuia, în spatele cozii fericite, agitate a terierului cu pas mândru.

– Te-ai folosit de un truc murdar, comentă Vos.

– Anume? întrebă de Groot, o întruchipare a inocenţei.

– Să o trimiţi pe toanta secţiei după mine, sperând să mi se facă milă de ea.

Vox se holbă la pachetul ambalat în hârtie cerată din mână.

– Urăsc brânza Limburger.

– Nici eu nu prea mă pricep la brânză. Nu este o toantă, Pieter. Nu a ales ea să se nască în Dokkum. Pur şi simplu, nu se integrează.

Se gândi un moment, apoi adăugă:

– De asemenea, este posibil să creadă în Dumnezeu.

De Groot scutură din cap.

– Ce naiba face ea aici... Îmi pare rău. Am crezut că nu o să se descurce. De ce crezi că am apărut chiar eu?

Vos îşi ridică bicicleta pe punte.

– Chiar trebuie să te implor? întrebă de Groot.

Arătă apoi spre bărcuţa pe jumătate scufundată de lângă casa lui Vos, cu carena goală acoperită de o prelată mânjită.

– Ţi-am spus de un milion de ori. Ar trebui să faci ceva în privinţa asta. Este împotriva legii.

Vos îşi duse mâinile la cap şi oftă...

– Nu... este... barca... mea. Îţi aminteşti?

De Groot ţopăi de pe un picior pe celălalt, puţin ca şi cum ar fi vrut să arate un elogiu excesiv, însă doar puţin.

– Este lipită de barca ta. Pare să îţi aparţină.

– Intră, îl îndemnă Vos, traversând apoi scândura de acces pe barcă şi deschizând micuţa uşă din lemn a casei lui.

4

– De Groot vrea să mergem în Marnixstraat, zise Liesbeth Prins. Wim? Mă asculţi măcar?

Biroul lui era unul dintre cele mai impunătoare din clădirea primăriei din Waterlooplein. Ferestre înalte, privelişte frumoasă. Nestatornicul soare de primăvară atârna deasupra oraşului dincolo de geamurile ferestrei: canalul, vilele şi sediile corporaţiilor, apoi comunitatea întinsă, haotică numită De Wallen. Mai mult de opt mii de oameni trăiau în fieful strâns încercuit al centrului Amsterdamului. Cu şase luni înainte, grupul lui progresiv pusese mâna pe un număr surprinzător de locuri la alegeri, formând apoi o alianţă fragilă cu micuţul Partid anti-EU al Independenţei. Şi, în negocierea strânsă pentru locuri ce urmase, Prins câştigase exact ceea ce îşi dorise: rolul de viceprimar, cu o misiune asumată extrem de clară.

Avea patruzeci şi opt de ani, era un bărbat înalt, impozant, care râdea rar. Liesbeth îl cunoştea de când era adolescentă, deşi îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii alături de Pieter Vos. Între timp Wim avansase de la rangul de avocat bogat în oraş la cel de politician în toată regula în consiliul municipal şi o parte din Liesbeth începuse să se întrebe: de aceea avusese nevoie de ea? Ca să bifeze toate punctele de pe listă?

– Nu mai îmi pot pierde vremea cu jocurile ei, spuse Prins, răsfoind unul dintre numeroasele rapoarte de pe birou. De Groot ar trebui să aibă lucruri mai bune de făcut. Dumnezeu ştie...

– Crezi că ar putea să fie atât de plină de cruzime?

El îi apucă mâinile, făcând-o să se aşeze. O privi în ochi. Un bărbat mare. Trist, din anumite puncte de vedere. Niciodată nu

avusese parte cu el de familiaritatea, de umorul, de apropierea jucăuşă pe care o împărtăşise cu Vos.

– O cunosc mai bine ca tine. Aşa este de la moartea lui Bea.

– Katja este bolnavă, spuse ea, cu vocea spartă.

Îi era frig. Se simţea bolnavă. Rochia neagră pe care o alesese în acea dimineaţă atârna larg pe corpul ei slab.

– Dumnezeule, Wim. Ştiu că niciodată nu ţi-a plăcut că nu este prea deşteaptă. Că nu este un elev model. Un geniu care să îţi preia firma într-o zi. Dar este totuşi fiica ta...

Prins puse raportul înapoi pe birou. Ea văzu numele scris cu litere negre de tipar pe copertă: *De Nachtwacht.*

Rondul de noapte. Titlul luat de la cel mai faimos tablou al oraşului, opera celebră a lui Rembrandt, aflată la Rijksmuseum. Câţiva bărbaţi înarmaţi pregătiţi să patruleze prin Amsterdam, pentru a asigura liniştea oraşului. Prins dăduse acelaşi nume elementului-cheie al campaniei lui electorale din toamna precedentă. Promisiunea de a curăţa De Wallen o dată pentru totdeauna. Gata cu jumătăţile de măsură. Fără compromisuri. De la început îşi dăduse cuvântul să le facă viaţa insuportabilă traficanţilor, cafenelelor, bordelurilor, proxeneţilor şi prostituatelor care se aflau acolo de decenii.

Nimeni nu se aşteptase ca el să câştige. Dar, odată cu nesfârşitul ciclu al recesiunii şi austerităţii, dispoziţia populară devenise febrilă şi imprevizibilă. Oamenii îşi doreau o schimbare, orice schimbare. Apoi Partidul Independenţei începuse să strângă voturi şi din cauza suspiciunilor legate de Bruxelles şi de UE. Simţiseră o oportunitate şi se alăturaseră şi ei vociferărilor. *De Nachtwacht* se transformase din visul narcotic al unui politician într-o promisiune neclară care îl adusese la conducerea consiliului, cu un singur bărbat mai sus ca el, primarul laburist, fericit să stea la distanţă de *De Nachtwacht* şi să privească din depărtare nemulţumirea crescândă în legătură cu implementarea sa.

– Asta, zise Prins, bătând raportul cu degetul, este mai important acum decât Katja. Nu o mai pot ajuta. Am încercat. Poate pe copilul altcuiva...

– Poliţia vrea să discute cu noi.

– Ar fi trebui să vorbeşti cu mine înainte să suni în Marnixstraat.

Ea scutură din cap. Îşi trecu trei degete osoase prin părul blond, scurt şi rar.

– Cineva lasă un coşciug din lemn în faţa uşii. Cu o păpuşă în el. Şi păr. O pată de sânge...

– Alt joc de-al ei...

– O păpuşă! O şuviţă. Sânge.

Prins îşi închise ochii o secundă.

– Este în stare de orice, dacă are nevoie de bani pentru droguri.

Privi din nou spre birou şi la rapoartele de pe el.

– Aşa fac cei ca ea.

– Katja nu este lipsită de suflet. Nu m-ar... tachina cu aşa ceva.

– Vezi mereu ce e mai bun în oameni.

El îşi deschise braţele.

– Mai ales când nu este cazul. Nu te mai implica.

– Şi cum să fac asta?

Nu mai era atent la ea. Wim Prins zâmbea, aşa cum o făcea în acele zile în public.

Margriet Willemsen, tânăra agresivă care conducea Partidul Independenţei, tocmai deschisese uşa. În spatele ei se afla Alex Hendriks, şeful secretariatului general al consiliului. Un bărbat mărunt, tăcut care părea să trăiască în birourile generoase ale consiliului de lângă clădirea Operei, în acea piaţă întinsă din inima Amsterdamului.

– Avem o întâlnire despre *De Nachtwacht,* zise Prins, pentru ea şi pentru ei. Sună-mă mai târziu...

– Poţi să îţi faci timp dacă vrei, insistă ea. Pentru Katja...

În continuare zâmbind, o îmbrăţişă şi îi şopti:

– Spune-i lui de Groot că nu vreau ca povestea să ajungă în ziare. Şi nici să o văd la tribunal când o vor găsi într-un şanţ pe undeva. Nu avem nevoie de asta şi nici el nu are.

Apoi, surâzător:

– Margriet. Alex.

– Este totul OK? întrebă femeia. Nu am vrut să vă întrerupem...

– Nu aţi făcut-o. Luaţi loc, vă rog.

Acelaşi zâmbet.

– Liesbeth tocmai pleca.

5

Celulele de detenţie ale tribunalului din Prinsengracht. Cele de la subsol. Lipsite de ferestre. De lumină. Aer rece, stătut.

Theo Jansen stătea aşezat în faţa unei mese simple, cenuşii, aşteptând-o pe fiica lui, Rosie, şi în acelaşi timp să fie eliberat. Avea cincizeci şi nouă de ani, era un bărbat uriaş cu barba albă, deasă, asemenea unui Moş Crăciun decăzut. La nouăsprezece ani începuse să lucreze ca om de pază la unul dintre bordelurile din Spui frecventate de clienţi străini, de localnici corupţi şi de mici vedete de la Hollywood aflate în trecere. Anii '70 fuseseră o vreme a schimbării. Liberalizarea drogurilor, turismul narcoticelor ce urmase şi răspândirea meseriei practicate în Cartierul Roşu făcuseră ca profiturile modeste ale unui bordel să pară o nimica toată.

Jansen fusese un învăţăcel sârguincios, puternic, pregătit, aflat la locul potrivit. Urcase rapid rangurile lumii interlope folosindu-se de pumnii lui rapizi, temperamentul echilibrat, inteligenţa ascuţită şi de statornicia loialităţii lui. Pe urmă şeful lui fusese înjunghiat în stradă în timpul uneia dintre vendetele periodice ce cuprindeau lumea interlopă a Amsterdamului. Nu exista un succesor evident, aşa că Theo Jansen, fiu al unui simplu muncitor pe linia de producţie a berăriei Heineken, acceptase provocarea de a prelua acest titlu.

Trei execuţii mai târziu, o serie de mite generoase către politicieni locali şi naţionali şi muncă de convingere dusă cu mână forte pe stradă, şi vechea reţea era la picioarele lui. Asta înainte să apară Pieter Vos.

Jansen nu îi ura pe poliţişti. Îşi făceau doar slujba. Unii puteau fi mituiţi. Alţi puteau fi speriaţi. Alţii te lăsau în pace dacă aplicai o presiune subtilă în altă parte. Vos, un bărbat care părea la fel de hotărât pe cât de invizibil era cu alte ocazii, nu înţelegea o astfel de presiune. Lucra în tăcere, cu sârguinţă, săpând la baza imperiilor crimei din oraş fără frică, prinzând plevuşca, oferindu-le apoi o alternativă: să meargă la puşcărie sau să devină informatori.

Mai toţi alegeau puşcăria, ceea ce era o decizie înţeleaptă. Dar nu toţi.

Cei doi bărbaţi se întâlniseră ocazional. Jansen îl plăcea pe Vos. Era un om modest, neconvenţional, cu o onestitate familiară şi o tenacitate neînfricată, prostească pe alocuri. Oraşul avea să aibă întotdeauna ofiţeri de poliţie. Aşa cum avea să fie mereu, într-o anumită măsură, controlat de criminali. Prefera deci un poliţist de a cărui onestitate să nu se poată îndoi.

Apoi lumea detectivului fusese răvăşită şi, împreună cu ea, într-un mod pe care Jansen nu îl înţelegea încă în totalitate, şi a lui fusese dată peste cap. Cu trei ani înainte, poliţistul căzuse pradă unei tragedii personale în urma căreia părăsise poliţia distrus, un om sfârşit. Nu la mult timp după aceea, tentat de Klaas Mulder, succesorul lui Vos, un tâlhar mărunt numit Jaap Zeeger, un trepăduş de care Jansen abia auzise, se ridicase în faţa Curţii şi ciripise tot ceea ce ştia.

– Mincinosule, strigase cu voce tare Theo Jansen, gândindu-se la acele săptămâni pe care le petrecuse în boxa acuzaţilor, ascultând minciună după minciună.

Zeeger, dirijat de Klaas Mulder, îl adusese în acea situaţie şi Jansen tot nu înţelegea de ce.

– Mincinosule, spuse din nou, mai încet, şi apoi uşa se deschise.

Intră Rosie, cu Michiel Lindeman lângă ea, avocatul de ale cărui servicii Jansen se folosea de mai bine de un deceniu.

Îi zâmbi fiicei lui. Aceasta avea treizeci şi doi de ani, mama ei dispăruse de mult din viaţa lui, se evaporase din Olanda cât de

departe o ţinuseră picioarele. Rosie nu avea însă să îl abandoneze vreodată. Îl susţinuse mereu pe babacul ei, încă de când fusese doar o adolescentă. Făcuse tot ce putuse să ţină în picioare rămăşiţele imperiului lui, folosindu-se de o combinaţie de forţă şi persuasiune pe care o învăţase de la el de-a lungul anilor. Îi moştenise fizicul masiv şi perspectiva asupra vieţii. O femeie greoaie, zâmbitoare, zgomotoasă, care nu se bâlbâia niciodată. Spre deosebire de Michiel Lindeman, un avocat subţirel, lipsit de umor, de vârstă mijlocie, din Amsterdam, care îşi construise numele şi averea reprezentându-i pe acei tâlhari pe care nimeni altcineva nu îndrăznea să o facă.

– Scap azi, Michiel? întrebă Jansen, privindu-i cum se aşază.

– Am cheltuit atât de mulţi bani, spuse Rosie, uitându-se la avocat. Dacă tata nu este acasă până la cină, o să te întreb pentru ce anume.

Lindeman apucase scaunul tare cu atâta delicateţe, de parcă s-ar fi temut că el i-ar fi putut dăuna constituţiei fragile. Era doar un joc. Acest bărbat dur, neiertător era de nedistrus. Mulţi încercaseră să o facă.

– Ei bine? insistă Jansen, neprimind răspunsul aşteptat.

– Depinde de tribunal. Nu de mine.

Lindeman părea mereu plictisit. Ciudat, dacă te gândeai câţi bani primea pentru fiecare minut din timpul lui.

– Avem declaraţia lui Jaap Zeeger, zise Rosie. Declaraţie semnată. Klaas Mulder l-a forţat să mărturisească toate prostiile acelea. Prin ameninţări. Bătăi.

– Dacă Vos ar mai fi fost în poliţie, nu s-ar fi întâmplat toate astea, mormăi Jansen.

Lindeman râse.

– Vos te-ar fi înfundat pe bune. Zi mersi că a luat-o razna înainte să apuce.

Theo Jansen dădu din cap. Înainte să înceapă să lucreze pe cont propriu, Michiel Lindeman fusese partener la una dintre cele mai mari firme de avocatură din oraş. Alături de nimeni altul decât Wim Prins, noul viceprimar al consiliului oraşului. Bărbatul

care îşi obţinuse funcţia promiţând să cureţe Amsterdamul. Asta îl făcea pe Lindeman mai valoros ca niciodată.

– Scoate-mă de aici, îi ceru Jansen. Şi aranjează-mi o întâlnire cu vechiul tău amic, Prins. Cădem noi la o înţelegere. Ne întâlnim la mijloc. Ştie că nu o să dispărem. Spune-i că poate să aibă încredere într-un olandez. Împreună, îl gonim pe ticălosul acela surinamez din oraş. Apoi lucrurile pot redeveni paşnice.

Lindeman scutură din cap şi oftă.

– Eşti un criminal, Theo. Wim Prins nu poate să pocnească din degete şi să te scoată din închisoare. Şi chiar dacă ar putea să o facă...

Tăcu.

– Ce s-ar întâmpla atunci?

Lindeman se uită lung la Rosie Jansen şi răspunse:

– Spune-i.

Aceasta păru stingherită de invitaţie.

– Lucrurile s-au schimbat, tată. Ce ne-a aparţinut... poate că nu mai este al nostru. Am făcut tot ce am putut. Dar nu sunt ca tine. Jumătate din oamenii noştri lucrează acum pentru Menzo. Cei care nu o fac sunt morţi sau au fugit din oraş.

– Nu toţi. Am mai vorbit şi eu cu cei care sunt închişi. Nu sunt singur aici.

– Cei închişi sunt nişte ticăloşi mincinoşi, şuieră ea. Menzo le suflă ce să îţi spună cu gurile lor strâmbe.

Jansen simţi că începe să se înfurie.

– Voi recupera ce am pierdut. Am mai făcut-o o dată.

Avocatul privi în jurul încăperii, arătând spre colţurile ascunse în umbră.

– Vezi, Theo. Aici este problema. Întâi vorbeşti şi gândeşti abia după aceea. Dacă sunt microfoane în cameră?

Jansen se mişcă pe scaun, îşi simţi umerii ridicându-se aşa cum o făceau în apropierea unei lupte.

– Dacă ar înregistra o conversaţie privată între un om şi avocatul lui, nu ar putea niciodată să o folosească. Nu te plătesc să îmi insulţi inteligenţa.

Oricum, nu exista niciun microfon în cameră. Erau în Amsterdam, până la urmă. La tribunal. Un loc în care lucrurile se făceau corect. Cu atenție. Legal. În mod olandez.

– Mă plătești ca să te scot de aici, îi răspunse avocatul. Ca să te țin în afara închisorii. Dacă au vreo bănuială că o să începi un război, nu o să îți dea drumul.

– Nu sunt vinovat! tună Jansen, izbind cu pumnul în masă.

Adăugă apoi mai încet:

– Nu pentru porcăriile pe care mi le-a pus Mulder în cârcă.

Rosie Jansen își întinse mâna și îi apucă blând degetele strânse.

– Știm asta. Și ei o știu. Te vreau acasă. Vreau să rămâi acolo. Vremea ta a trecut...

– Vremea mea?

Discutaseră situația fără el. Ajunseseră la o înțelegere. Își dădea seama în acea clipă.

– Ai suficiente afaceri legale ca să trăiești confortabil tot restul vieții, preciză Lindeman pe un ton sec, obosit. Bogat și în siguranță. Declarația lui Zeeger nu te face nevinovat. Putem spera cel mult la o eliberare pe cauțiune în baza unei condamnări ilegale. Trebuie să le dai ceva, să îi convingi să îți acorde un apel. Vreau să le spui în privat că nu te mai întorci în De Wallen. Menzo a preluat oricum deja majoritatea afacerilor tale de acolo...

– Le-a furat! tună Jansen. Mi le-a furat pe la spate cât eu putrezeam în pârnaie din cauza unor minciuni...

– Nu contează, interveni fiica lui. S-a întâmplat. Nu poți întoarce timpul înapoi. Nimeni nu poate.

– Sunt tatăl tău, Rosie. Chiar nu mă cunoști?

Mâna ei caldă o strânse pe a lui. Ochii ei întunecați licăriră spre el, implorând.

– Nu poți. Dacă încerci, o să te bage la loc în închisoare. Poate și pe mine. Nu doar Wim Prins este pe urmele noastre acum. Și guvernul ne atacă. Timpurile se schimbă. Nu mai trec lucruri cu vederea așa cum o făceau pe vremuri.

– Aruncă-le niște bani. Asta funcționează de obicei.

Lindeman scutură din nou din cap.

– S-au întâmplat multe în ultimii doi ani. S-a schimbat partidul de guvernare de când ai intrat la închisoare. Atmosfera. Nu doar în consiliu. Toate lucrurile cu care eram obişnuiţi se fac ţăndări. Eşti un dinozaur, Theo. Este timpul să te dai la o parte, înainte să fii lovit de meteorit.

Jansen clipi.

– Crezi că o să mă întind, pur şi simplu, la pământ şi o să îl las pe Jimmy Menzo să rămână stăpân peste toate?

Lindeman ridică din umeri.

– Dacă vrei să mergi acasă şi să trăieşti liniştit alături de fiica ta. Să te bucuri de banii tăi. Uită trecutul. Nu se mai întoarce.

Rosie îi zâmbi, privindu-l aşa cum o făcuse când avea cinci, zece ani. Fiica lui reuşise mereu să îl învârtă pe degetul mic şi o ştia foarte bine.

– Asta aţi venit să îmi spuneţi? Că sunt un moş expirat?

– Cam da, consimţi Lindeman. Sunt avocat. Nu făcător de miracole.

Aşteptară ca el să spună ceva.

– O să mă gândesc la asta.

Rosie nu mai zâmbea.

– Am spus că o să mă gândesc, repetă Jansen.

– Avem o audiere fixată mâine-dimineaţă, tată. Vor un răspuns înainte să ajungem în faţa unui judecător.

– Tribunalul vrea să ştie acum, adăugă Lindeman. Un angajament. O...

– O hârtie? răbufni Jensen. Vrei să semnez? Eu, Theo Jansen, renunţ la toate drepturile mele...

– Noi nu avem drepturi.

Vocea ei era fermă şi în urcare.

– Nu avem nimic. Suntem înfundaţi. Să încercăm măcar să ieşim din situaţie cu puţină demnitate.

Lacrimi îi apăruseră în ochii negri, solemni şi el ura asta.

– Te vreau acasă, rosti ea din nou cu o voce catifelată şi blândă, în contradicţie cu privirea hotărâtă. Vreau să ne bucurăm din nou

împreună de lucruri. De casa pe care ai cumpărat-o în Spania. Nu am fost acolo niciodată. Nici măcar o singură dată. Toate lucrurile pentru care nu am avut niciodată timp...

Jansen se lăsă pe spate în scaun, privi tavanul şi pereţii mohorâţi, fără ferestre. În mintea lui, putea să vadă oraşul din afara lor. Aprilie. În curând aveau să apară noii heringi. Putea să bea o bere într-un bar, să se plimbe de-a lungul canalelor până la un loc de pescuit, să îşi fluture un mic peştişor deasupra gurii, să îl înghită ca un pelican aşa cum o făcea când Rosie era mică şi voia să o facă să râdă. Nu era genul de lucru pe care ar fi trebuit să îl faci în Amsterdam. Era ceva prea comun. Dar şi el era comun. Şi ea chicotea mereu când o făcea. Şi asta era suficient.

Libertatea nu era ceva intangibil. Avea un gust. Puteai să o atingi, să o miroşi. O sentinţă de cincisprezece ani, zece cu executare dacă avea noroc, nu era o pedeapsă. Era o execuţie, crudă şi intenţionată.

– Trebuie să ne spui acum, insistă Rosie. Michiel trebuie să transmită mai departe. Dacă nu o face, nu o să mai fie nicio audiere. Te întorci la închisoare. Şi eu revin singură acasă. Tată, dacă nu o faci pentru tine, fă-o, te rog, pentru mine.

6

Casa plutitoare avea treizeci de ani vechime, era acostată permanent, avea electricitate, telefon, apă şi canalizare. O carcasă staţionară, putredă, din lemn pe canalul pe care localnicii îl prescurtaseră de la Prinsengracht la Prinsen, aproape de podul Berenstraat.

– N-aş suporta să trăiesc într-o grotă ca asta, comentă de Groot, aplecându-şi capul şi intrând în cabină.

Trandafiri, crizanteme, câteva legume erau vizibile dincolo de sticlă în ghivecele şi straturile lor ridicate. Niciuna dintre ele nu părea să o ducă prea bine.

– Ce mai face Maria? întrebă Vos, amintindu-şi de soţia tăcută, timidă a fostului său coleg.

– Este bine. Se întreabă de ce nu mai treci pe la noi.

Spuse ceva despre cât de ocupat era. De Groot privi interiorul haotic al bărcii, cutiile cu unelte de pe podea, posterele cu vedete rock ce acopereau vopseaua scorojită de pe pereţii din lemn şi ridică o singură sprânceană. Îl urmă apoi pe Vos până la vechea masă din pin şi se aşeză alături de el.

– Cu ce eşti ocupat? Nu contează. Vreau să te întorci. Poţi să fii din nou brigadier. Salariul este şi mai mare acum. Nu cu mult...

– Ce s-a întâmplat?

Detalii puţine. În noaptea precedentă, un sicriu din carton în miniatură fusese lăsat în faţa curţii casei lui Wim Prins, aflată în unul dintre cele mai elegante cartiere din oraş, la doar un kilometru nord de Willemstraat. O păpuşă antică din porţelan. O şuviţă de păr. O pată de sânge.

– Cum au cerut banii? întrebă Vos, nereuşind să-şi ascundă interesul.

De Groot scoase o fotografie din buzunarul hainei.

– Nu au făcut-o. Nu chiar. Păpuşa avea un bileţel în mână. Scris la calculator. Nu există amprente.

Un singur rând, litere de tipar:

DRAGOSTEA ESTE SCUMPĂ, WIM. PREGĂTEŞTE-TE PENTRU NOTA DE PLATĂ.

– Şi altceva? Au telefonat?

De Groot scutură din cap.

– Doar asta avem.

– Wim Prins nu îşi iubeşte fiica. Este o consumatoare de droguri. Îi este ruşine cu ea. Dacă doreau bani, ar fi răpit copilul unei persoane căreia chiar îi pasă.

– Ştiu că îl urăşti. Ce a făcut cu Liesbeth...

– Nu despre asta este vorba. Katja este doar o versiune mai tânără a mamei ei şi doar Dumnezeu ştie câte probleme i-a făcut acea femeie.

Era un lucru groaznic de spus. Chiar de gândit.

– Bea Prins s-a sinucis, nu-i aşa? Şi ea era un motiv de ruşine, şi fiica ei este la fel. Prins este un bărbat al ideilor, cu o misiune. Să cureţe Amsterdamul azi. Ţara mâine. O soţie moartă şi un copil răpit i-ar da o mare credibilitate.

De Groot băgă fotografia la loc.

– Nu eşti corect. Şi nici foarte exact. Din câte am auzit eu, *De Nachtwacht* nu o duce prea bine. Este uşor să faci pe moralistul când nu ai putere. Mai greu este să pui în aplicare ce spui. Coaliţia lui se clatină. Propriul partid are îndoieli. Pariez că întreaga afacere va fi încheiată până la vară.

– Nu dau doi bani pe politică. De ce nu este acum la staţia de poliţie? Bătând cu pumnul în masă să se facă ceva?

– De unde ştii că nu este?

Vos râse.

– Wim Prins nu m-ar vrea înapoi. Nu ai venit aici din partea lui.

Niciun răspuns, și asta sugera ceva.

– Nu poți ignora asemănările.

Vos scutură din cap.

– Care asemănări?

– Păpușa! Prins a primit o păpușă!

– A primit și o schiță cu casa Oortman?

De Groot își ridică mâinile a disperare.

– Ce Dumnezeu, iar începem cu asta? Acela a fost doar un desen pe care ticălosul ți l-a trimis în glumă. De ce pierzi atâta vreme holbându-te la o piesă de muzeu? Ce avem aici este real. Fata lui Prins lipsește. Nu este un exponat. Este o ființă din carne și oase.

Vos începuse să își petreacă timpul la Rijksmuseum după ce renunțase la slujbă. Devenise o rutină pentru el. Ceva care să îi umple ziua. De Groot avea dreptate. Era doar un desen care însoțise păpușa, sângele lui Anneliese și o șuviță din părul ei. Doar un alt detaliu ciudat printre atâtea altele. Din vreun motiv – cel mai probabil depresia de care suferise – nu reușise să își scoată acea imagine din minte, micile ei camere, acele creaturi fragile prinse înăuntru.

Analizase cazul fiicei lui de milioane de ori. În scurta perioadă în care lucrase la el ca ofițer de poliție. Apoi în tăcerea bărcii lui din Jordaan, până când ceva – somnul, băutura sau o țigară cu marijuana – ucidea acel ciclu nesfârșit al posibilităților și ghicitorilor. Avea o fotografie cu ea lângă geamul lung dinspre stradă, alături de un poster cu câteva concerte la care fusese la Melkweg.

Se îndreptă spre ea și o luă în mână.

Anneliese de una singură, mâncând înghețată în parc. Puțină înghețată căzuse pe rochia ei albastru-deschis. Era drăguță, copilăroasă. Ea însăși ca o păpușă. Dar ochii îi păreau lipsiți de expresie în acea clipă. Zâmbetul ușor forțat. Asta făcea timpul. Nu îi trecuseră astfel de gânduri prin cap atunci când poza fusese făcută într-o călduroasă zi de iunie, nu cu mult timp înainte ca ea să dispară.

Vos puse fotografia înapoi pe raft. De Groot arăta stingherit.

– Nu ştim ce s-a întâmplat. Niciodată nu am...

– Ţi-a trimis aceeaşi păpuşă!

O amintire: se afla la biroul lui din Marnixstraat după o săptămână nesfârşită, cu zile de lucru de şaisprezece ore. Primind apeluri disperate de la Liesbeth care întreba unde era Anneliese. Abia împlinise şaisprezece ani. Nu întârziase niciodată de la şcoală, niciodată fără să îi anunţe.

Unul dintre aspiranţii de atunci, un tânăr timid numit Oscar, venise cu o cutie din carton, cu schiţa unui sicriu desenată pe partea de sus cu un marker negru. Pe capac se afla un desen din linii a ceea ce părea să fie casa Oortman, nimic mai mult. Vos îşi putea aminti cum o deschisese. Înăuntru era o păpuşă. O şuviţă de păr. O pată de sânge. În şorţuleţ fusese băgată o poză a fiicei lui, îngrozită, pe un fundal simplu, legată la gură cu bandă adezivă.

– Atunci habar nu aveam ce se întâmpla, îşi aminti Vos. Nu ştiam dacă era vorba despre un nebun. Sau un criminal ca Theo Jansen trimiţându-mi un avertisment...

– Jansen nu ucidea copii, observă de Groot, scuturând din cap.

– Nu am găsit niciodată un cadavru, Frank. Nu am găsit nimic.

De Groot îşi închise ochii şi murmură:

– Adevărat. Îmi cer scuze.

Era o speranţă slabă, un vis gol. Timp de trei luni răscoliseră oraşul pe toate părţile, făcuseră razii în stabilimentele lui Menzo, în cele ale lui Jansen, hărţuiseră proxeneţi, exploraseră toate posibilităţile la care se putuse gândi Vos. Anneliese dispăruse fără urmă. Vos simţise că intuiţia ar fi trebuit să îi spună dacă era moartă sau nu. Dar nici de aceasta nu avusese parte. Era, pur şi simplu... dispărută.

– Menzo ar fi făcut asta, sugeră Vos, nu foarte convins.

– Jimmy Menzo nu era suficient de important încât să fie în vizorul nostru pe atunci, replică de Groot. Trebuie să fi fost

vreun... nebun. Nu este vina ta că nu l-am putut prinde. Nimeni nu a putut.

Vos îşi încrucişă mâinile şi rămase tăcut.

– OK, recunoscu de Groot. Nici asta nu ştiu. Pur şi simplu, am fost depăşiţi de situaţie. Cu toţii.

Acele zile deprimante nu aveau să îl părăsească niciodată. Liesbeth devenind din ce în ce mai nebună cu fiecare zi. Acuzându-l pentru că urmărise bandele oraşului. Scoţând la suprafaţă secrete pe care el nu ar fi vrut să le audă.

Vos o ceruse în căsătorie de atâtea ori. Ea îi spusese mereu: „De ce? Nu suntem deja fericiţi împreună?"

La dispariţia lui Anneliese, îşi primi şi răspunsul. Liesbeth nu fusese niciodată a lui, nu cu adevărat. Mai rău, nici el nu fusese cu adevărat al ei şi asta durea în continuare.

Nimeni nu reuşise să deslușească ce se întâmplase cu Anneliese. Drumurile li s-au despărţit, fiecare urmându-şi propriul tip de nebunie. Ea se grăbise să se mărite cu Wim Prins. Vos se scufundă într-o singurătate ascetică, monotonă, pe o barcă dărăpănată din Jordaan, punctată de vizite la Rijksmuseum pentru a se holba la casa de păpuşi a Petronellei Oortam, oră după oră inutilă, de câte un concert asurzitor la Melkweg, de seri petrecute în cea mai mare parte singur în Drie Vaten.

Şi de nopţi deprimante, drogat dincolo de limita raţiunii pe barcă, inhalând fumul dens, întunecat al celei mai puternice marijuane pe care o putea găsi. Încercând să şteargă din minte ceva ce nu putea numi cu exactitate.

– Katja o urăşte pe Liesbeth pentru că s-a măritat cu tatăl ei, spuse el, încercând să se convingă şi pe sine. Fiindcă îi ia locul mamei ei moarte. Din câte ţin eu minte, se injectează cu heroină. Cred că este încă un truc ca să mai stoarcă bani de la tatăl ei.

– Drogurile, zise de Groot sec, privind în jurul lui. Lucruri oribile. Şi dacă nu este cum zici?

Vos se încruntă.

– Atunci, nici nu contează, nu? Nu mai sunt pe statul de plată, ţii minte? Nu mai este treaba mea.

– Fă-o să fie treaba ta. Vino la secţie şi discutăm. Sunt doar câteva aspecte birocratice. Poţi să fii înapoi la serviciu mâine. Să fim cinstiţi.

Ochii îi cercetară din nou barca dărăpănată.

– Nu ţi-ar strica banii. Îţi baţi joc de viaţa ta aici.

Vos atinse pachetul de brânză Limburger. Mirosea oribil.

– Mă gândeam să deschid un magazin de brânză.

Frank de Groot hohoti.

– Tu? Un magazin de brânză? De parcă ar mai fi nevoie de încă unul în Jordaan. Te rog...

– Frank.

Mâna lui Vos se întinse spre braţul lui de Groot.

– Cele întâmplate atunci aproape m-au distrus. Nu am ştiut cine eram o bună perioadă. Dacă nu aş fi găsit o modalitate de evadare. Locul acesta...

Faţa lui de Groot fu cuprinsă dintr-odată de furie.

– Crezi că nu am observat? Că mi-a fost uşor să îţi cer asta? Nu am fost doar colegi. Am fost...

– Dacă Liesbeth te-a sunat din biroul viceprimarului consiliului oraşului, ai făcut orice ţi-a cerut. Nu ai avut de ales.

Frank de Groot înjură. Apoi rânji.

– Eşti brici, ca întotdeauna. Şi eu care credeam că ai fumat până te-ai tâmpit.

Nimic.

– Nu este un secret, Pieter. Te-a văzut lumea în cafeneaua din josul străzii.

– Sunt locuitor al Amsterdamului. Am buletin. Nu fac nimic ilegal. Dar, dacă vrei adevărul...

Vos ura moleşeala, sentimentul de indolenţă indus de droguri.

– Nu m-a ajutat cu nimic.

– Nu vreau să te mai droghezi dacă te întorci la noi. Vreau...

Se aplecă şi îl bătu pe Vos pe cap, pe părul castaniu lung.

– Vreau tot ce ai aici.

– Nu.

- Te implor.

- O oră în Marnixstraat, cedă Vos. Fata aceea a ta, Bakker...

- Ce-i cu ea? întrebă de Groot.

- Pare încordată. De ce?

- Tu nu ai fost aşa la prima ta misiune?

Vos îşi scutură capul.

- Nu. De ce aş fi fost?

- Şi-a petrecut jumătate din noapte la secţie, citind despre cazul lui Anneliese. Citind despre tine. Cred că este cuprinsă de admiraţie, mormăi de Groot. Şi îngrijorată. I se termină perioada de probă. Urmează evaluarea, mai zise el şi ridică din umerii grei. Nu o să fie acceptată.

Vos aşteptă.

- Amsterdamul nu i se potriveşte, adăugă de Groot. O fată de fermier din Friesland care a apărut cu o valiză plină de haine şi mult tupeu.

Ceva nu se potrivea.

- De ce a venit, atunci?

De Groot mormăi, un sunet jos, obosit.

- O poveste oribilă. Crăciunul trecut. Se întorcea de la biserică. Mama şi tatăl ei au murit într-un accident de maşină. Ar fi putut fi cu ei, numai că făcea muncă voluntară la secţia de poliţie din Dokkum.

De Groot ridică din umeri.

- Un şofer beat. Ea era în maşina care a răspuns la apel. I a văzut.

- Iisuse... şopti Vos.

- După aceea, le-a spus celor de la Dokkum că vrea să se alăture poliţiei. Aici, nu acolo. Cred că puştoaica vrea să aibă grijă de turmă. Asta nu e niciodată o idee bună.

Vos mormăi şi îşi duse mâna la frunte.

Se auziră cizme grele pe scările ce coborau de la punte. Ştia ce avea să vadă. Pe Laura Bakker, cu Sam gâfâind la capătul lesei. Ea tropăise intenţionat pe scânduri. Era sigur de asta. Reuşise să se strecoare neobservată pe barcă. Vos habar nu avea cât timp stătuse ea acolo, cât de multe auzise.

– Nu sunt o puştoaică, se anunţă ea cu acea voce nordică, mohorâtă.

– Adevărat, zise Vos. O să îl ducem pe Sam la Drie Vaten. Barul din colţ. Femeia de acolo poate să aibă grijă de el. Şi...

Se ridică, găsi un sac de rufe.

– ...pot să îi las ei asta.

– Cei de la bar îţi spală rufele? întrebă Bakker.

– Doar un aranjament temporar, explică Vos.

Se ridică, zâmbi, văzând că reuşise să spargă puţin gheaţa. Îi făcu lui de Groot semn să iasă, apoi ei.

– Nu-ţi fă griji. Vin. Să arunc o privire păpuşii.

7

Miriam Smith îi scoase cei doi puşti din De Wallen pe străzile mai liniştite, mai bogate din centrul vechi al oraşului, pe lângă vile impunătoare, devenite între timp apartamente sau hoteluri destinate vizitatorilor înstăriţi. Era o dimineaţă tipică pentru oraşul Amsterdam. Rece, cerul schimbându-se uşor de la soare slab la ploaie difuză. Localnici pe biciclete, cu capetele plecate, pedalând puternic spre destinaţiile lor. Turişti plimbându-se pe jos sau pe biciclete închiriate, încurcându-i pe toţi.

Miros de pâine şi de patiserie de la brutării. Bere de la barurile ce deschideau mai devreme, clienţi însetaţi. Din când în când mirosul înţepător al marijuanei în aer.

Îi făcuse să ţină armele într-o geantă neagră, mergând întruna, trecând de Herengracht, de Keizersgracht şi de Prinsengracht, intrând apoi în aglomerata piaţă Leidseplein, unde vizitatorii matinali se întreţineau deja la un pahar de Heineken sau la un fum.

– Am fi putut lua tramvaiul, se plânse cel în roşu.

Ea dădu un picior genţii mari pe care o ducea tânărul.

– Bună idee, piciule. Poliţaii le verifică din când în când. Aveţi cumva nume?

Nu răspunseră şi, privindu-i, ştiu de ce. Fuseseră străini înainte să se întâlnească la Menzo în acea dimineaţă. Un imbold masculin straniu îi făcuse să nu dorească să fie primii care să întrebe.

Pe o stradă îngustă erau restaurante indoneziene şi baruri ce serveau sushi, localuri cu cocteiluri şi mici cafenele deasupra cărora flutura steagul mişcării Rastafari şi pe care erau lipite poze cu frunze de marijuana.

Intrară în cea de-a treia. În spatele tejghelei era un bărbat înalt, din Indiile de Vest, cu o tunsoare afro și o căciulă din lână. Nu le spuse nimic. Dădu doar muzica reggae mai încet. Îi conduse spre Prinsengracht, unul dintre cele trei mari canale ale orașului care încercuiau De Wallen, ultimul, o centură împrejmuind Amsterdamul și străbătând toate lucrurile pe care orașul avea să le ofere, sărac și bogat, sordid și magnific.

În partea opusă se aflau casele cu perete comun, cu cârlig pe acoperișurile triunghiulare pentru ridicarea mobilei. Porumbeii fâlfâiau stupid din aripi de-a lungul țiglelor. Se puteau vedea case plutitoare și nave de turism. Și câteva ambarcațiuni mici.

Bărbatul îi conduse în josul unor scări spre o bărcuță deteriorată, ridică prelata albastră, dând la iveală două scaune din lemn, și le făcu semn să urce. Verifică motorul extern, le arată cum să îl pornească. Trase de sfoară, ascultă duduitul constant al micului motor și apoi îl opri.

Scoase un vechi telefon mobil Nokia și o hartă turistică având puncte marcate de-a lungul canalului.

– Când sun prima oară, mergeți aici și așteptați. Barca este mică, apa este joasă. Nimeni nu o să vă vadă. Când sun a doua oară, vă mișcați.

Le dădu telefonul și harta.

– Poftim.

Două perechi de mănuși din piele artificială.

– Purtați astea. Aruncați armele în canal. Îndreptați-vă spre locul pe care vi l-a indicat Jimmy. Miriam o să vă aștepte acolo.

Băiatul îmbrăcat în albastru scoase poza cu casa de păpuși.

– Da, acolo, istețule, zise Miriam Smith.

Rânji.

– O să-ți placă în Africa. De acolo ne tragem.

Băiatul în roșu bâigui ceva.

– Și el.

Îl bătu pe bărbatul din Indiile de Vest pe piept.

– Și eu. Și voi.

Nu le plăcu asta. Erau niște duri din Surinam. Din America de Sud, nu din Caraibe.

- Nu ştii nimic despre istorie, mormăi bărbatul. Nu-i aşa?

- Ştiu că mi-e foame, răspunse băiatul în roşu.

- Aşteaptă aici, îi spuse Miriam Smith.

Câteva minute mai târziu, era înapoi cu două cupe cu cartofi prăjiţi de pe care curgea maioneză, două doze de Cola şi o pereche de umbrele ieftine.

- Poftim, zise ea înmânându-le obiectele. Nu aş vrea să vă udaţi. Uitaţi-vă şi la asta.

Le dădu o fotografie a unui bărbat de vârstă mijlocie, vânjos, cu o barbă albă.

- Cine este? Moş Crăciun? întrebă cel în roşu.

Miriam Smith râse la gluma adolescentului.

- Da. Însă voi aveţi un cadou pentru el.

8

Lui Wim Prins îi venise ideea pentru *De Nachtwacht* cu un an înainte, când se gândea să candideze pentru consiliu și avea nevoie de un plan care să acapareze prima pagină a ziarelor. Nu se așteptase vreodată să câștige majoritatea, cu atât mai puțin președinția. Dar atmosfera se schimbase. Austeritatea și un resentiment popular îndreptat împotriva vechilor partide stârniseră un neașteptat vânt în pânze grupurilor minoritare care înainte se rezumaseră la o agitație lipsită de efect.

El era Domnul Curat. Noua mătură ce avea să curețe orașul. Cu propriul trecut – o nevastă pierdută consumului de droguri, o fiică ce sfârșise în același fel –, care îl ajutase mai mult decât îi făcuse rău.

Era o persoană care cunoștea de aproape costul moștenirii liberale a Amsterdamului. Cu ideile lui anticriminalitate, antidroguri, se trezise rapid în toate știrile. Era un amestec care atingea întotdeauna un punct sensibil. Și între timp era la putere, ținut acolo de o înțelegere făcută cu Partidul Independenței al lui Margriet Willemsen.

Nu, făcută direct cu ea. Treizeci și doi de ani, zâmbet afabil, scundă, păr negru tuns bob, business, ochi albaștri ca de cobalt, vii, cu o față inteligentă, atentă, nu frumoasă, însă greu de evitat din priviri. Era făcută să ocupe o funcție publică. De la început, Prins nu reușise să înțeleagă cum de ea nu se alăturase unuia dintre partidele mari. Ar fi fost deja în parlament. Când lucraseră împreună la coaliție, începuse să înțeleagă. În spatele exteriorului molcom, șters, de politician, se afla o ambiție oțelită.

Nu că *De Nachtwacht* ar fi fost un plan lipsit de obstacole. Alex Hendriks, şeful secretariatului general al consiliului, era unul dintre aceste obstacole.

El şi Margriet Willemsen îşi petrecuseră o oră la masa de conferinţe din biroul lui Prins discutând faza iniţială a planului.

– Avem obiecţii din partea comercianţilor, a asociaţiei restaurantelor, a unora dintre grupurile comunităţii locale. Până şi câţiva dintre consilierii tăi au început să se răzgândească, zise Hendriks.

Era un bărbat scund, şiret, agitat, jucându-se întotdeauna cu laptopul sau cu iPadul lui sau cu unul dintre cele trei telefoane pe care le avea mereu la el.

– Cu cât oamenii cheltuiesc mai puţin pe droguri şi prostituate, cu atât mai mult le rămâne să cheltuiască în altă parte, interveni Margriet Willemsen, zâmbind.

Hendriks scutură din cap.

– Nu toată lumea vine aici pentru cultură. Vin să...

– Aceia sunt oamenii de care ne putem lipsi, întrerupse Prins.

– Nu sunt sigur de asta, continuă Hendriks. Asociaţia de comerţ este îngrijorată că vor avea pierderi de douăzeci până la treizeci la sută. Bani mulţi. Oameni care nu mai cumpără mâncare, băutură. Haine. Suvenire. Îşi bat la cap consilierii. Consilierii *tăi*.

– Gândeşte-te la câţi oameni au să vină în locul lor, spuse Prins. Oameni mai buni. Mai bogaţi.

Hendriks rămase ferm pe poziţii.

– Nu vor merge în De Wallen. De ce să o facă? Să vadă cafenele închise? Cabine cu geamuri fără nimic în ele? Vorbim despre centrul oraşului aici. L-ai ucide efectiv...

– Dacă tu nu vrei să o faci, o să găsim pe cineva dispus, interveni Margriet Willemsen. Am câştigat alegerile...

– Nu aveţi mandat să îi enervaţi pe toţi, răbufni Hendriks. Faceţi asta şi o să vă spânzure. Dacă nu apucă să o facă întâi Theo Jansen sau ticălosul acela de Menzo.

Spuse asta fără ca zâmbetul să îi părăsească faţa.

– Ce vrei să insinuezi? Că trebuie să ne fie frică de criminali acum?

Hendriks nu își luă ochii de la Wim Prins.

– Le ameninți imperiile. Cam ce crezi? Că o să stea cu brațele încrucișate?

– Nu vor avea de ales, spuse Prins. Am vorbit în Marnixstraat azi-dimineață. Jansen urmează să fie eliberat după-amiază. El și Menzo se vor repezi unul la celălalt. Noi suntem ultima lor grijă. Se pot lupta unul cu celălalt și noi vom curăța cadavrele la final. Nu a existat niciodată un timp mai bun de dus gunoiul ca în momentul ăsta...

– Și fiica ta? întrebă Hendriks.

Fața palidă a politicianului se coloră pentru întâia oară.

– Nu ești singurul care discută cu polițiștii din Marnixstraat, adăugă Hendriks. Sunt îngrijorați în legătură cu lucrurile pe care le ceri. Au spus...

– Fiica mea este treaba mea. Nu a ta. Margriet avea dreptate. Dacă simți că nu poți urma politica stabilită a consiliului, ar trebui să îți dai demisia. Putem discuta chiar despre compensații, dacă vrei.

„Este un laș în esență, se gândi Prins. Acum e momentul să-l testez."

– Sunt plătit să te sfătuiesc, fie că vrei să auzi ce am de spus sau nu.

– Îți mulțumesc, răspunse Prins. Te-am ascultat. Acum, vrei să faci ceea ce ți-am cerut?

Prima fază era aproape gata. Într-o lună, orașul urma să apeleze la gardienii publici care se ocupau, de obicei, de trafic și de infracțiuni minore. Aveau să le dea puterea să intre în cafenele și să-i aresteze pe cei prinși. Să îi ia pe sus pe proxeneți, pe târfe și pe traficanți, să sune poliția și să îi predea pe mâna lor.

Hendriks continuă să bată în masă cu stiloul. Dar încă nu începuse să ia notițe și asta însemna ceva.

– Vorbim despre bărbați și femei neînarmați pe care îi plătim să dea amenzi de parcare. Tu le ceri să hărțuiască, pur și simplu, criminali pe stradă.

- Asta va fi slujba lor de acum încolo, insistă Prins.

- Şi când unul dintre ei va fi bătut? Sau ucis?

- Atunci, intervenim şi mai în forţă, răspunse Willemsen.

- Mai avem ceva de discutat? întrebă Prins, privindu-şi ceasul.

Margriet Willemsen scutură din cap.

Alex Hendriks îşi luă cele trei telefoane mobile, îşi strecură iPadul la subraţ şi plecă.

9

Marnixstraat nu se schimbase deloc. Un şir lung de birouri cu uşile deschise. Apoi, într-un final, divizia Crime cu linia ei de birouri, rapoarte şi fotografii lipite pe pereţi, detectivi, majoritatea bărbaţi, lucrând la calculatoare şi vorbind la telefon.

Feţe cunoscute. Koeman cu mustaţa lui maronie lăsată, urmărind-o din priviri pe Laura Bakker, aşa cum făcea cu toţi ofiţerii de sex feminin, fie că arătau bine sau nu. Rijnder, înalt şi nefericit, încercând să încropească un zâmbet. Van der Berg, beţivul simpatic al biroului, ridicând un pahar imaginar când îl văzu pe Vos apropiindu-se.

Un bărbat energic, curajos, puţin apreciat.

– Bine ai revenit, şefu', strigă el când Vos se apropie. Tu faci cinste.

Vos zâmbi, ridică o bere imaginară, însă nu spuse nimic.

Pe urmă Klaas Mulder, cu mâinile în şold, sprijinindu-se de uşa sălii de şedinţe.

Părul blond fin, aranjat cu atenţie, începea să se rărească. Faţa dură îi era plină de cute, pomeţii mai proeminenţi, ochii cenuşii mai obosiţi. Când Vos fusese brigadier, Mulder avusese acelaşi rang. Se văzuse mereu ca un competitor. Nu genul de bărbat care să împărtăşească resursele sau informaţiile. Apoi, după plecarea lui Vos, fusese promovat la rangul de locotenent, adjunctul lui de Groot, preluase cazul subţire împotriva lui Theo Jansen şi îl clădise în ceva ce reuşise să îl bage în închisoare pe baronul crimei din Amsterdam cu nişte acuzaţii obscure şi posibil dubioase de spălare de bani.

Vos era în continuare pe jumătate nebun în acel moment. Dar, într-o zi, când se simţise mai serios, sărise peste vizita lui obişnuită la cafenea şi la bar şi se dusese la bibliotecă să citească toate relatările din ziare. Orice proces care ducea la arestarea lui Jansen era, probabil, văzut cu ochi buni de mai-marii oraşului. Totuşi, ceva nu îi păruse în regulă. Şi dovezile cădeau una după cealaltă. Nu era de mirare că zâmbetul bărbatului din faţa lui părea fals.

– Pieter. Mă bucur să văd că te-ai întors la locul tău.

Mulder întinse mâna şi pipăi jacheta neagră, murdară a lui Vos.

– Văd că îţi porţi vechile haine de serviciu.

Înainte să se alăture poliţiei, Mulder aproape devenise un fotbalist profesionist. Dăduse probe la Ajax. Doar un genunchi fragil îl oprise, sau cel puţin asta zicea tuturor. Beteşugul nu îl oprea să îşi petreacă majoritatea zilelor la o sală de forţă din apropiere. Un bărbat dur, solitar, care nu făcea compromisuri. Fusese norocos să nu fie dus niciodată în faţa unei comisii disciplinare pentru neregulile în discuţiile cu suspecţii.

– Sunt doar în trecere, spuse Vos şi trecu pe lângă el, îndreptându-se spre cealaltă cameră.

Două lucruri aflate acolo îl lăsară fără suflu. Păpuşa mare din porţelan de pe masă, dublă ca mărime faţă de cea pe care o primise cu aproape trei ani în urmă. Şi Liesbeth Prins, palidă, mai slabă ca niciodată, stând într-un colţ, cu mâna la gură, holbându-se la el.

– Bună, zise el. Ce mai face Wim?

– E ocupat, răspunse ea şi vocea îi suna fragilă. O să vină şi el dacă este nevoie.

– Este vorba despre fiica lui, interveni Laura Bakker. Ar trebui să fie aici, acum. Ce...?

Vos îi zâmbi, îşi duse un deget la buze, aşteptă ca ea să tacă.

Se îndreptă spre birou, luă o pereche de mănuşi de unică folosinţă din sertar şi le puse pe mâini.

Păpuşa se afla în continuare într-o cutie din carton de forma unui coşciug. Lăsată în faţa casei lui Prins, una dintre cele mai frumoase *hofjes*[1] din Jordaan, un sanctuar liniştit dispus în jurul unei grădini private de lângă Noordermarkt. Camerele de supraveghere surprinseseră o persoană cu faţa acoperită de glugă în preajma intrării la ora şapte seara. Nimic util la cutie. Nimic pe păpuşă cu excepţia şuviţei de păr, a şorţului pătat de sânge şi a biletului ciudat: „Dragostea este scumpă, Wim. Pregăteşte-te pentru nota de plată".

Cutia era una simplă. Nicio schiţă a casei Oortman.

– Unde este părul? întrebă Vos.

– La analize, răspunse Mulder. Ne-au confirmat în urmă cu treizeci de minute că îi aparţine fetei lui Prins. Sângele la fel.

Detectivul înalt se holbă la de Groot.

– Este cazul meu sau nu?

– Nici nu ştim dacă este un caz încă, răspunse comisarul. Ai răbdare.

Biletul se afla într-un plic din plastic pentru dovezi. Vos îl privi şi se încruntă.

– Ce este? întrebă Mulder.

– Am mai zis asta.

O privi pe Liesbeth.

– Prins nu îşi iubeşte fiica. N-am dreptate?

Ea se apropie. Îi putea mirosi parfumul. Acelaşi dintotdeauna.

– Nu este adevărat, îl contrazise ea. Katja a fost un coşmar în ultimii ani. Wim a făcut tot ce a putut. A plătit ajutor medical. A plătit să o ferească de probleme. Dar nu a...

– O iubeşte? repetă el.

– În felul lui, răspunse ea, holbându-se la el cu aceiaşi ochi căprui trişti. Nu ai înţelege. Dacă este nevoie de ceva aici...

Nimic mai mult.

---

[1] Complex rezidenţial, compus dintr-o curte înconjurată de case, adesea sediul unui spital sau al unui azil de binefacere (n.tr.)

- Astfel de păpuşi se vând în magazinele pentru turişti din De Wallen, explică Mulder. Ar fi putut veni de oriunde. Probabil că fata îşi bate joc de el.

Vos încuviinţă, privind jucăria din cutie. Nu semăna prea mult cu cea pe care o primise. Îşi puse ambele mâini acoperite cu mănuşi sub ea şi o ridică. Mai grea decât se aşteptase.

- Lanternă, ceru Vos şi întinse o mână.

Bakker se apropie de îndată, scoase o lanternă Maglite lungă, de poliţie, dintr-unul din buzunarele pantalonilor cenuşii şi i-o puse în mână.

Vos ridică rochia şi fixă lumina pe plasticul translucid al păpuşii. O formă neagră estompată era abia vizibilă.

De Groot înjură şi îl privi urât pe Mulder.

- Cei de la analize nu au verificat deja păpuşa? întrebă el.

- Eu m-am ocupat de ADN. Mi-ai spus că îi aduci pe Vos şi Prins! Am aşteptat...

- O idee bună, observă Vos îndepărtând lanterna.

Cu atenţie, bucată cu bucată, scoase toate hainele de pe păpuşă. Pe gât, lângă un semn pe care scria „Made in China", se afla ceea ce părea să fie o mică boxă şi o gaură lângă ea, probabil făcută pentru un microfon. Păpuşa putea vorbi. Şi reda un mesaj preînregistrat.

Vos apăsă uşor stomacul păpuşii.

Ceva cârâi. Urmă un zgomot electronic, nesigur. Apoi ţipătul.

Păpuşa.

Liesbeth Prins.

Amândoi.

Vos îşi apropie urechea de capul din plastic şi încercă să asculte.

- Tati! Tati! Iisuse...

Vocea cuprinsă de agonie şi durere a unei tinere fete. Un ţipăt. Un urlet chinuit.

Un refren repetat.

- Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă! Ajutor...

Liesbeth sărise pe el, lovindu-l cu mâna, ţipând.

– Opreşte-l, Dumnezeule.

Mesajul era pus să se repete. Reveni la început de îndată.

Laura Bakker îşi ţinea mâinile la gură, cu faţa mai palidă ca niciodată. De Groot arăta pierdut şi neajutorat. Nici măcar Klaas Mulder nu părea să aibă replică.

– Este Katja? întrebă Vos.

– Da, Katja, răspunse ea. Dumnezeule, Pieter. Opreşte-l...

– Nu ştiu cum.

Privi în jurul încăperii cu braţele deschise.

– Cineva?

Păpuşa cârâia în continuare.

Mulder se apropie, atinse ceva în preajma urechii. Ţipetele încetară.

Vos îl privi.

– Are un întrerupător, spuse Mulder sec. L-ai văzut şi tu. Nu te preface...

– Nu, zise Vos dând încet din cap. Nu l-am văzut. Nu mai am îndemânare. Sunt încet. Stupid. Nu ştiu de ce sunt aici.

O privi pe Liesbeth Prins.

– Trebuie să îi spui soţului tău să vină la secţie. Nu contează dacă este mâna lui Katja sau a altcuiva. Ar trebui să fie aici.

Îşi scoase mănuşile de unică folosinţă.

– Ce urmează? întrebă Bakker.

– Trebuie să îmi iau câinele de la Drie Vaten. Am o barcă de reparat. La Melkweg cântă o formaţie diseară şi mă gândeam să merg şi eu şi...

O mână i se aşeză încet pe braţ. Ochii trişti ai lui Liesbeth se fixară pe el.

– Păpuşa este mai mare decât cea pe care am primit-o, zise Vos, exasperat. Asta are un mesaj. A mea nu a avut unul. Oricine a citit despre caz în ziare ar fi putut face asta.

Faţa ei fu dintr-odată cuprinsă de mânie.

– Şi să o lase pe pragul meu? Este acelaşi autor...

– Nu ştii asta. Nu poţi sări la...

– O fată lipsește. Sfinte! Nu o auzi? Nu o poți vedea? Anneliese...

– Anneliese nu mai este. Am încercat. Cum au încercat toți ofițerii de poliție din Amsterdam. Nu am putut să o aducem înapoi. Îmi cer iertare. Am făcut tot ce am putut. Am eșuat.

Vocea lui avusese un ton aspru pe care îl regretă de îndată.

Femeia cu care trăise cea mai mare parte a vieții lui de adult, pe care o iubise, de la care nu se așteptase niciodată să îl părăsească, își vârî degetele osoase în geantă și scoase o fotografie. Apoi încă una. Vos le privi. Fiica lor la ultima ei petrecere de aniversare. Ochi luminoși, păr blond lung, un zâmbet pe față. Tot viitorul înainte.

A doua, o știa, era Katja Prins, nu că ar fi întâlnit-o vreodată pe fată, o știa dintr-o poză dintr-un vechi articol monden dintr-unul din ziarele orașului.

Ochi morți, o față lipsită de expresie. Dar părul era la fel și acel zâmbet... era poate același pe care l-ar fi afișat și Anneliese dacă ar fi știut. Marcat, resemnat, pe jumătate amuzat că viața avea să însemne doar atât și nimic mai mult.

– Dacă fugi de Katja, fugi și de fiica ta.

Toți îl priveau.

– Dacă nu am putut să o salvez pe Anneliese, începu Vos și își auzi propria voce crescând înfuriată, ce te face să crezi că aș putea să salvez pe altcineva?

Frank de Groot interveni, punând aproape forțat o veche legitimație în mâna lui Vos. O veche poză. Același grad. Și o bucată de hârtie.

– Lasă-mă pe mine să judec asta, spuse el. Îl aduc pe Prins aici chiar dacă trebuie să îl târăsc. Asta este ultima adresă cunoscută a lui Katja. O maghernită lângă Warmoesstraat. Spune-mi cine vrei să lucreze cu tine. Suntem ocupați, dar alegi pe cine vrei.

Laura Bakker stătea țeapănă și emoționată, cu costumul ei cenușiu, care nu îi era pe măsură, cu ochii verzi triști fixați pe podea.

– O vreau pe aspirant Bakker, anunţă Vos.

De Groot clipi. Mulder râdea.

– Este o treabă serioasă, Pieter, mârâi comisarul pe un ton arţăgos, iritat.

– Da, zise Vos. Aşa este.

Îşi puse mâna pe braţul lui Bakker şi o conduse în afara camerei.

10

După ce Hendriks plecase, luându-şi hârtiile şi gadgeturile cu el, Margriet Willemsen se ridică şi păşi spre geam.

– Ce s-a întâmplat cu fiica ta? întrebă ea, când Prins i se alătură.

– Nimic.

– Nu-mi spune asta, Wim.

Aşa că îi explică. Păru îngrijorată.

– Dacă Hendriks are dreptate? Dacă Menzo sau Jansen sau unul dintre ceilalţi gangsteri încearcă să ne atace?

– Jansen va fi eliberat în după-amiaza asta. Se vor arunca unul la gâtul celuilalt de îndată. Asta ne va oferi mai multă muniţie contra lor decât avem nevoie...

– Cum este ea? Katja?

– Era bine până în urmă cu doi, trei ani. Doar o altă adolescentă, răspunse el ridicând din umeri. Dificilă. Nu foarte deşteaptă. Nu îmi spunea niciodată unde se ducea. Ce făcea. Apoi... S-a întâmplat ce se întâmplase şi cu mama ei. Numai Dumnezeu ştie cât am încercat. Cu puţin timp în urmă era un loc...

Casa Galbenă. Plătise enorm pentru asta, crezuse o vreme că funcţionează. Pe urmă fiica lui fugise din nou în apartamentul sordid din Warmoesstraat, exact ca un om al străzii...

Willemsen luă câteva dintre ziarele lăsate de Hendriks.

– Nu vreau ca asta să devină o piedică pentru noi. Şi aşa ne mişcăm pe un teren nesigur.

– Poftim?

– Hendriks are dreptate. Oamenilor începe să li se facă frică. S-ar putea să fim nevoiţi să o lăsăm mai uşor...

– Nu, insistă Prins. Nu voi permite asta.

Ea zâmbi.

– Sfâşiem secolul XX. Punem ceva nou în locul lui. Nu te poţi aştepta ca toată lumea să fie de acord de la început. De ce ar trebui să o facă?

– Fiindcă avem dreptate.

– Doar pentru că ai dreptate nu înseamnă că o să şi câştigi...

Prins îşi închise ochii. Simţea că îl apucă o durere de cap.

– Vreau să te gândeşti la fiica ta, continuă ea. Povestea o să iasă în presă într-un fel sau altul. Şi, când o va face, nu vreau să te văd aşa. Trebuie să arăţi rănit. Îngrijorat.

– Sunt rănit. Sunt îngrijorat.

– Arată asta, atunci. Katja luând-o razna este încă o dovadă a faptului că avem dreptate. Când va apărea, într-un final, ne putem folosi de asta.

Margriet Willemsen se apropie şi îi atinse pieptul uşor preţ de câteva secunde.

– O vor găsi. Când o găsesc, scoate-o din Amsterdam. Du-o la o clinică de reabilitare din America sau de altundeva. Fără distrageri. Pentru ea. Pentru noi.

El nu răspunse.

– M-ai înţeles?

Telefonul lui sună. Privi numărul: *Liesbeth.*

– Nu îmi mai pasă de mult, mormăi el preluând apelul.

11

Vos insistase să meargă în Warmoesstraat cu bicicleta. Nu era polițist încă, orice ar fi spus Frank de Groot. Legitimația îi era în haină doar de formă, nimic mai mult. Şi Bakker părea dornică să evite maşinile. Săptămâna trecută conducea o maşină a poliției când intrase într-o coliziune cu un tramvai.

– Tramvaiul a câştigat, zise Bakker cu ochii mari, de parcă ar fi fost vreo surpriză. Comisarul de Groot nu a fost fericit.

– Nu aveți tramvaie în Dokkum? întrebă Vos.

– Dokkum este cel mai nordic oraş din Olanda. Ştiai asta?

Găsiră fundătura ce dădea spre canal.

– Tramvaie, Laura. Te întrebam de tramvaie.

– Nu avem tramvaie.

Ridică din umeri, chicoti rapid de parcă şi-ar fi pus degetele la buze.

– Altfel nu l-aş fi lovit pe cel de aici. A venit, pur şi simplu, spre mine! I-am spus lui de Groot. Nu a fost vina mea.

Vos se dădu jos de pe vechea bicicletă. Coşulețul din față părea gol fără cățel. Se întrebă cât de mult putea să profite de Sofia Albers, femeia care conducea Drie Vaten. O bere şi o cafea consumate din când în când nu păreau suficiente pentru îngrijirea unui câine şi spălarea hainelor.

– De ce m-ai ales pe mine? întrebă ea. Nu ai fi putut să îl alegi pe unul dintre detectivii adevărați?

– Păreai interesată, zise Vos, zâmbind.

– Şi nici eu nu sunt un detectiv adevărat.

Gluma nu păru să o amuze.

– Sunt un aspirant, Vos. Au să mă concedieze săptămâna viitoare.

– Atunci, să profităm de timpul rămas.

Păru să îi placă răspunsul direct. Bakker privi semnul stradal și zise:

– De aici a venit, nu-i așa?

– Ce?

– Casa ta de păpuși. Petronella Oortman a locuit pe Warmoesstraat.

Așa era, se gândi Vos. Nu că ar fi știut cineva unde anume. Încercase să afle.

– Este important? întrebă Bakker.

Un desen al unei vechi case de păpuși. O casă faimoasă de păpuși. Desenat pe un coșciug în miniatură. Și după aceea, nimic. Doar un puț negru și nesfârșit de îndoială și suferință. Odată, în timpul uneia dintre certurile lor nocturne, Liesbeth îi strigase:

– Vrei să fie moartă, nu-i așa? Vrei să îi vezi cadavrul?

Deloc. Voia să o vadă umblând pe stradă în Jordaan așa cum obișnuia să o facă, veselă, liberă, zâmbind, ocazional răutăcioasă. Să dispară așa cum o făcuse, după asemenea mesaje îngrozitoare, teribile, era cumva mai rău decât să fi murit. Îi lăsase pe amândoi cu o rană care refuza să se cicatrizeze. O întrebare fără vreun răspuns posibil.

– Cred că da, răspunse Vos, revenind în prezent. Dar nu...

Înțeleg. Părea cuvântul greșit. Unele lucruri nu puteau fi înțelese și poate că dispariția lui Anneliese era unul dintre acele lucruri.

Bakker își trecu bicicleta de după colț pe aleea îngustă ce cobora până la apă, verificând numerele teraselor. Casele deveneau din ce în ce mai dărăpănate. Găsiră o ușă roșie, deteriorată. Afișe acopereau geamurile ciobite și murdare. Trupe, filme și droguri. Dinăuntru se auzea muzică.

Rock modern. O copie palidă a originalelor preferate de el.

– Păpușa pe care ți-a trimis-o, spuse ea, legându-și bicicleta de un grilaj. De unde era?

- Vrei să sugerezi că nu ai citit dosarul?

Ea îşi încrucişă braţele.

- Nu am citit totul.

Întrebarea nu avea să dispară. Nu cu Laura Bakker lângă el.

- Nu am aflat niciodată, răspunse el. Era scumpă. Părea antică, însă nu era. Sunt fabricate în Germania. Nimeni nu le vinde în Amsterdam. Nu era ca varianta ieftină aflată acum în Marnixstraat. Cineva a cheltuit bani grei pe ea. Poate...

Ea aşteptă şi, când el nu spuse nimic, întrebă:

- Poate?

- Poate că o avusese înainte. Poate că era un colecţionar. Rochia de crinolină. Nu era diferită de genul de păpuşă pe care Petronella ar fi pus-o într-una dintre casele ei de păpuşi.

- Avea părul ei?

- Da.

- Şi sângele ei?

- Da, răspunse el, simţindu-se rece şi nenorocit, dorindu-şi să fie din nou pe casa plutitoare, cu câinele lui şi o sticlă de bere.

N-ar fi stricat nici un fum.

- Deci crezi că era moartă deja? întrebă Bakker. Că te tortura pe tine? Nu pe fiica ta?

Când cazul era încă investigat avusese rareori astfel de conversaţii, nici măcar cu Frank de Groot. Erau prea intime şi personale.

- Nu ştiu, recunoscu el. Nu era un nebun, aşa cum susţine de Groot. Este prea...

Cuvinte. Uneori, pur şi simplu, nu îţi vin.

- Simplu? întrebă Bakker.

- Cam.

- Îmi pare rău, mărturisi ea stând acolo, cu o faţă tristă, dar drăguţă, într-un mod inocent, adolescentin.

Oamenii se alăturau poliţiei din motive diferite. El îşi dorise să facă parte din ceva care să ajute oamenii. Ceva care făcea lumea mai bună. Laura Bakker... nu era sigur. Frank de Groot era un om isteţ, incisiv, unul dintre cei mai buni cunoscători ai

caracterului pe care îi cunoscuse Vos vreodată. Remarca lui despre cum ea încerca să protejeze turma...

Poliţia nu schimba lucrurile. Învăţase asta destul de devreme. În cel mai bun caz, oferea o consolare. Înfrâna cele mai rele elemente ale unei societăţi atât de fragmentate, încât devenise incapabilă să se vindece singură. Era înţelept să nu speri la prea multe, să nu îţi fixezi ţinte prea înalte. Costul eşecului putea să fie unul zdrobitor.

– Îmi pare rău că am spus acele lucruri stupide, îi zise Vos. Despre şoferii beţi. Nu vorbesc prea mult cu lumea în ultima vreme. Este greu pentru mine.

Pentru prima oară, ea păru în mod vizibil supărată pe ceva spus de el.

– Nu aveai de unde să ştii, replică ea şi, trecând pe lângă el, încercă soneria.

Neauzind nimic, începu să bată cu pumnul în uşă.

12

Fata care răspunse la uşă avea păr blond scurt şi unsuros, o faţă atât de palidă, că părea de pergament, şi o constituţie slabă, hămesită. Purta o rochie indiană lungă, din bumbac şi un pulover lăţos de care trăgea constant, prinzându-se de coate, acolo unde era vizibilă o pată murdară.

Întreaga casă de patru etaje mirosea a droguri, transpiraţie şi a canalizare. O bucătărie comună, fără vreo urmă de mâncare în ea. În camera din faţă, doi bărbaţi ameţiţi îşi pasau o pipă cu apă.

O chema Til şi venea din Limburg, din sud. Sursa brânzei lui de Groot. Bakker îi ceru cartea de identitate. Mathilde Stamm. Nouăsprezece ani. Vârsta pe care ar fi avut-o Anneliese. Şi fata lui Prins.

Încercară să discute cu ea despre Katja. Renunţară şi se duseră la bărbaţii care fumau în prima încăpere. Nu ajunseră la niciun rezultat. Reveniră la fată, o înghesuiră într-un colţ şi aşteptară să cedeze.

Laura nu avu nevoie de mult timp să îşi dea seama că Vos nu intenţiona să plece fără să primească vreun răspuns. Katja locuise acolo aproape un an. Til nu ştia unde pleca atunci când lipsea. Nu avea prieten. Sau prietene.

– Nu avea deloc amici, atunci? întrebă Bakker, înainte ca Vos să poată spune ceva.

Fata se strânse mai puternic în braţe.

– Ce se întâmplă?

– A dispărut. Credem că ar putea să aibă probleme.

Til Stamm râse.

– Doar pentru că nu o puteţi găsi voi, nu înseamnă că a dispărut. Katja face multe lucruri. Şi scapă nepedepsită. Babacul ei e doldora. Doar el conduce Amsterdamul, nu-i aşa?

– Aşa crede, cel puţin, spuse Vos, privind în jurul lui.

Apartamentul părea la fel de tranzitoriu ca gara centrală. Un loc în care oamenii veneau şi plecau. Nimic mai mult.

– Tatăl ei poate îndrepta lucruri, adăugă fata. A trimis-o la dezintoxicare.

Îşi băgă mâna în puloverul soios, scoase un pachet cu ţigări şi îşi aprinse una cu degetele tremurând.

– De parcă ei i-ar fi păsat.

– Unde? întrebă Vos.

– La Casa Galbenă. În spatele Pieţei de Flori. Eu nu am atâţia bani.

Râse din nou şi asta o făcu să tuşească.

– Sau asemenea nevoi.

Laura Bakker o privi de sus în jos şi întrebă:

– În opinia ta, Katja era într-o situaţie şi mai rea ca tine?

Vos oftă. Fata o luă razna şi începu să îi înjure, pe el, pe Bakker. Ţigara îi căzu dintre degetele tremurânde.

Surprinsă de violenţa reacţiei, Bakker se retrase. Bărbaţii cu pipa nu se mişcară. Nimeni nu o făcu, cu excepţia lui Pieter Vos, care ridică ţigara de pe podea, o ţinu în faţa lui Til Stamm, aşteptă să se calmeze, apoi i-o puse la loc între degete.

– O placi? o întrebă el, când se liniştise.

– Katja e OK. Nu are fiţe. Cred că, poate...

Îşi învârti un deget în dreptul urechii.

– Nu este chiar normală la cap. Dar nu se lăuda niciodată cu babacul ei. Îl vedeam doar când avea nevoie de ceva.

– Precum? întrebă Vos.

– Bani. Sau un bilet de ieşire din închisoare.

– De ce ar fi avut nevoie de aşa ceva, Til?

Vocea îi era calmă, maniera prietenoasă.

Ochii ei erau fixaţi pe Laura Bakker. Doar câţiva ani le despărţeau pe cele două, însă era de parcă ar fi venit din două lumi diferite.

– Lucrurile obişnuite, răspunse fata. Nu am mai văzut-o de o săptămână. V-am mai spus. Uneori pleacă de una singură undeva.

Se îndreptă spre uşa de la intrare şi aruncă ţigara în frigul de afară. Scoase din buzunar o altă ţigară rulată de mână, subţire şi fumată pe jumătate. Degetele îi tremurau atât de rău, că nu reuşi nici măcar să o aprindă. Vos luă chibriturile şi o ajută.

– Este important, insistă el. Trebuie să aibă pe cineva. Un prieten la care să ţină mai mult ca la alţii. Tu erai acela?

Tânăra ridică din umeri.

– Sau un bărbat?

– Eu nu pârăsc.

Laura Bakker începu să pufnească. Tăcu apoi, când Vos se uită la ea.

– Nu vrem decât să o găsim, promise el. Să ne asigurăm că este teafără. Şi apoi dispărem. Pe urmă...

Arătă spre joint.

– Poţi continua să faci ceea ce îţi doreşti.

– Ce fel de probleme are? întrebă ea.

– Se pare că a fost răpită, răspunse Laura Bakker.

Til Stamm îi privi pe amândoi, se încruntă, apoi se îndreptă agale spre treptele tocite de pe hol. O urmară, urcând etaj după etaj. Fata umbla cu viteza unei bătrâne. Mirosul acru, transpirat al camerelor neaerisite devenea din ce în ce mai insuportabil.

Urcară patru etaje. La ultimul Til Stamm se opri, rămasă fără respiraţie. Gâfâi, trase din joint.

– Am venit pentru privelişte? întrebă Bakker, privind pe geam.

Se vedeau doar alte case cu perete comun, monotone, de cealaltă parte a râului.

– Nu este deloc bună în slujba asta, spuse fata, holbându-se la el. Mă mir că o suporţi.

Vos zâmbi.

– Învaţă. Este de la ţară, din Friesland. Eu sunt din Amsterdam. Indulgent din fire.

Uşa era deja deschisă. O cameră cu un singur pat. Cearşafurile jumătate pe saltea, jumătate pe podeaua din scânduri. Miros de haine murdare şi de răşină.

– Mai demult a adus un tip aici. Era bătrân. Ciudat.

Vos intră, privi în jurul camerei.

– Cum îl chema?

– Jaap. Nu am auzit să îi spună altfel.

Til se apropie de un dulap, care avea un picior rupt, înlocuit de o scândură.

– Nu îşi plătea niciodată chiria. Nu plătea nimic. Mâncare. Ţigări. Orice vrei.

Se apucă din nou de talie.

– Cine ar răpi-o pe Katja?

– Nu ştim, răspunse Vos. De asta o căutăm. Acest Jaap...

– Nu zicea niciodată prea multe.

– Era cu el? întrebă Bakker.

– Nici poveşti de budoar nu spun.

Vos ridică o sprânceană.

Til Stamm îşi încrucişă braţele.

– Eu...nu... ştiu. Cred că erau doar prieteni. Katja aducea uneori oameni aici. Numai dacă era convinsă că aveau nevoie de un loc unde să stea. Este de treabă. Cam simplă.

Vos se îndreptă spre dulap, răsfoi hârtiile de acolo. Unele erau documente oficiale. Rapoarte din partea unui ofiţer de probaţiune. Hârtii judecătoreşti. O scrisoare de la un avocat. O ridică pe ultima şi o citi.

– Katja mi-a spus că ar trebui să îl suportăm, adăugă fata. Jaap avusese ceva probleme. Dar lucrurile aveau să se sfârşească bine. Că într-o zi urma să fim plătiţi...

Braţul ei descrise un cerc în jurul dormitorului sordid.

– Să primim banii datoraţi pentru cameră.

– Când a plecat?

– Cam în urmă cu o săptămână.

– Tot atunci ai văzut-o ultima oară pe Katja?

Til se încruntă.

– Cred că da. Nu eram tocmai atentă. De ce să fiu?

– Cu ce se ocupă Jaap? întrebă Vos.

– Cu ce se ocupă? Ieşea dimineaţa şi venea înapoi noaptea. Nu l-am întrebat.

Asta era tot. Vos flutură hârtia pe care o ridicase, îi spuse că o ia cu el, apoi toţi trei coborâră.

Aerul de afară era puţin mai proaspăt. Laura Bakker părea tulburată. Vos nu vorbi.

– Deci, începu ea. Fata a vorbit cu tine, însă nu cu mine. Cu ce am greşit?

– Nimic din ce nu aş fi făcut şi eu la vârsta ta.

– Trebuie să ştiu.

Vos privi din nou ziarul, gândindu-se.

– Are nouăsprezece ani. S-a lăsat de şcoală. A fugit de acasă, de ceea ce ea crede că reprezintă o viaţă. Câte interviuri pentru slujbe crezi că a avut?

Bakker îşi puse mâinile în şold. O expresie de exasperare pe care el începea să o recunoască.

– Eu câte crezi că am avut?

– Destule. Eşti inteligentă. Educată. Ţi-ai dorit să devii ofiţer de poliţie. Într-un orăşel liniştit de la ţară numit Dokkum.

– Nu mă cunoşti!

El încuviinţă.

– Este adevărat. Dar pe Til Stamm o cunosc. Te-ai purtat aşa cum se aştepta ea să o faci. Viaţa este uneori mai uşoară dacă faci opusul. Când ei cred că vei fi dură, fii fermecătoare. Dacă sunt convinşi că eşti tipul de treabă...

– Mereu tipul de treabă. Acela eşti tu. Cum era iarba pe care o fumau? Bună?

– L-a scăpat gura pe Frank?

– Scrie la dosar, Vos, recunoscu ea, uşor ruşinată. În dosarul pentru pensia pe caz de boală. M-am gândit...

Nu îşi termină propoziţia.

– Ce ai gândit?

– M-am gândit că vei arăta mai bătrân. Şi mai terminat.

El râse la această remarcă şi spuse:

– Nu ar trebui să crezi tot ce scrie la dosar.

– Ce am zis acum va fi trecut în al meu?

Înainte să îi poată răspunde, telefonul ei sună. Răspunse. Îşi schimbă vocea. Din defensivă în politicoasă.

– Vreo ştire de la Frank? întrebă el, când ea terminase de vorbit.

– Trebuie să încetezi să mai îmi faci asta, răspunse Bakker.

– Este felul în care vorbeşti, zise Vos dezlegându-şi bicicleta. De la agresiv la...

Era pe punctul să spună defensiv, dar n-ar fi fost corect.

– Trebuie să înveţi să asculţi oamenii, Laura. Mai ales când ceea ce spun nu pare să conteze.

– Fata minţea.

– Aşa este, consimţi el. Şi, ce-i cu asta?

Ochii ei verzi se lărgiră.

– Şi ce? Minţea.

– Til Stamm făcea ceea ce face de obicei în preajma oamenilor ca noi. Contează?

Ea înjură în barbă.

– Wim Prins s-a dus, în sfârşit, în Marnixstraat, îl anunţă ea. De Groot vrea să ne întoarcem să vorbim cu el. Se pare că Prins este ocupat. O întâlnire pe fugă. Nu poate rămâne mult.

Vos îşi întinse mâna spre telefon. Ea i-l pasă. Începu să vorbească. Îi puse câteva întrebări lui de Groot. Nu dădu vreo justificare pentru întrebări. Îi înapoie apoi telefonul şi îi făcu semn spre bicicletă.

– Este timpul să plecăm, aspirant Bakker.

– În Marnixstraat?

– La tribunal. Din ce spune Frank, o să-i dea drumul lui Theo Jansen cândva în următoarea oră. A promis să fie băiat bun. Să sperăm că ajungem la timp.

Ea nu se clinti.

– Commissaris de Groot mi-a cerut în mod specific să te duc înapoi în Marnixstraat. Dacă nu o fac...

– Frank poate vorbi singur cu Wim Prins. Nu vreau să îl ratez pe Theo. A trecut ceva vreme.

– Vrei să îmi spui, te rog, ce se întâmplă?

Îi arătă hârtia pe care o luase din dormitor.

– Prietenul lui Katja este Jaap Zeeger. Un drogat neimportant şi un tâlhar mărunt care a fost, o vreme, principalul suspect în cazul dispariţiei fiicei mele. S-a dovedit o pistă falsă. Sau, cel puţin, aşa credeam.

Ea citi documentul. O citație la tribunal pentru acea după-amiază.

– Zeeger era plătit de Theo Jansen, explică Vos. Poate şi de alţii. Klaas Mulder l-a convins să devină informator şi să îşi bage şeful la închisoare.

Vos se urcă pe bicicletă.

– Acum şi-a retras mărturiile. O să îl ajute pe Jansen să iasă din închisoare.

În scrisoare scria că Zeeger avea să fie la tribunal pentru audiere.

– De ce s-a răzgândit?

– Să îl întrebăm pe el. După ce aflăm ce ştie despre Katja Prins. Întrucât te pricepi să faci mai multe lucruri în acelaşi timp, sună-l tu pe Frank şi spune-i unde mergem.

Vos porni pe aleea îngustă înapoi spre Warmoesstraat.

Ea îl urmă, devenind din ce în ce mai iritată.

– Vos! Vos! De ce nu îl suni tu...?

Vocea ei răsună pe culoarul strâmt. Începu să picure. Auzea strigătele ei din spate. Ceva despre cât de enervant putea el să fie.

Ceea ce era nedrept, se gândi Vos. Mai... preocupat.

Se întoarse, zâmbi, făcu cu mâna, apoi reveni pe strada aglomerată pe care, cu trei secole şi jumătate înainte, locuise Petronella Oortman cu căsuţa ei din lemn şi cu familia sa de păpuşi.

Vos scoase două benzi de elastic din buzunar, se aplecă să şi le pună în jurul blugilor.

Ea era deja acolo, cu o mână pe umărul lui.

– Nu, Vos. Am văzut asta o dată şi nu vreau să o mai văd. Poftim. Ţi-am luat un cadou. Sunt de rezervă.

O pereche de clipsuri negre, strălucitoare, pentru bicicletă. Noi-nouţe. Privi pantalonii ei cenuşii, largi. Avea şi ea la fel.

– Mersi, îi spuse el.

13

Ora două în Marnixstraat. Koeman stătea tăcut pe scaun, frecându-şi mustaţa maronie lăsată, citind paginile de sport din *Telegraaf*.

Liesbeth Prins se îmbrăţişa cu soţul ei, privind femeia elegantă care vorbea cu Klaas Mulder în faţa camerei de interogatoriu.

– Este vocea lui Katja. În păpuşă, spuse ea. Sângele ei. Părul ei.

De Groot le pusese caseta, atunci când Prins sosise, într-un sfârşit. Cincisprezece secunde de ţipete agonizante. Un singur cuvânt la final, din nou şi din nou.

Vader. Vader.

– Nu mi-a spus niciodată tată, observă Prins.

– Ea este...

– Ştiu că este ea. Însă nu mi-a spus niciodată aşa. Gândeşte-te la asta. Te rog...

O apucă de mâini. Încercă să o privească în ochi.

– Ştiu că este vina mea. Nu am putut să opresc ce i s-a întâmplat mamei ei. Ar fi trebuit să fac ceva...

Liesbeth începu să se enerveze.

– Katja nu avea cum să îşi facă asta singură. Nu ar fi făcut una ca asta.

– Unul dintre prietenii ei drogaţi atunci.

– Cineva a răpit-o, Wim! Acelaşi bărbat care a luat-o pe Anneliese! Ştiu cum stă treaba. Nu vreau să trec din nou prin asta. Nu îţi doresc asta. Trebuie să facem ceva...

– Cum ar fi? întrebă el şi asta o lăsă fără replică.

Wim privea spre coridor. Acolo unde Margriet Willemsen vorbea pe un ton serios cu Mulder.

– Nu-mi place femeia aceea, şopti ea.

– Mulder este omul nostru de legătură pentru raportul *De Nachtwacht*. Avem o întâlnire.

– Răpirea lui Katja îţi afectează cumva programul?

– În numele lui Dumnezeu!

Nu îşi ridica aproape niciodată vocea.

– O să fac tot ce mi se cere. Dar să nu te aştepţi să...

– Să ce?

– Să cred. Toate porcăriile pe care le-am suportat de la fata asta. Habar nu ai.

Îşi dădu seama cât de mult îl rănise furia ei. Încercă să găsească ceva de spus.

– Am privit-o pe mama ei luând-o razna, adăugă el pe o voce joasă, îndurerată. Zi după zi. Apoi Katja i-a luat-o pe urme şi nu a fost un afurisit de lucru pe care să pot să îl fac. Nu-mi ţine prelegeri, Liesbeth. Nu merit asta. Cum crezi că mi-a venit prima oară ideea pentru *De Nachtwacht?* Vreau ca ticăloşii ăştia şi otrava lor să dispară de pe străzi pentru totdeauna.

– Aici nu este vorba de politică.

– Nu mi-am dat seama că erai atât de apropiată de Katja, observă el, cu o privire amară.

– Ce vom face?

– Poţi să rămâi aici dacă vrei. Dacă încearcă cineva să ne contacteze...

– L-am cerut pe Pieter. Este mai bun ca oricare dintre...

O privi, cu gura deschisă, uimit.

– Crezi că nebunul tău fost prieten poate rezolva asta? Aşa cum a făcut-o şi înainte, nu-i aşa?

Reacţia fu atât de rapidă, că o surprinsese şi pe ea. Liesbeth Prins îşi plesni soţul puternic peste faţă. O singură lovitură rapidă, cu palma deschisă.

Nu îl mai lovise înainte. Deşi se mai gândise la asta.

El îşi duse mâna la obraz. Faţa i se înroşise, din cauza furiei, a loviturii, nu putea fi sigură.

Uşa se deschise. Klaas Mulder intră. Willemsen rămase afară, holbându-se la pereţii goi.

– Mai doreaţi să mă întrebaţi ceva? întrebă Mulder, privindu-i pe amândoi.

Prins îşi strânse cravata.

– S-a întors Pieter Vos în poliţie?

Pe faţa împietrită a lui Mulder nu era nicio urmă de expresie.

– Ne ajută astăzi. Commissaris s-a gândit că ar fi o idee bună. Dacă există vreo legătură...

– Devin vicleni când au nevoie de ceva, interveni Prins. Drogaţii nu au simţ moral. Sau sentimente. Ar face orice. Nu contează cât de mult îi rănesc pe cei din jur. Pe prietenii lor. Familia. Pe ei înşişi...

– Luăm toate posibilităţile în calcul, confirmă Mulder, în timp ce Koeman răsfoia zgomotos paginile de sport, împăturind apoi ziarul şi punându-l în poală. De îndată ce aflăm ceva, vă anunţăm.

– Pe mine sau pe Vos? întrebă Prins.

– Doar ne ajută, repetă Koeman din scaun. Sau nu auzi prea bine?

Prins, în costumul lui elegant de politician, se burzului.

– Nu vreau mizerii din partea voastră în legătură cu ce facem. Am câştigat alegerile. Avem tot dreptul...

– Aşa cum a zis şi soţia ta. Aici este vorba de fiica ta dispărută, îl întrerupse Koeman. Nu de micul tău joc de-a şeriful în Vestul Sălbatic.

Se ridică. Se întinse. Se uită lung la Prins.

– Katja.

– Te ţin eu minte, zise Prins şi ieşi.

Mulder se holba la Liesbeth Prins. Amuzat.

– Şi eu ce ar trebui să fac? întrebă ea.

– Du-te acasă. Aşteaptă. Ţine-ţi ochii deschişi, răspunse Mulder. Dacă vezi ceva ciudat, anunţă-ne.

Nu păru mulţumită de asta.

– Cazul fiicei tale a apărut în toate ziarele, adăugă Mulder. Oricine ar fi putut să îl copieze. Nu am văzut nimic original. Ar putea fi doar o glumă proastă.

– Mă bucur să văd că încercaţi, declară ea.

Cei doi poliţişti o privira plecând.

– Nu mi-a plăcut niciodată de ea cât a fost cu Pieter, opină Koeman. Javra l-a jucat pe degete de la început. Nu pot să cred că l-a târât înapoi aici.

– Ţi-am zis. Vos doar ne ajută, insistă Mulder. Pentru o singură zi.

– Mda, consimţi Koeman zâmbind. Sunt sigur că ai dreptate.

14

Băiatul în roşu. Băiatul în albastru. Plictisiţi în barcă, lovind cu picioarele geanta cu armele.

La pupa cartoane goale mânjite de maioneză şi grăsime de la cartofi.

Telefonul era în mâna băiatului în albastru. Sună. Ascultă, verifică din nou harta.

O voce de negru. Accent jamaican. Bărbatul masiv de la cafenea făcând exact ceea ce promisese. Le preciza unde să meargă.

– Mda, spuse băiatul în albastru şi băgă vechiul Nokia înapoi în buzunarul treningului lucios.

Canalul îi amintea de râul larg, leneş care trecea prin Paramaribo. Surinamul. Dădea numele ţării. La fel de încet şi de cenuşiu. Opac. Un loc în care să ascunzi lucruri. Făcuse asta. Se întreba dacă şi cel în roşu o făcuse şi dacă ar trebui să îl întrebe cum îl cheamă. Nu că ar fi vorbit prea mult. Şi nici nu părea să vrea să o facă.

Peste câteva ore urmau să fie amândoi într-un avion îndreptându-se în altă direcţie. Nu avusese timp să facă prea multe în Amsterdam. O prostituată, fumase de câteva ori. Apoi sunase Jimmy Menzo.

Unchiul lui avea o barcă pe râul Surinam. Când era tânăr şi familia lui era încă împreună, obişnuiau să iasă din oraş şi să facă picnicuri la ţară. Vremuri frumoase. Trecute. Pentru cei ca el nu mai exista un viitor acasă. Trebuiau să plece din ţară, în Venezuela, în Caraibe, să traverseze continente.

O barcă de turişti trecu pe lângă ei. Oamenii se ridicau să facă poze. Mai ales japonezi, cu aparatele atârnate la gât. Aceşti

oameni nu erau ca el. Aveau bani şi slujbe adevărate. Suficient cât să îi aducă la Amsterdam şi apoi înapoi acasă. Nu le reproşa asta. Aşa stăteau lucrurile. Nu era vina lor că se născuseră la Tokyo sau Los Angeles, sau în Londra. Aşa cum nici el nu avusese de ales să crească împreună cu trei fraţi într-o mahala din Paramaribo.

– Plecăm? întrebă băiatul în roşu, căscând apoi de parcă ar fi fost doar o altă zi plictisitoare.

Părea să se fi făcut mai rece. Vântul se înteţise. Ploaia cădea din cerul monoton, greu. Copacii care străjuiau canalul continuau să îşi lepede seminţele verde-deschis. Când briza se pornea, acestea se învârteau în bărcuţa lor într-o furtună subită.

Unchiul lui îl lăsase să cârmească bărcuţa când se făcuse mai mare. Acelea fuseseră vremuri frumoase.

Băiatul în albastru se îndreptă spre spatele bărcii, trase de sfoară, porni motorul, manevră micuţa ambarcațiune prin traficul lent de pe Prinsengracht. Cu o altă aruncare a zarului poate că ar fi fost unul dintre furnizorii ce străbăteau acele ape în sus şi în jos, livrând lucruri, transportându-le. Nu ar fi trebuit să se gândească la oameni ca Jimmy Menzo. Nu ar fi fost nevoit să atingă o armă.

Dar asta nu avea să se întâmple. Peste o zi urma să fie la Cape Town, în sudul Africii, cu băiatul în roşu lângă el. Chiar trebuia să îl întrebe cum îl cheamă. Nu în momentul acela însă.

Patru, cinci bărci mai rapide cu turişti trecură pe lângă ei, toţi făcând fotografii, ceea ce îl deranja, nu că ar fi putut face mai mult în afară să îşi tragă mai bine gluga pe cap. Verifică apoi harta şi îşi dădu seama că aproape trecuseră de locul marcat de bărbatul din Indiile de Vest. Se îndreptă spre motor, îl opri şi cârmi spre o scară metalică ruginită care ducea spre trotuarul de deasupra.

Negrul avusese dreptate. Nimeni nu va vedea barca. Vor aştepta acolo ca să fie sunaţi. De cineva din interior, le spusese Miriam înainte să le aducă porțiile cu cartofi unsuroşi.

Nu îi plăcuse prea mult asta. Era important să vezi personal lucrurile.

Menzo, probabil, mai avea oameni în zonă. Care priveau şi ei. Care urmau să îi vadă urcând treptele şubrede şi privind drumul larg, pietruit, din faţa tribunalului.

Şi ce? Dacă făceau ceea ce le ceruse Menzo, totul avea să fie bine. În caz contrar...

Nu voia să se gândească la asta. Îşi iubea sora. Îşi dorea ca ea să nu fi venit la Amsterdam cu doar o fărâmă de speranţă şi o rugăciune.

– Rămâi aici, spuse el. Mă întorc imediat.

Sări din barcă pe platforma de la baza scărilor, legă mica ambarcaţiune aşa cum îi arătase unchiul lui. Urcă scara.

Alţi copaci care îşi lepădau frunzele verzi pe trotuar, în ziua umedă, ce părea să se scurgă prea încet. Maşini de poliţie. Oameni, avocaţi şi clienţi, bănuia el, fumând în faţa unei clădiri din piatră cu aspect sever.

În timp ce privea, un bărbat cu aspect neobişnuit, cu păr lung şi o faţă tânără, remarcabilă, pedală până la uşile principale şi începu să-i vorbească paznicului de acolo. Purta haine ciudate, aproape zdrenţuite. În spatele lui, pedalând din greu pentru a ţine pasul, era o femeie cu părul roşu, drăguţă, dar agitată, îmbrăcată la fel de bizar.

Verifică din nou ceasul digital ieftin de la încheietură, unul dintre puţinele lucruri pe care le adusese cu el din Paramaribo. Era aproape ora trei.

Păşi de-a lungul apei, găsi din nou scara, coborî înapoi la barcă.

– Mi-e foame, se plânse băiatul în roşu.

– Va trebui să aştepţi, îi zise băiatul în albastru. Avem treabă de făcut.

15

Ultima oară când Vos se întâlnise cu Theo Jansen fusese cu două săptămâni înainte de dispariția lui Anneliese. Fusese o întâlnire destul de amicală. O oră petrecută în casa compactă, lipsită de ostentație a șefului mafiot din Waterlooplein, cu fiica lui prezentă. Fără avocat. Jansen credea că nu îi trebuia unul și avea dreptate. Vos mersese la pescuit. Jansen nu mușcase momeala. Michiel Lindeman avea să aibă de lucru doar după preluarea brigăzii Anticrimă organizată din Marnixstraat de către Klaas Mulder.

În acea zi, ca și atunci, Jansen era așezat lângă fiica lui corpolentă și ursuză, Rosie. Când era încă în poliție Vos încercase să înțeleagă tot ce era de înțeles despre bărbatul care, o vreme, fusese cel mai periculos criminal autohton al Amsterdamului. Aflase despre copilăria modestă a lui Jansen și despre dragostea sinceră pe care i-o purta unicei lui fiice. Despre tratamentul nemilos aplicat celor care îl trădau și despre cum acesta era dublat de o loialitate totală față de toți cei care îi rămâneau alături.

Ceea ce aflase Vos completa tabloul unui locuitor obișnuit al Amsterdamului care devenise criminal din întâmplare, profitând de o oportunitate, nu din propria voință. Theo Jansen se vedea pe sine ca pe un rău necesar. Cineva trebuia să se ocupe și de afacerile cu droguri, să controleze cabinele din Cartierul Roșu și bordelurile, să țină partea întunecată sub control, să mențină un *statu quo* confortabil, în care activitatea criminală să fie separată pe cât posibil de viața obișnuită. În ochii lui Jansen, era mai logic ca un olandez să îndeplinească rolul ăsta. Mai bine decât

unul dintre numeroşii străini care se luptaseră să preia puterea în lumea crimei organizate în ultimele trei decenii.

Mai devreme în acea zi, judecătorul îl ascultase pe Lindeman şi hotărâse că Jansen putea fi eliberat pe cauţiune ca urmare a unei reconsiderări a cazului său. Trebuia doar să dea o declaraţie din care să rezulte că avea să stea departe de foştii lui asociaţi şi să raporteze regulat poliţiei, două condiţii cu care fusese deja de acord. Cazul urma să fie reanalizat în vară. Până atunci – şi după aceea, probabil – avea să fie un om liber.

Audierea părea atât de clară, că Jaap Zeeger, bărbatul ale cărui mărturii îl băgaseră iniţial pe Jansen la închisoare, nici nu mai fusese nevoit să vină la tribunal.

– Nu am făcut nimic din acele lucruri, începu Jansen, după ce se aşezară într-o cameră de interogatoriu de la subsolul tribunalului.

În ochii lui Vos, Jansen semăna mai mult ca niciodată cu un Moş Crăciun agreabil.

– Ştii asta.

O privi pe femeia de lângă Vos.

– Cine este prietena ta?

– Un ofiţer de poliţie, îi răspunse Vos, înainte ca Bakker să apuce să vorbească.

Jansen râse. Un sunet gutural, prietenos. Îşi trecu apoi două degete prin barba albă, lungă.

– Sunt din ce în ce mai tineri, nu-i aşa? Îmi pare rău pentru fata ta. Dacă aş fi ştiut ceva, aş fi transmis informaţia mai departe. Un astfel de lucru este de neiertat.

Vos se gândi un moment, apoi vorbi:

– Tot nu înţeleg cum de nu ai auzit nimic. Cu urechi aşa mari...

Jansen le ciupi pe sub barba albă, cu un zâmbet trist pe faţa largă.

– Nu a fost cineva din părţile noastre. Nu era olandez. Nici măcar dintre străini.

– Jaap Zeeger.

– Nici el. Jaap este un prostănac. Cineva i-a înscenat treaba, Vos. Ştii asta la fel de bine ca mine. Noi ne ocupăm de afaceri. Nu de genul acela de lucruri. Îmi pare rău.

La două zile după ce Anneliese dispăruse, percheziţionaseră apartamentul lui Zeeger în urma unui telefon anonim. Găsiseră o fustă, o bluză. Aceleaşi haine pe care le purtase ea atunci când dispăruse. Şi o păpuşă asemănătoare cu cea trimisă în Marnixstraat împreună cu părul şi sângele ei. Vos îl târâse pe micul escroc tremurând la secţie, ţipase la el, ceea ce nu îi era specific. Un Zeeger îngrozit îi răspunsese tot prin ţipete.

Ceva nu se potrivise de la bun început. Jaap Zeeger era un criminal de stradă de duzină, un pion în afacerile cu droguri şi prostituţie ale lui Jansen. Nu poseda intelectul sau organizarea necesară pentru a juca astfel de jocuri.

Apoi criminaliştii se întorseseră cu veştile că hainele erau noi-nouţe, nepurtate. Pe păpuşă nu exista nimic care să o lege de Anneliese. Cineva îi trimisese lucrurile lui Zeeger cu câteva ore înaintea telefonului anonim. Încă o mutare în acel joc plin de cruzime ce părea menit să tachineze şi să tortureze.

– Unde se află acum? întrebă Vos.

Jansen păru încurcat.

– Nu ştiu. Lindeman mi-a spus că s-ar putea să apară la tribunal. Judecătorul a hotărât că nu mai au nevoie de el. Vorbeşte cu Michiel. Poate te va ajuta. Nu ai o adresă?

– Dacă am avea, nu te-am întreba, nu? interveni Laura Bakker.

– Sfinte, râse Jansen. Are o gură de ţărăncuţă, nu-i aşa? Pentru ce îl vrei pe Jaap? Este doar un drogat trist. Clovnul de Mulder l-a luat tare de tot. Nu îi port ranchiună. Sper că poliţia îi este recunoscătoare.

– Plecăm acasă, anunţă Rosie Jansen. Tata a suportat destule de la voi. Nu voi accepta...

Bărbatul masiv îi făcu semn să tacă.

– Nu vorbi aşa cu Vos. Nu o merită. Un oraş are nevoie de poliţişti buni. Nu o să mai avem de-a face cu el.

Se aplecă şi îi privi pe amândoi.

– Nu îţi voi da motive. Ai cuvântul meu de onoare...

Bakker îşi aruncă notesul pe masă, bătu pagina cu stiloul. Jansen ridică o sprânceană, tăcu. O privi. Pe urmă îl privi pe Vos.

– Zeeger a locuit într-o casă de drogaţi pe Warmoesstraat, spuse Bakker. Cu Katja Prins. Cunoşti ceva despre asta?

– Mi-am petrecut ultimii doi ani în închisoare. Ce aş putea şti?

Rosie Jansen se ridică în picioare, luă stiloul lui Bakker şi scrise ceva pe carneţel.

– Vorbeşte cu Lindeman. Numărul lui este acolo. El s-a ocupat de declaraţie. El s-a ocupat de Jaap. Nu noi. Noi plecăm acum. Tată?

Jansen se ridică de pe scaun, o îmbrăţişă, zâmbi, o bătu pe spate.

Ordinul de eliberare presupunea ca el să meargă direct acasă, să rămână acolo şi să dea raportul în Marnixstraat în fiecare seară. Jansen părea suficient de fericit cu această idee.

– Ţi-am aranjat o maşină, Theo? întrebă Vos.

– Îţi poţi ţine maşina, răspunse Rosie Jansen. Vrea să meargă pe jos.

– Poate să beau şi o bere pe drum, adaugă Theo Jansen visător.

Vos se încruntă.

– Eşti în continuare sub un ordin judecătoresc. Ar trebui să te ducem noi. Laura?

Bakker închise ochii şi îşi dădu capul pe spate.

– Acum sunt şi serviciu de taxi pentru criminali?

Jansen râse.

– Îmi place tipa, Vos!

Zâmbi radios spre Bakker.

– Nu am nevoie de un taxi, puştoaico. Dar şeful tău ni se poate alătura la o bere dacă vrea. Poţi veni şi tu, dacă eşti de acord să cari berile...

Nu aşteptă un răspuns înainte să înceapă să urce scările, trecând pe lângă paznici şi avocaţi, pe lângă feţe tensionate şi câteva uşurate.

Lui Vos îi plăcea acea clădire cel mai mult. Câştigase mai mult acolo decât pierduse. Şi asta nu era din noroc. Era pregătire, muncă şi bună judecată. Dacă şi Klaas Mulder s-ar fi folosit de aceleaşi lucruri atunci când îl adusese în faţa judecătorilor pe Theo Jansen, agreabilul şef mafiot nu ar mai fi ieşit niciodată din închisoare.

Două uşi masive din lemn, lângă care stăteau doi paznici, blocau intrarea. Deasupra lor se aflau geamuri din sticlă. Soarele firav de primăvară urca pe un cer monoton, ploios. Jansen radie văzând lumina şi spuse:

– Vedeţi? Aşa arată libertatea.

„Moş Crăciun", se gândi din nou Vos. Barba îi devenise în închisoare mai albă, mai mare.

Nu putea să înţeleagă de ce nu se afla acolo şi o echipă specială de poliţie. Dacă el ar fi fost cel care îi dădea drumul lui Jansen, bătrânul gangster s-ar fi dus acasă într-o maşină de poliţie însoţit de doi oameni în uniformă.

Bakker îl sună pe avocat în timp ce urcau scările. Se strâmbă şi anunţă că prinsese mesageria vocală. Lăsase un mesaj.

– Noi nu lăsăm mesaje, îi spuse Vos.

– De ce nu?

– Deoarece lui Pieter Vos îi place să îţi vadă faţa când vorbeşte cu tine, explică Jansen. Ascultă-l pe acest om, tânără domnişoară. Ai putea să înveţi câte ceva.

Vos nu băgă în seama comentariul. Tribunalul era diferit. Îl renovaseră. Locul îşi pierduse vechea patină a vârstei şi a prafului. Era funcţional, modern, la fel de plictisitor ca orice altă instituţie din oraş.

În colţ, unul dintre funcţionarii în uniformă se căznea să se ascundă într-un cotlon pentru a vorbi la telefon.

Vos observă omul discret, i se păru interesant. Aşa că îl privi. Felul în care acoperea telefonul cu mâna. Privirea alunecoasă, agitată. De parcă şi-ar fi dorit să fie invizibil.

Astfel de conversaţii aveau mereu loc la tribunale între avocaţi şi clienţii lor. Dar erau rareori purtate de bărbaţi în uniformă.

– Pa, strigă Theo Jansen şi Vos auzi scârţâitul familiar al vechilor uşi din lemn.

Nu mai fuseseră unse de ceva vreme.

Laura Bakker tocmai avusese o scurtă convorbire la secţie şi era lividă.

– A fost o pierdere completă de timp. Prins tocmai a plecat din Marnixstraat. De Groot este furios pe noi. Ce facem acum...?

– Taci, zise Vos şi îi puse un deget aproape de gură.

Ea îl privi, rămasă fără cuvinte.

Vos se întoarse spre uşi. Theo Jansen stătea în prag, inspirând aerul proaspăt, radiind spre cerul palid şi lipsit de viaţă, cu fiica lui lângă el încercând să îl convingă să coboare treptele.

– Ceva nu este în regulă, spuse Pieter Vos pentru sine.

– Ce anume? întrebă Bakker.

– Totul.

Un zăngănit metalic se auzi de lângă canal, ca huruitul unei bestii metalice. Capul lui Jansen se întoarse spre sursă. Însă deja Pieter Vos fugea, cu braţele în aer, strigând către bărbatul masiv aflat în cadrul uşii, către paznici, către toată lumea.

16

Când urcară scara ruginită din fier şi începură să se apropie, cu o armă semiautomată într-o mână şi un pistol în cealaltă, băiatul în roşu tremura, agitat, speriat. Câţiva paşi mai încolo, un porumbel zbură direct spre el, agitându-şi aripile în faţa lui.

Băiatul îşi lansă mâna în aer şi apăsă pe trăgaci.

O rafală ţâşni spre cerul mohorât, însoţită de o explozie de pene şi sânge în jurul lor.

– O pasăre, exclamă băiatul în albastru. Rahat.

Erau suficient de aproape ca să îl recunoască pe bărbatul din poză, stând în vârful scărilor, zâmbind stupid la ziua ştearsă.

Solid. Barbă albă, Moş Crăciun, dar nu genul cu care ai vrea să te baţi. Lângă el era o femeie masivă, care ţipa, zbătându-se să se pună în faţa lui, ca un scut.

Băieţii se aflau prea departe. Erau nişte idioţi în haine ţipătoare, înaintând de-a lungul canalului, ducând armele grele ale lui Jimmy Menzo ca nişte figuranţi într-un film de acţiune prost.

– Rahat, repetă băiatul în albastru, apoi se opri şi gândi. Totul din cauza unei păsări.

Erau lucruri pe care le puteai plănui. Şi altele care, pur şi simplu, se întâmplau.

Se apropie de marginea canalului, aruncă armele în apa cenuşie, monotonă, se întoarse şi fugi.

17

Vos ieşi din clădire, strigă la Jansen. Acesta stătea şi privea transfigurat primele instantanee ale lumii pe care le vedea după doi ani de zile, aproape impasibil la silueta în trening roşu lucios ce fugea, cu arme în ambele mâini, spre el.

O a doua rafală. Bucăţi din sticlă zburară de la geamurile câtorva maşini parcate lângă treptele din piatră ale tribunalului, din ziduri se ridică praf.

Apoi Theo Jansen se mişcă. Se întoarse încet, dădu la o parte mâinile lui Vos, pe cele ale fiicei lui, o împinse înapoi în tribunal, îl împinse şi pe Vos şi îi urmă înăuntru.

– Uşile! strigă Vos odată ce păşiră înăuntru.

Patru bărbaţi în uniforme ale tribunalului fugiră să le închidă.

Un drug masiv din fier căzu de-a lungul celor doi monoliţi din lemn, fixându-i pe loc. Vos le făcu semn să se îndepărteze, să se retragă în întunericul holului.

Ferestrele erau prea înalte ca să reprezinte vreun pericol. Numai că afară se trăgea. Cu două arme. Una semiautomată. Un pistol-mitralieră. Vos privi sticla sfărâmându-se. Cioburile zburară prin aer şi căzură pe podeaua cu mozaic.

O voce înaltă, străină strigă ceva.

Doi poliţişti în uniformă apăruseră de nicăieri. Cu pistoalele scoase, pregătiţi. Prinşi în capcană ca şi ei.

O altă rafală de cartuşe prin geamurile sparte, sticlă zburând peste tot. Oamenii dinăuntru rămaseră tăcuţi, uitându-se unii la ceilalţi. O a doua rafală. Mai multă sticlă. Nimeni nu vorbi.

După puţină vreme, lumea de dincolo de uşi deveni tăcută. Pe urmă se auziră sirene în depărtare şi sunetul altor voci. Atacatorul în roşu dispăruse, cu siguranţă.

Theo Jansen stătea pe o băncuţă, cu fata lui lângă el, furios.

Vos se apropie de el, luă loc, ridică din umeri.

– Nu te poţi duce acasă, Theo. Nu aşa. Mi-e teamă pentru siguranţa ta.

Făcu o pauză şi apoi adăugă:

– Mi-e teamă de ce ai putea face.

– Sunt un om liber... începu Jansen.

– Mâine, poate. Nu acum. Laura?

Arăta mai palidă ca niciodată. Nu prea auzeai împuşcături în Amsterdam. Probabil că fusese prima oară pentru ea.

– Eşti teafără? întrebă Vos.

Ea dădu din cap.

Vos îl sună pe de Groot, îi spuse că trebuiau să se întoarcă în celulele tribunalului.

– Nu mai eşti poliţist, Vos, mârâi Jansen când acesta încheie convorbirea. Eşti un drogat terminat ce trăieşte ca un boschetar hippie pe o dărăpănătură de barcă. Am mai auzit şi eu lucruri. Nu îmi spui tu mie ce să fac.

– Adevărat, consimţi Pieter Vos. Dar Frank de Groot este în continuare commissaris şi el este de acord cu mine. Vei rămâne în custodie încă o noapte până aflăm...

O explozie de înjurături. Jansen era în picioare deasupra lui. Cei doi bărbaţi în uniformă se apropiară.

Apoi veni şi fiica lui şi îi puse bărbatului o mână pe braţul vânjos.

Vos nu se înţelesese niciodată cu ea. Îi fusese mult mai uşor să discute cu tatăl ei.

Dar ea îi sărută acestuia obrazul bărbos şi spuse:

– Tată. Putem să mai aşteptăm o zi.

Vos îi mulţumi pentru asta şi se duse să îl caute pe funcţionarul pe care îl văzuse vorbind la telefon.

Bărbatul fugise din clădire pe uşa din spate. O puse pe Bakker să verifice registrele cu angajaţi. Un angajat temporar, adus de o agenţie chiar în ziua aceea.

– Numele lui... începu ea.

– Nu contează, zise Vos.

– I-am găsit numele!

„Mă îndoiesc", chibzui el. Asta îi lipsise în ultima vreme. Abilitatea de a se uita la ceva şi de a contesta din nou şi din nou acelaşi lucru până la apariţia unui răspuns.

– Nu, spuse Vos. Nu l-ai găsit.

18

Margriet Willemsen locuia într-un apartament mic şi curat într-un bloc discret nu departe de râu, lângă Muzeul Maritim. Prins o vizitase prima oară cu Alex Hendriks cu două luni înainte pentru a discuta afaceri. Ei îi plăcea să ţină întâlniri private acasă, departe de ochii indiscreţi din birourile consiliului. Prins se întreba câţi bărbaţi mai fuseseră pe listă.

În acel moment erau încătuşaţi împreună, goi, transpiraţi, în patul ei dublu jos, siluete şerpuitoare descrise de lumina palidă ce pătrundea slab prin perdelele trase. Ea îl călărea, părul ei negru mişcându-se uşor, la unison cu ritmul constant, neabătut al coapselor ei. Îi spunea ce să facă şi când să se mişte. Aşa, încătuşaţi, un singur geamăt, o singură creatură gâfâitoare, nu mai conta nimic. Ar fi putut să deschidă geamurile larg şi să lase lumea să vadă. Îşi dorea să o facă. Riscul era parte a entuziasmului. Dar ea era cea mai importantă parte.

Bea, prima lui soţie, o luase razna aşa cum nimeni nu şi-ar fi putut închipui. Liesbeth se dovedea aproape la fel de dificilă. Îi plăcea faptul că erau defecte, că se putea folosi de asta, că le putea controla. Puterea pe care o avea asupra lor i se părea excitantă. Dar Margriet era diferită. Deosebită de orice altă femeie cu care fusese. Feroce, dominantă, hotărâtă. Şi atât de sălbatică, încât atunci când îl târâse în pat se întrebase dacă Liesbeth avea să îi observe urmele de dinţi pe piele. Nu că s-ar mai fi uitat la el. Sau că ar mai fi făcut dragoste şi, chiar atunci când o făceau, era pe întuneric, un exerciţiu scurt, practic, o datorie, nu această demonstraţie sălbatică, nestăpânită de forţă.

Prins încercă să îi pună blând o mână pe faţă în timp ce îl călărea. Ea o dădu la o parte, îi prinse degetele, îl împinse puternic în cearşafurile ude, îi smulse părul. Capul ei veni spre el, respiraţia ei fierbinte îl arse pe obraz. Un şuvoi de cuvinte murdare îi ajunseră în urechi. Urmate de limba ei, umedă şi caldă. Iar el gâfâia, pierdut în zgomot.

O pauză apoi. Ea râse, îi linse obrazul. Se retrase, cu mâna pe el, ţinând prezervativul pe loc. Fără un cuvânt, desprinse bucata subţire de plastic, coborî din pat, se îndreptă spre baie. El auzi zgomotul apei trase. Pe urmă radioul. Ştirile. Duşul.

Prins rămase întins în pat, ascultându-şi respiraţia revenind la un ritm încet, natural.

Când ea se întoarse, purta un halat alb şi pe cap avea înfăşurat un prosop. În mână ţinea o carte. Nu o văzuse luând-o. Avea atât de multe acolo. Trei pereţi ai dormitorului erau acoperiţi cu cărţi. Ficţiune şi biografii. Politică şi poezie. Se pricepea la cuvinte.

Şi era pricepută cu el.

– Trebuie să citeşti asta, îi ordonă ea.

Privi cartea. Un roman de duzină. Un autor de care nu mai auzise.

– De ce? întrebă Prins şi coborî din pat.

Veni lângă el, îl atinse, zâmbi.

– Fiindcă ţi-am spus eu să o faci.

– Nu te întinde.

Degetele ei îl prinseră, traseră de el.

– Au!

– Puţină durere ajută uneori.

El îi îndepărtă mâna.

– Nu te opreşti niciodată, este? întrebă bărbatul.

Ea se aplecă, îi mirosi mâna, îi luă degetul arătător în gură, începu să îl sugă, izbucni în râs şi îşi dădu capul pe spate.

– Avem o singură viaţă, Wim. Doar atât.

Îl privea.

– Ţi-o tragi şi acum cu ea, nu-i aşa?

Prins începu să își caute hainele din priviri. Avea nevoie de un duş. Mai urma o întâlnire, un grup de legătură, înainte să poată merge acasă.

– Nu mi-ai răspuns...

– Liesbeth era rănită. M-am gândit că, poate, aş putea să o salvez. Nu am putut face asta pentru Bea. Sau pentru Katja.

Nu îi sunase nimeni din Marnixstraat. Acasă.

– Dacă încă o iubeşti, de ce te tot milogeşti să vii pe aici?

Nu îi plăcea să fie interogat. Să fie pus la colţ.

Își duse mâna spre gâtul ei, o sărută rapid pe buze.

– Şase luni. Până punem *De Nachtwacht* pe picioare. Dacă facem acum relaţia publică, o să ne numească ipocriţi.

Ea privi spre pat.

– Stai...

Cu degetul la buze, gândind.

– Înţeleg. Bea şi fata te-au dezamăgit. Aşa că le abandonezi şi îţi găseşti o nouă soţie. Un nou proiect. Şi când dispare şi ea?

– Şase luni, repetă el. Trebuie să fim atenţi. Va trebui să mă ocup şi de problema asta cu Katja.

– Uneori nu te înţeleg. Vreau să spun... ştiu că pot fi o javră. Dar... Chiar nu îţi pasă câtuşi de puţin de fată, aşa e?

El scutură din cap.

– Dacă ai fi trecut prin ce am trecut eu... Las-o baltă. Mă duc la duş.

Încercă să închidă uşă de la baie. Ea forţă intrarea şi se aşeză pe toaletă privindu-l. Prins se uită urât, dădu drumul la apă şi arătă spre uşă.

– Pot avea puţină intimitate acum? întrebă el.

– Sfinte, dar mironosiţă mai eşti. De cel mai rău fel. Felul pervers.

Margriet Willemsen se întoarse în dormitor şi ascultă duşul pornind.

Privi în jurul ei. Raft după raft cu cărţi. Unele de pe vremea universităţii, în Olanda, altele de la Harvard, unde îşi făcuse masteratul în afaceri.

O femeie organizată. Uşor obsesivă. Totul trebuia să fie la locul lui. Cărţile de istorie pe un raft. De economie pe altul. Apoi politica. Pe urmă arta.

O colecţie de fotografii ale lui Man Ray[1] se strecurase în secţiunea de călătorii. Era o greşeală. Apoi privi din nou. Cineva umblase la cărţile din cameră. Şi nu fusese Wim Prins, un bărbat pe care nu îl văzuse niciodată citind altceva în afară de hârtii ale consiliului.

Încet, metodic, parcurse fiecare rând, făcând ordine, întrebându-se ce se întâmplase.

Două rafturi în jos pe perete, la baza patului găsi ceva ce nu îşi avea deloc locul acolo. Un roman gros. Numele de pe cotor era al unui scriitor pe care nu îl cunoştea. Titlul îi era la fel de străin.

Scoase cartea dintre titlurile de afaceri din jurul ei, o cântări în palmă. Privi micul cerc din vârful cotorului. Deschise paginile şi văzu camera video miniaturală dinăuntru, conectată la un telefon mobil alimentat de ceea ce părea să fie un set de baterii ce umpleau restul spaţiului.

Suficient de mari să fi funcţionat de mai bine de o săptămână. Poate chiar mai mult.

Se gândi la bărbaţii care o vizitaseră recent.

Prins ieşi din baie, un prosop în jurul taliei, apă curgând de pe el pe covor şi o privi.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse Margriet Willemsen, împingând cartea falsă înapoi pe raft, cu cotorul la perete. Poţi pleca. Ne vedem dimineaţă.

---

[1] Man Ray, numele la naştere Emmanuel Radnitzky (27.08.1890–18.11.1976), fotograf, regizor şi artist plastic american, de origine evreu, apropiat de curentele dadaismului şi suprarealismului (n.red.)

19

O carte de vizită. Un desen al unei case în miniatură.

Poppenhuis aan de Prinsengracht.

Casa Păpuşii de pe Prinsengracht. Doar că nu era deloc aşa cum se aşteptase.

Altă minciună a lui Jimmy Menzo. Băiatul în albastru era ascuns în spatele câtorva maşini, privind uşa. Casa părea părăsită, abandonată, o maghernită. În geamuri nu se vedea nimic, cu excepţia benzii ce ţinea la un loc sticla spartă.

Nu ştia de ce mai încercase. Doar că... ce altceva ar mai fi putut face?

Avea 35 de euro în buzunar. Un card de identitate fals. Atât. Banii din servietă nu aveau să îi mai aparţină. Probabil niciodată.

Acasă în Surinam existau ascunzători pentru astfel de momente. Familie şi cunoştinţe. Membrii bandei dispuşi să te ajute pentru un anume preţ. Dar Amsterdamul era pe o altă planetă şi plin de străini.

Cu excepţia unei singure persoane.

Privind de-a lungul străzii înguste, îl văzu pe celălalt puşti apropiindu-se. În treningul lui lucios, cu faţa subţire oscilând între frică şi agresivitate. Transpirat. Înfricoşat.

Ar fi trebuit să îl întrebe cum îl cheamă.

Puştiul în roşu era rapid. Înainte ca el să se poată mişca, idiotul ajunsese deja la casa părăsită şi încerca uşa.

„Nu! Nu deschide...", reflectă puştiul în albastru.

Însă deja îl privea intrând.

Nu ştia de ce îl urmase, fugind, strigând.

L-ar fi ajutat să-i ştie numele.

Uşa se deschidea într-o primă cameră plină cu mobilă demodată acoperită cu praf şi pânze de păianjen. O canapea mare, curbată. Pe pereţi erau tablouri.

Cupluri în haine de modă veche, bărbaţi şi femei ieşiţi la plimbare. Şi culoarea locului. Roz ca într-o cameră de copii. Tapet roz, covor roz, mobilă roz.

Băiatul în roşu se îndreptă spre spatele casei, strigând-o pe Miriam Smith.

Cel în albastru îl urmă, parţial fascinat. Privea rămăşiţele prăfuite ale unei lumi despre care înainte doar auzise. Lumea bogaţilor. Caldă şi senzuală. Genul de loc în care avea şi el să ajungă într-o bună zi.

Existau camere mici de ambele părţi ale holului, fiecare cu câte un pat dublu şi totul era roz, până la lampadarele ridicole.

Tablouri pe pereţi. Tinere femei costumate. Ca nişte păpuşi. Deci poate că numele nu fusese o minciună, până la urmă.

În faţa lui, băiatul în roşu aprindea luminile şi striga:

– Hei! E cineva acasă?

Băiatul în albastru înaintă prin întuneric, îl prinse pe cel în roşu de haină, primind, în schimb, o privire feroce.

– Nu sunt aici, îi spuse. Am dat-o în bară. Nu suntem în siguranţă. Şi...

„Nu aveau să vină", gândi el. Orice s-ar fi întâmplat în faţa tribunalului.

Un miros puternic de gaz. Îl putea auzi şuierând de undeva din apropiere.

– Trebuie să ieşim de aici, omule, şopti el.

– Îmi vreau banii! Îmi vreau afurisiţii de bani!

– Nu l-am omorât. Nu am făcut ce ne-au cerut.

Gazul era atât de puternic, că îl îneca. Din ce motive ar fi fost pornit gazul?

Se putea gândi la unul singur şi asta îi făcu sângele să îngheţe.

– Afară, zise el, trăgându-l pe băiatul în roşu de gulerul jachetei ieftine spre uşa deschisă.

– Unde mergem?

„Direct în iad", chibzui cel în albastru. Într-un fel sau altul. Şi fără nume.

Suflul exploziei îi lovi chiar când se apropiase suficient de uşă cât să simtă rafalele de ploaie din Amsterdam căzându-i pe faţa de adolescent. Deja băiatul în roşu se desprinsese din strânsoarea lui şi încerca să intre din nou în locul care odată se numise Poppenhuis aan de Prinsengracht.

Idiotul o striga pe Miriam Smith, ameninţând-o şi înjurând cu cuvinte din îndepărtatul Paramaribo pe care ea nu le-ar fi înţeles niciodată.

Focul şi dărâmăturile îi izbiră pe amândoi. Când îşi reveni, erau amândoi întinşi pe gazonul din faţă, împreună cu rămăşiţele străvechii canapele şi diverse grămezi de gunoi şi sticlă zdrobită. Celălalt avea sânge pe jacheta roşie, braţul drept îi atârna smuls din încheietură, zdrobit la nivelul cotului.

Fumul de cenuşă care-l învăluia îl înecă pe puştiul în albastru. Se pipăi peste tot: nimic nu era rupt.

La picioarele celuilalt era un pistol. Waltherul pe care Menzo li-l dăduse în acea dimineaţă. Probabil că şi-l băgase în jachetă după ce aruncase arma semiautomată.

– Plecăm, anunţă cel în albastru, trăgându-l pe celălalt de braţul sănătos în stradă.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape. Oamenii se holbau la ei, mai degrabă amuzaţi decât speriaţi. Astfel de lucruri nu ar fi trebuit să se întâmple în partea frumoasă şi civilizată a oraşului. Cei doi băieţi din Surinam făcuseră asta. Ajutaţi de cineva.

– Plecăm în Africa? întrebă cel în roşu, sprijinindu-şi braţul însângerat.

Îl trase până pe strada următoare. Opri primul taxi, un Mercedes argintiu. Îndreptă arma spre faţa şoferului aşa cum ar fi făcut şi acasă. Îl obligă pe bătrânul gras să coboare şi îl puse pe băiatul în roşu pe scaunul din dreapta înainte să se urce la volan.

– Da, răspunse el în timp ce întorcea maşina, încercând să schiţeze în minte cea mai scurtă direcţie care avea să îi scoată mai rapid din oraş. Africa. Unde altundeva?

20

Îl duseră pe Theo Jansen înapoi în celulă. La douăzeci de minute după aceea, apăru şi de Groot cu veştile unei explozii survenite la un kilometru distanţă, într-o casă abandonată. Dispoziţia i se înrăutăţea cu fiecare secundă care trecea.

– Jimmy Menzo a zburat cu avionul personal la Oostende la ora zece în această dimineaţă, anunţă comisarul. Împreună cu prietena lui.

– Îl pot aresta belgienii pentru noi, sugeră Bakker.

Vos scutură din cap.

– Pentru ce? Nu avem niciun motiv să îi reţinem. Jimmy se va întoarce. Ca să se dea mare. Nu vor exista legături evidente. Niciodată nu există. Băiatul pe care l-am văzut afară...

– Erau doi, interveni de Groot. Au venit într-o barcă. Unul dintre ei s-a răzgândit când a văzut că lucrurile nu mergeau bine.

– Trebuie să punem mâna pe ei, Frank. Jimmy va avea planuri...

– Da! Ştiu!

Nu îi era specific lui de Groot să se lase copleşit de lucruri.

– Explozia are vreo legătură cu cele întâmplate? întrebă Vos.

De Groot nu credea că avea. Pompierii îi spuseseră că locul era abandonat. Credeau că fusese vorba de o scurgere de gaze.

Părea un miracol că puştiul acela care o luase razna cu o armă semiautomată în faţa tribunalului din Prinsengracht nu rănise pe nimeni. Câteva geamuri sparte şi câteva găuri în zidurile clădirii erau singurele daune.

– Ai mai auzit ceva despre Katja Prins? întrebă Vos.

– Nimic, răspunse de Groot. Tatăl ei crede în continuare că totul este doar un joc. Poate că are dreptate. O știe mai bine decât o știm noi. Eu trebuie să mă întorc în Marnixstraat. Ocupă-te tu de lucruri aici.

Coborâră, îndreptându-se spre celulă. Bakker îi urmă. Theo Jansen era așezat pe băncuță. Vos îl întrebă din nou despre Zeeger.

Gangsterul masiv își ridică mâinile în aer și strigă disperat:

– Ți-am spus! Nu știu. Întreabă-l pe Lindeman...

– Am făcut-o, interveni Bakker. Ne-a spus că habar nu are. Ultima adresă pe care a avut-o... Zeeger a dispărut.

– Jaap nu îmi aparține, replică Jansen. Punct. Vreau să merg acasă.

– Katja Prins locuia la aceeași adresă, Theo, spuse Vos. Ea l-a dus pe Zeeger acolo. Acum lipsește. Seamănă mult cu cazul fiicei mele. Același mod de operare.

Jansen se mișcă pe scaun, apoi își întoarse ochii și întrebă:

– Poftim?

– Mi s-a trimis o păpușă cu sângele, cu părul ei. Așa cum am primit și eu atunci.

– Nu are nimic de-a face cu mine, insistă Jansen. Cum ar putea să aibă? Eu sunt în închisoare de doi ani de zile. Vreau să mă duc odată acasă. Judecătorul a zis că pot să o fac.

– Este o eliberare condiționată, îi explică din nou Vos. O putem revoca oricând dorim fără vreun motiv. Am vorbit cu judecătorul. Treaba este rezolvată.

– La naiba cu rahatul...

– Nu, insistă Vos, ridicându-se în picioare. Nu pleci nicăieri. O să te aștepte o dubă care te va duce înapoi la pușcărie peste o oră. Și mă tem că vei fi pus în izolare. Securitate maximă. Pentru siguranța ta...

Jansen se ridică tunând în picioare, dând din brațe. Bakker se retrase. Pieter Vos rămase pe loc, holbându-se la fața furioasă a lui Jansen. Așteptând trecerea furtunii.

– Mâine poți discuta cu Michiel Lindeman despre opțiunile tale legale, adăugă el. Nu astăzi. Cel care te-a vrut mort a

infiltrat pe cineva în tribunal. Nu ştim pe cine. Avea o legitimaţie falsă. Dacă pot face asta, pot ajunge la tine şi în închisoare. Aş prefera să te feresc.

Cu asta, se întoarse şi urcă din nou la etaj. Bakker îl urmă, protestând. O aşteptă în capul scărilor.

– Vos! Nu ai discutat cu niciun judecător. Nu ai pregătit o dubă care să îl ducă la închisoare. Nu ai...

– Discută cu Frank. Poate rezolva el asta.

Îşi privi ceasul.

– Am nevoie de o bere. Şi să mă asigur că Sam se hrăneşte corespunzător. Face nazuri în privinţa mâncării.

– Avem de lucru...

Zâmbi şi asta o făcu să tacă.

– Eu nu am. Am spus că o să mă uit peste câteva hârtii. Atâta tot. Nu mai lucrez în Marnixstraat. Tu eşti responsabilă.

Ieşi apoi din tribunalul de pe Prinsengracht, privi bine geamurile sparte şi urmele de glonţ din faţadă, îşi luă vechea bicicletă şi porni spre casă.

21

Băiatul în roşu urla, ţinându-şi braţul zdrobit. Cel în albastru strângea tare de volan, în timp ce oraşul se învârtea ameţitor în jurul lor.

Sirene. Străzi înfundate. Pietoni sărind din calea lor. Oameni pe biciclete agitându-şi pumnul în direcţia lor.

Se aflau într-un loc străin, rău şi nu avea nicio idee cum ar fi putut să scape, unde ar fi putut să meargă.

Întoarse Mercedesul pe o alee îngustă, rugându-se pentru puţin timp în care să poată gândi.

Puteau merge şi la poliţie. Dar ştia cu ce preţ. Cineva avea să plătească totuşi, chiar dacă nu era el.

– Rahat, înjură el, izbindu-şi mâna de volan şi oprind maşina cu un scrâşnet.

Altă fundătură. Doar pavaj, inevitabila pistă pentru ciclişti şi, dincolo de ea, mereu, apa domoală.

– Nu am omorât pe nimeni, spuse cel în roşu, strângându-şi braţul însângerat, zdrobit.

– Am observat. Şi Menzo o să constate asta.

Clădirea din dreapta lor semăna cu un depozit. În stânga era un bloc de apartamente abandonat. Nu avea nicio idee în ce parte a oraşului ajunseseră.

– Nu am ucis pe nimeni, se plânse din nou băiatul în roşu şi apoi auziră vechiul Nokia sunând.

Ştia cine era.

– Tu eşti cel cu sora? întrebă Jimmy Menzo.

– Mda, răspunse el, fără să gândească.

– Vrea să-ți vorbească.

Clinchete de cealaltă parte de parcă i-ar fi făcut legătura spre alt loc. Ţinu receptorul departe de ureche, ştiind ce avea să urmeze.

Cu un an mai tânără. Frumoasă ca păcatul. Probabil ar fi ajuns oricum să se prostitueze, nu să conducă o cafenea sau un bar. Înţelegea asta. Îşi cunoştea locul în lume.

– Opriţi-vă, imploră el, când nu îi mai putu suporta ţipetele partenerului său.

Mai continuară un minut sau mai mult. Băiatul în roşu tăcea. Nici măcar nu mai gemea pentru braţul lui.

– Am zis să terminaţi!

Menzo reveni pe fir şi spuse:

– Depinde de tine, puştiule. Ştii ce ai de făcut.

Părea atât de calm, de parcă ar fi comandat pizza.

– Promite-mi că nu o s-o răneşti.

Cuvinte stupide. Inutile.

– Nu o s-o rănesc. Poftim.

Băiatul în albastru deschise geamul şi aruncă telefonul pe pavajul murdar.

Cel în roşu îl privi şi apoi întrebă:

– Unde mergem, dacă nu în Africa?

– Vreau să ştiu cum te cheamă?

O pauză de un moment, pe urmă:

– Étienne.

Cel în albastru îşi şterse nasul cu mâneca şi zise:

– Iartă-mă, Étienne.

Ridică pistolul aflat între ei, îl împuşcă o dată în cap, aşa cum învăţase să o facă pe străzile dure de acasă.

Canalul îl privea. Asculta. Aştepta.

Mercedesul nu avea cum să fie mai vechi de şase luni. Curat şi strălucitor. Piele neagră, frumoasă. Păstra în continuare acel miros de nou. Acasă, ar fi furat o asemenea maşină. De îndată. Poate că în Cape Town ar fi putut avea chiar el una.

Una cu schimbător manual însă. Ceea ce un gangster american ar fi numit cu băţ. Nu una automată ca asta.

Băiatul în albastru îşi petrecu mâna în jurul volanului de parcă l-ar fi îmbrăţişat. Apoi apăsă cu piciorul drept pe acceleraţie şi se ţinu bine cât Mercedesul argintiu ţâşni peste capătul blocat al drumului, peste pista pentru biciclişti, prin peretele jos din cărămidă de la capăt, plonjând în apa întunecată, ca de plumb ce se întindea sub ei.

22

Wim Prins ajunse acasă abia după ora opt. Liesbeth era în sufragerie, ţinând în mână un pahar cu whisky. Televizorul era pornit. Sonorul era dat prea tare.

Se aşeză şi privi ştirile de seară. O ediţie extinsă. Discuţii despre războaie între bande criminale, violenţă pe străzile din Amsterdam.

– A sunat Mulder din Marnixstraat, începu ea, fără să îl privească. Dorea să ştie dacă a încercat cineva să ne contacteze în legătură cu Katja.

– Normal că nu au făcut-o. I-aş fi zis. Probabil că va suna ea mâine să ne spună că a fost o glumă proastă. Şi apoi să ceară ceva.

Ea se ridică şi îşi mai turnă un pahar.

– Ia-o mai uşor, o sfătui el.

– De ce?

– Chiar trebuie să îţi spun?

O privi umplând paharul, uitându-se urât la el.

– Foarte inteligent.

– Mai inteligent decât cocaina şi heroina, nu? Şi pe Bea o certai?

– Da. Şi pe Katja. Nici cu ele nu a funcţionat. Însă...

Se ridică şi îşi umplu un pahar pe jumătate.

– ...am încercat.

Ridică paharul.

– Îmi cer scuze.

– Ce o să ne facem?

– Ţi-am spus. Aşteptăm. Mereu revine.

Sunetul televizorului era prea puternic. Jurnalistul spunea că războiul între bandele oraşului ar putea fi un răspuns la măsurile plănuite de consiliu. Că *De Nachtwacht* pornise acest război între mafii. Îi numea chiar pe Jansen şi pe Menzo ca fiind principalii actori.

Prins se apropie de soţia lui, îi luă băutura, îi apucă mâinile, încercă să o privească în ochii umezi şi tulburaţi. Ar fi putut la fel de bine să fie Bea în acel moment şi acest gând îl îngrozea.

– Când voi avea totul aranjat la consiliu o să luăm o pauză. Mergem în Aruba. Rămânem acolo puţin, dacă vrei. O să lucrez de acolo. Îmi pare rău. Sunt cam... distras în împrejurările astea.

Ea se întinse spre el, îl sărută rapid pe obraz şi îi spuse:

– Ai nevoie de un duş. Ai purtat toată ziua costumul şi miroşi urât.

El îşi scoase jacheta, o puse pe spatele celui mai apropiat scaun.

– De ce ar face Katja una ca asta? întrebă ea. Ţie? Mie? Ce am făcut să merităm aşa ceva?

– Crezi că are nevoie de un motiv?

În dormitor, telefonul îi piui. Un e-mail de la o adresă pe care nu o recunoştea. Un document masiv în attach, prea mare pentru o legătură de mobil.

Prins oftă, se duse în biroul de alături, deschise e-mailul, îl lăsă să se încarce.

Pe urmă intră sub duş. Al doilea în trei ore. Multă apă. Se întrebă dacă era suficientă.

23

Minţise în privinţa câinelui. Sam nu făcea deloc nazuri cu mâncarea. Şi Sofia Albers îl hrănise adesea la Drie Vaten. Uneori, când Vos o lua razna şi nu putea funcţiona corespunzător zile la rând, ea îl ţinea pe Sam la bar. Şi lui părea să îi placă asta.

Se opri de trei ori pe drum. Trei baruri cunoscute din Jordaan. Locuri în care se putea aşeza la o masă şi să reflecteze. Sau unde putea să nu gândească. Să soarbă doar o bere, să privească feţele oamenilor, să asculte muzică. Apoi, uneori, să cânte. Cântece vechi. Stupide. Refrene despre oraş şi despre cartier. Comunitate şi familie. Figuri din trecut.

Oameni morţi.

Vos văzuse prea mulţi deja. Ca poliţist, menirea lui fusese să prevină astfel de tragedii. Prea des fusese doar un voyeur libidinos. Chiar atunci când descoperea adevărul, durerea nu dispărea. Vos nu avea nimic să le ofere acelor oameni. Nu avusese nimic să îi ofere lui Liesbeth, aşa că ea o luase razna, căzuse în braţele deschise ale lui Wim Prins. Îl lăsase să sufere, să ţipe şi să agonizeze în dărăpănata bărcuţă de sub tei, acolo unde nu îl putea auzi nimeni, petrecându-şi fiecare seară în ceaţa băuturii sau a drogurilor.

Dar în ceaţa aceea nu existau răspunsuri. Adevărat, nici întrebări.

Până când ajunse în Drie Vaten, trecuse deja de ora opt. Laura Bakker era aşezată la bar de una singură, cu un pahar pe jumătate gol de Cola în faţă, uitându-se urât la el apropiindu-se de bar şi comandând o bere. Unsoarea de la lanţul de la bicicletă

i se întinsese pe pantaloni. Costumul cenuşiu părea să atârne pe ea şi mai anapoda.

– De unde naiba ai hainele astea? întrebă el.

– Mi le face mătuşa Maartje, răspunse ea, pe urmă îl privi de jos în sus. Dar tu de unde ţi le iei? De la o asociaţie de caritate pentru adolescenţi bătrâni?

– Mătuşa Maartje este la Dokkum?

– Are o maşină de cusut. Cumpără modele. Sunt ieftine.

Ridică un şerveţel, şterse unsoarea de la bicicletă, înrăutăţind lucrurile.

– Practice.

– Ca pantofii, zise el, holbându-se la cizmele ei negre, grele. Te pot auzi de la două străzi distanţă.

– Nu m-ai auzit când am venit pe barcă. Atunci când vorbeai cu de Groot.

Vos se simţea uşor ameţit. Purta ce purta de obicei. Un pulover albastru dungat din lână. O jachetă albastru-marin. Blugi. Toate vechi. Poate uşor uzate. Dar curate. Sofia Albers, care tocmai îi privea în clipa aia, se ocupa de asta.

– Tu vorbeşti, Vos. Ai ciorapi desperecheaţi. Unul este de culoare gri. Celălalt verde. Nu ai observat?

– Sunt doar şosete, ce Dumnezeu, obiectă el, întinzându-se după bere.

– Sam a mâncat. Am întrebat.

În spatele tejghelei, Sofia salută tovărăşeşte remarca.

Vos i se alătură, ridică paharul, tăcu. Micul terier ţâşni de după tejghea şi i se cuibări la picioare. Bakker arătă spre un afiş de pe perete: *Casablanca*. Bogart şi o frumoasă, tristă Ingrid Bergman, un pianist zâmbind în fundal.

– I-ai dat numele după un afiş dintr-un bar? întrebă Bakker, încrucişându-şi braţele lungi.

– Şi dacă am făcut-o? Nu îl deranjează.

– De Groot este furios. Nu poţi pleca aşa, pur şi simplu.

– De ce nu?

– Menzo este în continuare la Oostende. I-au găsit pe băieţi. Pe unul dintre ei, cel puţin. Au furat o maşină.

Erau veşti noi. Capul i se limpezi puţin, în totalitate din propria voinţă.

– Ce s-a întâmplat?

– Se pare că unul dintre ei l-a împuşcat pe celălalt. Apoi a scufundat maşina în canal.

Scutură din cap. Părul ei roşu, lung îi ajungea până la umeri.

– Au găsit un cadavru. Îl caută în continuare pe al doilea.

Vos scutură şi el din cap.

– Este îngrozitor, continuă ea. Erau doar nişte copii.

– De ce nu spui o rugăciune pentru ei înainte să te întorci în Dokkum? întrebă el.

Fu cuprinsă dintr-odată de furie.

– Doar de atât eşti în stare?

El îşi sorbi berea, dorind să îşi fi ţinut gura.

– Să spun o rugăciune? repetă Laura Bakker. De ce? Pentru că sunt proasta satului? De asta?

– Nu am spus asta.

Îndepărtă paharul de la gură. Nu îl dorise, încă de la început.

– Aici eşti la oraş, Laura. Când lucrurile devin rele, devin... neiertătoare. Nu discriminează. Între copii şi adulţi. Între bine şi rău. Între vinovaţi şi inocenţi...

– Sunt aici pentru că asta mi-am dorit. De Groot mă poate concedia. Tu nu poţi. De ce a fost nevoie ca băieţii ăia să moară aşa?

– Cultura, răspunse el. Jimmy Menzo. Cea asumată de gangsterii din Surinam. Este o problemă de mândrie. Probabil şi de familie. Şi mă îndoiesc că au avut de ales. Dacă nu şi-ar fi luat viaţa, ar fi existat repercusiuni.

Răspunsul lui păru să o înfurie şi mai tare.

– Vezi. De asta are de Groot nevoie de tine.

– Şi Katja Prins? întrebă el, încercând să schimbe subiectul conversaţiei. L-au găsit pe Jaap Zeeger? Acel loc de dezintoxicare unde a trimis-o tatăl ei. Trebuie verificat...

– De ce întrebi? Nu mai eşti ofiţer de poliţie. Nu te interesează asemenea lucruri. Eu sunt doar un aspirant pe punctul de a fi dat afară. De ce îmi spui mie lucrurile astea?

Vocea ei era plată şi furioasă. Sub masă, câinele se agita.

– Nu este vina mea, replică Vos. Sau responsabilitatea.

– Aşa este. Îmi dau seama de asta acum.

Îşi luă geanta. Cheile de la lacătul de la bicicletă. Privi afară, în întuneric, spre silueta bărcii lui Vos, dincolo de pavaj.

– Te simţi în siguranţă aici? îl întrebă Bakker, adunându-şi lucrurile. Te simţi imun?

– Nu sunt bun de nimic! tună Pieter Vos, pe jumătate ridicat în picioare. Nu înţelegi? Nu am fost în stare să îmi salvez nici măcar propria fiică. De ce naiba crede Frank că sunt în stare să ajut pe altcineva?

Câinele era o grămăjoară strânsă de blană albă sub masă. Asta îl făcu pe Vos să îi pară rău. Şi pe Laura Bakker la fel, din felul în care se apleca, mângâind spatele lui Sam, tremurând.

– Văd de ce, spuse ea. Păcat că tu nu vezi. Poftim... Dacă ai nevoie.

Scrise un număr de telefon pe un şerveţel de la bar, i-l aruncă, ieşi, se urcă pe bicicletă şi se îndepărtă pedalând în întuneric şi ploaie.

Vos termină berea, se duse la tejghea şi ceru un gin.

– Nu fi prost, îi spuse Sofia Albers, cu braţele încrucişate, arătând supărată. Strigi la mine în bar? Îţi sperii câinele? Du-te acasă, Pieter Vos. Ar trebui să îţi fie ruşine.

– Nu a fost o zi bună. Mai dă-mi o bere, atunci.

Rămase acolo până când ea se potoli. Petrecu pe urmă aproape o oră sorbind berea, cu înghițituri mici.

Ce îi spusese Sofiei fusese adevărul. Nu avusese o zi bună. Lumea exterioară se strecurase din nou în viaţa lui, împinsă acolo de coatele ascuţite, insistente ale Laurei Bakker.

O văzuse pe Liesbeth. Îşi dăduse seama cât de nefericită era, la fel de deprimată şi de interiorizată ca atunci când îl părăsise. Se ocupase de caz, chiar o scurtă vreme. Asta îi adusese amintiri ale fostei slujbe. Şi conştientizarea faptului că într-un fel îi plăcuse meseria şi că îi lipsea.

Vos ridică şerveţelul cu numărul de telefon al Laurei Bakker, îl puse în buzunar, apucă mica lesă din piele a câinelui şi ieşi pe uşă.

Ceva ce nu observase înainte. Pe barcă era aprinsă o lumină. Una difuză, lângă masa de bucătărie.

„Bakker", se gândi el. Probabil intrase acolo înainte să vină la bar. Era suficient de simplu de intrat.

Ploaia era blândă şi rece.

Mai aproape auzi muzică. Melodia *My Funny Valentine* răsuna cu vocea tristă, spartă a lui Chet Baker[1].

Alte cadavre.

Fragilul jazman american murise în Cartierul Roşu Zeedijk în 1988, căzând de la fereastra hotelului Prins Hendrik. Vos avea gusturi muzicale catolice. Rock greu, venerabil, jazz modern, obscur. Chiar câţiva artişti mai recenţi. Dar adora melancolia resemnată, studiată, a lui Chet Baker. Vocea şi trompeta. Avea acel CD. Îl pusese recent. În vârful listei.

În faţa bărcii micul câine începu să latre. Înăuntru Vos nu putu să distingă vreo mişcare. Nu că ar fi putut vedea ceva prin geamuri.

Traversă scândura, trase de uşă. Lacătul se afla pe ea, cu cârligul rupt lângă el.

Vos îşi scoase telefonul şi bucăţica de hârtie pe care i-o dăduse Laura Bakker şi apoi o sună.

Înjură când îi răspunse mesageria vocală.

– O să plăteşti dacă ai stricat ceva, spuse el după semnalul sonor. Să nu mai intri în barca mea fără să mă întrebi. Pur şi simplu, nu...

Deschise uşa, băgă telefonul în buzunar şi coborî treptele spre cabină. Sam schelălăia sălbatic. Un lătrat strident. Genul de sunet pe care îl scotea la veterinar la vederea unui ac.

Genul de sunet pe care îl făcea atunci când îi era frică.

---

[1] Chesney Henry „Chet" Baker Jr. (23.12.1929–13.05.1988), trompetist american de jazz, fligornist şi vocalist (n.red.)

24

Liesbeth se cuibări lângă Prins în pat, îşi băgă mâna pe sub bluza lui de pijama, îi mângâie pieptul.

– A fost o zi grea, zise el. Sunt obosit.

Degetele ei nu îl ascultau. Apoi renunţară.

– Eu sunt de vină? întrebă ea.

El închise ochii, îşi lăsă capul pe pernă.

– Nu. Este doar munca. Şi toate aceste... griji pentru Katja.

– Nu păreai chiar atât de îngrijorat.

– Vrei să strig şi să urlu? Crezi că aş face asta? Am locuit cu Katja şi cu demonii ei de când a murit Bea. Te obosesc, într-un final.

Ea se retrase sub cearşafuri.

– Mulder trece pe aici dimineaţă, anunţă Prins. Oricum trebuia să ne întâlnim. În legătură cu *De Nachtwacht*...

– M-am săturat să tot aud despre porcăriile astea, zise ea, pe urmă se propti într-o mână şi îl privi. Nu va funcţiona, să ştii. Oamenii nu sunt aşa. Nu poţi să apeşi, pur şi simplu, pe un buton şi să schimbi lucrurile.

El se întinse, simţindu-se prost.

– Trebuie să facem ceva. Dacă am fi apăsat pe buton puţin mai devreme, poate am fi putut să o salvăm pe fiica ta.

– Nu asta a spus Pieter. Sau de Groot. Au zis că a fost...

Ea clipi şi luă acea mască de tragedie pe care o purtase tot timpul cât se despărţise de Vos.

– Au spus că a fost vorba de un nebun.

– N-au nicio idee cine a fost.

– Tu ai? Nici măcar şeful Amsterdamului nu ştie chiar totul, nu-i aşa?

– Nu, răspunse el cu un râs sumbru. Ştiu mult mai puţine ca majoritatea oamenilor. Şi cu fiecare zi, ştiu din ce în ce mai puţin.

– Nu mă părăsi, şopti ea, din nou aproape de el, cu mâinile în părul lui albit. Nu îmi da drumul.

– Ce?

– Uneori mă gândesc...

Durerea funcţiona mereu asupra lui. Prins o sărută. Apoi, înainte ca el să se gândească prea mult, ea îi scotea pijamalele, era peste el, disperată.

Urmă ceva scurt. Trist. Ciudat. Nu îşi spuseră niciun cuvânt după aceea. Putea să îi simtă faţa pe pieptul lui, lacrimile curgându-i pe piele.

– Trebuie să îmi verific e-mailul, zise Prins şi coborî din pat, îndreptându-se spre birou.

Era o scuză. Una slabă. Cert e că primise un mesaj ciudat mai devreme, un attach care nu se descărca.

În faţa calculatorului îl privi. Mesajul venea de la cineva care îşi spunea Pop Meester. O poreclă poate. Maestrul Păpuşar. La fel la subiect. Niciun text, doar un attach, un fişier video de opt mega.

Prins se duse la uşă, o închise şi pe urmă reveni la calculator.

Cumva ştiuse ce avea să vadă. Era chiar o oră şi o dată care să îl ajute. Ceva ce avusese loc cu trei ore mai devreme. Imagini granulate, fără sunet. Corpuri goale în semiîntuneric. Margriet Willemsen arcuindu-se deasupra lui în dormitorul micului ei apartament. Prins dându-şi capul pe spate. Un strigăt înfundat.

Închise fişierul şi îl şterse. De parcă asta l-ar fi făcut să dispară pentru totdeauna.

Se întoarse în pat şi încercă să adoarmă.

25

Barca era părăsită. Vos se îndreptă spre CD-player şi opri muzica.

Totuşi câinele continua să latre, adulmecând, schelălăind.

Privi în jurul lui o dată. Apoi din nou. Privi peste tot.

Nu era beat. Nu chiar. Într-un fel, capul îi era mai limpede decât îi fusese de luni de zile. Îşi putea da seama că nimic nu funcţiona. Barca nu avea să fie reparată vreodată. Asemenea vieţii lui. Nu în acest fel.

Iar Frank de Groot îi flutura în faţa ochilor un mod de a se întoarce la vechiul coşmar. La iadul cunoscut.

Se duse la geamul de la pupa, îl deschise. Scoase legitimaţia pe care i-o dăduse de Groot. Era pregătit să o arunce în apă.

– Sam... imploră el. Ce Dumnezeu!

Volumul schelălăielilor micului căţel crescuse cu câţiva decibeli de îndată ce aerul rece al nopţii intrase în cabină. Şi în momentul acela devenise un urlet.

Animalele vedeau lucrurile înaintea oamenilor. Le puteau şi mirosi.

Prelata era dată la o parte pe jumătate de pe bărcuţa în scufundare.

Vos simţi respiraţia oprindu-i-se în piept, mâncarea urcându-i în gât. Toate sentimentele cunoscute. Nu avea cum să le evite.

Îi puse din nou lesa lui Sam, îl duse la Drie Vaten, îi zise Sofiei Albers că avea să fie nevoită să aibă grijă de el în acea noapte. Ceva de pe faţa lui o făcu să nu îl contrazică.

O femeie bună. Una care, poate, era prea blândă cu el.

– Ai auzit ceva? întrebă el. Ai văzut pe cineva lângă barca mea?

Ea privi în noaptea întunecată.

– Absolut nimic, Pieter. Ce naiba...?

Luă câteva şerveţele de hârtie de pe tejghea, ieşi afară, se îndreptă spre treptele ce duceau spre bărcuţă, privi. Ţinând câte un şerveţel în fiecare mână, dădu prelata uşor la o parte.

Apoi îl sună pe Frank de Groot. Îşi dădu seama că era în stare să vorbească la fel cum o făcea atunci când era încă în poliţie. Logic, calm, clar, chiar dacă i se învârtea capul.

De Groot ascultă şi, într-un final, spuse:

– Iisuse, Pieter. Nu este fata lui Prins, nu?

Vos se oţeli să mai privească încă o dată.

Corpul unei femei era sprijinit de peretele bărcuţei. Fusese împuşcată în cap. O pată întunecată i se întindea până la unul dintre sâni. Strâns în mâna dreaptă ţinea o păpuşă din porţelan îmbrăcată într-o rochie de modă veche, îmbibată în sânge. Genul de păpuşă pe care l-ar fi avut Petronella Oortman.

– Vino doar, bine? zise Vos şi apoi se aşeză pe malul rece din piatră şi aşteptă.

PARTEA A DOUA

MARȚI, 18 APRILIE

1

Dimineaţă. Drumul de-a lungul canalului Prinsengracht era în continuare închis. Podul, intersecţia de lângă statuile trupei lui Johnny Jordaan. Vos privise cum, sub ochii lui, se închegase o anchetă criminalistică, trecutul revenind rapid din apele reci ale canalului.

Ofiţeri în costume albe de criminalişti. Aparate de fotografiat şi beţişoare pentru mostre în mâini. Voci joase murmurând în telefoane, dialoguri purtate în fracturi digitale. Vehicule peste tot. Faţa lungă, întunecată, ca de salon din Vestul Sălbatic, a comisarului. Maşinile de poliţie de marcă mai ieftină, folosite de ofiţerii în uniformă, aduşi acolo să ţină la distanţă turiştii şi presa. O pădure de biciclete. Era totuşi Amsterdam.

Şi o targă. Purtată pe sub reflectoarele arzătoare, ridicată din bărcuţa pe jumătate scufundată la şase ore după ce o găsise acolo pe femeia moartă. Un giulgiu de morgă întins în acele momente peste cadavru. Plastic negru acoperindu-i ochii morţi şi pielea însângerată.

Vos retrăia un ritual exact, dureros şi nu se putea abţine să ia parte la el. Pe la cinci, când abia putea să îşi mai ţină ochii deschişi, îşi petrecuse o oră întreagă într-o cameră goală de deasupra barului. Când se trezise pe la şase şi jumătate băuse o cafea, mâncase o brioşă. Plimbase un Sam abătut, nedumerit, rapid de-a lungul canalului, înainte să îl lase la Sofia Albers fără să mai adauge vreun cuvânt.

Se făcuse ora şapte. De Groot era acolo cu o echipă de ofiţeri criminalişti şi de detectivi. Laura Bakker gravita şi ea la

marginea mulţimii, nu chiar o parte a lor, tremurând lângă canal. Cu părul roşu strâns la spate, ochii vii şi alerţi. Un costum nou. Albastru marin de data aceasta, aproape aceeaşi culoare cu cea a jachetei, pantalonilor şi puloverului lui ponosit. Arăta ca o şcolăriţă lungană rămasă trează toată noaptea.

De Groot surprinse privirea lui Vos, pocni din degete şi arătă spre o dubă de poliţie. Vos zâmbi spre tânăra poliţistă, pierdută şi ignorată. O chemă şi pe ea, deşi asta îi provocase un oftat prelung lui de Groot. Intrară toţi trei şi se aşezară pe scaunele reci. De Groot o puse pe Bakker să citească rapoarte pe laptop, să dea telefoane, să răspundă la întrebări.

Vos îşi simţea capul limpede. Aproape brici. Trecuseră doi ani de când nu mai fusese implicat într-o investigaţie, încercând să găsească lumină în întuneric. Ceva din el se bucura de noua provocare. O voce interioară pe care nu putea să o amuţească.

– Nu i-ai spus încă lui Theo Jansen? întrebă el, după ce făcuseră un rezumat al informaţiilor obţinute peste noapte.

Frank de Groot se holbă la laptop şi răspunse încet:

– Nu. Trebuie să ne gândim până la capăt. Ar trebui să fie eliberat astăzi. Ce să îi spun? Că fiica lui este moartă şi că nu avem nicio idee cum a murit? Jimmy Menzo a rămas tot timpul la Oostende. Nu putem da de persoana pe care a avut-o la tribunal. Theo o să o ia razna.

– De ce trebuie să fie neapărat Menzo? întrebă Bakker, ridicând privirea din calculator.

Comisarul se uită la ea.

– Dar cine să fie?

Vos nu era nici el prea sigur.

– Chiar crezi că s-ar fi repezit spre fiică, doar fiindcă lovitura asupra bătrânului a eşuat? Băieţii de la tribunal erau organizaţi. Nu a fost o chestie de moment. Li s-a spus ce să facă. A fost o chestie brutală, violentă şi publică. Încercau să transmită un mesaj. Însă uciderea lui Rosie Jansen...

O privi pe Bakker şi o întrebă:

– Ce ar sugera asta?

– Nimic, răspunse ea. Uciderea ei doar înrăutăţeşte lucrurile, nu-i aşa?

Vos zâmbi, îl privi pe de Groot şi încuviinţă.

– Aşa este, confirmă Pieter. Alt război. Un război mai rău. Nu doar vărsare de sânge. O vendetă. Poate că Menzo este autorul. Dar îl crezusem mai deştept de atât.

– Începi să arăţi din nou ca unul dintre noi, observă de Groot zâmbind.

Vos ridică foile printate de pe calculator, o puse pe Bakker să verifice din nou datele pe laptop.

Revăzu ceea ce aveau.

Doi gangsteri surinamezi adolescenţi încercaseră să îl ucidă pe Theo Jansen. Eşuaseră şi muriseră, unul împuşcat, altul aparent se sinucisese, deşi echipa de scafandri nu recuperase încă un al doilea corp. Ambii sosiseră legal prin aeroportul Schiphol săptămâna precedentă şi stătuseră la un hostel ieftin din centrul oraşului. Nimic nu îi lega de Menzo sau de vreun alt gangster cunoscut din Amsterdam.

Jaap Zeeger era în continuare dispărut. Nu aveau nicio veste despre Katja Prins. Ziarele şi televiziunea erau pline de poveşti despre războiul dintre bandele oraşului şi despre atacul împotriva lui Jansen. Nu aflaseră însă identitatea victimei din Prinsengracht sau faptul că fata lui Prins dispăruse.

Telefonul lui Bakker sună. Pronunţă cuvântul „criminalist" şi ascultă, cu faţa ei palidă cuprinsă de interes.

– De ce te sună pe tine? întrebă de Groot când ea terminase de vorbit.

– Fiindcă le-am cerut eu să o facă, explică ea, de parcă răspunsul ar fi fost ceva evident. Au găsit ceva pe păpuşă. Cea lăsată la Rosie Jansen. Era o...

Se duse la laptop, parcurse rapid mesajele primite.

– O cameră video minusculă. Lipită de spate într-o mică pungă, ca să nu se ude.

Din nou cu degetele pe laptop. Îşi duse mâna la faţă şi dădu la o parte o şuviţă.

– Are poze. Şi un fişier video. Ni le trimit acum.

Cei trei aşteptară. Apărură o serie de imagini. Vos le privi cu atenţie.

– Ce este asta? întrebă el.

– Apartamentul lui Rosie Jansen, răspunse de Groot. Ştiam că a fost ucisă acolo.

Opt instantanee în total. Fiica lui Theo Jansen moartă pe podea, în ceea ce părea să fie o cameră elegantă. Un covor şters la culoare. Tablouri moderne pe pereţi. Sânge întins pe perete. O împroşcătură. De la o singură împuşcătură.

Mobilă răsturnată. Vase sparte. Fragmente de sticlă pe covor.

– S-a luptat, spuse Bakker.

– Ca un tigru, consimţi Vos. Tipic lui Rosie.

– Ceva nou? întrebă de Groot vizibil nerăbdător. Cum a intrat ucigaşul în apartament? Ce au găsit criminaliştii?

– Nu există vreun semn de intrare forţată, răspunse ea, apăsând apoi din nou pe taste. Atât. Încă investighează. Presupun că au nevoie de timp.

Vos se holba la propriile picioare. Pantofi maronii de velur. Cam purtaţi. Ieşind pe uşă, scosese câteva haine curate din sacul cu rufe pe care i-l pregătise Sofia. Alţi ciorapi. Tot desperecheaţi, unul de culoare gri-deschis şi altul închis. Nu observase. Acelaşi pulover din lână albastru marin. Sub el, un tricou ieftin de la C&A. Era îmbrăcat mai degrabă pentru o ieşire la un concert în Melkweg. Nu pentru investigaţia unei crime.

– Nu avem timp, zise el. Cineva ne forţează mâna aici. Îl forţează pe Theo Jansen.

Se uită stăruitor la de Groot.

– Te forţează pe tine. Poate chiar şi pe Jimmy Menzo.

Comisarul spuse ceva despre întoarcerea în Marnixstraat şi despre discutarea cazului acolo.

Vos scutură din cap.

– Ieri ţi-am făcut o favoare. Ţi-am plătit deja pentru brânza puturoasă.

– Iisuse, Pieter! strigă de Groot. Ticălosul ţi-a lăsat-o pe Rosie Jansen în prag. Ţi-a intrat în casă. Eşti implicat, fie că îţi place sau nu.

– Cu atât mai multe motive să nu o fac, răspunse Vos şi se ridică, privind ziua palidă de afară.

Se putea întoarce la Drie Vaten. Să doarmă o vreme. Urmau să îi elibereze barca după plecarea criminaliştilor. Apoi avea să se ocupe de curăţenie. Să se schimbe în alte haine, mai vechi, mai jerpelite. Să se întoarcă la munca lui, cea lipsită de efort. La viaţa care nu însemna nimic.

Poate să stea din nou la Rijksmuseum, ore întregi, holbându-se la casa de păpuşi a Petronellei Oortman, încercând să desluşească lucrurile.

Pe urmă să bea câteva beri. Şi să fumeze ceva, prima oară după mai multe săptămâni.

Să piardă timpul. În definitiv, ce altceva mai bun avea de făcut?

– Criminaliştii ne-au trimis şi o filmare, adăugă Bakker. Era şi ea pe aparat. Nu a fost făcută în acelaşi timp cu pozele. Cineva a pus-o acolo intenţionat.

– De câte poze ai nevoie? întrebă Vos, exasperat. Rosie Jansen este moartă. Începeţi să căutaţi criminalul.

– Nu este vorba de ea, continuă Bakker precaut.

Apoi puse ceva nou pe ecran.

2

Wim Prins era așezat în bucătăria casei lui liniștite cu grădină. Era trecut de ora opt. Pe masă avea cafea și pâine prăjită. Klaas Mulder, inspectorul adjunct din Marnixstraat, sosise cu zece minute mai devreme.

Spre enervarea lui Prins, nu dorea să vorbească despre *De Nachtwacht*. Doar despre Katja.

– Dacă ăsta nu este un joc – începuse bărbatul.

– Nu este un joc, șuieră Liesbeth. Orice ar fi, nu este un joc.

Mulder se uită urât la ea. Ștergea masa de bucătărie cu o cârpă, nu că ar fi fost nevoie.

– Dacă a fost răpită Katja, trebuie să vă așteptați să fiți contactați. Probabil că astăzi, spuse Mulder. Este posibil să existe o legătură cu atacul asupra lui Jansen.

– Cum anume? întrebă Prins.

Mulder ridică din umeri. Își luă cafeaua, începu să se joace cu o gogoașă pe masă și răspunse:

– Le-ai promis că o să îi desființezi. Poate că Menzo s-a gândit că ăsta este un moment ideal să scape o dată pentru totdeauna de Jansen și de oamenii lui. Oricum nu vei putea scăpa de toți. Și ce rămâne... îi rămâne lui.

– Aici vorbim despre Katja, șopti Liesbeth. Nu de politică. Sau de vreo lege stupidă...

Tăcere. Mulder își umplu din nou cana de cafea. Așteptă.

– Este vorba despre fiica mea, consimți Prins. Își bate din nou joc de mine. Nu am nicio îndoială. Nu este prima oară. Și nu va fi nici ultima. Însă trebuie să rezolvăm asta.

Poliţistul dădu din umeri.

– Oricum, este o treabă serioasă. De Groot mi-a spus că nu va mai întoarce capul. Dacă este doar un joc, o să ajungă la tribunal pentru că ne-a pierdut timpul. Dacă a răpit-o cineva. Să zicem că Menzo...

Liesbeth Prins îşi duse mâna tremurândă la frunte.

– Dumnezeule, Wim. De ce ne-ai băgat pe toţi în rahatul acesta? Ce scop ai putea să...?

– Termină, tună Prins. Ştii bine de ce.

Dădu din cap spre Mulder.

– Şi el ştie. Tot afurisitul de oraş ştie. Şi doar Dumnezeu ştie cât de des a apărut în ziare. Am avut o soţie care s-a destrămat în faţa ochilor mei. O fată care a luat-o pe acelaşi drum. Este, pur şi simplu...

– Deci este vorba despre tine, nu? întrebă ea, pe un ton jos, înverşunat.

– Dacă vrei tu, rosti el mai încet, apoi i se adresă lui Mulder: Spune-mi ce vrei să facem.

– Avem nevoie de o listă cu prietenii ei. Contactele ei...

– Katja a plecat de acasă în urmă cu doi ani, îl întrerupse Prins. Îi ştii mai bine ca noi.

Mulder îşi băgă caietul la loc în jachetă, mai muşcă o dată din gogoaşă, îşi privi ceasul şi adăugă:

– Dacă sunteţi prea ocupaţi...

– Are în continuare o cameră aici, preciză Liesbeth. Are lucruri în ea. Unele sunt de când era mică, zise ea făcând o pauză. De când era fericită.

– V-aţi uitat în ea? întrebă poliţistul.

– Nu mult. Am întrebat-o dacă n-am putea să aruncăm din lucruri. Dar de fiecare dată când o făceam, o lua razna.

Liesbeth Prins se strânse în braţe prin halatul subţire.

– Chiar după ce a plecat. Nu este uşor.

– Ce anume?

– Să fii mamă vitregă. Sau fiică vitregă, presupun. Vrei să vezi?

Poliţistul termină de mâncat, scutură din cap.

– Nu chiar, răspunse el, pe urmă se ridică, îşi şterse firimiturile de pe jachetă şi adăugă: Dacă sună cineva, să mă anunțați.

– Nu am discutat despre *De Nachtwacht,* obiectă Prins.

– Aşa este. Sunt cam ocupat acum, ca să fiu cinstit. Cu lucruri importante, rânji el. Oameni dispăruţi. Oameni morţi.

– O să facem asta, Mulder. Cei de la Marnixstraat nu or să mă împiedice.

– Nu, consimţi el. Nu o să o facem. Dar din ce aud eu, nici nu o să fim nevoiţi.

– Poftim?

Mulder îşi azvârli cartea de vizită spre Liesbeth Prins.

– Dacă auziţi ceva, veniţi direct la mine. Doar la mine.

3

Laura Bakker porni filmarea trimisă de criminaliştii din Marnixstraat. O filmare tremurată. O zi însorită de vară, din alte vremuri.

Era pe cardul de memorie, însă provenea de pe o altă cameră video. Data era cu puţin peste trei ani în urmă. Cu doar câteva zile înainte de dispariţia lui Anneliese.

– Este fiica ta, nu? întrebă ea.

Frank de Groot îşi acoperise faţa cu mâinile, înjurând.

Vos avu nevoie de ceva timp ca să răspundă afirmativ.

Încercă să identifice locaţia. Iarbă. Familii cu copii. O clădire ştearsă care semăna cu o farfurie zburătoare în fundal.

Vondelpark. Sau Ceainăria Albastră. Un loc liniştit unde să mănânci sau să bei ceva. Acolo obişnuiau să o plimbe pe Anneliese în cărucior când era mică şi lumea părea în continuare întreagă.

În filmare arăta la fel ca înainte să dispară. Tânără, frumoasă şi fericită. La limita maturităţii, a unei vieţi ce urma să fie trăită departe de casă. Fugea desculţă pe iarbă, râzând şi zâmbind celui care ţinea camera. Vos îşi putea aminti că o privise făcând asta. De parcă ar fi fost ieri. Îşi aminti cât de îngrijorat devenea. Dacă ceva – o viespe, o sticlă spartă – era ascuns în iarba verde de lângă Vondelpark şi el nu reuşea să vadă din timp?

– Aceea este Anneliese? întrebă Bakker din nou.

Dansând pe iarba verde, de parcă avea să trăiască o veşnicie.

Pe Laura Bakker nu păru să o deranjeze că nu primise un răspuns. Continuă oricum.

– Cineva din echipa de noapte a văzut filmarea, Vos. Au recunoscut-o. Îmi pare rău. Mi-au spus că este important.

– Normal că este important, zise Vos, cu ochii încleştaţi pe micul ecran. Cineva mă vrea implicat în cazul acesta. Ce altceva ţi-au mai spus?

– Nimic.

El se aplecă şi opri filmarea.

Dispăruse în a treia săptămână din iulie. Fusese o vară călduroasă. Fără ploaie. Oraşul părea letargic. Vos muncise zi şi noapte încercând să convingă câţiva gangsteri lipsiţi de importanţă să devină informatori. Nimic nu prevestise furtuna ce avea să vină.

Se aplecă şi privi cu mare atenţie iarba, oamenii din jurul ei. Fiica lui purta o bluză albastru pastel şi blugi tăiaţi sub genunchi. Îşi putea aminti că fusese cu ea când şi-i cumpărase. Un cadou pentru ziua de naştere. Se plictisea când ea avea nevoie de mult timp să se hotărască.

Liesbeth nu putuse să vină cu ei, dintr-un motiv pe care el nu şi-l mai amintea.

Scutură din cap, încercând să îşi limpezească gândurile. Apăsă din nou pe tasta *play*.

– Vos... începu Bakker.

Anneliese se îndrepta spre Ceainăria Albastră. Ţopăind ca un copil ce era. Apoi se aşezase pe iarbă, cu mâinile în jurul genunchilor, cu faţa cuprinsă de încântare. De...

Fericire. Şi nu fusese aşa întotdeauna. Îşi dădea seama de asta în clipa aceea.

Filmarea tremura. Persoana care ţinea camera încerca să se aşeze la rândul ei, ţinând în continuare aparatul.

Vos se apropie atât de mult, că nasul aproape atinse ecranul. Privi fata care intră în cadru. Haine similare. Un tricou şters, roz de data aceasta. Blugi lungi, albaştri.

Apoi faţa.

Păr blond. Ochi albaştri-deschişi. Puteau să fie surori.

– Iisuse Hristoase, murmură de Groot. Ce mama...?

Bakker se aplecă, opri filmarea şi căută câteva fotografii vechi în arhivă.

– Este fiica lui Prins, nu-i aşa?

Vos continua să se holbeze la ecran: două adolescente blonde. Ar fi putut să fie verişoare. Surori. Nu îşi petrecuse prea mult timp acasă, dar le cunoştea pe câteva dintre prietenele lui Anneliese. Katja Prins nu se numărase niciodată printre ele.

– Katja nu mai arată aşa acum, zise ea.

Trei fotografii. Cel mai probabil făcute la secţia de poliţie. O faţă trasă, mohorâtă, cea a unei adolescente îmbătrânite înainte de vreme. Vos le răsfoi, privi datele. Erau vechi de doi ani.

– Deci fetele se cunoşteau? întrebă de Groot.

– Nu eram conştient de asta, recunoscu Vos. Lucram, ţii minte? Numai Dumnezeu ştie câte ore pe zi...

Marnixstraat îl înghiţise de îndată ce intrase pe acele uşi. Liesbeth păruse mulţumită. Anneliese creştea, era ocupată în vacanţele de vară. Un tată nu ar fi avut niciun motiv de îngrijorare.

De Groot îşi trecu degetele peste alte documente.

– Katja Prins a luat-o razna după dispariţia lui Anneliese. A fost arestată de poliţie prima oară la trei luni după aceea. Băută. Drogată. Prins a tras nişte sfori şi a fost eliberată pe cauţiune.

Vos se aplecă din nou şi apăsă *play*. Patruzeci şi cinci de secunde cu Anneliese şi Katja Prins radiind spre camera video ca nişte prietene din copilărie, surprinse într-o vară caldă şi însorită ce nu avea să se termine niciodată.

Apoi ecranul se înnegri. Era pe punctul să oprească filmul, când Bakker îi spuse că nu se terminase. Mai erau douăzeci de secunde. Aşteptară.

După o scurtă pauză, se aprinse o lumină. O cameră întunecată, mizeră. O faţă îngrozită, lipsită de sânge.

Din nou Katja Prins. Trăsăturile trase. Mai subţire. Nefericită dintr-un motiv pe care Pieter Vos nici nu şi-l putea imagina.

Ţipa, cu gura larg deschisă, din ea îi zburau mici fragmente de scuipat.

Vader, Vader, Vader. Ajută-mă...

Nu mai era nimeni în imagine. Doar întuneric şi pereţi albi, simpli.

– Cineva ţine camera, zise de Groot. Cineva a răpit-o.

Cei trei rămaseră împietriţi un minut, fără să spună nimic.

Pieter Vos îşi închise ochii şi încercă să gândească. „Uneori luai tu deciziile. Alteori, le lua viaţa pentru tine."

Se întoarse şi o privi pe Laura Bakker.

– Unde ai fost noaptea trecută?

– Poftim?

– Când m-am întors, am văzut că cineva îmi umblase pe barcă. Am crezut că ai fost tu. Am încercat să te sun. Mi-a răspuns mesageria vocală.

Ea nu clipi.

– Eram atât de furioasă, că nu ţi-am răspuns. M-am gândit că erai beat.

– Dacă vrei să lucrezi cu mine, trebuie să răspunzi la telefon.

Ea acceptă.

– Voi lucra cu tine.

Apoi Vos se adresă lui de Groot:

– Îi vreau pe Koeman, Rijnder şi pe Van der Berg. Pot să înceapă prin a strânge tot ce avem despre Katja Prins. Despre Menzo şi Jansen, zise el, se gândi un moment, apoi continuă: După care sunt ai mei, împreună cu Bakker.

– Suntem cam întinşi, Pieter... replică de Groot.

– Nu-mi pasă. Se poate ocupa Mulder de Rosie Jansen. Nu vreau să îşi bage nasul în asta.

Un semn din cap, un mormăit uşor.

Vos se ridică.

– Unde te duci? întrebă de Groot.

– Am de dat un telefon, răspunse Pieter, pe urmă se uită la Bakker: Du-te în Marnixstraat. Aranjează ca Jansen să fie transferat acolo.

Îl priviră.

– Ai nevoie ca fata să fie identificată, nu? întrebă Vos.

– Desigur, consimţi de Groot.

Vos întinse un deget spre amândoi:

– Nimeni nu îi spune un singur cuvânt lui Theo Jansen. Lăsaţi-o în seama mea.

– Şi apoi? întrebă de Groot.

– Pe urmă îl băgăm înapoi la închisoare. Nu îl vrei pe stradă, Frank. Nu după ce o să afle.

4

Aproape de finalul încă unei întâlniri despre *De Nachtwacht*. Hendriks şi Margriet Willemsen în jurul mesei.

– Ne-a sunat reporterul de la unul dintre ziare, începu Hendriks, nu a vrut să ne spună de ce. A zis că trebuie să-ţi vorbească. O problemă personală.

Prins trânti stiloul pe masă şi înjură.

– I-am spus că nu este o explicaţie suficientă, adăugă Hendriks.

Ochii lui Margriet Willemsen abia se ridicaseră de pe documente din momentul în care începuseră şedinţa.

– Este vorba despre fiica mea, zise politicianul. Au auzit că lipseşte din nou.

Margriet îşi ridică privirea.

– Ce s-a întâmplat, Wim? întrebă ea. Ai aflat ceva?

El se obişnuise cu ideea că totul se schimba atunci când intra în birourile consiliului. Că lăsa în urmă lumea de afară, că devenea altcineva. Însă nu era adevărat. Toate porcăriile îl urmăreau, în sus pe scări, intrau după el în birourile ce dădeau spre canal şi spre De Wallen.

– Am crezut că, de fapt, Katja îşi bate din nou joc de mine, recunoscu Prins. Poate că m-am înşelat. Este posibil să existe o legătură cu ceea ce s-a întâmplat ieri. Cu atacul asupra lui Theo Jansen.

– Cum? întrebă ea.

– Nu ştiu! Şi dacă poliţia ştie, mie nu mi-au spus.

Ea nu mai zise nimic.

– Nu mă voi lăsa şantajat, continuă Prins. Nu o să îi las pe ticăloşii aceştia să câştige.

– Cel mai bine ar fi să nu complicăm lucrurile, fu de părere ea.

– Ce înseamnă asta?

– Putem amâna *De Nachtwacht*, sugeră Hendriks. Ar trebui să te concentrezi asupra fiicei tale. Nu dă bine dacă vei continua să te porţi normal. De parcă nu ar conta ce se întâmplă.

Prins dădu cu pumnul în masă.

– Nu voi da înapoi. Nu voi...

– Ascultă-mă...

Ea se întinse şi îşi puse o mână pe a lui.

– Eşti supărat. Este de înţeles. Alex are dreptate. Să dăm o declaraţie. Să spunem că vrem să fim siguri că toată lumea vede la fel ca noi...

– La naiba! tună Prins. Eu conduc aici. Eu spun ce se întâmplă. Avem un program de respectat.

Ridică planul proiectului şi îl aruncă de-a lungul mesei spre Hendriks.

– Ne ţinem de el.

Ceilalţi doi rămaseră tăcuţi.

– Aveţi întrebări?

– Dacă asta vrei, rosti ea încet. Ar trebui să cerem conducerii secţiei de poliţie din Marnixstraat să nu dea publicităţii toate poveştile despre Katja. Crezi că vor face asta pentru noi, Alex?

Hendriks se încruntase. Nu îi plăcuseră niciodată vocile ridicate.

– Dacă este vorba despre o răpire, bănuiesc că da, răspunse el.

Apoi îşi luă telefoanele şi iPadul şi plecă.

– Nu ar trebui să îţi pierzi cumpătul cu colaboratorii tăi, îl sfătui Willemsen după ieşirea bărbatului. S-ar putea să ajungi să regreţi asta.

– Să o regret? întrebă Prins.

Îi povesti apoi despre e-mail şi despre filmare.

Ea nu clipi, ascultă doar şi întrebă:

– O mai ai?

– Par un imbecil? Dacă Liesbeth ar fi văzut...

– Ce a spus? Ce a cerut?

Prins încercă să îşi amintească.

– Nu a cerut nimic. Era un nume. Pop Meester. Acel fişier. Atât. Mama naibii. Cum au făcut rost de aşa ceva?

Ea se ridică, se îndreptă spre geam. Costum business, în dungi. Niciun fir de păr nelalocul lui.

– Cum? întrebă Prins din nou.

Nu o putea privi în ochi.

– Adică... fără să ştii tu despre asta?

– Poftim?

Se îndreptă spre el, îşi puse palmele pe masă, îl privi în faţă. Margriet Willemsen nu se înfuria niciodată. Devenea doar rece şi în acel moment părea mai glacială ca niciodată.

– Mă întrebi dacă am filmat în timp ce ne-o trăgeam? Şi dacă am dat apoi filmarea unui... şantajist?

– Nu am...

– De ce aş face una ca asta? Ce motiv aş putea să am...?

– Dacă presa pune mâna pe filmare. Dacă Liesbeth...

– Nu fi atât de slab.

– Cum s-a întâmplat asta? întrebă el din nou. Aveau ceva la tine în cameră.

Mâna ei se îndreptă spre părul lui grizonant. Afecţiune. Sau control. El nu era sigur.

– Mă ocup eu de asta. Mă ocup şi de raportul *De Nachtwacht*. Poate aştepta pe moment.

– Nu. Asta îşi doresc ticăloşii, nu-i aşa?

Telefonul de pe birou sună. El ezită să ridice receptorul. Aşa că făcu ea asta pentru el.

Alex Hendriks. Cei de la Marnixstraat urmau să se ocupe de presă. Nu avea să fie făcută publică nicio informaţie despre Katja. Numele ei nu va fi menţionat în ziare sau în media. Nimeni nu-i va aborda familia.

– Cineva chiar a răpit-o, nu-i aşa? şopti Prins.

Willemsen se aşeză pe marginea biroului.

– Ar putea fi mai bine dacă te-ai duce acasă.

– Să fac ce anume?

– Să fii cu soţia ta? sugeră ea. Ar da bine.

5

Vos era acasă la Liesbeth Prins, o întâlnire stânjenitoare, punctată de tăceri dificile.

– Ar trebui să știu ceva? întrebă el.

– Anume?

Liesbeth arăta teribil. De parcă nu ar fi dormit de zile întregi. Aproape la fel de rău cum arătase când dispăruse și fiica lor.

– Anneliese și Katja Prins erau prietene, zise el. Habar nu aveam. Tu știai?

Stăteau la masa din bucătărie, în casa confortabilă, elegantă, ascunsă într-o curte selectă de lângă Willemstraat. Nu semăna deloc cu viața pe care o trăiseră împreună. El lucra atunci ore lungi pentru a urca în rang în Marnixstraat în timp ce ea o creștea pe Anneliese, având slujbe temporare. Nu duseseră niciodată lipsă de ceva. Nu se agitaseră niciodată prea mult în privința mobilei sau a decorațiunilor. Toate acele lucruri păruseră irelevante. Erau o familie și, chiar dacă Vos își dorise ca ea să accepte să se mărite cu el, înțelesese și acceptase motivele pentru care ea îl refuzase. Ce rost ar fi avut? O aveau pe Anneliese, un copil frumos, mai prețios, mai important decât ar fi putut să fie vreodată o verighetă.

– Nu poate fi adevărat, spuse ea prea rapid. Aș fi știut.

O vreme lucrase pentru o organizație care oferea asistență legală. Avocații veneau și plecau.

– Obișnuia Wim să treacă pe la voi cât lucrai în Damrak? Poate că o aducea pe Katja cu el?

Ea se duse la chiuvetă, luă un pachet cu țigări, se întoarse și își aprinse una. Își ținea mâna așa cum o făcea și pe vremuri.

– Unde vrei să ajungi, Pieter?

Îi relată despre uciderea lui Rosie Jansen, despre cum fusese găsită lângă barca lui.

– Se pare că nu ești singura care vrea ca eu să mă implic în acest caz.

Îi arătă legitimația de poliție.

– M-am întors, deși nu mi-am dorit-o niciodată. Am găsit o filmare. Anneliese și Katja în Voldenpark. Erau prietene. Nu cu mult timp înainte să dispară. Fără discuție.

Ea se gândi la asta.

– Poate că Wim a adus-o cu el. Nu țin minte. Nu am cunoscut-o cu adevărat pe Katja până nu am început să ies cu el. Liese murise deja. Noi ne despărțiserăm de mult.

„Nu era moartă, chibzui el. Doar dispărută."

– Adolescentelor le plac secretele, sugeră Vos. Le cultivă.

– Tu erai plecat zi și noapte atunci când a dispărut. Eu deja părăsisem organizația. În vara aceea aveam o slujbă cu jumătate de normă. O duceam în continuare la școală. O aduceam acasă. Din câte știu eu, nu s-a întâlnit niciodată cu Katja. Ești chiar sigur?

– Am văzut imaginile.

– Ei bine... zise ea ridicând din umeri. Nu-mi pot explica asta.

El așteptă.

– De ce ai venit, de fapt? Mulder a trecut pe aici mai devreme. I-am spus tot ce știam. Când ne sună cineva, vă anunțăm.

– Dacă, zise el. Dacă vă sună.

– Deci crezi că este doar un alt joc al lui Katja? În timp ce se întâmplă toate porcăriile astea cu bandele? Mulder ne-a zis că poate ei au răpit-o.

– Poate că au făcut-o.

– Ei bine?

– Nu știu. Eu pun doar întrebări. Aștept răspunsuri. Asta este tot ce fac.

O privi tușind spre țigară, i-o luă dintre degete, o stinse în scrumieră.

– Nu mai eşti responsabil pentru mine, acum, spuse ea.

– Nu am fost niciodată, nu? Cum să fi fost? Nu am fost lângă tine. Slujba...

Era adevărat şi regreta asta.

– Îmi pare rău.

Lui Liesbeth îi plăcuseră întotdeauna scuzele. Erau un semn că ea câştigase.

– Mai are lucruri aici. Vechiul ei dormitor. I-am spus lui Mulder. Am crezut că poate l-ar interesa.

– Nu l-a interesat?

– El şi Wim s-au certat în legătură cu prostia asta cu *De Nachtwacht*. Niciunul dintre voi nu vreţi să aibă loc, nu-i aşa?

– Sunt ofiţer de poliţie de doar şaizeci de minute, răspunse Vos oftând. Nu îmi cere să vorbesc în numele Marnixstraat. Aş vrea să îi văd camera, dacă este în regulă.

Era în partea din faţă, cu vedere spre parcul privat din centrul curţii. Odaie micuţă, cu un singur pat şi o curăţenie studiată care venea, cu siguranţă, din mâinile agitate ale lui Liesbeth, nu din cele ale unei adolescente.

Postere lugubre cu staruri pop pe pereţi. O garderobă plină cu haine. Un dulap la fel. Un birou cu urmele fantomatice ale unui laptop pe suprafaţă.

– Calculatorul...

– Wim mi-a zis că l-a vândut pentru heroină.

Se uită printre hainele din garderobă. Saci cu pantofi în spate. Mulţi.

– A lăsat destule în urma ei.

– Moda, Pieter. Toate lucrurile de ieri sunt lipsite de valoare.

Îl privi de sus în jos, îşi puse o scurtă vreme mâna pe puloverul lui jerpelit.

– Nu ai înţeles niciodată asta. Nu arăţi nici măcar cu o zi mai bătrân. Cum reuşeşti asta?

– Poate pentru că nu am făcut mai nimic în ultima vreme, răspunse el, ridicând din umeri.

Liesbeth se aşeză pe pat şi păru gata să izbucnească în plâns.

El se apropie de dulap. Doar lenjerie intimă, şosete, bluze, câteva cărţi: vampiri şi steampunk[1].

– Mă urăşti? întrebă ea.

Biroul avea un singur sertar. Era plin cu stilouri, bilete folosite de la concerte, agrafe şi creioane colorate. În spate era o agendă cu desene. O luă şi o răsfoi.

– De ce te-aş urî?

– Fiindcă am fugit atunci când aveai nevoie de mine.

Vos veni şi se aşeză pe pat.

– Eram amândoi prea distruşi de cele întâmplate. Nu puteam vorbi. Nu mai rămăsese nimic.

Nu avuseseră niciodată această conversaţie şi asta fusese o omisiune crudă şi tristă.

– Nu aveai nevoie de mine, adăugă el. Nu din câte îmi dau seama.

– Eu...

Ea îşi închise ochii, nu mai spuse nimic.

– Când a apărut Wim, părea să fie în stare să te scoată din hăul în care te adânceai. Din nefericirea ta.

Făcu un gest spre cameră.

– Te-a dus într-un loc ca ăsta.

Vos râse, fără să simtă gelozie, invidie. Până şi regretul părea să fi dispărut.

– Nicio competiţie, de fapt. Nu-i aşa?

Ea întinse mâna şi o strânse pe a lui. Nu îi dădu drumul. Arăta de parcă ar fi vrut să spună ceva, însă nu îndrăznea.

Vos continua să se uite la birou.

– Katja şi Anneliese se cunoşteau, repetă el. Erau apropiate. Nu cu mult timp înainte ca ea să dispară. Pe atunci...

Nu îşi putea scoate acele imagini din cap. Cele două fete, frumoase şi lipsite de griji, în parc. Era posibil ca o prietenie care părea atât de apropiată să fie ţinută secretă?

---

[1] (din engleză: *steam* – abur şi *punk* – conflict) Subgen al ştiinţifico-fantasticului şi ficţiunii speculative, devenit proeminent în anii '80–'90 ai secolului trecut (n.red.)

– Pe atunci şi Katja era bine.

Îşi scoase mâna dintr-a ei.

– Când a început să o ia razna?

– Nu ştiu. Întreabă-l pe Wim. El este tatăl ei.

– O să o fac.

– Nu l-a ajutat că s-a însurat cu mine. Nu am fost niciodată suficient de bună. Bea era o figură grandioasă. Cunoştea pe toată lumea. Făcea ce naiba îşi dorea. Şi apoi drogurile au pus stăpânire pe ea. Şi s-a sinucis. Katja este în continuare doar un copil simplu. Îi place să se dea puţin în spectacol. Cum naiba aş putea să concurez cu asta?

Când era ofiţer în Marnixstraat, capul îi funcţiona bine. Avea o memorie deosebită pentru date şi secvenţe lineare. Între timp însă...

– Când a murit Bea? întrebă el. Nu îmi amintesc.

– Asta pentru că erai beat mort şi drogat, îi reproşă ea, dintr-odată furioasă. Cam pe când ne-am despărţit noi.

– Cum a murit mai exact? continuă el.

Ea se uită urât.

– S-a împuşcat. Erai chiar atât de dus, că nu a ajuns vestea la tine?

El se duse şi privi din nou biroul. Ceva era lipit sub unul dintre colţurile de la perete. Vos se târî pe covor şi găsi obiectul: un stick de memorie USB.

Zâmbind, îl ridică.

– Mulder este un cretin, spuse ea.

– Ai un calculator? Aş vrea să arunc o privire.

Liesbeth îi arătă drumul spre birou. Calculatorul lui Prins era în *stand-by*.

Îl reporni, băgă stickul în aparat.

– Ai putea să îi verifici din nou dormitorul? întrebă el. Să vezi dacă nu mi-a scăpat ceva?

O privire neagră, dar ea plecă oricum.

Exista un singur mesaj în e-mailul lui Wim Prins, trimis cu doar câteva minute mai devreme. De la cineva care îşi spunea Pop Meester.

Un nume interesant în circumstanţele date. Vos se gândi un moment, deschise mesajul. Pe el era un fişier arhivat. Spaţiu pe stick-ul USB, suficient cât să rezolve problema înainte ca Liesbeth să se întoarcă. Apoi se gândi o secundă şi marcă mesajul ca necitit.

– Ei bine? întrebă ea.

Deschise primul dintre fişierele lui Katja. Muzica pop ţâşni din difuzoarele boxelor ataşate la calculator. Pe stick erau doar MP3-uri.

– Pirateria este un lucru rău, spuse el şi scoase stickul. Aş vrea să-l mai ţin, oricum.

– Pot să îţi mai fac cafea, se oferi ea, dintr-odată plină de speranţă.

– Am o întâlnire.

– Mereu ai una. Cu altă ocazie.

Pieter băgă stickul de memorie în buzunar şi îşi luă la revedere.

6

Morga se afla la parter, în partea din spate a secției de poliție din Marnixstraat și dădea spre parcare și magaziile pentru biciclete. Șiruri întregi de mașini de poliție marcate se aflau în fața geamului. Fumul de motorină se combina cu mirosul pestilențial al autopsiei, al chimicalelor și al sângelui.

Una dintre asistente era sprijinită de perete în curte, fumând. Fumul cenușiu de țigară intra prin geamul deschis.

Theo Jansen stătea lângă ieșire uitându-se în gol prin sticlă. Cu lacrimi în ochi.

– Îmi pare rău, zise Vos. Am vrut să îți spun eu însumi.

– De ce? îl întrebă Jansen. Crezi că asta ne face egali?

Corpul lui Rosie Jansen era întins pe o masă de autopsie din metal în mijlocul micii încăperi. Fața îi era vizibilă deasupra cearșafului. Rana de glonț fusese curățată și acoperită cu un bandaj.

De Groot pusese o echipă să lucreze la crimă peste noapte. O echipă mai mare decât cea alocată celor doi băieți surinamezi care încercaseră să îl ucidă pe Jansen în fața tribunalului. Era devreme. Dar deja ar fi trebuit să știe mai multe.

– Nu egali, nu, recunoscu Vos.

Barba albă îi era ciufulită, nepieptănată. Jansen părea mult mai bătrân decât arătase cu o zi înainte.

– Totuși suntem legați. A fost lăsată lângă casa mea. Păpușa pe care o ținea în brațe. Este la fel cu aceea care mi-a fost trimisă atunci când a dispărut Anneliese...

– Nu am avut nimic de-a face cu asta!

– Ştiu. Mi-ai spus şi te cred. Dar oricine ar fi acest bărbat... aceşti oameni... Mă vor implicat în acest caz, Theo. Au lăsat câteva fotografii ale fiicei mele la Rosie.

– Vrei să îmi spui că există o legătură cu uciderea fetei tale? întrebă Jansen supărat şi nedumerit.

– Nu am afirmat asta. Cineva vrea să mă implic. Nu ştiu de ce. Îmi doresc ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Cert e că s-au întâmplat, zise Vos ridicând din umeri. Şi iată-ne aici.

Jansen se îndreptă spre scaunul de lângă uşa dinspre curte, se lăsă greu pe el. Laura Bakker îl întrebă dacă vrea ceva. Un pahar cu apă. Cafea. Scutură din cap. Vos aranjase un transport sigur care să îl ducă înapoi la închisoare.

– Cum au ucis-o? întrebă Jansen.

Vos îi spuse ceea ce ştiau.

– A deschis singură uşa. Înseamnă că era cineva cunoscut, nu-i aşa? Sau că a fost invitat să intre.

– Rosie nu trăia în frică, spuse Jansen. Nu îi era teamă de nimeni. De ce să îi fie? Nimeni nu ar trebui să îţi omoare copiii, ce Dumnezeu!

Îşi dădu seama ce spusese. Ridică din umeri. Ochii îi fugiră spre masa argintie. Bakker îl chemă pe unul dintre asistenţii de la morgă. Bărbatul se apropie şi acoperi faţa umflată a lui Rosie Jansen.

– Ce fel de lume este asta? întrebă Jansen către nimeni anume.

– Primise ameninţări? întrebă Vos.

– Nu, răspunse Theo, apoi se sprijini în braţe, holbându-se în podea. Am primit eu câteva în închisoare. Era de aşteptat. Rosie avea doar grijă de lucruri până la ieşirea mea.

– Nu avem prea multe de la care să pornim, recunoscu Vos încet.

– Unde este el? întrebă Jansen. Ticălosul acela surinamez. Iisuse... Pot înţelege să mă atace pe mine. Mă aşteptam chiar. Dar nu pe Rosie. Niciodată...

– Este în continuare în Oostende. S-a dus acolo ieri-dimineaţă. Avion privat la aeroport.

Jansen se îndreptă, se sprijini de perete, îl privi.

– Se va întoarce, zise Vos. Când o face, o să îi punem întrebări.

Tăcere.

– Amândoi ştim că va avea un alibi pe care nu o să îl putem contesta, continuă Vos. Ştim că unul dintre băieţi este mort. Putem presupune că şi celălalt s-a aruncat în propria sabie. Aşa că vom avea nevoie să vorbim cu cineva. Ai vreo idee?

– Mi-am petrecut ultimii doi ani într-o celulă datorită ticălosului aceluia de Mulder. De ce continuaţi să îmi puneţi întrebări stupide?

Vos dădu din cap şi zise:

– Fiindcă suntem nevoiţi.

– Îmi daţi drumul acum?

– Ce crezi?

– La naiba! Judecătorul a spus...

– Este condiţionat, îl întrerupse Laura Bakker. Citeşte decizia. Eliberat pe cauţiune până la apel. În orice circumstanţe...

Jansen se uită urât la ea, apoi la Vos.

– Tu te ocupi de caz acum? Asta este tot? Toată echipa?

– O căutăm pe fata lui Prins, preciză Vos. Am vrut să îţi spun chiar eu. Simţeam că îţi datorez asta. De Groot adună o echipă. Mulder se va ocupa de...

Gangsterul masiv îndreptă un deget în direcţia lui.

– Pe tine te vreau. Nu pe clovnul acela. Dacă nu m-ar fi băgat la răcoare, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Vos se încruntă.

– Nu poţi gândi aşa, Theo. Să te tot întrebi... ce-ar fi fost dacă? Vei înnebuni. Vorbesc din experienţă. Ţi-am găsit o celulă de o singură persoană la Het Schouw. Pe cât de luxoasă posibil.

Existau şase blocuri de celule în complexul penitenciar Bijlmerbajes de lângă râul Amstel. Jansen îşi petrecuse doi ani în Demersluis, unitatea rezervată prizonierilor periculoşi.

– Het Schouw este un sat de vacanţă pe lângă fosta ta unitate. Trebuie totuşi să fii izolat, adăugă Vos.

Jansen se holba din nou la podea.

– Şi Rosie? Când am să pot să o îngrop?

– Te anunţăm noi. Ai vreo rudă pe care să o contactăm? Pe mama ei...

– M-a părăsit cu ani în urmă. Nici măcar nu ştiu unde s-a dus.

Ochii îi erau din nou înlăcrimaţi.

– De ce mă întrebaţi asta? Aveţi dosarele voastre. Ştiţi şi ce mănânc la micul dejun. Când mă duc la baie. Doar pe Rosie o mai aveam.

– Te mai putem ajuta cumva? întrebă Vos după ce îşi verifică ceasul.

– Pot să dau câteva telefoane? Private? Prieteni. Trebuie să vorbesc şi cu Michiel Lindeman.

– Avocatul nu o să te scoată de aici, interveni Bakker.

– Desigur, răspunse Vos. Este un telefon cu plată pe coridor.

– Şi o baie, adăugă Jansen.

Telefonul şi baia erau la o distanţă considerabilă. Vos îi făcu un semn din cap unui tânăr ofiţer să se ocupe de asta. După ce Jansen plecă, vorbi rapid cu un laborant al morgii şi îl rugă să verifice câteva date de la dosar.

Bakker continua să citească fişele.

– Ce facem acum? întrebă ea.

Pieter îi întinse o carte de vizită într-o pungă din plastic pentru dovezi.

– Cei doi băieţi ai lui Menzo aveau asta. Poppenhuis aan de Prinsengracht. O clădire abandonată. Orice ar fi fost, nu era o casă de păpuşi.

– Acolo a avut loc explozia? întrebă ea, uitându-se la cartea de vizită.

– Koeman este acum acolo, aruncă o privire. Vreau să mă conving singur.

Ea nu se mişcă.

– Este o poză a casei Oortman, nu-i aşa? Precum aceea pe care ai primit-o cu prima cutie, cea cu păpuşa în ea?

– Aşa pare să fie, consimţi el.

– Poţi lua poza asta de oriunde, Vos, zise ea şi îi dădu cartea de vizită înapoi. Este o poză cunoscută. Se poate lua de pe net.

– Poate că da.

– Urmărim o fată dispărută? Pornind de la o carte de vizită? Aici... întrebă mirată Bakker, dând din cap spre uşile argintii ale morgii. Asta... este o crimă. Jansen vrea ca tu să te ocupi de ea. De Groot va fi de acord, dacă i-o ceri.

– Sunt conştient de asta.

Ea îşi încrucişă braţele. Costumul croit manual părea să atârne mai prost pe ea decât o făcuse predecesorul său.

– Laura, niciunul dintre noi nu mai are ce să facă pentru fiica lui Theo Jansen. Katja Prins ar putea să mai fie în viaţă. Cu puţin noroc poate o putem găsi. Dacă ai prefera să rămâi aici şi să te joci la calculator...

– Fac rost de transport atunci.

Vos privi pe geam.

– Nu plouă, nu-i aşa?

7

La zece minute după ce Vos şi Bakker ieşiseră din secţia de poliţie, Frank de Groot coborî din întâmplare la subsol. Morga era aproape părăsită. Corpul lui Rosie Jansen se afla în unul dintre sertarele frigorifice. Asistenta criminalistă era adâncită cu privirea într-un calculator.

Niciun patolog nu era prezent.

Sau vreun ofiţer.

Sau Theo Jansen.

Se îndreptă spre asistentă, o tânără femeie deşteaptă. O olandeză musulmană, cu o eşarfă roz în jurul capului. Din micile căşti din urechile femeii se auzea muzică.

– Unde este toată lumea?

Ea îşi scoase căştile şi ridică privirea din ecran. Frank fu nevoit să repete întrebarea.

– Au plecat, răspunse asistenta.

– Pot să văd asta.

Fata privi spre etaj.

– Întâlnire administrativă în legătură cu cei doi puşti surinamezi care l-au atacat pe Theo Jansen. Se pare că există o legătură cu acel loc de pe Prinsengracht unde a explodat bomba. Au fost acolo mai întâi.

– Ce legătură?

– Cred, spuse ea încet, că asta încearcă să deslușească. Bărbatul acela nou, de treabă, a plecat undeva.

Comisarul înjură în barbă. Ea păru şocată. Frank îşi ceru scuze.

– Pieter Vos nu este nou.

– Pentru mine este.

– Şi criminalul pe care îl avea în custodie?

Fata se lumină.

– Tipul cel mare? Au venit câţiva ofiţeri de la închisoare să îl ia, răspunse ea, pe urmă scutură din cap. Doamne, cât urăsc partea asta. Când vin şi văd cadavrele. Trebuie să priveşti şi te urăşti pentru asta, adăugă asistenta, apoi se uită spre ansamblul de unităţi frigorifice. Tot nu îmi pot imagina cum se poate simţi cineva. Când un membru al propriei familii...

– Theo Jansen ne-a trimis destule cadavre, mormăi de Groot.

– Asta nu înseamnă că nu are şi el sentimente, nu-i aşa?

Toţi aveau ceva de spus, mai nou.

Frank încercă să îl sune pe Vos şi dădu de mesagerie. Apoi pe Laura Bakker. Era undeva pe stradă. Pe bicicletă, bănui el. Ea reuşi doar să îi spună că se îndreptau spre casa care explodase pe Prinsengracht, când pierdu semnalul.

– Iisuse, bombăni de Groot, primind o altă privire întunecată de la tânăra femeie cu eşarfă roz.

Baia era o încăpere izolată la capătul unui coridor lung, aproape de parcare. Se îndreptă în acea direcţie, se duse la zid, auzi autobuzele din staţia de afară şi începu să urineze. Se rugă în tăcere, mulţumind pentru întoarcerea lui Vos şi începu să se simtă puţin mai bine.

Un război între bande. Katja Prins dispărută. De Groot se confrunta cu destule probleme doar gândindu-se la modul în care avea să se descurce cu urmările planului nebunesc al lui Prins de a curăţa oraşul. Lăsase asta în cea mai mare parte în mâinile lui Klaas Mulder şi nu era sigur că fusese o decizie foarte înţeleaptă.

Se încheie la şliţ, când auzi un sunet înăbuşit. Un bărbat, în agonie.

Privi de-a lungul cabinelor. Ultima uşă era pe jumătate deschisă. Un picior, un singur pantof negru ieşea dintr-o parte.

– Iisuse, exclamă el din nou, îndreptându-se spre cabină.

Unul dintre tinerii ofiţeri în uniformă, nu cu mult mai în vârstă ca Laura Bakker, cu faţa însângerată, ochii învineţiţi. Ghemuit într-un colţ lângă toaletă, cu mâinile legate la spate, gura plină cu şerveţele de hârtie ţinute la un loc de o cârpă ruptă.

De Groot se aplecă, îi scoase cârpă din gură, aşteptă ca bărbatul să scuipe şerveţelele, tuşind violent.

Avu nevoie de ceva timp. Apoi îşi întoarse capul spre vasul de toaletă şi vomită, plângând, înecându-se.

Nu avea armă în toc.

Dispeceratul răspunsese deja. Când de Groot începu să vorbească, tânărul ofiţer din faţa lui îşi pierdu din nou echilibrul, căzând la podea. Comisarul renunţă la apel, îl ridică în picioare, coborî capacul la toaletă, îl ţinu de braţ, îl obligă să se aşeze.

– Theo Jansen este într-o dubă de poliţie în drum spre Bijlmerbajes, o anunţă el pe femeia dispecer.

– Îl avem pe listă, răspunse ea. L-au ridicat deja. Îl duc în blocul Het Schouw.

– Fă-mi legătura cu şoferul.

Îşi privi ceasul. Treizeci de secunde. Atât avea de gând să aştepte.

Dar nu mai fu nevoie. Femeia reveni şi spuse:

– S-a întâmplat ceva. Dau un apel.

8

Aşezat în duba care îl ducea spre complexul penitenciar de la Bijlmerbajes, Theo Jansen își putea imagina fiecare stradă pe care treceau. Întorci pe Marnixstraat, o ţii drept până la piaţa aglomerată, Leidseplein. După aceea era al lor. Aveau să fie pe drumurile publice, aglomerate. Şanse mici de evadare. Trebuia să fie la fel de rapid precum fusese ca tânăr gangster în Amsterdam, încercând să supravieţuiască şi să prospere în acele timpuri periculoase.

Până în acel moment fusese uşor. Îl bătuse pe poliţistul costeliv din Marnixstraat, îi luase pistolul. Ieşise şi găsise duba închisorii aşteptând în curte. Cei doi paznici păruseră uşor surprinşi când îl văzură singur, tuşind şi gâfâind. Le spusese că nu se simţea prea bine şi că voia să plece.

Verificară registrul. Theo Jansen era, teoretic, un om liber. Nu părea atât de ciudat că ajunsese neînsoţit în curte. Aşa că îl priviră aşezându-se pe o bancă, cerându-le un minut să îşi recapete respiraţia, tuşind mult şi solicitând în van o ţigară.

Apoi, într-un final, cu o mână de ajutor din partea amândurora, se urcă în dubă.

La câteva secunde după ce părăsiseră staţia îşi ţinu respiraţia până începu să transpire. Un minut mai târziu, se apucă să bată cu putere în plasa din metal care îi separa compartimentul de şofer şi de gardian.

Trei bătăi. Pe urmă încă trei. Într-un final, micul geam se deschise.

Jansen îşi băgă faţa roşie în deschizătură şi zise:

– Mi-e rău.

– Te vede doctorul când ajungem acolo.

Theo Jansen mai tuşi de câteva ori, apoi se lăsă pe o parte.

Duba începu să urce. Bănui că erau pe podul de peste Leidsegracht. Continuară să ruleze pe cea mai îngustă stradă de pe întregul parcurs. Linii de tramvai, piste pentru ciclişti, magazine din cărămidă roşie şi apartamente de fiecare parte. Cafenele cu însemnele Heineken. Clădirea întunecată a hotelului American apărând din dreapta.

Cu treizeci de ani înainte, când îşi rezolva singur treburile murdare, Jansen ucisese un gangster englez în holul acelui hotel, îl împuşcase de trei ori, tipul nu murise uşor.

Îşi aminti asta cât stătea întins pe podea gemând, simţind duba cum se opreşte.

Nu aveau să îl lase acolo. Nu fără să arunce o privire. Poliţia avea reguli. Proceduri de urmat.

Când uşile se deschiseră, îi studie. Unul mare, altul mic. Cu bastoane şi stații de emisie-recepţie la brâu. Fără arme. Erau doar şoferi de fapt, plictisiţi şi nefericiţi.

Urcară în spate. Cel mic se aplecă deasupra lui şi întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

Jansen îi dădu celui mare un şut în boaşe, scoase pistolul şi îl îndreptă spre faţa celuilalt.

Bărbatul masiv căzu la pământ urlând. Celălalt îngheţă, înspăimântat.

– Cheile, şuieră Jansen, ridicându-se rapid, mişcând arma dintr-o parte în alta.

Nimic.

Se îndreptă spre uşă, o închise. Mai era doar lumina joasă din interior. Nimeni nu putea să îi vadă.

– Cheile sau vă împuşc, repetă el pe un ton jos, plin de încredere. Nu mă puneţi să o fac. Este mereu păcat când cineva trebuie să moară.

Jansen îşi coborî privirea spre ei. Pantaloni de bumbac cafenii. Bluze albe. Jachete cafenii.

– Şi urăsc să îmi murdăresc hainele de sânge.

Cel mare îşi scoase primul cheile.

– Şi alea, adăugă Jansen, arătând spre staţiile de la centuri. Şi portofelele voastre.

Când terminară, aruncă staţiile, portofelele şi cheile la uşă. Îl întrebă pe cel mic cum se închide duba. Deschise uşa, le mulţumi, scoase lucrurile afară.

Îşi băgă pistolul la brâu, ieşi şi încuie uşa în spatele lui.

Începură să bată în ea de îndată, dar asta nu îl deranjă.

Strada era aproape goală. Ridică portofelele, scoase banii, apoi le aruncă sub dubă împreună cu staţiile şi cheile.

O zi cenuşie, frumoasă. Prea răcoroasă pentru hainele de pe el. Theo Jansen se îndreptă spre aleile negre ale pieței Leidseplein.

Frizeria era mică, o singură uşă, un geam minuscul, un semn: Maarten's. Intră, dădu din cap în oglindă spre bărbatul care tundea un singur client, se îndreptă spre camera din spate, aşteptă.

Câteva minute mai târziu, frizerul intră.

– Nu arăţi cu nicio zi mai bătrân, spuse Jansen. Ai o bere?

Bărbatul se îndreptă spre frigider, scoase două sticle.

– Iisuse, Theo. Tocmai am auzit veştile. Despre Rosie. Ce naiba se întâmplă?

– Nu ştiu, recunoscu Jansen.

Frizerul dădu din cap spre exterior.

– Ar trebui să fii liber? La radio au spus...

– Este oraşul meu. Unde altundeva să fiu?

Jansen îşi atinse barba groasă albă, apoi părul lung alb. Schimbarea de culoare se petrecuse la treizeci de ani. Simţea că arăta aşa de o veşnicie. Numai că vremurile se schimbaseră.

– Poţi să îmi dai astea jos? întrebă el. Cu totul. Tunde-mă scurt, ca pe puşti. N-am mai făcut asta până acum.

Maarten ieşi în camera din faţă, întoarse cartonul pe care scria „Deschis" şi trase jaluzelele. Când reveni, Theo Jansen îşi terminase berea, aşa că frizerul mai scoase una din frigider şi i-o dădu.

– Poţi să iei loc pe scaun acum, îi spuse bărbatul lui Theo.

9

Poppenhuis era la o distanţă mare de Marnixstraat, pe o întindere liniştită a canalului Prinsengracht, în partea opusă scuarului Amstelveld. De-a lungul clădirii era întinsă banda galbenă a poliţiei. O echipă de constructori acoperea cu folie din plastic eşafodajele din faţă. Aproape de uşa de la intrare, un muncitor mătura sticla spartă.

Koeman, un bărbat suplu, de înălţime medie, cu o faţă îngustă, dominată de o mustaţă maronie, lăsată, stătea sprijinit de portbagajul maşinii de poliţie, lângă râu, fumând o ţigară. Scrumul îi cădea pe haina scurtă de iarnă cenuşiu-închis, dar el nu observa. Făcu din mână un semn de bun venit, privi felul în care umbla Bakker, nu spuse nimic.

Vos şi Bakker îl urmară pe uşă. Luară trei căşti de protecţie şi trecură de muncitori.

– Bordel, preciză Koeman când începură să străbată camerele distruse de la parter. Vreţi să faceţi cunoştinţă cu matroana?

Vos se oprise în ceea ce trebuia să fi fost zona de recepţie. Fumul şi furtunurile pompierilor schimbaseră culoarea tuturor lucrurilor, însă bănui că la un moment dat fuseseră roz. Koeman se apropie şi deschise un fel de dulap mare în spatele unui birou. Îndărătul uşilor dulapului se afla un tablou lung: *Casa Oortman,* o copie aproape perfectă. Dar, în fiecare cameră deschisă, ceva diferit. O înşiruire de acte sexuale, de toate felurile. Bărbaţi, mereu întorşi cu faţa dinspre pictor. Femei, niciuna dezbrăcată, însă îmbrăcate ca nişte păpuşi. Întinse pe spate. În genunchi. Într-o cameră, femeia era întinsă pe un aparat din lemn, cu picioarele desfăcute.

– Cred că ăsta ar putea fi denumit meniul. Cel puţin, trebuia să ceri ca să îl vezi.

Koeman păru că ezită să spună ceva, totuşi o făcu, într-un final:

– Asta te-a înnebunit pe tine atunci când a dispărut fiica ta, nu-i aşa? Copia de la muzeu?

Vos dădu din cap.

Koeman se încruntă.

– Dacă aveau de gând să îi spună unui bordel „Casa păpuşii", era destul de evident că urmau să întrebuinţeze acea poză, Pieter. Este faimoasă. Nu înseamnă că există o legătură.

– Ştiu asta, spuse Vos. Era în dosarele noastre?

– Am verificat adresa la moravuri. Este înregistrată ca o reşedinţă privată. Nu avem la dosar nicio plângere. Sau vreo vizită făcută aici, zise Koeman ridicând din umeri. Nu avem nimic.

– Trebuie să existe ceva documente, insistă Bakker.

– Nu ai mai fost într-un astfel de loc, este? întrebă Koeman. Se numeşte *privehuis*.

Bakker îl privi, amuzată.

– O casă privată. Ca o mică petrecere, o lămuri Koeman, pe urmă făcu un semn în jurul camerei: Stai cu fetele. Discuţi o vreme. Beţi ceva. Îi zâmbeşti uneia. Apoi...

– Pari să cunoşti subiectul, zise ea.

Koeman zâmbi, nu într-un mod plăcut.

– Lucrez în oraşul ăsta de când erai doar un cadet de optsprezece ani. Ai fi uimită să afli câte lucruri am văzut. Dar locul acesta...

Îşi scutură capul. Îl privi pe Vos.

– Ceva nu se leagă. Ar fi trebuit să ştim de el. Din ce am văzut la etaj, era o mică afacere înfloritoare. Apoi, în urmă cu aproape trei ani...

Pocni din degete.

– S-a terminat. S-a închis de tot.

Ieşiră în spate într-o curte mică, murdară. O femeie asiatică în haine ţipătoare stătea pe un scaun de grădină ruginit, fumând o ţigară. Nu îi privi pe niciunul dintre ei când sosiră.

Numele ei era Amm. Vos găsi un alt scaun ruginit, îl trase şi se aşeză în faţa ei.

– Ai probleme mari, Amm, începu el.

Ea îl privi încruntată.

– Nu este adevărat.

– De ce ai închis prăvălia? o întrebă Pieter.

– Am plecat o vreme în vacanţă. Când m-am întors, toată fetele dispăruseră.

– Toate? întrebă Koeman.

– I-am spus şi lui, zise ea, îndreptând un deget spre poliţist. Toate. Târfele. Pe unele dintre ele le-am adus chiar eu aici. Le-am făcut rost de acte. Şi aşa m-au răsplătit.

Bakker privi înapoi spre casă.

– Ce vârstă aveau? întrebă ea.

– Erau majore, veni răspunsul direct.

– Ce vârstă? întrebă Bakker din nou, aplecându-se spre faţa femeii.

– Toate aveau nouăsprezece ani.

Koeman îşi dădu capul pe spate şi râse.

– Oh, ce grozav. De ce nu optsprezece? Şi optsprezece este legal. Pe moment, spuse Koeman şi îi făcu cu ochiul. Dar dacă noul tip din consiliu o să îşi facă mendrele, o să fie douăzeci şi unu. Şi matroanele ca tine au dat de dracu', nu-i aşa?

– Era un *privehuis*, insistă ea. Aveam fete frumoase şi clienţi de treabă, răspunse Amm, pe urmă se strâmbă spre el. Poate că le şi cunoşti pe unele dintre ele.

– Adică? întrebă Bakker.

Koeman o privi şi făcu cu ochiul.

– O gazdă bună nu discută niciodată despre afaceri, spuse femeia thailandeză aproape cu afectare. Altfel, unde am ajunge?

Vos se ridică.

– De ce nu ai deschis din nou, Amm? Ai fi putut face rost de fete noi. Acest loc... zise Pieter uitându-se din nou spre coridorul înnegrit de fum şi tablourile de pe pereţi. Trebuie să fi costat o groază de bani.

Ea strâmbă din nas la asta.

– Nu am vrut. Nu am avut nevoie. Am destui bani...

– Văgăuna aia din De Wallen unde te-am găsit nu arată aşa grozav, interveni Koeman. Lucrezi ca ospătăriţă într-un restaurant de trei parale. Şi locul acesta valorează... cât? Trei sau patru milioane. Poate şi mai mult.

Nu veni niciun răspuns.

– Unde s-a dus asigurarea? întrebă el. La Jimmy Menzo?

Ea nu răspunse.

Vos scoase o fotografie din buzunar. Katja Prins. I-o arătă. Nimic. Apoi ezită o vreme, scoase o altă fotografie. Anneliese. I-o arătă şi pe aceea.

Thailandeza îl privi uimită.

– Nu mă ocup de fete albe. De ce aş face-o? Târfele acelea din Rusia şi din alte locuri... ţi-ar tăia beregata pentru cinci euro, spuse ea dând cu mâna prin aer, a lehamite. Nu le-am văzut niciodată pe fete.

Privi din nou fotografiile.

– Sunt prea tinere pentru mine.

– Sunt olandeze, adăugă Koeman.

Râse de el atunci. În gura femeii deveni vizibil un canin de aur.

– Eşti nebun. Ce ar căuta nişte olandeze aici? Noi vă vrem doar bărbaţii.

Vos dădu din cap spre Koeman.

– Trebuie să mergi la secţie împreună cu colegul meu. Va trebui să îţi verificăm documentele. Cele legale care au de-a face cu această clădire.

Ea înjură în barbă.

– Va dura ceva timp.

10

Vos porni spre etaj şi începu să îl cerceteze, cameră după cameră.

Bakker îl urmă şi îl privi.

– Ce vrei să fac eu? întrebă ea.

– Ce crezi că ar trebui să faci?

– Să mă întorc în Warmoesstraat şi să văd dacă putem să îl găsim pe Jaap Zeeger. Fata aceea... cum o chema...

– Til Stamm.

– Avea mai multe să ne spună.

Vos se încruntă.

– Să aruncăm o privire pe aici mai întâi.

– Este o casă goală. Nu ar trebui să discutăm cu oameni?

Nu rămăsese foarte mult la etajele de sus. Doar camere goale, cu mobilier roz lugubru, o chiuvetă şi un duş în colţ. Un pat. Câteva scaune.

Într-un final, ajunseră la primul etaj. O cameră goală ce părea diferită. Doar un geam mic, undeva sus. Un covor gros, un tapet roz şters, un pat mare dublu cu o pătură de catifea plină de praf, pătată de fum. Două scaune. Obişnuitul duş în colţ. Un candelabru prăfuit, de parcă odaia ar fi fost cumva mai specială.

Vos încercă să vadă afară pe geam. Era prea sus să se poată uita cineva pe el, chiar de dincolo de canal.

Începu să cerceteze cel mai apropiat dulap. Plin mai ales cu prosoape. Fiecare dintre ele avea imaginea casei de păpuşi Oortman brodată într-un colţ. Scoase câteva cearşafuri, şi ele brodate la fel.

– Acesta este un bordel? întrebă Bakker. Cu aşa lenjerie fină?

– Se fac bani buni aici. Ce altceva mai ştim?

Ea îşi încrucişă braţele.

– De ce i-ai arătat thailandezei acele poze?

– De ce nu? replică Vos ridicând din umeri. Se numeşte Casa Păpuşii. Asta sugerează că fetele de aici erau tinere. Nu de nouăsprezece ani. Poate nici măcar de optsprezece. Dacă localul ăsta era doar un alt *privehuis*, am fi aflat despre el, aşa cum a zis şi Koeman. Poate abuzau sexual copii. Poate... Nu ştiu.

Ea înţelese sugestia şi deschise un alt sertar, sub geam. Bakker era suficient de înaltă încât, atunci când stătea pe vârfuri şi se urca pe scaun, putea vedea prin geamul spart, pătat de fum. Canalul, piaţa din partea opusă cu o biserică transformată în restaurant şi bar. Două bărci, una comercială, cealaltă plină cu turişti, înaintau de-a lungul canalului.

– Ce căutăm de fapt? întrebă ea, examinând alte prosoape şi cearşafuri, toate cu logo-ul Casei Păpuşii pe ele. Şi de ce nu au luat de aici lucrurile acestea?

– Era speriată, nu-i aşa? întrebă el. Thailandeza. Nici măcar nu a vrut să intre aici, zise Vos scărpinându-se în cap.

Bakker continua să caute prin sertare.

– Habar n-am ce căutăm, spuse Vos, părând descurajat. Nici în urmă cu trei ani nu am ştiut. Nu am idee. Frank va trebui să preia controlul aici. Eu nu pot...

Se opri. Ea deschisese ultimul sertar, cel de jos, şi după faţa ei îşi putea da seama că găsise ceva.

Vos se îndreptă spre sertar, aproape o dădu la o parte. Îşi băgă mâinile înmănuşate înăuntru. Patru păpuşi din porţelan. Cu păr blond. Feţe moarte, guri îngheţate într-o expresie îmbufnată. Păreau scumpe.

Sertarul de sub ele era plin cu cutii de cadou din carton făcute pentru păpuşi. Pe capacul fiecăreia se afla un desen din linii al casei Oortman. Dacă Vos ar fi avut la el un marker, ar fi putut desena colţurile unui sicriu pe una dintre ele. Nu că ar fi fost necesar.

– Asta ţi-a trimis ţie? întrebă Bakker.

El se îndepărtă, se aşeză pe pat, nu spuse nimic.

– Un sertar plin cu ele, Vos. Este de parcă... le vindeau ca suvenire sau ce?

Sună la secţie, îl prinse pe de Groot.

– Am nevoie de o echipă întreagă, anunţă el, înainte să poată vorbi comisarul. Am găsit ceva.

– Ce? întrebă de Groot şi ascultă.

Când Vos termină, Frank întrebă:

– Asta este tot?

– Asta e tot, confirmă Vos.

– Îţi pot da câţiva criminalişti. Nu am oameni liberi. Cei pe care ţi i-am dat deja primesc alte însărcinări.

– Nu, nu. Ascultă-mă, Frank. Este important...

– Theo Jansen tocmai a evadat, îi explică de Groot. Nu am timp pentru cazurile cu morţi. Sunt responsabil pentru prea multe vieţi.

– Dă-mi doar o şansă...

– Există acolo vreo legătură cu cazul fetei lui Prins?

– Asta încerc să aflu.

– Înţeleg că nu, continuă de Groot. Îţi pot trimite câţiva criminalişti. Oricum doreau să te vadă.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu ce le-ai cerut.

– Am nevoie de ofiţeri, insistă Vos.

– Ţi-l pot da pe Van der Berg. Ţine-l treaz, dacă poţi, zise de Groot înainte să închidă.

11

Wim Prins era la biroul lui, răsfoind câteva documente referitoare la *De Nachtwacht* când asistenta lui sună și îi spuse că un reporter de la secția Crime a unuia dintre cotidianele orașului se afla afară și cerea să-i vorbească.

– Spune-i că sunt ocupat. Poate face o programare data viitoare.

– Este o femeie și nu cred că va pleca.

Asistenta era dragonul de vârstă mijlocie pe care îl moștenise odată cu postul. Nu îl plăcea prea mult.

– Zice că este vorba de fiica ta.

Prins își închise ochii.

– Ce este cu ea?

– Nu vrea să spună. Zice doar că are ceva ce tu trebuie să vezi.

– Precum?

Asistenta oftă.

– Nu ar fi mai simplu să o întrebi chiar tu?

Pe jurnalistă o chema Anna de Vries. Avea aproape treizeci de ani, era deșteaptă, cu o față incisivă, un zâmbet ironic. Câtuși de puțin intimidată de prezența lui.

– Suntem foarte ocupați aici, zise Prins. Fii rapidă.

Ea își scoase reportofonul.

– Și bagă aparatul acela la loc.

Femeia ridică din umeri, zâmbi, făcu ceea ce i se ceruse. Asistenta se întoarse cu cafea și apoi închise ușa în spatele ei. Anna de Vries se bâțâi pe scaunul din fața lui. O fustă scurtă. O femeie drăguță. Știa cum să se folosească de asta.

– M-am hotărât să vin întâi la tine, începu ea. Înaintea poliţiei. Vreau ca asta să fie decizia ta. Nu a mea.

Se holba la el cu onestitate.

– Nu i-am spus nici măcar editorului meu despre asta. Aşa că...

Îşi puse mâinile pe birou.

– Orice ai vrea să faci, este în regulă din punctul meu de vedere.

Îşi luă pe urmă servieta şi scoase din ea un plic simplu maroniu şi un iPad.

– Este amuzant, de fapt. Săptămâni la rândul nu îţi pică nimic. Şi apoi primeşti două subiecte în aceeaşi zi.

Puse plicul în faţa lui.

– Ar trebui să te uiţi întâi la acesta. Eu aşa am făcut. Le-am printat pentru tine. Au venit într-un attach la un e-mail în dimineaţa aceasta. Numele tău era deasupra.

Şapte foi. Printate la imprimantă cu laser. Un mesaj: „Fă rost de o mie de bancnote de 500 de euro. Pune-le într-o servietă mică. O Tumi din piele neagră. Ai o zi la dispoziţie. Apoi te contactăm noi".

Şi câteva fotografii. Katja, fără îndoială. În prima, speriată, într-un tricou simplu, murdar, ochii drogaţi privind spre aparat. Rimelul scurgându-i-se pe obraz sau, poate, o vânătaie. În a doua, epuizată, cu ochii morţi, părul unsuros. În a treia...

Prins îşi frecă tâmplele. Îi venea să urle.

Katja în lenjerie intimă, legată de un scaun, ţipând în timp ce ceva – un bici poate, sau o bară din fier – se apropia de ea atât de rapid, că mişcarea devenise neclară.

– O jumătate de milion de euro, spuse reporteriţa încet. Uau!

– Asta trebuie să ajungă la poliţie.

Prins se întinse spre telefon. Mâna ei zvâcni şi îl opri.

– Nu am terminat.

Scoase şi iPadul.

– Ştii, adăugă Anna de Vries, sunt rareori ruşinată în această meserie. Te obişnuieşti cu ceea ce faci. Dar în momentul acesta...

Îşi acoperi ochii teatral şi apoi apăsă *play*. Oftă şi dădu volumul mai încet atunci când gâfâielile deveniră prea zgomotoase.

Wim Prins se întinse şi opri aparatul.

– Politici de coaliţie.

Femeia rânjea neobrăzat.

– Chiar apropie oamenii, nu-i aşa? E înduioşător, într-un fel. Deşi, ce ar spune soţia ta...

– Ce vrei?

Ea clipi.

– Este o întrebare serioasă? Sunt reporteriţă. Vreau o poveste. Povestea mea. Doar a mea.

Îşi bătu jacheta.

– A mea.

El aşteptă.

– Dacă aş putea scrie asta chiar acum, aş face-o, adăugă ea. Fiica ta. Faptul că îţi regulezi adjuncta. Crăciunul ar veni mai devreme.

Rânjetul dispăru.

– Ai obţinut tăcere în privinţa răpirii de la Marnixstraat, nu-i aşa? Aş putea umple primele şase pagini. Doar că nu pot scrie un afurisit de cuvânt. Mulţumesc.

– Ce... anume... vrei? întrebă el din nou.

Ea bătu darabana pe plicul maroniu.

– Vreau să îţi recuperezi fiica. În siguranţă. Serios. Ce faci în legătură cu asta...

Dădu din cap spre iPad.

– Depinde de tine. Eu nu i-am arătat-o nimănui. Aşa cum am mai spus, nici măcar şefului meu. Este vorba doar despre noi doi, Wim. Ia pozele şi biletul şi predă-le poliţiei, desigur. Asta...

Degetul îi trecu de-a lungul micului ecran.

– Cred că poate rămâne doar între noi, pe moment.

O pauză, apoi din nou rânjetul.

– Dacă eşti şi tu de acord.

– Continuă.

Ochii ei se îngustară.

– Faci pe prostul intenţionat? Fă ce ai de făcut pentru Katja. Rezolvă situaţia. Apoi, când totul este gata... când se ridică interdicţia de publicare... vorbeşti cu mine. Doar cu mine. Marea poveste.

Mâna ei cuprinse întreaga cameră.

– Cum ţi-ai recăpătat fata drogată. Cum familia ta va supravieţui. Cum veţi deveni mai puternici.

Prins aşteptă.

– Cum te-ai abătut de la calea cea dreaptă o vreme. Cum te-ai pierdut. Margriet Willemsen este o devoratoare de bărbaţi. Eşti singurul prost din oraş care nu ştie asta? Cariera ei este periclitată. Nu a ta. Nu dacă eşti sincer. Nu dacă ne ocupăm corespunzător de situaţie.

Îşi luă iPadul, îl puse la loc în geantă.

– Ştiu că toţi ar trebui să fim buni protestanţi. Dar toţi avem şi ceva catolic în noi. Putem ierta aproape orice. Atât timp cât cineva îşi mărturiseşte păcatele. Face bine sufletului. Nu crezi?

Lui Wim Prins i se făcu rău.

Ea se ridică în picioare, scoase o carte de vizită, scrise ceva pe spate, i-o azvârli pe masă.

– Este numărul meu privat. Şi adresa mea. Nu stau departe. Dacă ai prefera să discutăm acolo...

El privi cartea de vizită. Un bloc lângă Spui.

– Este decizia ta. Sună...

– Nu a mai văzut nimeni asta? Cât de puţin?

– Nu ţi-am spus asta deja? Vreau reportajul. Nu arăt asta la birou. Nu înainte de momentul potrivit.

După ce plecă, Wim sună în Marnixstraat. De Groot părea agitat.

– Cum au să te contacteze? întrebă comisarul.

– Habar nu am.

De Groot nu vorbi un moment. Apoi continuă:

– Am să trimit pe cineva să ia cele primite. O să le ducem la analize să vedem dacă este ceva autentic sau nu.

– Sunt poze. Îmi recunosc fiica.

– Dacă este o răpire autentică, vreau să spun. Nu o escrocare. Oricum vei fi contactat din nou. Ca să aranjeze o întâlnire. Trebuie să ştiu...

– Asta este tot?

Urmă o pauză.

– Nu, nu este tot. Avem şi alte lucruri pe cap chiar acum. Sau nu ai auzit?

Prins ascultă ştirile despre evadarea lui Jansen şi se simţi vinovat pentru sentimentul de uşurare care îl cuprinsese. Măcar poliţia nu avea să îi pună întrebări dificile pe moment.

O sună pe urmă pe Margriet Willemsen şi îi spuse:

– Trebuie să vorbim.

12

Begijnhof este o curte înconjurată de case înalte în spatele aglomeratei pieţe Spui. Un straniu anacronism într-un oraş modern, agitat: o comunitate catolică, pentru femei, ce datează de secole. Tăcută, paşnică, izolată, cu excepţia fluxului de turişti ce intra prin micile uşi boltite din stradă. Nu era chiar o mănăstire, dar nici departe nu era.

Iarbă tăiată îngrijit, copaci, porumbei ciugulind firimituri în centru. Câţiva turişti treceau pe lângă gazonul îngrijit. Theo Jansen stătea aşezat într-unul dintre apartamentele de la ultimul etaj, aproape de geam, mângâindu-şi barba şi obrajii.

Barba dispăruse datorită îngrijirii atente a lui Maarten. Aşa făcuse şi cu părul alb. Pielea îi era roşie şi iritată. Mintea hotărâtă.

Femeia din cameră era cu doi ani mai tânără ca el. Păr vopsit, un pic prea lung pentru ea şi o faţă plăcută, deşi plină de riduri. Purta o rochie cafenie, de modă veche şi un pulover simplu tras peste ea. Doar tatuajul şters de pe încheietura dreaptă vorbea despre o altă viaţă.

– Te vizitase des în ultima vreme? întrebă Jansen.

– Eu eram duşmanul, nu? Femeia ce trebuia uitată. Cea care v-a abandonat.

– Ai avut motivele tale. Nu era o viaţă pentru oricine. Eu niciodată...

Jansen încercă din greu să-şi aducă aminte cum se despărţiseră. Lumea era atât de haotică, de agitată pe atunci. Stăpânirea lui asupra lumii drogurilor şi a cluburilor de noapte era departe de a fi sigură. Ar fi putut la fel de bine să fie el cel mort într-un şanţ, în locul celor pe care îi lăsase acolo.

– Nu am crezut niciodată că vei pleca. Şi apoi ai făcut-o...

Ce urma era adevărat. Trebuia să creadă asta.

– Nu am vrut niciodată ca Rosie să fie separată de tine. Am sperat...

– Ce, Theo? Că vom putea rămâne prieteni?

Se întâlniseră pe când era studentă, lucrând la unul dintre barurile lui, disperată după bani. O fată isteaţă. Mereu gata să îi dea replica. Niciodată speriată de el, spre deosebire de toţi ceilalţi pe atunci.

– Suzi. Cu asta mă ocupam eu. Cu asta mă ocup. Altceva nu ştiu să fac.

O privi, o văzu din nou pe femeia tânără, frumoasă, de care se îndrăgostise.

– Nu am putut fugi. Să mă reinventez. Sau...

Făcu un semn din mână spre lumea de afară.

– Să devin religios sau ceva.

Îşi scărpină capul dezgolit şi îşi dădu seama că îl durea.

– Şi nu am ştiut niciodată că eşti catolică.

O ameninţă cu degetul.

– Dacă mi-ai fi spus, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi...

Ea plângea. Se ridică, o îmbrăţişă. Îi sărută părul vopsit şi conştientiză că nu mai mirosea ca pe vremuri, a flori şi a fum de marijuana.

– Îmi pare rău, şopti Suzi. Tot cred că este doar un vis urât. Tot sper...

Braţele ei îl apucară de mijloc, dar nu se mai întâlniră în spate aşa cum o făceau pe vremuri. Era gras şi bătrân. Oricum, rămaseră aşa o vreme. Apoi ea îşi şterse ochii cu mâneca şi el reveni la locul lui, sorbind din cafeaua călduţă. Ea auzise despre uciderea lui Rosie la radio. El nu avea ce să îi spună de vreme ce deja informaţiile deveniseră publice. Fiica lor era un titlu de ziar. Treizeci de secunde de ştiri împreună cu atacul de la tribunalul de pe Prinsengracht. Apropiatul război dintre bande era adevărata poveste. Oamenilor le era frică pentru ei înşişi, nu pentru nişte criminali.

– Mulţumesc că m-ai primit, zise el. Nu ştiam unde să mă duc.

– Dacă ştiu despre mine? Suntem în Begijnhof. Este un loc pentru femei. Te pot ţine aici o perioadă ca oaspete. O să le spun că eşti... vărul meu. Atâta tot.

Îşi şterse din nou faţa cu mâneca. Locul era un fel de sanctuar. O închisoare chiar, însă una blândă. Suzi locuia în Houten Huys, clădirea din lemn, împărţită în apartamente similare cu celelalte. Un semn pe uşă anunţa că data de la începutul secolului al XVI-lea. Jansen îl văzuse la intrare şi se întrebase cum arăta Amsterdamul în acele zile. Cât de diferit.

– Când o vei îngropa? întrebă ea. Pot veni şi eu?

– Nu ştiu. Depinde de caz. Dacă Pieter Vos s-ar fi ocupat de el aşa cum i-am cerut-o, atunci poate... nu peste mult timp. Este un om decent.

Jansen îşi aminti expresia de pe faţa lui Vos atunci când se certaseră.

– El cunoaşte acest fel de durere. Dar ticălosul acela de Mulder...

– De ce? De ce Rosie? întrebă ea şi asta i se păru lui cea mai grea întrebare dintre toate.

După o vreme, Jansen îşi coborî capul, îşi frecă ochii şi răspunse:

– Nu îmi pot imagina. Să fi murit eu? Ar fi fost ceva normal. De ce nu?

Împinse cafeaua la o parte şi îşi dori ca ea să fi avut o sticlă cu gin.

– Rosie nu a fost niciodată parte a afacerilor mele.

Ea se holbă la el.

– Nu mult, oricum, adăugă el.

Era imposibil să explice. Să îşi ceară scuze. Să facă orice altceva în afară să plănuiască în tăcere o faptă care ar fi îngrozit-o pe această femeie, pe această persoană pe care odată o iubise. Ideea de răzbunare i-ar fi fost străină chiar atunci când erau împreună. În prezent, în sfinţenia liniştită a Begijnhof unde ea se ruga de două ori pe zi...

– Nu rămân multă vreme, promise el.

– Unde te vei duce?

– La Maarten. Îl ţii minte?

Jansen îşi frecă absent capul tuns scurt.

– Acum este frizer. I-am făcut rost de o frizerie atunci când a vrut să iasă din afaceri. Un loc destul de bun. Poate vorbi cu unii oameni. Ei mă vor scoate pe ascuns din oraş. Dacă fac rost de un paşaport de undeva, ne putem îndrepta spre Spania. Am o vilă acolo.

Încercă să zâmbească spre ea.

– Ai putea să vii să mă vizitezi dacă vrei. Este lângă Malaga.

Faţa ei era împietrită şi cuprinsă de îndoială.

– Aveam de gând să fac asta cu Rosie, după eliberarea mea, preciză Jansen. Căzuserăm de acord. Asta i-am spus şi judecătorului. Am renunţat la tot. Am devenit băiat bun, în sfârşit, adăugă el, salutând ca un cercetaş.

– Atunci, de ce ai evadat, Theo?

Mereu fusese la fel de ageră, în timp ce viclenia lui înnăscută se tocise în timpul petrecut la închisoare.

– Deoarece, dacă mă bagă la loc în Bijlmerbajes, Jimmy Menzo o să mă ucidă acolo.

Acea privire rece, critică, părând să spună: mincinosule. În acel moment îşi amintea de ce se despărţiseră, fără zgomot, fără resentimente. Pur şi simplu, din cauza unei lipse reciproce de încredere.

– Ce vrei de la mine? întrebă ea.

– Un pat pentru câteva nopţi. O bere sau trei...

Ea râse la această remarcă şi asta îl înveseli şi pe el.

– Hering proaspăt şi cârnaţi. Şi brânză. Şi...

Ea se ridică şi îi sărută părul din nou.

– ...compania ta.

Lacrimile apărură dintr-odată ca două râuleţe strălucitoare pe obrajii ei palizi. El îşi dori ca ele să nu se afle acolo, să poată face ceva.

– Dumnezeu ştie doar cât îmi lipsise asta şi că îmi doresc ca şi Rosie să fi fost aici să se bucure şi ea.

– Bere şi hering, repetă ea ridicându-se. Brânză am.

Părea rigidă. Bătrână. Nu bătrână şi urâtă ca el. Îmbătrânise frumos. O frumuseţe diferită, mult mai impresionantă decât cea strălucitoare, frivolă care îl fermecase prima oară.

– Voi face ce voi putea, îl asigură ea, întinzând mâna şi atingându-i barba ţepoasă. Arăţi bine fără barba aia stupidă şi părul de hippie. Ca un bărbat nou.

– Mă bucur să aud asta.

– Dar nu eşti, nu-i aşa, Theo? Nu?

El se uită pe geam, încercând să îi evite privirea.

– Trebuie să mă întâlnesc cu Maarten mai târziu. Să vorbim despre bani şi paşaport.

Ea încuviinţă, aşteptându-se la asta.

– Nu am să te implic, promise el. Nu am să fac nimic care să îţi aducă necazuri la uşă.

Ea se gândi la asta şi ştiu că el vorbea serios.

– Dumnezeu mi-e martor că am făcut asta destul de des şi că nu îţi merit iertarea. Sau?

– Nu, consimţi ea şi se întinse după haina ei, îşi ridică poşeta, se uită la banii din ea.

– Dar apoi, dacă i-am ierta doar pe cei care merită... care ar mai fi rostul?

13

Van der Berg apăru împreună cu echipa de criminaliști. Era un bărbat greoi de patruzeci și cinci de ani, cu o față ciupită de vărsat și un păr grizonant. Mirosea a after shave suficient de puternic cât să acopere izul de bere. Un truc vechi, dar ineficient.

– E o nebunie afară, anunță detectivul după ce își pusese costumul de iepuraș alb. Cu Theo Jansen din nou liber.

Se aflau în camera de la primul etaj, cea cu pat dublu, candelabru, cu cearșafuri și prosoape. Totul era roz și pătat de fum.

– Toate acestea.,. Ce naiba se întâmplă?

Vos întrebă cum evadase Jansen.

– Theo a rămas singur, explică detectivul. A bătut un puști în uniformă la baie. I-a luat pistolul.

Criminaliștii făceau poze. Vos se întoarse spre șeful lor, arătă spre podelele goale și spuse:

– Nu mai faceți poze acum. Vreau luminol.

Se duse apoi spre geamul înalt cu intenția de a trage perdeaua grea.

– Este cam devreme pentru asta, răspunse criminalistul.

– Katja Prins ar putea fi încă în viață. Nu am timp.

Ofițerul în costumul alb părea gata să îl contrazică, apoi se gândi mai bine.

– Să o facem așa cum trebuie atunci, zise el.

Trase perdeaua. Vorbi cu echipa lui. Le ceru celor trei polițiști să aștepte afară în timp ce ei își vedeau de treabă.

Pe palier, Van der Berg îi dădu lui Vos raportul pe care acesta îl ceruse mai devreme.

– Te-ai uitat peste el? întrebă Vos.

– De ce aş fi făcut una ca asta?

Vos ridică din umeri, se duse într-un colţ, începu să citească.

Îl priviră. Coborând şi ieşind afară în ziua monotonă, rece. Pierdut în ceva ce ei nici nu puteau încerca să ghicească.

– Ce a fost asta? întrebă Bakker.

– A cerut ceva în cazul fetei dispărute. Un raport tehnic. Nu ştiu.

Van der Berg se uită urât.

– Nu îmi pasă ce spune Frank de Groot. Pieter nu ar trebui să facă asta. Aproape l-a ucis data trecută.

– Şi ai vrea să stea acasă, pe barca aia stupidă, să taie frunze la câini? Sau la Rijksmuseum holbându-se la casa de păpuşi?

Bakker îi aruncă o privire ucigătoare.

– Am fost şi eu pe casa plutitoare de câteva ori. Am încercat să îl scot de acolo. La o bere sau ceva. Asta crezi că făcea? Că se holba la o bucată din lemn?

– Ce altceva?

Ciudatul detectiv o privi blând, uşor condescendent.

– Nu la casă se holba. Ci la păpuşi. Nu ştiu dacă avea convingerea că putea găsi un răspuns acolo. Sau dacă fata lui era aşa sau ceva...

Se sprijini de zidul pătat de fum.

– Cu mine nu a vrut să vorbească despre asta. Uite... este în regulă dacă totul se termină cu bine. Dar dacă nu se termină? Dacă o pierdem şi pe fata lui Prins? Şi tot nu aflăm ce naiba s-a întâmplat?

Faţa ei era lugubră, una pe care zâmbetul apărea cu uşurinţă, însă nu pentru multă vreme. Van der Berg se uită la perete, trase o linie lungă pe zidul înnegrit de fum. Pe tapetul roz de dedesubt.

– Ceva nu îmi pare în regulă aici.

– Ai lucrat la cazul lui Anneliese?

– Fii sigură că am făcut-o. Absolut toţi am încercat să ajutăm atunci. Dar asta...

Se dădu din calea câtorva criminalişti care intrau în cameră ducând cu ei tuburi cu aerosoli şi substanţă fluorescentă.

– Tipul dinainte şi-a bătut doar joc de Pieter. Nu a cerut niciodată nimic. Dorea doar să îi facă viaţa un iad. Probabil că fata a fost moartă de la început. Noi ştiam asta. Şi el o ştia.

– Crede că, de fapt, Katja Prins este în viaţă, observă Bakker.

– Mda. Şi, de obicei, Pieter Vos are dreptate. Într-un final.

Dădu din cap spre scări.

– Dacă un tembel ca mine are un presentiment, nu este acelaşi lucru ca în cazul lui. Ştie mai multe decât ne spune. Obişnuia să ne înnebunească mereu cu asta.

Bakker coborî şi îl găsi afară, sprijinit de perete, cu o ţigară în mână.

– Nu ştiam că fumezi, spuse ea. Ţigări obişnuite, cel puţin.

Ochii lui erau sticloşi. Se întreba în privinţa lui.

– Nu fumez, răspunse Vos şi aruncă ţigara într-un şanţ.

– Eşti în regulă?

El se holba la raport, cu o singură foaie în poală. O puse la loc în dosar când ea încercă să se uite.

– Ar trebui să ştiu ceva? întrebă ea.

– Katja a mers la dezintoxicare, ne-a spus Til Stamm. Tatăl ei a plătit pentru asta. Locul se numeşte Casa Galbenă. Este o asociaţie caritabilă. Terapie regresivă. Înfrunţi problemele din trecut.

Bakker se sprijini de plasticul ce acoperea eşafodajul pus pe faţada arsă.

– De ce ţi-ar trimite criminaliştii un raport despre o asociaţie caritabilă?

– Nu au făcut-o.

Scoase o bancnotă de 20 de euro.

– După colţ este o *friteshuis* excelentă. Du-te să ne cumperi nişte cartofi prăjiţi, bine?

Faţa lui deveni nedumerită.

– Ce fel de sos? Ce fel de sos...?

Ea îşi încrucişă braţele.

– Curry dacă au. Ia şi pentru Van der Berg, dar el o să vrea cu maioneză. Ceva pentru tine. Băuturi. Eu vreau apă. Plată. Nu minerală. Urăsc...

– Urăşti apa minerală.

– De unde ştii?

Laura Bakker privi banii.

– Ghiceam doar. Nu înţeleg. În urmă cu un minut mă tratai aproape ca pe un egal. Acum sunt servitoarea ta. Ce înseamnă asta?

– Saté[1], răspunse el, fluturând bancnota. M-am răzgândit. Dacă au saté, asta vreau.

[1] Specialitate indoneziană, similară cu frigăruile (n.tr.)

14

În birou, ambii aşezaţi la masă, Prins îi povesti lui Margriet Willemsen despre jurnalistă. Ea păru calmă, stăpână pe sine. De parcă nimic din ce îi spunea el nu ar fi fost o surpriză. Apoi luă cartea de vizită a Annei de Vries, o privi.

El se lăsă pe spate pe scaunul din piele de lângă geam, încercând să pară calm.

– O cunoşti? întrebă ea.

– Este reporteriţă la secţia Crime. De ce să o cunosc? Ce altceva ai mai făcut?

O tânără poliţistă luase pozele şi biletul de răscumpărare. Prins îşi făcuse cópii. Îi spusese că documentele veniseră în cutia poştală a consiliului în acea dimineaţă.

– O mutare deşteaptă, Wim. Poliţia o să vrea filmările cu circuitul intern ale clădirii. Când o să îşi dea seama că nu a venit nimeni... ce o să le spui?

– Jansen a evadat în dimineaţa aceasta. De Groot are probleme mai mari de rezolvat.

Ea luă copiile, răsfoi fotografiile, se opri la una în care Katja era în lenjerie, uitându-se înfricoşată la o persoană care nu intra în cadru.

– Ar putea fi totuşi un joc organizat de ea. Ce ai de gând să faci?

– Aproape că pot face rost de bani. Dacă este nevoie. Vreau...

Îşi duse o mână la tâmplă, simţi presiunea de acolo.

– O vreau pe Katja înapoi. Poate de data aceasta putem face ca lucrurile să funcţioneze.

– De câte ori ai mai afirmat asta? Această de Vries... a mai arătat cuiva filmarea?

– Ea zice că nu, răspunse el şi se întrebă cum reuşise Margriet Willemsen să îl facă deja să devină defensiv.

– Şi tu o crezi?

Îşi pusese deja această întrebare.

– Este ambiţioasă. Vrea să ajungă la o înţelegere. Oricum nu poate scrie reportajul, nu cu interdicţia dată de Frank. Dacă îi fac jocul şi ea se alege cu o exclusivitate la final, atunci va fi... înţelegătoare.

Willemsen dădu din cap, gândindu-se la asta.

– Ceea ce înseamnă că vei recunoaşte că ai avut o aventură cu mine, te vei întoarce la Liesbeth, mână în mână cu fiica ta şi vei cere iertarea oraşului?

– Pe moment...

– În timp ce eu voi fi etichetată ca o femeie în roşu. O spărgătoare de căsnicii. O târfă. Crezi că voi supravieţui acestui lucru?

El scutură din cap.

– Cred că putem negocia ceva.

– Are o filmare cu noi în pat, Wim. Chiar crezi, la modul serios, că nu o va folosi?

Nu avea un răspuns pentru asta.

Margriet Willemsen îşi scoase telefonul, îl sună pe Alex Hendriks. Când termină, îl privi pe Prins şi spuse:

– Ascultă-mă. Putem supravieţui amândoi situaţiei. Chiar să ieşim mai puternici din ea. Însă trebuie să ai încredere în mine, să faci ceea ce îţi spun. Să fii de acord cu tot ce se întâmplă, pe moment. Nu aveam de gând să abordez problema azi. Dar presupun că târfa de la ziar mi-a forţat mâna.

El îşi dorea să râdă. Însă nu putea să o facă. Situația îi scăpa de sub control în faţa ochilor.

Ea își privi ceasul. Nu vorbi înainte să apară Hendriks. Cu el era şi Danny Smit, adjunctul grupului progresiv al lui Prins, un tânăr contabil subţire, agitat, din suburbii. Prea timid şi prea prost pentru a face ceva dacă nu i se spunea direct.

– Danny, salută Prins în timp ce se aşezau. Alex. Despre ce este vorba?

Willemsen se holbă la el.

– I-am relatat lui Danny ce se întâmplă. Despre Katja şi despre ancheta poliţiei.

– Mulţumesc, zise el.

– Ai avut multă presiune de suportat cu raportul *De Nachtwacht*. Asta a fost evident pentru noi toţi, continuă ea. Nu-i aşa?

Smit încuviinţă din cap obedient.

– Acum... cu această anchetă de poliţie...

Prins pricepea mesajul.

– Aşteptaţi o secundă. Nu puteţi avea aceste discuţii fără mine...

– Ba putem, interveni Hendriks. Şi trebuie să le avem. Ai responsabilităţi faţă de familia ta. Înţelegem cu toţii asta. Dar avem datorii şi faţă de consiliu. Este important să rezolvi problema înainte să se ajungă prea departe, Wim. Ne-am dat cu toţii seama de asta în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Un bec roşu se aprinse în capul lui Prins, care rosti spre Willemsen:

– Ieri încerca să mă convingă să te dau afară. Ce naiba...?

– Nu ţin minte o asemenea conversaţie, îl întrerupse Willemsen. Unde a avut loc? Când?

Prins îşi închise ochii şi râse.

– Oh, ce Dumnezeu. Este o lovitură de palat sau ce?

Hendriks avea un dosar pregătit pentru el. Scoase o hârtie, o puse pe masă.

– Aşa este cel mai bine, insistă Willemsen. Te retragi din funcţia de viceprimar din motive personale. Îţi poţi păstra locul în consiliu. Te poţi concentra pe familie. Când lucrurile se liniştesc, te întorci. Îţi vom găsi un loc bun...

– Şi *De Nachtwacht?*

Danny Smit îşi regăsi, în sfârşit, glasul.

– Consensul în grup a fost că poate am mers prea departe. Ideile pe care le urmăreai au fost un pic mai ambiţioase decât am stabilit iniţial.

– Cine a ajuns la tine, Danny? răbufni Prins. Menzo? Jansen? Alt tâlhar ticălos care inundă De Wallen cu târfe şi traficanţi?

Smit se burzului la această remarcă.

– Este şi pentru binele tău. Toţi credem că este mai bine să te retragi o vreme. Margriet va prelua conducerea consiliului.

Prins râse tare.

– Eu voi fi noul adjunct, adăugă Smit. Apoi, după şase luni, când voi avea experienţă, voi prelua conducerea. Asta dacă nu te vei simţi pregătit să te întorci.

– Crezi? întrebă Prins.

Smit păru jignit.

– Ar trebuit să te gândeşti la familia ta. Noi asta facem.

Hendriks îi împinse hârtia mai aproape.

– Este o formalitate, zise el. Decizia a fost luată deja. Nu avem nevoie de semnătura ta. Este în interesul tuturor să nu aibă loc un scandal prea mare. De Groot te aşteaptă în Marnixstraat. Acolo ar trebui să fii. Cu toţii ne-am gândit la tine. Ne-am rugat...

– Du-te dracului, înjură Prins. Duceţi-vă toţi dracului.

– Îţi putem da puţin timp să îţi aduni lucrurile, adăugă Hendriks.

– Nu, nu putem, spuse Margriet Willemsen dintr-odată. Trebuie să pleci, Wim. Fără scandal, te rog. Ne vom ocupa noi de presă de acum înainte.

Rămaseră acolo, holbându-se la el.

– Aş prefera să nu chem paza, zise ea după o vreme. Nu îngreuna o situaţie şi aşa dificilă.

El râse. Se ridică. Îi privi pe toţi trei. Dădu cu pumnul în scaun.

– Îl vreau înapoi.

– Avem destul timp să discutăm despre asta mai târziu, replică ea dând din cap. După ce se calmează lucrurile.

Danny Smit arăta de parcă s-ar fi abţinut să nu râdă. Prins nu mai spuse nimic, ieşi doar rapid din cameră.

O tăcere lungă.

– Primesc biroul acum? întrebă Smit. Astăzi?

Ea se apropie şi ocupă scaunul mare din piele de la geam. Se răsuci o dată în el.

– Nu. Mâine. Poţi pleca şi tu.

Smit se gândi să obiecteze, pe urmă se ridică. Aşa făcu şi Hendriks.

– Nu tu, Alex.

Margriet Willemsen aşteptă ca tânărul politician să părăsească încăperea.

– Nu mi-am dat seama că o să îl anunţăm atât de repede, zise Hendriks. Mă gândeam că o să se lupte mai înverşunat.

– Serios? întrebă ea căutând ceva în servietă.

– Ce vrei să faci cu programul lui? întrebă el. Întâlnirile pentru *De Nachtwacht*. Cu comercianţii. Cu sindicatele. Vrei să le anulez?

– Am să mă ocup de ele. Lucrurile continuă în ritm normal. Asigură-te că toată lumea o să afle. Wim şi-a luat concediu temporar din motive familiale. Asta este povestea.

El îşi scosese iPadul, verificându-şi mesajele în timp ce ea vorbea.

– Chiar îţi iubeşti jucăriile, nu-i aşa? întrebă Margriet zâmbind.

– Da. Cred că da, răspunse Hendriks râzând.

Ea scoase micuţa cameră video pe care o găsise în dormitor.

– Dar asta? Cât de bună crezi că este?

Alex Hendriks ridică micul aparat, îl întoarse în mâini. Ezită un moment. O privi. Rânji.

– Destul de bună, de fapt, răspunse el. Tu ce crezi?

15

În fața Poppenhuis, în costume albe de criminaliști. Mâncând cartofi prăjiți și sos, puse în conuri de hârtie.

Van der Berg tot arunca priviri spre barul de dincolo de canal. Se întoarse spre Vos, care îi spuse:

– Nici să nu te gândești.

Așa că, atunci când terminară, detectivul le luă conurile și șervețelele, le aruncă la coș, își aprinse o țigară. Nu o băgă în seamă pe Bakker care încerca să alunge fumul cu mâna.

– Buni cartofi, Vos, zise ea.

– Există și mai buni, replică el ridicând din umeri. Vleminckx Sausmeesters, dacă ai răbdare să stai la coadă...

– Nu voiam, de fapt, să vorbim despre cartofi. Ce așteptăm?

– Așteptăm, spuse Van der Berg. Cum ar fi viața fără așteptare?

– Mai interesantă? întrebă ea.

– Anticipația, puștoaico. Învață să o apreciezi, spuse el râzând.

– Abia aștept gluma despre vaci, adăugă ea.

– Vaci? întrebă Van der Berg, nelămurit.

– Las-o baltă...

Un criminalist ieși și le spuse că erau gata.

– Rămâi în spate, îi ordonă Vos. Observă. Fă ce ți se spune.

Reveniră în camera de la primul etaj. Câțiva ofițeri țineau folii groase din plastic aproape de draperii pentru a nu pătrunde lumina de afară. Alți trei țineau tuburi fluorescente, stinse. Șeful ținea câte o cameră în fiecare mâini, una fotografică, alta video. Le făcu un semn. Ofițerii ridicară foliile mai sus. Ceilalți aprinseră tuburile.

– Treizeci de secunde, spuse Van der Berg. Un minut. De atât este nevoie dacă e ceva de văzut.

Tuburile se întoarseră spre podelele din spate. Nimic.

Apoi spre centru. Nimic.

În faţă, sub micul geam, o mică urmă albastră deveni vizibilă. Camerele se fixară pe ea.

– Şefule, spuse cineva.

– Lucrez, răspunse cel care ţinea camera.

– Trebuie să vezi asta.

Vos păşi spre ei. Pe perete apăruse o pată albastră şi mai mare.

– Bun, exclamă cel cu camerele când ajunse acolo, potrivind ambele lentile.

Albastru-deschis. Albastru livid. Aproape viu sub tuburile fluorescente.

Vos rămase lângă ei cât lucrau.

– Nu este mult, declară ofiţerul-criminalist şef. Este posibil să fi fost doar o luptă scurtă. Cineva a luat bătaie. Un accident chiar.

Continuă să filmeze, să facă poze. Bărbaţii cu tuburi în mână se învârteau în jurul petei, ţinându-le ca pe nişte arme.

Nu mai erau alte pete şi cele pe care le aveau dispăreau.

Şeful criminaliştilor se întoarse spre Vos şi zise:

– Ţi-am spus că ar fi trebuit să facem cum zic eu. Nu este ordinea corectă.

Dădu camerele unuia dintre ajutoarele lui, apoi ceru ca foliile din plastic să fie date jos de la geamuri.

– Sunt urme vechi, adăugă el după o tăcere lungă. Nu pot fi de la fiica lui Prins. Sau de la cineva recent. În opinia mea, camera nu a fost folosită de câţiva ani.

– Sunt aproape trei de când nu a fost întrebuințată, confirmă Vos. Thailandeza ne-a spus asta. A fost în vacanţă. Când s-a întors, locul era închis şi nu s-a gândit să îl redeschidă.

Urmă o pauză.

– În august. Atunci când...

Nu era nevoie să o spună.

– Putem obţine ADN, insistă bărbatul. Voi face o prioritate din asta. De îndată ce îl pot verifica la laborator, vei şti.

– ADN, murmură Vos. În regulă.

Coborî, ieşi afară, îşi privi telefonul, se uită dacă primise mesaje. Nu găsi niciunul.

Van der Berg îl urmă. Câţiva porumbei îi priviră de pe trotuar când Bakker apăru, scriind în carneţel.

– Ar trebui să te retragi din cazul acesta, Pieter, începu Van der Berg. Devine prea personal pentru tine. Asta este. Am spus-o.

– Katja Prins a dispărut.

– Acesta este singurul lucru pe care îl cauţi?

Bakker îl privi, aşteptând un răspuns.

– Este acolo, pe undeva, răspunse Vos.

– Nu pot vedea nimic care să o lege de acest loc, observă Van der Berg. Tu poţi?

– Nu, consimţi Vos.

O privi pe Bakker.

– Ce facem, atunci?

– Ne întoarcem în Warmoesstraat, sugeră ea. Ultimul loc în care a fost văzută. La puştoaica aia. Til Stamm.

– De ce? întrebă Vos.

– Ceva nu se potrivea acolo, răspunse ea. Ţi-am spus. Ne minţea.

Telefonul lui Vos sună. Toţi tăcură, ascultând vocea puternică a lui de Groot crescând în receptor.

– Warmoesstraat poate să mai aştepte, spuse el, terminând conversaţia.

16

Margriet Willemsen râse și își dădu seama că lui Hendriks îi făceau plăcere cele întâmplate. Așa că poate ar fi trebuit să îi placă și ei.

– Cred că ar trebui acum să îți bagi jucăriile la loc, Alex. Avem lucruri mai bune de făcut.

Hendriks ridică din umeri, își adună telefoanele și tableta, le puse în servietă.

– Cât timp a fost acolo?

– Contează? întrebă el.

– Da.

– Suficient de multă vreme. Uite...

Se ridică, se duse la geam. Ea veni lângă el.

– Ceea ce dorea Prins era o nebunie, spuse el. Ar fi fost răniți oameni. Din niciun motiv. Nu poți da timpul înapoi. Îmi doream doar puțină muniție. Nu intenționam să o folosesc.

– Despre ce naiba vorbești?

– Ceea ce contează cu adevărat...

Dădu din cap spre orașul cenușiu de dincolo de sticlă.

– Ce se află acolo. Oamenii. Oamenii noștri. Să curățăm lucrurile puțin. Te voi ajuta eu. Dar nu suntem talibani. Să nu devenim prea critici.

Un zâmbet slab îi apăru pe față.

– Asta nu s-ar potrivi niciunuia dintre noi.

Ea ridică un deget spre fața lui calmă, lipsită de culoare.

– Există deja o filmare acolo, îl anunță ea. Jurnalista are o copie cu noi doi.

– Nu este posibil, replică Hendriks încruntându-se.

– O are. Wim a văzut-o.

Deveni palid.

– Nu am trimis nimic nimănui. Dacă Wim intenționa să continue cu nebunia asta... dacă încerca să mă concedieze.. atunci aveam de gând să i-o arăt. Dar nu am făcut-o...

– Nu, nu, interveni ea. Nu te prosti. Vreau adevărul. Jurnalista...

– Ce jurnalistă? întrebă el.

Devenea furioasă.

– Anna de Vries. Femeia care a fost aici mai devreme. Avea filmarea. Wim a văzut-o pe iPadul ei.

Hendriks părea uimit.

– Nu a venit de la mine. Nu vreau ca așa ceva să devină public.

Willemsen se întoarse la scaunul negru din piele, se așeză, îi spuse să se așeze în dreptul ei. Ridică micuța cameră de spionaj, i-o aruncă în poală.

– Vreau să ștergi tot ce ai.

– Sigur, sigur. Dar...

Hendriks părea speriat.

– Adevărul este, Margriet, că nu înțeleg. Cum au pus mâna pe filmare? Au de gând să o facă publică?

– Există o interdicție, nu-i așa? Din cauza fiicei. Odată ce se termină situația...

Scrise ceva pe un carnețel în fața ei.

– Mă ocup eu. Tu fă doar ce ți-am cerut.

Hendriks devenea agitat.

– Pot depune mărturie că el s-a dat la tine. Să te facem să pari o victimă.

Ochii lui Willemsen se îngustară.

– Merită o victimă să conducă orașul?

Niciun răspuns.

– Ți-am spus, continuă ea. Mă ocup eu. Doar...

Mâna ei tăie aerul.

– Scapă doar de ceea ce ai.

17

Hendriks străbătu holul spre biroul lui, îi puse o întrebare secretarei, află numele jurnalistei, se întoarse la masa lui, o căută pe internet.

Anna de Vries. Douăzeci şi opt de ani. Jurnalistă responsabilă de secţia Crime la unul dintre cotidianele din Amsterdam. Nu avea nicio legătură cu primăria, din câte îşi putea da el seama. Niciun interes în politică.

Îşi ţinea toate materialele private într-un cont cloud, accesibil de oriunde. Muzică, documente, fotografii. Din dormitorul lui Margriet Willemsen obţinuse doar două fişiere video relevante. Unul era, în mod clar, cel cu Prins din ziua anterioară. Celălalt, din săptămâna precedentă... nu era sigur. Avusese loc la o oră mai târzie şi lumina fusese stinsă. Nu era uşor de distins pe întuneric. Nu arăta ca Prins, dar nu era sigur.

Hendriks se pricepea la calculatoare. Contul de cloud avea un registru de accesări. Un fişier text în dosarul-sursă. Privi în jurul lui în birou. În el era doar secretara. Mai fusese o angajată temporară, o tânără cu aspect neîngrijit trimisă de agenţia de plasament. Însă nu era acolo.

Găsi jurnalul, îl deschise.

Ar fi trebuit să fie doar trei adrese IP acolo, cea de pe calculatorul de lucru, cea de pe iMac-ul de acasă şi cea a contului său mobil folosit de pe iPod şi telefon. Dar Hendriks vedea şi un al patrulea. Copie numărul, îl deschise în pagina de căutare a IP-urilor. Unul dintre furnizorii importanţi. O companie folosită de milioane de case pentru telefonie şi acces la internet.

Dar nu şi de el.

Îi fusese spart contul.

Cu degete tremurânde, Hendriks şterse totul din cont, apoi apăsă pe Recycle Bin şi îl goli.

Încercă să îşi limpezească gândurile.

Nimeni nu intrase recent în apartamentul lui. Nu îşi pierduse niciun telefon de ani de zile. Logica îi spunea că singurul loc nesigur de unde i s-ar fi putut fura parola era chiar acolo, în biroul secretariatului general al consiliului, un loc pe care îl considera – poate în mod stupid – ca fiind sigur, privat.

Uneori nici măcar nu ieşea din contul de pe calculatorul de la primărie. Chiar dacă el oferea, pentru cei care cunoşteau asta, o cale de acces spre informaţiile lui private.

Secretara lucra acolo de ani de zile. O servitoare a consiliului, plictisitoare, loială, obedientă.

Însă mai era şi asistenta neîngrijită. Venise în birou cu două săptămâni înainte, trimisă de o organizație de caritate ce încerca să îi ofere experienţă de muncă. Apăruse sporadic la serviciu. Ar fi concediat-o, dacă asta nu ar fi dat prost.

Se ridică şi se duse spre secretară.

– Ce s-a întâmplat cu fata aceea pe care am angajat-o ca o favoare?

Ea râse.

– Oh, te referi la Til?

– Aşa o chema?

– Til Stamm. Venea din Limburg. Nu ţi-ai dat seama?

Hendriks îşi scutură capul.

– Nu am vorbit prea mult cu ea. Unde este?

Femeia zâmbi, ridică din umeri.

– Cine ştie? Nu s-a întors de la prânz.

– Avem o adresă a ei?

Ea tastă ceva la calculator, găsi informația, o scoase la imprimantă.

– Ies o vreme, o anunță Hendriks. Probabil pentru tot restul zilei.

– Cei de la biroul de presă zic că vor da publicităţii declaraţia în privinţa lui Prins, îl anunță ea.

El îşi luă haina şi geanta.

– Doar de declaraţia aceea o să aibă parte, spuse el. Fără interviuri. Niciun cuvânt în plus.

18

Frizerul locuia într-un mic apartament la parter, în spatele frizeriei. O uşă dădea într-o alee din spate. Jansen reuşise să părăsească reşedinţa din lemn a lui Suzi din Begijnhof, ieşise pe una dintre porţile laterale şi ajunse la Maarten umblând mai ales prin zone ferite ochiului.

Nu că ar fi fost prea îngrijorat în privinţa înfăţişării lui. Fără barba albă şi părul lung, nimeni nu avea să îl recunoască. Luase în greutate la închisoare. Avea o burtă mai mare, muşchii i se înmuiaseră, fiindcă nu se arătase suficient de încrezător să folosească sala de forţă a închisorii. Fusese o experienţă solitară, sufocantă. Nu îşi dorea să mai revină acolo.

Şi, oricum, avea lucruri de rezolvat. „Nu eşti un om nou“, îi spusese Suzi şi, ca de obicei, avea dreptate.

Era aproape ora şase când bătu la uşa din spate a blocului lui Maarten. Frizerul apăru fumând o ţigară. Pusese un bilet pe uşa din faţă: *Închis pe motiv de boală*. Îşi petrecuse restul după-amiezii dând telefoane cu voce joasă, făcând rost de lucrurile pe care i le ceruse Jansen: telefoane, bani, o armă. Şi un paşaport. Belgian, cu un loc gol pentru fotografie.

Primul lucru pe care îl făcu când apăru Jansen fu să îi ofere o bere. Apoi îi făcu poza cu o cameră digitală mică.

– O să o primesc înapoi diseară, zise el, scoţând cardul de memorie şi punându-l într-un plic, împreună cu paşaportul. Trebuie doar să îmi spui când vrei să pleci.

Jansen îl bătu pe braţ.

– O să mă revanşez pentru asta.

Frizerul scutură din cap.

– Nu trebuie să faci nimic. Ce s-a întâmplat cu Rosie... Iisuse. Încă nu îmi vine să cred. Eşti sigur că a fost Menzo?

– Cine altcineva? Cine ar îndrăzni?

Privi arma butucănoasă de pe masă, cele două cutii cu cartuşe de lângă ea.

– Ce este asta? O jucărie?

– Mda, chicoti Maarten. M-am gândit şi eu la asta. Este primul lucru pe care l-am găsit. O Beretta nouă mii.

Detaşă magazia, introduse în ea gloanţe.

– Douăsprezece runde.

Scoase două magazii de rezervă din buzunar.

– Tipul a zis să fii atent să nu ţi se prindă cătarea de buzunar când o scoţi. În afară de asta, este o armă bună.

Jansen o ridică, îi simţi greutatea.

– A trecut multă vreme de când ai făcut muncă de stradă, Theo. De ce nu laşi asta în seama altcuiva?

– Nu în cazul acesta, răspunse Jansen. Ce ştim?

Maarten primise instrucţiuni stricte. Să vorbească doar cu oameni de încredere. Asta se aplica tuturor. Mai ales celor din cadrul poliţiei pe care îi plăteau.

– Menzo a zburat la Oostende ieri. Şi-a pregătit un alibi.

– Cu cine a plecat?

– Cu femeia aia a lui. Prietena. Miriam Smith. Una dintre multele. Dar pare să ţină mai mult la ea. Tipa se ocupă de lucruri când el este plecat.

– Şi?

– Poliţia o caută pe fata lui Wim Prins. Nu sunt siguri dacă îşi bate joc de Prins sau nu. Se zvoneşte că ar fi primit un bilet de răscumpărare. Jumătate de milion de euro. Vos se ocupă de asta. Mulder se ocupă în continuare de cazul lui Rosie.

O pauză.

– Şi acum de al tău.

– Mulder, mormăi Jansen.

Şi-l putea închipui pe poliţistul înalt, rânjind viclean la tribunal în timp ce minciunile cu care îi umpluse capul lui Jaap Zeeger erau prezentate ca adevăruri.

– Îl aşteaptă pe Menzo să se întoarcă. Nu au destule dovezi să îl aresteze în Oostende.

– Lindeman...

– Spune că...

Frizerul îşi linse buzele. Agitat.

– Ce spune? întrebă Jansen.

– Spune că ai dat-o în bară. Aveau oricum de gând să îţi dea drumul peste o zi sau două. Porcăria asta cu *De Nachtwacht* pe care voia să o aplice Prins nu se va mai întâmpla totuşi. Este şi la ştiri. Prins s-a retras din consiliu. Din motive personale. Crede că se întoarce. Se înşală. Lindeman pare să ştie multe despre asta. Nu că mi-ar fi spus mie.

Frizerul se duse la frigider să mai ia bere. Jansen scutură din cap şi se ridică să îşi facă o cafea.

– Vezi dacă poţi să afli numărul lui Vos, zise Jansen. S-ar putea să am nevoie să vorbesc cu el.

Frizerul îşi notă asta.

– A fost la acel loc de pe Prinsen. Cel pe care îl foloseam ca *privehuis*.

– Fir-ar să fie, Maarten. Ar trebui să îmi amintesc fiecare centimetru de proprietate pe care l-am deţinut în oraşul acesta?

Frizerul ridică din umeri.

– Presupun că nu. Pe acela l-am ţinut secret. Îi dădeam banii unei prostituate thailandeze, treceau prin ea.

– Nici măcar nu am ştiut că aveam un *privehuis* acolo. Ce are asta a face? întrebă Jansen.

– Presupun că nimic. Nu mai este al nostru. Se pare că Menzo a intrat cu forţa acolo. A convins-o să treacă de partea lui. A fost închis o vreme. După ce ai fost arestat, nu cred că a mai fost cineva atent. Dacă vrei, aş putea...

Jansen îi făcu un semn cu mâna să stea jos.

– Ce contează pentru mine? Un împuţit de *privehuis*. Am suficienţi bani să cumpăr un milion de locuri ca ăla.

– Ei bine. Vos este interesat de el, din vreun motiv. Casa Păpuşii. Aşa i se spunea. Îţi sună cunoscut?

Bărbatul masiv se aşeză, privi frizerul aflat de cealaltă parte a mesei.

– Păpuşi?

– Nu ai fost niciodată acolo?

– Ţi-am spus. Nici nu ştiam că era al meu.

Frizerul Maarten se bâţâi pe scaun.

– Tu? întrebă Jansen.

– Doar o dată.

Se strâmbă.

– Erau copii. Nu era genul nostru de lucru.

– Cine o controla pe thailandeză?

– Nu eu, răspunse Maarten rapid. Și nu îmi plăcea să pun astfel de întrebări.

Ezită.

– Lucrurile au devenit foarte grele când ai fost arestat, Theo. A fost un război şi noi îl pierdeam.

Înainte ca Jansen să poată spune ceva, telefonul mobil al frizerului sună. Privi numărul, dădu din cap spre Jansen, zise:

– Da?

O conversaţie scurtă.

– Avionul lui Menzo va ateriza la Lelystad la şapte, îl anunță Maarten la final. Probabil va fi înapoi în oraş o oră mai târziu. Cel mai adesea foloseşte un loc al lui de lângă gară.

Jansen apucă din nou arma, o întoarse în mână.

– Câţi oameni ştiu că sunt aici? întrebă el.

– Nimeni. Le-am spus tuturor că te ascunzi în altă parte. Că nu ştiu unde. Că mă suni doar când ai nevoie de ceva.

Râse.

– Este adevărat, nu-i aşa?

Magazia intra uşor în pistol, ieşea la fel. Putea vedea cât de proeminentă era cătarea. Jansen băgă Beretta în buzunarul de la pantaloni, o scoase, exersă eliberarea armei masive dintr-o singură mişcare.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă frizerul, fără prea mult entuziasm.

– Am nevoie de transport, răspunse Theo Jansen.

19

Vos îl trimise pe Van der Berg să îi pună întrebări femeii thailandeze. Apoi el şi cu Bakker intrară în biroul lui de Groot. Prins era deja acolo cu Liesbeth.

Primirea de politician, cafea şi biscuiţi pe masă. Nimeni nu le atinse.

Frank de Groot stătea aplecat deasupra unui plic transparent din plastic aflat în preajma ceştilor de cafea.

Vos se apropie şi citi biletul, cu Bakker lângă el. Examină apoi şi fotografiile aflate în folii transparente.

– Sunt reale? întrebă de Groot.

– Este Katja, confirmă Prins. Ce facem?

– Faci rost de bani! lătră Liesbeth la el.

Aşteptară cu toţii.

– Fac rost de bani, consimţi Prins. M-am retras din consiliu...

Îşi duse mâna agitată la cap.

– Doar până se termină situaţia asta.

Nedumerit, Vos îl întrebă:

– De ce ai făcut asta?

– Părea cea mai bună idee, mormăi Prins.

Arătă spre bilet şi spre poze:

– Ea inventează lucrurile astea sau nu?

– Tu ce crezi? îl întrebă Vos.

Toţi ochii se îndreptară spre Prins în acel moment.

– Cred că mă urăşte. Nu ştiu de ce.

Nimic mai mult.

– Au cerut bani, zise Vos. Te vor suna să îţi indice un loc şi un timp predare. Trebuie să ne anunţi.

– Desigur, consimţi Prins.

– Şi ce altceva mai faceţi? întrebă Liesbeth. În afară să daţi drumul criminalilor.

– Theo Jansen avea să fie eliberat oricum, răspunse Vos. Măcar, de data asta, când punem mâna pe el, o să rămână în închisoare. Pentru fapte pe care chiar le-a comis.

Înapoi la Prins.

– Te poţi gândi la altceva care ne-ar putea ajuta? întrebă el. Ai observat ceva?

– Precum?

– Nu ştiu. Vreo persoană purtându-se ciudat. Cineva la birou.

Privi biletul de pe birou, mişcă plasticul transparent pe suprafaţa din lemn.

– Un e-mail ciudat poate.

Politicianul înţepeni.

– Nu. Asta este tot? Acum putem pleca?

– Dacă vreţi, răspunse Vos.

– Ce faceţi, Pieter? îl întrebă din nou Liesbeth.

– Ţi-am spus. Lucrăm la asta.

Îl privi din nou pe Prins şi zise:

– Astăzi ai primit vreun e-mail personal?

– Am fost la birou. Prea ocupat. De ce?

Vos se duse la birou, se aşeză pe scaunul lui de Groot, porni calculatorul. Scoase stick-ul USB din buzunar.

– Chestia este că... Am o confesiune de făcut. Am vizitat-o pe Liesbeth de dimineaţă. Când ea a ieşit din cameră, am aruncat o privire pe calculatorul tău. Era un mesaj pe el.

Se încruntă, amuzat.

– În mod normal, nu m-aş fi uitat. Dar venea de la cineva numit Pop Meester. Ceea ce m-a făcut curios. Cunoşti acest nume?

Prins clipi.

– Mi-ai citit e-mailul? Este ilegal.

Vos dădu din mână şi spuse:

– Multe lucruri sunt. Fiica ta este dispărută. Cazul pare să aibă legături cu păpuşile. Cineva care îşi spune Pop Meester îţi trimite un mesaj.

Îi zâmbi lui Liesbeth.

– Vrei ca eu să fac ceva. Contează?

– Ce scrie în mesaj? întrebă de Groot.

– Nimic, răspunse Vos. Absolut nimic. Era doar asta.

Băgă stickul în calculator, găsi fişierul. Apăsă pe o tastă.

Apăru o filmare. Se adunară toţi să vadă.

O cameră întunecată, două siluete mişcându-se, una deasupra celeilalte. Sunete. Arcuri de pat, lemn scârţâind, gemete.

– Nu sunt eu, strigă Prins. Nu sunt eu!

Margriet Willemsen goală deasupra unei persoane abia vizibilă sub ea. Sânii legănându-se într-un ritm lent. Gemete uşoare, aproape de neauzit. Apoi un ultim mormăit jos şi femeia căzu deasupra bărbatului, râzând. Filmarea se opri. Stop cadru.

– Pop Meester, repetă Vos. Maestrul Păpuşar. Te-am întrebat dacă ştii acest nume. Nu mi-ai răspuns.

– Nu ştiu afurisitul de nume! ţipă Prins. Nu sunt eu în filmare.

– Am spus eu vreodată că eşti tu? întrebă Vos, arătând spre ecran. Data fişierului, în urmă cu cinci zile. La ora opt seara. Tu erai la o convenţie în Rotterdam atunci. Am verificat. Deşi aceste date pot fi falsificate.

Scoase stickul din computer, i-l dădu lui Bakker, îi spuse să îl predea criminaliştilor pentru a vedea dacă ei pot obţine mai multe detalii.

– Este, evident, Margriet Willemsen. Cine este bărbatul... nu mi-am putut da seama. Poate pot lucra la asta. De ce ţi-ar trimite ţie filmarea...

Prins transpira. Privea în jurul camerei.

– Are de-a face cu *De Nachtwacht*, nu-i aşa? întrebă el. De când am anunţat că mă iau de ticăloşii aceia, aţi fost cu ochii pe mine. Tu!

Îndreptă un deget spre de Groot.

– Tu ar trebui să ne protejezi de asta.

Bakker luă biletul şi stickul USB şi ieşi pe uşă.

– Ai să faci rost de bani? întrebă Vos.

– Aşa am spus.

– Ţine-i în bancă până îţi spun eu. Mai sunt întrebări?

Nici măcar Liesbeth nu mai avea întrebări. Cei doi plecară. Frank de Groot ţinu un mic discurs despre ce era şi ce nu era permis.

– La naiba, Pieter. Aş putea să te dau afară pentru asta. Ai putea ajunge la tribunal.

Vos scoase legitimaţia, o puse pe birou.

– Când vrei tu, este a ta, anunţă el.

De Groot o împinse înapoi.

– Nu mai fi atât de prost data viitoare.

– De ce fac asta? întrebă Vos. Care este rostul?

– Am nevoie de tine, spuse comisarul. Nu este suficient?

– Nu tocmai. Îl ai pe Mulder.

– Mulder este ocupat căutându-l pe Jansen şi pe cel care i-a ucis fiica! Nu am destui oameni...

Era ceva ce de Groot nu voia să spună.

– Haide, îl imploră Vos. Spune-o odată, Frank. Nu te pricepi să fii viclean.

– Am fost sunat de la *privehuis* chiar înainte să ajungi aici. Criminaliştii au considerat că este bine să aud eu primul.

Vos aşteptă. Când de Groot nu continuă, zise:

– Nu era acolo nimic care să o lege pe Katja Prins de loc. Theo Jansen a oferit banii pentru pornirea afacerii în acel stabiliment. Bănuiesc că Menzo a pus mâna pe el după ce Jansen a ajuns la închisoare. Era sângele cuiva acolo. Nu ştiu, dar cred că era al lui Anneliese. ADN-ul...

– I-au găsit abonamentul de autobuz sub una dintre podele. Poza ei. Semnătura.

Vos se aşeză, îşi închise ochii.

– Este, cu siguranţă, ea, adăugă de Groot. Au trimis o mostră la laborator şi au verificat-o de îndată. Se pare că aveau deja ADN-ul lui Anneliese din vreun motiv.

De Groot întinse mâna şi o puse pe umărul lui Vos.

– Îmi pare rău, Pieter.

Vos dădu din cap.

– Nu era mult sânge, spuse el. Asta nu înseamnă...

Suna stupid, dar şi real.

– Nu înseamnă că este moartă.

De Groot oftă.

– Când vrei să îi spunem lui Liesbeth?

– Nu acum. Ce naiba căuta într-un loc ca ăla?

– Şaisprezece ani, spuse de Groot. Nu eşti stăpânul lor. Nu le urmăreşti în fiecare minut al fiecărei zile, nu-i aşa?

– Presupun că nu, consimţi Vos.

Bakker îl aştepta pe coridor.

– Trebuie să îţi spun ceva...

– Dacă este vorba despre abonamentul de autobuz...

– Ce abonament? Jimmy Menzo. Avionul lui tocmai a aterizat la Lelystad.

Patruzeci şi cinci de minute, o oră până în oraş. Menzo locuia într-un bloc vizavi de gara Centraal. Un tâlhar care, în acele zile, nu se mai ascundea.

– Van der Berg poate verifica *privehuis*-ul, spuse el. Să aruncăm o privire în Warmoesstraat pe drum.

20

Jimmy Menzo gară Beechcraftul în hangarul rezervat aviației civile de la Lelystad. Trecu de securitatea minimă împreună cu Miriam Smith, cărând geamantanul cu lucruri pentru o noapte.

Nu era nimeni acolo. Nici măcar un singur polițist. Nu se așteptase la asta. Probabil că îl așteptau în oraș.

O ploaie ușoară cădea din cerul plat. Se îndreptară spre Mercedesul argintiu, nu își vorbiră. Exista o regulă, una pe care o respectau mereu în astfel de ieșiri. Afacerile și plăcerea nu se amestecau. Fără telefoane inutile. Doar mâncare bună, vin bun. Și orice altceva mai avea el chef. Nu discutau despre Amsterdam sau Theo Jansen, nu se uitau la tv. Nu făcuseră altceva în afară să bea, să fumeze și să și-o tragă, după ce el rezolvase problema puștilor surinamezi, vorbind la telefon cu sora din De Wallen.

Apoi se ocupase și de ea cineva. Îi plăcea să se considere un om răbdător, care nu se grăbea niciodată. Care avea nevoie de timp să gândească.

Mercedesul intră în traficul greu de seară, cincisprezece minute până acasă, când Miriam Smith ascultă, într-un final, titlurile serii.

– Ce este? întrebă Menzo, când ea înjură în barbă.

– A scăpat Jansen, anunță ea. Nu au vrut să îi dea drumul, așa că a evadat. Nu ar fi trebuit să le spui tuturor să ne lase singuri.

– Am și eu nevoie să trăiesc uneori, răbufni el.

Comută repede butonul radioului de la postul cu muzică rock. Prinse știrile la mijloc. Theo Jansen, șeful mafiot al

Amsterdamului la un moment dat, era dat dispărut după ce evadase dintr-o dubă ce îl transporta la închisoare. Urma apoi descrierea rapidă a uciderii fiicei lui, cum corpul ei fusese găsit pe o bărcuţă pe Prinsengracht, lângă casa plutitoare a unui fost ofiţer de poliţie, nu la multă vreme după atacul împotriva lui Jansen.

Menzo ascultă, închise radioul când ştirea se termină. Scutură din cap, râzând pentru sine.

– Mă ajută să ştiu şi eu anumite lucruri, Jimmy, spuse ea, cu accentul ei vest-indian tensionat. Mă enervează când mă ţii în întuneric. Mai ales dacă urmează un război.

Şirul de maşini înainta lent. Aerul condiţionat făcuse interiorul Mercedesului atât de rece, că îşi putea simţi cămaşa lipindu-i-se de piele. Lui Menzo îi plăcea asta. Copil în Paramaribo, îşi petrecuse prea multe nopţi lungi fără de somn transpirând în căldura tropicală.

– O să fie furios, continuă ea.

– Nu, o contrazise Menzo. O să fugă. Theo nu este prost. Înţelege că a pierdut. Au nişte proprietăţi în Spania. Şi în Florida. Va merge acolo. Şi ştii ce?

Îşi duse un deget la gură. Ea cunoştea gestul, îi aprinse o ţigară, i-o dădu. Menzo trase lung fumul în piept, apoi mută ţigara în mâna dreaptă.

– Nu îl voi urmări, hotărî el. Să fii retras e ca şi cum ai fi mort.

Ea îşi încrucişă braţele puternice, se lăsă pe spate pe scaun, inspiră îndelung. Era extrem de furioasă.

– Ce mai este acum? întrebă el.

– Ţi-ai petrecut atâta vreme luptându-te cu acel ticălos bătrân. Şi tot nu îl înţelegi.

În faţa lor se băgă un Beetle albastru metalizat. Menzo claxonă, îşi agită pumnul în aer. Primi o privire şi o fluturare ironică din mână.

– Spune-mi, zise el.

– I-ai omorât fiica, strigă ea.

Se apropiau de marginea oraşului. Dacă traficul se menţinea la fel, aveau să fie în curând în faţa blocului lor. Ar fi putut

să comande ceva de mâncare. Să deschidă o sticlă cu vin. Să rămână ascuns, în apropiere, câteva zile.

Oamenii legii aveau să îi aştepte. Ştiau, cu siguranţă, că s-a întors. Dar nu puteau face mai mult în afară să îi pună întrebări şi să asculte liniştea ce avea să urmeze.

– I-ai ucis fiica, repetă ea, bătând cu pantofii ei stilaţi şi lucioşi în podeaua maşinii. Asta nu se face. Prostia asta cu acel Vos. Să o laşi lângă casa lui...

– În numele lui Dumnezeu, taci din gură. Încerc să gândesc.

Se holbă la el.

– Ar trebui să ştiu şi eu lucruri, Jimmy. Dacă nu ştiu, cum naiba ar trebui să reacţionez la astfel de porcării când lucrurile o iau razna?

Nimic mai mult.

– Ei bine? întrebă ea.

– Aveam de gând să te întreb despre Rosie.

Luă drumul spre malul apei. Mai aveau treizeci de minute. Maximum.

– Credeam că...

– Ce anume?

– Aveam o înţelegere, explică Menzo. Eu şi cu Rosie. Ne înţelegeam bine. Mai făcusem afaceri cu ea. Ne-am întâlnit săptămâna trecută. Totul era stabilit. Dacă putea, avea de gând să îl scoată pe Jansen din închisoare, să îl convingă să plece, la acel loc din Spania. Acela avea să fie finalul.

Ea dădu cu palmele în bord.

– Nu mi-ai spus niciodată.

– Ce rost ar fi avut? întrebă Menzo, devenind mai gălăgios, înfuriindu-se. Era de acord. Dar apoi...

Se gândise cu atenţie de această dată. Îşi dorise ca planul să funcţioneze. Dar Jansen nu era genul care să renunţe.

– Theo nu avea să marşeze niciodată. Nu puteam risca.

– Nu mi-ai spus niciodată.

În spatele lor apăruse o dubă Ford, care se apropiase atât de mult de bara lui din spate, că nici măcar nu putea să vadă cine era la volan.

– Şi tu cine dracului eşti, Miriam? O târfă promovată care face ceea ce i se spune. Taci din gură sau te pun din nou să conduci un *privehuis* în Utrecht. Dacă ai noroc.

Ea se întinse pe scaun, scutură din cap.

Lui nu îi era uşor să conducă şi să gândească în acelaşi timp.

– Vrei să spui că nu tu ai aranjat-o pe Rosie? întrebă Menzo. Ca un cadou suplimentar?

– Eu nu ucid femei. Nu fără motiv.

Menzo lăsă în jos geamul, aruncă ţigara pe strada aglomerată. Deschise torpedoul din partea lui. Avea acolo un Walther PPS, nou-nouţ, cartuşe destule.

– Atunci, cine naiba a făcut-o? se întrebă el.

Şi un alt gând.

– Şi de ce încearcă să îl aducă înapoi pe Vos în tot rahatul ăsta? Eu nu îl vreau înapoi. Nu din nou.

Miriam Smith nu răspunse. Arăta speriată şi trecuse multă vreme de când el nu o mai văzuse aşa.

Menzo se gândi un moment. Apăsă semnalizatorul pentru direcţia în care voia să întoarcă maşina.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Înapoi la Lelystad, răspunse el. Este timpul pentru o vacanţă. Croaţia poate. Cipru.

Drumul se eliberase. Patru benzi, două în fiecare direcţie. Nu aveau voie să întoarcă. Însă nu existau poliţişti rutieri prin apropiere.

Menzo pregăti uşor Mercedesul pentru manevra respectivă.

Atunci îi lovi duba albă, tare şi zgomotos, făcându-i să sară în sus de pe scaunele lor, centurile de siguranţă întinzându-se din cauza impactului.

Un alt sunet. Unul pe care îl cunoştea prea bine. Geamuri se zdrobiră în jurul lor. Ceva îi zbură pe la ureche.

Jimmy Menzo sparse restul parbrizului cu pumnul ca să poată vedea clar, apăsă pedala de acceleraţie până jos, făcu Mercedesul să se întoarcă la o sută optzeci de grade, încercând din răsputeri să scape de duba din spatele lor.

La o distanţă suficient de mare putu să vadă faţa dubei. Erau doi bărbaţi acolo, unul la volan, altul chel, cu o faţă roşcovană, furios şi hotărât, ieşit pe geam, cu un pistol în mână.

Mercedesul viră pe drumul alunecos, cu spatele rotindu-se, izbind apoi o motocicletă ce venea pe contrasens. Menzo controlă balansul lateral, recăpătă puţin controlul. Văzu drumul înapoi spre Lelystad, traficul nocturn mediu, câteva spaţii goale.

Şi duba albă întorcea, încercând să îi urmeze.

Theo Jansen se afla pe locul pasagerului. Arăta altfel. Mai furios decât arătase vreodată.

Menzo ieşi pe banda externă şi apăsă din nou pe acceleraţie.

21

Șase străzi de la birou până la micul ei apartament de lângă piața Spui. Anna de Vries se plimba prin orașul aglomerat, distrată. Întâlnirea cu Prins nu decursese bine. El se retrăgea din consiliu. Aici era o poveste politică. Nu avea nicio șansă să pună mâna pe ea.

Așteptarea nu ar fi trebuit să fie o parte a slujbei ei. O poveste apărea dintr-odată. Era scrisă. Apoi treceai la următoarea. Dar ceea ce îi spusese lui Prins în acea după-amiază era adevărat: opțiunile ei erau limitate. Fiecare ziar, radio sau post tv, fiecare website de știri din Olanda fusese contactat de Marnixstraat și li se oferise o alegere simplă: fie erau de acord cu blocarea știrii despre răpirea fetei lui Prins, fie suportau consecințele. Cu războiul bandelor care începea în oraș, nimeni nu își dorea să fie responsabil pentru o moarte nevinovată. Nu că lui Katja Prins i-ar fi putut fi cu ușurință aplicată eticheta „nevinovată". De Vries trecuse prin suficiente articole decupate în biblioteca digitală pentru a înțelege că fata avusese destule întâlniri cu poliția în ultimii doi ani și că, în ciuda acestui fapt, nu ajunsese niciodată la tribunal.

Influența. Wim Prins avusese influență și atunci când fusese doar un avocat de seamă specializat în Dreptul penal. Ca viceprimar al consiliului...

Avea să vină și momentul potrivit. Era doar o problemă de răbdare. Oricum ar fi tratat povestea lui Prins atunci când lucrurile se lămureau – fie că era găsită în viață sau nu Katja –, Wim Prins avea să fie distrus. Putea să joace rolul tatălui și soțului plin

de remuşcări oricât şi-ar fi dorit. Filmarea cu el şi Margriet Willemsen în pat spunea propria ei poveste, una care nu avea nevoie de un scenariu.

De Vries se opri într-un bar liniştit, comandă un sandvici. Trăia singură. Acasă nu gătea. Nu avea timp să meargă la cumpărături. Nu conta, nu cu povestea pe care o avea în mâini, cea mai mare de ani de zile.

În ceea ce o privea pe Margriet Willemsen...

Regina gheţii euro-scepticilor de dreapta. Arogantă, sobră, critică. Să o doboare avea să fie o plăcere. De Vries putea deja să audă în urechi aplauzele. Poate că avea să primească şi un premiu. Chiar fără premiu...

Comandă o bere mică şi râse în sinea ei. Bărbatul de lângă ea, înalt, de vârstă mijlocie, cu aspect serios, zâmbi şi se oferi să îi facă cinste.

– Îmi pot plăti singură băutura, spuse ea şi îl privi atât de aspru, că omul dădu din umeri şi se îndepărtă.

Nu avea timp de distrageri. Se luptase din greu să obţină slujba la ziar. Se luptase şi mai din greu să ajungă la secţia Crime. Şi luptele adevărate abia începeau.

Băuse berea aproape pe jumătate, când telefonul din geantă începu să îi sune.

De Vries îl scoase şi privi ecranul. Un mesaj. Numele: Wim Prins. Spunea: „Trebuie să ne întâlnim. Cafeneaua Singel, 30 de minute".

O cafenea mică doar la câteva minute distanţă, nu departe de apartamentul ei.

Părea ciudat că Prins voia să o întâlnească în acel local. Într-un loc atât de public.

„Ar fi bine să nu îmi pierzi timpul", îi răspunse ea.

Nu primi alt mesaj. Anna de Vries îşi verifică geanta. IPad-ul era acolo. Îl bătu cu degetele, zâmbi şi apoi porni în noapte.

22

Mercedesul zbura pe drumul principal spre Lelystad, evitând traficul. Jimmy Menzo continua să privească în oglinda retrovizoare. Zdrobise cu pumnul cea mai mare parte a parbrizului din fața lui. Aerul rece de aprilie străbătea vehiculul, ploaia rece îl înțepa în ochi.

Miriam Smith privi în spate. Duba albă se ținea după ei, evitând mașini, imitându-le mișcările două, trei, patru secunde mai târziu.

Nu părea să aibă de gând să renunțe.

– Dă-mi pistolul, spuse ea.

Menzo trase de volan, zbură pe lângă un autobuz cu un singur nivel.

În stânga lor apăru un câmp punctat cu multe culori ce arăta de parcă un pictor gigant l-ar fi schițat din cer.

Lalele. Roșii, galbene și mov, crescând în straturi lungi de kilometri. Erau în afara orașului, pe drumul spre aeroport. Ea încercă să își imagineze ce avea să se întâmple la Lelystad. Urmau să apară din nou cei de la securitate. Aveau să facă un plan rapid de zbor pentru orice călătorie internațională.

Nu puteau continua așa.

– Dă-mi afurisitul de pistol, Jimmy! țipă ea din nou.

Menzo se aplecă, băgă mâna în torpedo, găsi arma, i-o aruncă, apoi făcu la fel cu magazia de cartușe.

Verifică încărcătorul: era plin. Își desfăcu centura. Se auzi semnalul de avertizare. Înjură, apăsă butonul scaunului, îl coborî la orizontală cât de mult putu, se luptă să ajungă în spate, cu

tocurile agăţându-i-se în pielea scaunului şi în centură, cu picioarele zburându-i în toate direcţiile. După câteva secunde, îşi regăsi echilibrul, se piti sub geamul din spate, ridică privirea.

Trebui să se prindă de mânerele de la portieră pentru a nu se dezechilibra.

Pistolul căzu. Cartuşele se împrăştiară peste tot, de-a lungul scaunelor, pe podea. Mercedesul se răsucea iar spre lateral. Roţile scrâşneau. Jimmy Menzo înjura şi striga la volan.

Capul i se izbi de uşa din stângă. Apoi Menzo făcu iar maşina să zboare dintr-o parte în cealaltă şi capul i se izbi şi de cea din dreapta.

Un moment scurt de ameţeală. Sentimentul că nimic din ceea ce se întâmpla nu putea fi real. Fusta i se ridicase în jurul coapselor. Gura o durea, simţea gustul sărat al sângelui în spatele buzelor.

Ajunse cu capul în jos, cu mâinile căutând frenetic pe podea. Într-un final, reuşi să strângă arma între degete.

Reveni pe bancheta din spate, privi pe geam.

Duba albă părea înţepenită în spatele lor, la o lungime de două maşini. În spatele parbrizului se vedeau doi bărbaţi. Cel cu pistol era un Theo Jansen transformat, fără barbă şi fără părul lung. Moş Crăciun dispăruse pentru totdeauna. Şi nu îşi lua ochii de la ea.

– La dracu', înjură Miriam Smith trăgând direct prin geamul din spate.

Îşi scoase jacheta, îşi înfăşură mâna în material, încercă să facă o gaură cu pumnul în sticlă.

După câteva secunde de lovituri dure, însoţite de urlete, reuşi, într-un final, să vadă prin geam.

Duba albă era în continuare acolo. Fără numere de înmatriculare. Neobosită. Îndreptându-se spre ei, zburând pe lângă câmpurile roşii, galbene şi mov.

– Nu am făcut-o noi! ţipă ea şi ştiu că nu o puteau auzi.

Altă împuşcătură sălbatică prin geamul zdrobit. Şi tot se apropiau.

– Nu am făcut-o noi, şopti ea, încercând să se calmeze.

Se sprijini cu mare atenţie de scaunul din piele. Ţinti. Nu pe Jansen. Nu era suficient.

Şoferul, gândi ea, şi începu să apese încet pe trăgaci, conştientă din mişcarea de sub picioarele ei că ceva începea să se schimbe.

23

Nu era nimeni în casa de pe Warmoesstraat cu excepţia celor doi drogaţi plictisitori şi ameţiţi, strânşi în jurul pipei cu aburi în camera din faţă.

Laura Bakker se uită urât la ei şi exclamă:

– Asta numesc ei droguri?

Til Stamm era ieşită în oraş, Jaap Zeeger lipsea în continuare.

Căutară oricum prin casă, urcară la etaj, se uitară mai cu atenţie în camere. De Groot îi sună din Marnixstraat. Toate pistele pe care le încercaseră cu Theo Jansen eşuaseră. Niciunul dintre informatorii lor actuali nu avea nicio idee unde se afla acesta.

– Poate că a părăsit oraşul, sugeră comisarul.

– Crezi? întrebă Vos, privind baia murdară, verificând produsele de pe etajere.

Care păreau suficiente pentru o singură femeie. Era un loc controlat şi ocupat de bărbaţi.

– Putem spera, răspunse de Groot. Te vei duce să te întâlneşti cu amicul nostru surinamez?

Merita încercat, gândi Vos. Nu aveau nimic concret care să îl lege pe Menzo de moartea lui Rosie Jansen. Nimic care să îl lege de atacul asupra tatălui ei. Sau de Katja Prins.

– Deci, de ce vrei să vorbeşti cu el? întrebă de Groot.

– Vreau să îi văd faţa, răspunse Vos şi conversaţia se încheie în acest fel.

Se aflau la primul etaj, când auziră o voce la uşă. Un bărbat. Întrebând de Til Stamm.

Bakker ajunse prima, îl înşfăcă pe bărbat chiar în clipa în care acesta se întorcea să plece. Se puse în faţa lui pentru a-i bloca orice speranţă de scăpare.

Vos ieşi în lumina difuză. Serile de aprilie păreau să se stingă încet, de parcă oraşul nu ar fi vrut să renunţe la zilele sale.

– Te ştiu, zise Pieter.

De vârstă mijlocie, mărunt, elegant, aspect de intelectual. Ultima persoană pe care te-ai fi aşteptat să o întâlneşti într-o casă ocupată de drogaţi în De Wallen.

– Da? întrebă bărbatul.

Bakker îi arătă legitimaţia, apoi o ceru pe a lui. O scoase încet.

Alex Hendriks.

– Lucrezi pentru Wim Prins, spuse Vos. Tu conduci consiliul.

– Sunt un angajat. Atâta tot. Prins îl conduce. Sau îl conducea. Şi îl va conduce din nou, când se va întoarce.

Hendriks nu părea câtuşi de puţin îngrijorat de prezenţa lor.

– Despre ce este vorba?

– Căutăm nişte oameni. Pe Til Stamm. Aşa ca tine, zise Bakker.

Hendriks îşi spuse povestea. Til Stamm lucrase ca angajată temporară la primărie, în birou, ca parte a unui plan de reabilitare. Nu se întorsese de la prânz în acea zi.

Aşteptară. Asta era tot.

– Şi un angajat important al consiliului porneşte în căutarea oamenilor care îşi iau o zi liberă? întrebă Bakker.

El scutură din cap la această întrebare.

– Face parte dintr-un program social. Nouă ne pasă de aceşti copii. Vrem să îi vedem la lucru şi să ne convingem că renunţă la droguri.

O privi, apoi pe Vos.

– Voi nu?

Alex Hendriks aşteptă un răspuns. Telefonul lui Vos sună.

Era de Groot, din nou. Ceva se întâmpla în estul oraşului. Cineva raportase că Mercedesul lui Jimmy Menzo era condus cu viteză mare, urmărit de o dubă albă furată. Cele două vehicule se îndreptau înapoi spre Lelystad.

– Trimite-mi o maşină, spuse Vos.

Angajatul primăriei îl privea în continuare când lăsă telefonul.

– Dacă auzi ceva despre Til Stamm, i se adresă Vos, ai să ne anunţi, nu-i aşa?

– De ce vreţi să vorbiţi cu ea? întrebă el.

Vos se gândi un moment, pe urmă dădu din cap spre locuinţa mizeră.

– Acesta este ultimul loc în care a fost văzută Katja Prins. Til Stamm o cunoştea.

Nu era uşor să citeşti expresia de pe faţa lui Alex Hendriks.

– Dar ştiai asta deja, nu-i aşa? întrebă Vos.

– Normal că nu ştiam, zise Hendriks. Asta este tot?

Două minute mai târziu, un BMW alb, cu dungi portocalii şi albastre, cu *Politie* scris pe o parte, apărea de după colţ cu girofarul pornit. Vos şi Bakker se urcară în spate.

24

Jimmy Menzo nu ştia de ce alesese ieşirea îngustă de pe autostradă. Nu avea nicio idee unde mergea. După un kilometru, îşi dădu seama că era un drum pentru fermieri, din felul în care asfaltul lăsase locul pietrişului şi apoi al noroiului alunecos. Era doar un mod de a intra pe câmpurile nesfârşite de lalele din jurul lor, flori pentru pieţe şi pentru export, în culori care, de aproape, erau la fel de vizibile în lumina serii ce se stingea încet.

Fusese o idee idioată. Precum cea de a merge la Oostende când ar fi trebuit să fie acasă ocupându-se de urmările a ceea ce ar fi trebuit să fie o lovitură fatală, ultima lovitură, cea care să îi asigure o stăpânire de fier asupra lumii criminale a Amsterdamului.

Toate lucrurile aveau un sfârşit. Carierele şi regatele. Vieţile şi micile drumuri de ţară.

Se apropiau de poarta care semnaliza sfârşitul drumului. În faţa porţii se afla un tractor. Locul era prea îngust pentru a întoarce cu uşurinţă, chiar dacă ar fi avut timp. Înaintau într-o fundătură îngustă fără posibilitate de întoarcere.

– Împuşcă-l, ordonă el, fără să-şi întoarcă privirea. Împuşcă-l! ţipă Menzo din nou.

– Încerc…

Miriam Smith mai trase o dată prin geamul spart din spate şi glonţul se înfipse în masca din fier a dubei. De undeva începu să iasă abur. Şi totuşi continuau să vină după ei.

– Doar…

Menzo vorbise către rămăşiţele parbrizului.

Doar ce?

„Scoate-mă de aici", se gândi el.

O altă împuşcătură din spate. O altă înjurătură. Nu şi-o amintea folosind prea des pistolul. Să tragi printr-un geam, în mişcare, să încerci să nimereşti cabina unei dube sărind dintr-o parte în alta, oricât de aproape ar fi fost...

„Nu o să se întâmple", chibzui Menzo. Învârti violent de volan, apăsă piciorul pe frână, simţi ABS-ul împotrivindu-se.

Exista o cărare alunecoasă care ducea spre cel mai apropiat câmp de lalele. Porni în acea direcţie, dar Mercedesul mergea atât de rapid, că nu reuşi să oprească înaintea porţii din metal. Maşina avariată reuşi să treacă peste aceasta, se înălţă în aer, căzu în mijlocul mării de boboci şi apoi ricoşă în malul unui canal de irigaţii.

Un ţipăt ascuţit şi o siluetă neagră zbură pe lângă el, trecând prin locul unde fusese parbrizul. O explozie. Se declanşară airbagurile, în faţa şi în dreapta lui, cel de la volan apăsându-i pieptul cu o lovitură asemenea pumnului unui gigant blând.

Reuşi doar să vadă corpul sfărâmat al lui Miriam Smith lovindu-se de capota argintie, zburând apoi prin marea de flori, doborând tulpini, retezându-le capetele drăguţe, rostogolindu-se dincolo de câmpul lui vizual.

Mirosuri puternice.

Transpiraţie, sânge şi motorină. Dulcea şi ameţitoarea mireasmă a florilor.

Sunete. Şuieratul airbagului. Scârţâitul roţilor maşinii.

Menzo privi pe geam, abia capabil să se mişte. Ea avea singura armă a lui. Era captiv, fără apărare.

Şi duba albă era deja acolo, o coloană mică de fum ridicându-se din masca din faţă. Două persoane coborâră din cabină.

Se luptă împotriva airbagului şi a centurii. Renunţă.

O faţă la geam, un pistol în mână.

– Theo? întrebă Menzo, făcând ochii mici.

Bărbatul arăta diferit. Tot ce păruse să îl definească înainte, barba prietenoasă, părul curgător, zâmbetul dispăruseră.

Niciun răspuns.

– Nu am atins-o, imploră Menzo. Rosie. Nu aş face una ca asta.

Celălalt înaintase pe câmpul de lalele doborâte. Se întoarse târând un corp însângerat, mutilat. Deschise uşa din spate, aruncă trupul zdrobit al lui Miriam Smith pe bancheta din spate. Menzo privi. Gura îi era deschisă. Şi ochii îi erau deschişi, dar morţi şi goi.

– Rahat, murmură el, luptându-se în continuare cu centura de siguranţă.

Theo Jansen trase un glonţ în airbag. Acesta explodă. Cartuşul dispăru undeva lângă pedale. Menzo inspiră adânc, speriat.

Al doilea tip se dusese la dubă şi pe urmă reveni cu ceva. O sticlă din plastic. Ajuns lângă ei, îi scoase capacul.

Un miros cunoscut. Benzină care acoperea mirosul câmpului.

– Nu am atins-o pe Rosie. Jur...

Jansen se aplecă şi ţinti un cartuş spre genunchiul drept al lui Menzo. Gangsterul surinamez ţipă de durere. Apoi bărbatul din afara geamului zdrobit trase şi el în genunchiul stâng.

Sânge şi ţipete. O durere atât de puternică, încât reuşi să îi amorţească mintea înfricoşată.

Mirosul de benzină devenea mai pregnant. Menzo reuşi să îşi întoarcă anevoie capul, îl văzu pe al doilea tip vărsând conţinutul sticlei pe capota Mercedesului, pe corpul lui Miriam. Pe scaune. Pe covoraşe.

Într-un final, pe el.

– Nu am... mormăi Menzo.

Lumea se închidea în jurul lui. Totul duhnea a combustibil şi lalele, avea culoarea sângelui şi a florilor.

Theo Jansen se îndepărtă de uşă. Stătea printre florile înalte, aprinzându-şi o ţigară. Celălalt aruncă sticla pe scaunul din dreapta şi se îndepărtă.

Jimmy Menzo privi bricheta urcând spre gura lui Theo Jansen, o mică flacără roşie se aprinse.

Îl zări apoi aruncând ţigara aprinsă prin aer, rotindu-se, rotindu-se...

25

Anna de Vries aşteptă în bar treizeci de minute. Wim Prins nu apăru. Îi trimise un mesaj ca răspuns la ale lui.

Două cuvinte: „Unde EŞTI?"

Privi ecranul. Nimic. Era penibil. De parcă ar fi aşteptat un iubit infidel. Cunoştea bine acea senzaţie.

Lui de Vries îi plăcea să fie reporteriţă. Era o slujbă care o făcea să fie mereu alertă. Ceva nou în fiecare zi, mai ales de când trecuse la secţia Crime. O făcuse să îşi petreacă mult timp cu oameni interesanţi. Avocaţi. Detectivi. Criminali uneori.

Cel mai interesant lucru: în ciuda profesiilor lor diferite, aproape toţi arătau la fel. Bărbaţi în căutarea a ceva care să îi întregească. Să dea puţin înţeles vieţilor lor neînsemnate.

„Şi da, reflectă ea. Aproape întotdeauna bărbaţi." Până şi în poliţie, femeile se fereau, de obicei, de partea mai dură, mai întunecată a oraşului. Locul în care se aflau şi aveau să se afle mereu reportajele.

Încă cincisprezece minute. Nimic pe telefon. Anna de Vries se plictisi, găsi un loc întunecat tăcut, îşi scoase iPadul. Privi pe furiş videoul care apăruse neanunţat în căsuţa ei de e-mail în acea dimineaţă.

Prins şi Willemsen în pat. Oricum ea părea să aibă iniţiativa. În sfârşit, o femeie care era la conducere, chiar dacă era vorba de a-i oferi un pic de plăcere şefului ei.

Îl opri. De Vries copiase cu atenţie fişierele care îi fuseseră trimise în contul ei privat şi pe urmă le ştersese de pe adresa de la serviciu. Toate copiile locale dispăruseră. Filmarea era doar a

ei, trimisă de pe un cont fals spre adresa de e-mail a ziarului, ce apărea în partea de jos a tuturor reportajelor ei.

Şi când fata urma să fie găsită, într-un fel sau altul, avea să îi lase lui Wim Prins câteva momente de linişte înainte să îi dea un ultimatum: o mărturisire exclusivă integrală, aventura, viitorul, starea căsătoriei lui. Asta, sau Anna de Vries va aborda varianta mai plină de cruzime şi va pune totul, filmarea şi celelalte, on-line.

Un moment de amuzament.

Asta avea să se întâmple oricum. Numai că nu din partea ei. Nu direct.

Într-un final, fiecare primea ce merita.

Îşi privi ceasul. Încă cinci minute trecute. Ticălosul nu avea de gând să apară.

Apoi telefonul începu să sune şi să vibreze.

– Era şi timpul, zise Anna de Vries şi privi MMS-ul de pe ecran.

Clipi, încercând să înţeleagă ce vedea în faţa ochilor.

O cunoştea pe tânăra femeie care se holba la ea direct din micul ecran, palidă, trasă la faţă, speriată. Îi privise pozele de la dosar. Era Katja Prins.

Sub poză, un scurt mesaj.

„Nu mă poţi auzi ţipând, Pieter? Nu îţi pasă?"

Bâjbâi cu degete incerte. Băutura îi punea piedici. Anna de Vries tastă un răspuns rapid:

„Katja. Sunt prietena lui Pieter. Te pot ajuta. Unde eşti?"

Şi aşteptă.

26

Întors în apartamentul din casa înaltă din lemn din Begijnhof, Theo Jansen se îndreptă direct spre duş. Duhnea a transpiraţie şi sânge, a fum şi a flori. Duba albă era în acel moment doar o carcasă fumegândă la câţiva kilometri de câmpul unde îl lăsaseră pe Menzo. Maarten le făcuse rost de un mijloc nou de transport. Maşina se afla în acel moment într-o parcare subterană în oraş, aşteptând să fie găsită.

Ea îl privise când deschisese uşa, nu îi vorbise.

Îi aduse nişte prosoape la cererea lui. Şi haine, proaspăt cumpărate în acea după-amiază.

După aceea, Jansen îşi îmbrăcă pantalonii albaştri ieftini, luă cămaşa şi puloverul pe el, băgă hainele vechi într-o pungă, se furişă în noapte, ieşi din curtea liniştită, se strecură prin umbrele de pe stradă. Găsi tomberonul unui restaurant, le lăsă acolo.

Când se întoarse, ea îl întrebă:

– Vrei ceva de mâncare?

Scutură din cap, nu o privi, se aşeză, aprinse televizorul.

Nimic la ştiri. Se menţiona un accident la marginea oraşului. Un accident de maşină pe un câmp izolat. Victime.

Jansen închise televizorul. Avea să dureze ceva vreme. Poliţia, probabil, ajunsese deja acolo. Întrebându-se cum să îi desprindă pe Jimmy Menzo şi pe prietena lui dintre rămăşiţele maşinii. Peste o oră, avea să se afle ştirea.

Ea îi aduse o bere oricum, o aşeză pe scaunul de lângă el.

După o vreme, îl întrebă:

– Te simţi mai bine acum?

Niciun răspuns.

– Ai rezolvat ceva cu asta, Theo?

– Nu ştii unde am fost. Ce am făcut, spuse el, amintindu-şi de felul în care îl ataca ea cu astfel de lucruri atunci când erau încă împreună. Nu ai ştiut niciodată şi nici nu ai vrut să ştii.

Se uită lung la ea şi înţelese că nu exista pic de afecţiune la niciunul dintre ei în acel moment.

– Dar ţi-ai dorit mereu o parte din câştigurile mele, nu-i aşa?

Ea nu clipi. Nu zâmbi şi nu se încruntă. Îşi scărpină doar vechiul tatuaj de pe încheietură. „Poate rugăciunile ţi-au făcut asta", medită el. Îi luaseră furia, pasiunea, dorinţa. Le înlocuiseră cu un fel de moarte vie. O formă de acceptare. O recunoaştere tăcută şi pioasă a înfrângerii.

– Pe atunci da, răspunse ea, într-un final. Acum nu. Nu îmi mai doresc nimic. Cu excepţia...

Îi răsfiră în joacă părul ei castaniu lung. Vopseaua era bună. Arăta aproape natural, aceeaşi culoare pe care el o iubise atunci când aveau amândoi douăzeci de ani.

– Vreau să te poţi ierta. Chiar dacă nu mă poţi ierta pe mine. Aşa cum nu poţi ierta pe nimeni, de altfel.

El îşi spuse că nu înţelegea nimic din ce zicea ea. Că erau aiurelile unei catolice revenite în turmă, înghiţită de false promisiuni liniştitoare şi de iluzii desprinse din basme.

Că, încuiată în spatele uşilor micului ei apartament dintr-un vechi şi înalt sanctuar din lemn numit Houten Huys, era uşor să trăieşti într-o lume a viselor.

– Ai Skype? întrebă el.

Maarten frizerul îi găsise numărul pe care îl ceruse.

– Îmi sun prietenii din Italia uneori, zise ea şi se duse la un dulap, din care scoase un telefon ieftin cu USB.

Jansen se ridică, zâmbi, îi puse o mână mare pe braţul slab.

– Nu voi rămâne mult aici. Nu mai mult decât am nevoie.

– Asta mă îngrijorează, zise ea.

Luă telefonul şi îl conectă la calculator. Câteva trucuri pe care le învăţase în ultima vreme. Avea de gând să vorbească personal

doar cu Maarten şi să îl lase pe frizer să discute cu alţii. Şi, chiar dacă Maarten habar nu avea unde se afla, urmau să comunice doar printr-un singur telefon mobil cu o cartelă SIM furată în el.

Numai că telefoanele te dădeau de gol. Primul lucru pe care poliţia îl făcea în acele zile, înainte să iasă temătoare în ploaia din afara secţiei, era să verifice originea apelurilor suspicioase. Nu şi Pieter Vos. Acel bărbat era diferit. Însă ceilalţi...

Jansen se întreba dacă ceilalţi poliţişti din Marnixstraat aveau vreo idee ce se întâmplase în ziua precedentă. Cât de greu încercaseră să afle. Rosie era moartă. El era în viaţă şi pe fugă. Într-un fel, era o ţintă mai bună, mai uşoară.

Skype nu era un telefon real. Puteau să identifice ce furnizor de internet fusese folosit pentru a da apelul. Poate chiar oraşul din care fusese dat. Dar nimic mai mult. Exceptând cazul în care reuşeau să pună mâna, efectiv, pe calculator şi existau moduri de a evita până şi asta.

Învăţase aceste lucruri la închisoare, de la unul dintre adjuncţii lui închis pentru o înşelăciune cu carduri de credit.

Era un laptop ieftin, recent. Jansen deschise calculatorul, porni Skype, introduse detaliile contului fals pe care îl folosise uneori şi când fusese liber. Avea în continuare nouă euro credit. Suficient.

Verifică lista cu numere pe care i-o dăduse Maarten.

Cel pe care îl dorea era în vârful listei. Jansen formă, ascultă.

O voce joasă, gânditoare, aproape tânără, răspunse, vorbind cu cineva înainte să răspundă la telefon, zicând apoi:

– Da?

– Theo Jansen la telefon, Vos. Trebuie să vorbim.

27

Primi apelul stând în picioare lângă Laura Bakker pe câmpul luminat de reflectoare. Duhoarea de fum, carne prăjită şi un iz slab de flori. Vos pocni din degete spre ea când auzi vocea lui Jansen, arătă spre telefon, mimă din buze cuvintele: „Urmăreşte apelul".

Aşteptă un moment, pe urmă întrebă:

– Ai băut berea aceea? Prea devreme pentru heringi noi, Theo. Îmi pare rău.

O echipă de criminalişti lucra la carcasa contorsionată a Mercedesului lui Menzo. În costumele lor albe din plastic, arătau ca nişte fantome ocupate care zburau printr-un coşmar ce devenise realitate.

– Nu îţi mai pierde timpul, spuse Jansen. Nu vei putea urmări apelul. Nu sunt atât de prost.

– Ai evadat ieri. Erau şanse mari să fii eliberat înainte de finalul săptămânii. Spune-mi tu mie.

Un tunet la celălalt capăt. Putea să o vadă pe Bakker vorbind rapid la telefon cu cei de la secție.

– Dacă ai de gând să strigi, zise Vos când volumul coborî, putem încheia convorbirea chiar acum. Sunt ocupat. Bănuiesc că ştii cu ce anume.

– Ocupat găsindu-l pe ucigaşul lui Rosie? întrebă Jansen.

Vos se îndepărtă de maşină. Începeau să mute cadavrele. Era o scenă urâtă. Existau lucruri de care nu avea nevoie şi pe care nu voia să le vadă.

– Nu, răspunse el. Aceea este treaba lui Mulder. Am crezut că am fost clar în privinţa asta. Sunt vremuri agitate. Par să devină din ce în ce mai...

– Clovnul acela m-a băgat în închisoare! Chiar crezi că o să îl găsească pe ticălosul care a ucis-o pe fiica mea?

– Mulder nu este singurul care...

– În această dimineaţă. Voiai să vorbeşti doar despre fiica ta. Şi despre fata lui Prins. Nu despre mine. Nu despre fiica mea.

Vos încercă să îşi amintească, îşi dădu seama că era adevărat.

– Îmi pare rău. Eram preocupat. Nu mă mai ocup de ceva vreme de asta. Nu este atât de uşor.

Vos îşi trecu mâna prin păr. Părea să fi trecut atât de mult timp. Detaliile slujbei îi reveneau cu fiecare minut ce trecea. Nu mai putea repeta acel truc cu aruncarea legitimaţiei spre de Groot. Nimeni nu avea să îl creadă. Nici măcar el nu ar fi crezut.

– Mă descurc greu, continuă el, făcând un pas în spate pentru a lăsa să treacă o echipă de criminalişti cu două tărgi.

Bakker nu mai vorbea la telefon, scutura din cap. Nu era de mirare că Jansen se bucura să-i vorbească lui Vos. Nu avea să fie găsit urmărind un simplu apel.

– Tu nu?

Tăcere. Poate că Jansen închisese. Bakker se apropie şi îi şopti ceva la ureche.

– Theo? întrebă Vos. Se pare că am găsit o dubă albă arsă la câţiva kilometri distanţă. Avem o echipă acolo acum. Am dat alarma la aeroporturi. La cei de la graniţă. Peste tot. Nu scapi din oraş...

– Cine spune că vreau să plec?

– Ar trebui să ne întâlnim, propuse Vos. Doar noi doi. Îţi fac cinste cu o bere. Sau câte beri vrei tu. Apoi chemăm o maşină. Poţi să îl aduci şi pe Michiel Lindeman, dacă vrei. Mă asigur că primeşti o cameră decentă la Bijlmerbajes.

Nimic.

– Nimeni nu o să plângă după Jimmy Menzo, adăugă Vos. Destui oameni vor spune că ai făcut o favoare oraşului. Poate chiar Wim Prins.

– Jimmy a răpit-o şi pe fata lui Prins?

Vos încercă să găsească un răspuns.

– Nu cred. Sper că nu. Dacă a făcut-o, am dat amândoi de dracu', nu-i aşa?

Jansen mormăi ceva, apoi răspunse:

– Mi-a spus că nu a atins-o niciodată pe Rosie. Că nu a avut de-a face cu asta.

– Ţi-a mai zis ceva?

– Nu a avut timp.

– Păcat. Nu-i aşa?

O pauză lungă, după care Theo Jansen adăugă:

– Nu crezi că a ucis-o, nu-i aşa?

Vos reveni pe cărarea îngustă. Erau aduse corpurile. Pe lângă linia de maşini şi dube de poliţie, lalelele îşi plecau capetele încet în lumina reflectoarelor şi în briza nopţii ca nişte martori uimiţi, treziţi dintr-odată în mijlocul unei tragedii inexplicabile.

– Predă-te, Theo. Lasă-mă să îţi fac cinste cu acea bere.

– De ce? răbufni Jansen şi Vos ştiu că îl pierdea. Pentru că avem multe de discutat? Suntem la fel acum. Aşa ai spus. Aşa că, poate, am să te sun din nou. Sau probabil că nu.

Închise.

28

Anna de Vries aşteptă în apropierea barului din Singel. Pusese filmarea şi pe Wim Prins într-un plan secundar. Mirosea un reportaj mai bun. Fiica fugară a politicianului căzut în dizgraţie implorând ajutor.

De ce?

Cunoştea poveştile. Katja era o elevă modestă care o luase razna după ce mama ei se sinucisese.

Existau destule locuri în oraş unde te puteai pierde, dacă îţi doreai asta. Anna de Vries putea vedea deja reportajul. Pagină după pagină. Trebuia doar să o găsească pe Katja, să discute cu ea, să o ducă într-un loc sigur, să îi aducă pe avocaţii ziarului, să îi lase să negocieze ceva cu poliţia.

După ce articolul era scris. După ce exclusivitatea era garantată.

Stătea pe strada rece de lângă canal, agitându-se în aşteptarea unui răspuns.

Avea să aibă nevoie de poze. Un fotograf serios, pe care să te poţi baza. Ziarul colabora şi cu un fotograf independent. Un bărbat discret, tăcut, care făcea şi poze de paparazzi. Îl sună repede, află că nu era ocupat, îl puse în gardă.

– Unde? întrebă fotograful. Când?

– Te anunţ eu peste câteva minute, promise de Vries. Trebuie să discut întâi cu cineva. Când este ea de acord. Atunci te sun.

Lui nu îi plăcu asta. Dar îşi dorea slujba, aşa că ei nu îi păru rău.

La douăzeci de minute după primul mesaj, începu următorul schimb scurt:

Katja: *Cine eşti?*

Anna: *Prietena lui Pieter. Este îngrijorat în privința ta. Vrea să te ajute. Ne putem întâlni?*

Katja: *Mi-e prea frică.*

Anna: *Te putem duce într-un loc sigur.*

Katja: *Mă vor ucide.*

Femeia în haina subțire de ploaie tremură, întrebându-se în ce se băga.

Anna: *Nimeni nu o să-ți facă rău, Katja. Îți promit.*

Se sprijini de peretele umed şi murdar. Se simțea entuziasmată. Şi puțin speriată. Secția Crime era una destul de bună. Producea destul de multe reportaje de primă pagină. O adusese în contact cu oameni de ambele părți ale legii. Dar, mai ales, era o meserie care se făcea în lumina strălucitoare a zilei. Nu în umbrele nocturne ale oraşului ploios.

Katja: *Slaperssteeg. În spatele parohiei Oude Kerk. Mergi până la capăt.*

Anna: *Cum te găsesc?*

Katja: *Te găsesc eu.*

Lăsă telefonul, porni. Se gândi să mai scrie un mesaj şi să pună întrebarea evidentă... *Cum?*

Dar mintea îi era deja hotărâtă. Acea parte decăzută a De Wallen era la doar zece minute distanță. Nu era genul de loc unde s-ar fi dus la o asemenea oră. Însă era reportajul ei şi trebuia să pună mâna pe el. Şi pe Katja Prins.

29

Se întoarseră în Marnixstraat la 9.30. Vos insistase ca ea să meargă acasă, să se odihnească. Dar Bakker nu avea chef de asta.

În fața biroului de recepție, el o întrebă:

– Ți-e foame?

– După lucrurile pe care tocmai le-am văzut...

– Unde locuiești, de fapt?

– Ai întrebat! În sfârșit, ai întrebat!

El dădu din cap, așteptă.

– Lângă Westermarkt.

– Sună pretențios.

– Nu ai văzut locul...

– Am un câine care trebuie plimbat...

Se trase de păr.

– Sofia va trebui să îl țină la ea o vreme.

Echipa lui Mulder nu aflase nimic despre Theo Jansen. Nu apăruse nimic nou în cazul uciderii lui Rosie și nimic nou despre Katja Prins de la aparentul bilet de răscumpărare.

– Dacă îmi faci cinste cu o bere și un sandvici, spuse ea, îl plimb pe Sam cu tine.

– Îmi place ideea, consimți Pieter.

Pedalară în josul Elandsgracht unul lângă celălalt pe o burniță puternică. El vorbi destul de vesel la început, despre Jordaan, despre anii pe care și-i petrecuse în cartier. Dar, pe măsură ce se apropiau de casa lui plutitoare, la doar zece minute de reședința ei, răspunsurile lui Pieter Vos deveniră mai scurte, până când abia îi mai răspundea la întrebări.

În loc să intre în bar, se îndreptă spre canal şi îşi legă bicicleta. Bărcuţa dărăpănată dispăruse pe mâinile criminaliştilor care o desfăceau încet, bucată cu bucată, fără prea mult succes. Echipa terminase cu barca lui, căutare care se dovedise la fel de inutilă. Doi bărbaţi în uniformă stăteau în capul scărilor. Vos vorbi cu ei, le spuse să se întoarcă în Marnixstraat.

Zece minute îl plimbară în tăcere pe Sam de-a lungul canalului Prinsengracht. Apoi se întoarseră şi se aşezară împreună sub un afiş cu *Casablanca:* două beri, două ouă fierte, reci, cu sare, două sandviciuri calde cu brânză, nişte şuncă şi chipsuri. Ea privi mâncarea ieftină, simplă şi scutură din cap.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Vos.

– Tu mănânci vreodată la restaurant?

– De ce aş face asta?

– Pentru ceva... de calitate?

El ridică un ou, îl sără, luă o muşcătură mare şi spuse:

– Presupun că ai fost răsfăţată în Dokkum.

– Nu... În cea mai mare parte doar vânăm şi mâncăm animalele moarte de la marginea drumului.

Sam era la picioarele lor, holbându-se la acest dialog, părând uşor nedumerit. Vos o certă pentru că îi dădea chipsuri.

– Nu sunt bune pentru câini.

Dar şunca era, aşa că îi dădu şuncă. Apoi îl întrebă:

– Ce ştim? Cu adevărat?

Barul era gol, dar el privi oricum în jur, pentru a se asigura că discuţia lor era una privată.

– Ştim că Theo Jansen i-a ucis pe Menzo şi pe prietena lui. A crezut că erau responsabili de moartea lui Rosie. La început, cel puţin.

– Mai crede asta?

– Nu, din discuţia avută cu el.

– Asta este tot? Un cuvânt de la Pieter Vos. Doar de atât este nevoie?

În ochii lui apăru o strălucire scurtă.

– Nu tocmai. Bănuiesc că Theo ştia deja. Este genul impetuos. Furios. Violent. Totuşi un om admirabil, din anumite puncte de vedere...

– Admirabil? Este un ucigaş şi un tâlhar.

Vos dădu din cap.

– Şi multe altele pe lângă. Însă are un fel de cod moral. Este născut în Amsterdam. Un om practic. Ştie că vor exista mereu criminali. Crede că este mai bine să fie localnici.

Rulă o bucată de carne şi i-o dădu câinelui.

– Menzo oricum n-ar fi ucis-o pe Rosie.

– De ce nu? întrebă ea.

– Ai spus-o chiar tu de dimineaţă. Nimic de câştigat şi multe de pierdut. Transformă ecuaţia într-o problemă de sânge. Una care se revarsă asupra tuturor la final. Menzo nu era un prost.

– Faci totul să sune atât de logic.

Comentariul îl surprinse.

– Este logic. Avem de-a face cu bărbaţi inteligenţi. Oameni de afaceri. Atâta doar că afacerile lor...

Scutură din cap.

– Sunt imaginea noastră în oglindă. Eliberează oamenii, dar în felul lor. În timp ce noi încercăm să le spunem ce să nu facă.

– Nu noi greşim, Vos.

Îşi scutură din nou capul.

– Uneori o facem. Uneori ne depăşim atribuţiile, ca Wim Prins şi planul lui stupid. Care, apropo, are de-a face doar cu puterea...

– Fiica lui lipseşte, strigă ea, un pic prea tare.

Sofia Albers îi privi aspru de la bar.

– Fiica lui lipseşte, repetă ea încet, aproape în şoaptă.

– Sunt conştient de asta, replică Vos, ridicând din umeri întristat. Crezi că Menzo este responsabil? Aşa cum a ucis-o şi pe Rosie Jansen? Sau, poate, cineva angajat de Theo, un bărbat pe punctul să fie eliberat de o sentinţă pe care nu o merita?

Ea îşi termină berea.

– Habar n-am. Tu ai vreo idee?

– Niciuna, răspunse el imediat. Dar ştim ceea ce nu ştim. Ceea ce este un început.

Dorea să adauge ceva, însă nu o făcea.

– Ce este? întrebă ea.

– Trebuie să privim dincolo de aparenţe, răspunse Vos şi îşi goli conținutul paharului. În cazul în care această aparentă vendetă... este doar fabricată?

Ochii lui îşi pierduseră concentrarea, erau obosiţi.

– Sincer, nu ştiu. Orice reputaţie aş avea, este exagerată şi în cea mai mare parte nemeritată.

– Nu îi spune asta lui Frank de Groot. Se bazează pe tine.

Ea ezită.

– Şi eu mă bazez.

– Pentru ce anume?

– Pentru o educaţie, răspunse ea direct.

Ceva în asta îl puse pe gânduri. Se ridică şi făcu un semn din cap spre bar, îi ceru Sofiei Albers să îl mai ţină pe Sam o noapte şi apoi plăti.

O privi în ochi, din nou alert.

– Dacă te-aş scoate de la acest caz şi te-aş trimite înapoi mâine să dai amenzi de parcare în Marnixstraat ...

Ea ţipă. Câinele se holbă la amândoi. Aşa făcu şi femeia din spatele barului.

– Dacă aş face asta, repetă Vos.

– Nu poţi! Mai bine m-ar da afară direct.

– Te-ai putea întoarce acasă în Dokkum.

– Nu vreau! Vreau să fiu aici.

Bătu din cizme pe podeaua din lemn, una după cealaltă.

– Aici.

– În regulă. Atunci, trebuie să vezi ceva. Pe barca mea, spuse el, şi fără un cuvânt ea îl urmă afară, în noapte.

30

O fundătură îngustă. Țepi la geamuri. Un semn în engleză deasupra intrării: NO SEX.

La capătul dinspre canal, un singur felinar stradal clipea în mod neregulat. Câțiva bețivi străini pândeau în fața unui bar pe strada principală. Un cuplu fuma marijuana, braț la braț, de parcă s-ar fi aflat în luna de miere. Clădirea masivă a vechii biserici apărea de după colț. Dar acea parte a De Wallen era acaparată, în principal, de industria Cartierului Roșu. Cabine aprinse de tuburile fluorescente, corpuri unduindu-se în dreptul geamurilor. Cafenele. Baruri și restaurante ieftine.

Și în Slapersteeg... nimic.

Anna de Vries străbătu întreaga lungime a pasajului murdar, de la canal până la fundătura din spatele Warmoesstraat. Capul i se învârtea de la bere. Tânjea după mâncare adevărată. Și era obosită. Era greu să gândești corespunzător după o zi atât de lungă și de plină de evenimente.

Își strânse geanta mai puternic la umăr, se gândi la prețiosul iPad din ea. Tâlhăriile nu erau ceva comun în acea parte a De Wallen. Dar nici chiar neobișnuite.

Scoase telefonul, mai scrise un mesaj: „Katja? Unde ești? Sunt aici. Unde ai spus tu".

Privi ecranul. Așteptă. Nimic. Apoi literele dispărură încet, parcă din plictiseală.

– La naiba, mormăi de Vries. Cred că e mai bine să merg acasă.

Cineva își bătuse joc de ea. Asta era sigur.

Pe urmă telefonul începu să sune şi o făcu să tresară atât de tare, că aproape scăpă aparatul pe pietrele murdare.

Înjură scurt. Privi numele de acolo şi răspunse.

– Nu s-a confirmat, îi spuse ea fotografului. Îmi pare rău.

Inevitabila întrebare.

– Nu. Nu vei fi plătit. Bună încercare.

Când termină apelul, auzi paşi. Felinarul licări. Făcu un pas în spate. Un bărbat era acolo, speriind-o de moarte un moment.

Apoi de Vries îi văzu faţa, râse de uşurare şi spuse:

– Iisuse Hristoase. Ce cauţi aici? Era să fac pe mine...

Se gândi la asta.

– Ah.

Ridică degetul în aer.

– Deci Katja te-a sunat şi pe tine. Normal că a făcut-o. Îmi cer scuze. Este logic...

Îl privi din nou. Pe mâini avea pungi din plastic. La fel şi pe picioare.

În pasajul întunecat şi îngust al Slaperssteeg, Anna de Vries scutură din cap. Bărbatul ţinea ceva în faţa lui, ceva ce strălucea în lumina galbenă ca de ceară a felinarului.

31

Casa plutitoare era mai curată decât şi-o amintea ea. Şi înduioşătoare de asemenea, ca încăperea unui adolescent, plină cu afişe, o pereche de blugi şi şosete atent împăturite în mănunchiuri întâmplătoare. Criminaliştii, probabil, făcuseră curat după ce trecuseră prin lucrurile lui, negăsind nimic care să sugereze că cineva intrase cu forţa şi pusese un vechi CD cu jazz la aparat. După ce lăsase un cadavru alături, într-un fel ce păruse menit să îl ademenească înapoi în Marnixstraat şi în ancheta unei crime.

Bakker se simţea sfârşită, dar nu avea de gând să meargă acasă. Micul apartament cu o singură cameră de lângă Westermarkt era o maghernită, atât îşi permitea. Unii dintre vecini stăteau până târziu, ascultând muzică. O dispreţuiau din cauza meseriei ei, a accentului din Friesland. Fiindcă nu era una dintre ei şi nu avea să fie niciodată.

Însă ea îşi dorea să ştie cum funcţiona oraşul. Îşi dorea să înveţe. Pieter Vos părea un loc bun de unde să înceapă.

El căuta ceva la prora, acolo unde două uşi mari blocau ceea ce părea să fie o zonă de depozitare. Bakker se duse şi i se alătură, ajutându-l să dea la o parte mobile vechi, pentru a căuta ceva în partea din spate.

– Nu ţineam minte să fie aşa, spuse Vos.

– Cum anume? Aşa dezordine?

Se întoarse şi o privi.

– Nu îmi aminteam să fie atât de curat.

Apoi dădu un vechi picup la o parte şi spuse:

– Ah...

Bakker își dădu seama că trebuia să facă un pas sau doi în spate, să găsească un scaun, să se așeze viguros pe acesta.

Pieter Vos o adusese acolo să îi arate o casă de păpuși. Un metru în înălțime, poate mai mult. O copie exactă a casei Petronellei Oortman, până la camerele deschise cu mobila lor mică și figurinele în miniatură.

– Ce este asta? șopti ea, simțind dintr-odată cum este cuprinsă de un fior în cabina caldă, înăbușitoare.

– Mă poți ajuta? Este destul de grea.

Se ghemui lângă el la prora, încercând amândoi să apuce pereții din lemn prăfuit ai casei de păpuși în miniatură. Într-un final, Vos reuși pe jumătate să o întoarcă, pe jumătate să o ridice în afara zonei de depozitare. Ea își băgă degetele sub acoperiș și împreună o ridicară peste marginea compartimentului aducând-o în partea deschisă a cabinei.

– Ce este asta? întrebă ea din nou.

– A fost a lui Anneliese, răspunse el, de parcă ea ar fi trebuit să ghicească asta. Am comandat-o pentru ea cu ocazia aniversării ei de zece ani.

Rânji.

– A adorat-o trei săptămâni încheiate. Apoi a devenit o jucărie pentru copii și nu s-a mai uitat la ea niciodată.

Vos șterse praful de pe acoperiș cu cotul, se uită înăuntru.

– Am păstrat-o atunci când ne-am despărțit. Nu știu de ce.

Ridică din umeri.

– Așa se face cu păpușile, nu-i așa?

Laura Bakker întinse mâna și îi atinse mâneca un moment.

– Pieter. Ar trebui să scapi de ea.

– De ce? întrebă el, nedumerit.

Bakker nu avea un răspuns.

– Vezi tu, continuă el, așa este viața. O serie de camere. Deschizi una. Treci prin ea.

Se plimbă cu degetele la primul etaj. Ridică mica păpușă de pe podea, o puse în minusculul scaun de nuiele.

– Crezi mereu că ştii la ce să te aştepţi. Dar uneori treci prin uşa următoare şi...

Îşi dădu capul pe spate şi oftă.

– Îmi pare rău.

Vos se ridică şi se duse spre servieta lui.

– Trebuie să vezi asta.

Scoase un plic din servietă.

Acesta avea pe el ştampila criminaliştilor.

– Rămâne între noi. Vreau să încerc să înţeleg...

Erau două rapoarte, fiecare despre mostre ADN. Unul pentru Katja Prins. Celălalt pentru Anneliese.

Bakker le citi. Apoi din nou. Le lăsă jos. Îl privi şi spuse:

– Deci, de aceea a venit rezultatul atât de repede în după-amiaza asta? De la criminalişti, în Casa Păpuşii? Îl ceruseşi deja.

El se întorsese să se joace cu lucrurile din casa de păpuşi, aranjând masa, punând micuţele figurine înapoi la locul lor.

– Înseamnă ce cred eu? întrebă ea.

– Anneliese şi Katja aveau acelaşi tată, răspunse Vos. Wim Prins. Liesbeth lucra pentru el când ne-am întâlnit prima oară. Ea a avut o mulţime de slujbe temporare de-a lungul anilor. O vreme a fost voluntară la un centru de consiliere juridică pe care îl vizita şi el. Eu niciodată...

Se opri un moment, arătând de parcă nu ar fi vrut să continue.

– Am fost atât de... fericiţi. De normali. Atât de... monotoni, plictisitori şi previzibili, presupun. Sau, cel puţin, eu am fost.

– Ai cerut aceste rapoarte în după-amiaza asta. Trebuie să te fi gândit...

– Nu am crezut niciodată că eram în vreun fel neobişnuiţi. Doar o altă familie încercând să facă ceea ce era corect. Pierzi totul într-un final, nu-i aşa? Totul... tot ce iubeşti. Ţi se ia tot, într-un fel sau altul.

Era ceva important. Ea înţelegea asta. Înţelegea şi că problema îl nedumerea pe Vos într-un fel pe care ea şi-l putea doar imagina.

– Trebuie să te fi întrebat, Pieter, repetă ea. Altfel, de ce ai fi verificat?

Vos termină de aranjat micile camere de la primul etaj.

– Ți-am spus. Într-o zi deschizi o ușă, știind ce se află în spatele ei. *Știind*. Dar, de fapt, este doar o iluzie. O adunătură de minciuni. Totul. Până la ultimul lucru.

Mai așeză o figurină miniaturală pe un scaun.

– Și cel mai rău este... atunci când te minți singur.

Ea așteptă, nu spuse nimic.

– Am muncit zi și noapte în Marnixstraat întrucât mi-am spus că pentru asta eram plătit.

Ridică din umeri, zâmbi.

– Nu era adevărat. Nu tocmai. Stăteam departe de ea. Bănuiesc că trebuia să fi știut că ceva nu era în regulă. Însă nu am vrut să văd asta. Să înfrunt realitatea. Nu am observat că stăteam la distanță și de Anneliese.

Dădu din cap, încercă să se asigure că erau cuvintele potrivite.

– M-am mințit singur pentru că era mai simplu așa. Poate că atunci când Anneliese creștea, am fi rezolvat situația. Poate că nu.

Un râs înăbușit.

– Nu sunt foarte matur, nu-i așa? Nu jucați astfel de jocuri în Dokkum.

– Oamenii joacă astfel de jocuri peste tot. Nu te amăgi. Ce ai să faci?

– O să vorbesc cu Liesbeth mâine. Despre sânge. Despre... Anneliese.

O privi în ochi.

– Rămâne între noi doi de acum încolo.

– Nu poți să ții asta pentru tine.

– Știu. De asta ți-am spus ție.

Ea se ridică, își strânse haina în jurul ei. Avea nevoie de aer proaspăt.

– Van der Berg crede că ar trebui să stai departe de caz, spuse ea. Poate că are dreptate.

– Mi-ar mulţumi Liesbeth pentru asta? Vreau să o găsesc pe Katja Prins. Vreau asta mai mult ca orice.

– Ca să o poţi întreba despre fiica ta... să o întrebi de ce a murit Anneliese într-un bordel din Amsterdam?

– A fost fiica mea, insistă Vos. ADN-ul nu are nimic de-a face cu asta. Eu am crescut-o. Eu sunt tatăl ei. Şi nu ştiu că a murit. Nu încă.

– Nu, dacă... Nu, dacă spui tu.

Laura Bakker se opri. Era de parcă nici nu ar fi fost acolo. Adâncit în gânduri, obsedat, Vos îşi întoarse atenţia spre etajul al doilea, dormitorul principal. Îi ceru să bage mâna în servieta lui şi să scoată o pereche de mănuşi pentru criminalişti. Apoi, cu dibăcia şi atenţia unui chirurg, băgă mâna în casă, ridică cearşafurile micuţe, scoase ceva de sub lenjerie.

O altă fotografie. Două fete tinere, fericite, sănătoase, zâmbind către aparat. Nu în Vondelpark de această dată. Erau în faţa unei case înalte cu draperii de tul la geamuri.

Anneliese şi Katja Prins pozând în faţa *privehuis*-ului numit Casa Păpuşii. Înainte ca ea să explodeze.

– Criminaliştii au făcut o treabă grozavă, nu-i aşa?

– Aşa se pare, consimţi Vos.

– Cineva încearcă să îţi spună ceva, Pieter.

Încuviinţă, o privi, poate surprins.

– Adevărat, zise Vos. Dar ce anume?

32

Anna de Vries privea. Nu se putea mişca.

Bărbatul avea un cuţit. Simţi lama rece şi crudă atunci când vârful ascuţit o lăsă fără respiraţie.

Telefonul îi alunecă dintre degete şi el nu păru să observe. Era prea ocupat să ţină lama în ea, să o forţeze atât de tare şi de insistent, că ea nu putu nici măcar să mai ţipe.

De Wallen. Cartierul Roşu. Nu era un loc în care să te plimbi noaptea. Ştiuse asta de la început.

Iar ce i se întâmpla era într-un fel o tâlhărie. Doar că autorul era ultimul bărbat din Amsterdam de la care s-ar fi aşteptat la una ca asta.

PARTEA A TREIA

MIERCURI, 19 APRILIE

1

Jaap Zeeger intră în Marnixstraat puţin după ora opt dimineaţa, ceru să discute cu „domnul Vos", aşteptă răbdător la biroul de recepţie, cu mâinile pe genunchi.

Coborâră şi îl duseră într-o cameră de interogatoriu, unde Bakker porni reportofonul.

– Este prima oară când ne întâlnim şi nu mă ameninţi, domnule Vos, zise Zeeger rânjind.

Bakker adusese dosarul cu ea. Zeeger avea treizeci şi patru de ani. O serie de condamnări mărunte la activ, cele mai multe legate de droguri. Fusese la închisoare. Şi la dezintoxicare.

Lui Vos nu îi venea să creadă că avea în faţă acelaşi om. Slab, cu păr negru curat, o faţă ciupită de vărsat, dar mai sănătoasă ca înainte. Părea comun. Nu aghiotantul bolnav, trist care lucrase pentru Jansen. Zeeger purta o jachetă neagră din piele, blugi negri, pantofi de aceeaşi culoare, curaţi. Le povesti că lucra cu jumătate de normă pentru un serviciu de curierat şi că spera să obţină în curând o slujbă cu normă întreagă acolo. Fusese plecat în vacanţă la un camping pentru rulote din Texel. Se întorsese în noaptea precedentă. Auzise de la Til Stamm că poliţia îl căuta.

Între timp plecase ea la Texel, la aceeaşi rulotă pe care o folosise şi el. Una deţinută de Casa Galbenă, organizaţia de caritate pentru dezintoxicare pe care ea o amintise şi în privinţa căreia spusese că nu avea nicio legătură.

Bakker întrebă în legătură cu asta. Zeeger se burzului.

– Til este o fată de treabă. Nu minţea. Rulota se elibera, aşa că am întrebat. Mi-au zis că poate să o ocupe ea.

Scoase nişte gumă dintr-un buzunar al jachetei, o băgă în gură.

– Nu mai fumezi? întrebă Vos.

– Am renunţat. Am renunţat la toate porcăriile care mi s-au băgat pe gât. Şi ştii unde am învăţat să folosesc rahaturile alea? Acolo unde m-aţi băgat voi.

– Suntem oameni îngrozitori uneori, recunoscu Vos. Unde este Katja?

– Nu ştiu. Am plecat la Texel în urmă cu o săptămână. Era în continuare acolo. Părea destul de fericită.

– Ce ştii despre *privehuis*-ul de pe Prinsen? întrebă Bakker. Casa Păpuşii? Un loc frumos pentru tinere fete.

Îşi flutură mâna slabă spre ea.

– Nu am fost niciodată acolo. Pentru domnul Jansen transportam doar iarbă şi pastile şi ridicam bani din când în când. V-ar fi spus şi el asta, dacă nu i-aţi fi dat drumul. Nu mă interesa partea de bordeluri. Pe lângă asta...

Era prima oară când părea şmecher.

– Pe lângă asta, ce? întrebă Vos.

– Am auzit zvonurile. Lucruri rele. Fete tinere. Nu cred însă că domnul Jansen ştia. Era foarte strict în legătură cu ceea ce se întâmpla. Apoi locul s-a închis şi femeia thailandeză care îl conducea a fost cumpărată de Jimmy Menzo. Nu aveam de gând să mă apropii de el. Nici atunci când am fost foarte bolnav.

Strânse pumnul şi lovi masa. Atât de tare, că reportofonul sări în aer.

– Şi am fost bolnav. Nu eram un om rău. Nu malefic, aşa cum aţi spus voi. Am fost bolnav şi m-am vindecat. Ce vă spun este adevărul. Nu mai îmi pasă ce spune domnul Mulder. Oricât m-ar lovi în cap şi m-ar ameninţa cu lucruri pe care nu le-am făcut. Nu...

– Unde este Katja? întrebă Vos din nou.

Bărbatul slab în negru îşi împinse scaunul de la masă. Spuse că ar dori o cafea. Bakker plecă şi reveni cu trei ceşti din plastic. Vos aşteptă, se gândi. Tăcere.

Îi făcu lui Laura Bakker semn să tacă atunci când ea începu să îi pună din nou întrebări lui Zeeger.

Dorea să fie auzit. Asta era clar. Dorea să spună ceva în propriul ritm, în propriul fel.

– Nu am avut nimic de-a face cu fiica dumneavoastră, domnul Vos, spuse Zeeger, luând o gură de cafea. Credeţi asta, nu-i aşa?

Vos dădu din cap.

– Nu ştiu cine a trimis lucrurile acelea la mine. Am ajuns acasă şi am descoperit că cineva îmi lăsase un pachet. O păpuşă. Hainele acelea. Eram prea în lumea mea atunci pentru a observa anumite lucruri. Poate că a fost altcineva dintre cei care lucrau pentru Jansen. Sau dintre oamenii lui Menzo. Poate...

Ochii îi fugiră spre uşă.

– Poate cineva de aici. V-aţi gândit la asta?

– Nu ne interesează ce a fost atunci. Trebuie să o găsim pe Katja, spuse Bakker.

– Nu vă pot ajuta, răspunse el, scuturând din cap, începând să arate agitat. Sincer. Era acolo când am plecat. Şi îi era bine. Am fost la Casa Galbenă în acea după-amiază. Eu şi Kat ne îndreptaserăm. Nu ne mai drogam. Nu mai beam.

Ridică un deget, de parcă ar fi încercat să îşi amintească ce fusese învăţat.

– Suntem clari şi curaţi. Clari şi curaţi. Aşa era.

Bakker înjură uşor. În acea dimineaţă purta un model diferit de costum. Pantaloni verzi, o jachetă de tartan prea deschisă, un pulover verde şi un crucifix la gât. Culorile nu erau în contradicţie, se certau de-a dreptul vehement. Nimic nu se potrivea prea bine. Din nou mătuşa Maartje, ghici Vos. Nu că hainele lui – o pereche nouă de blugi, un alt pulover închis, un tricou cu guler sub el – ar fi fost ceva deosebit.

– Unde...? întrebă ea.

– Eu... nu... ştiu.

Îşi scoase guma din gură, o înfăşură într-un şerveţel, îl băgă în buzunar. Luă o altă bucată.

– Vă spun atâta însă. Dacă mă gândesc mai bine acum, cred că era speriată.

Vos ridică privirea.

– De ce anume? întrebă el.

– De cine, vrei să spui.

Nimic mai mult.

– Rămânem aici până ne spui ceva, îi promise Vos. Chiar dacă stăm toată ziua.

– Poftim! Eşti exact ca Mulder, este?

Vocea îi era ridicată şi plină de o durere neaşteptată.

– Nu contează că m-am îndreptat, nu-i aşa? În ceea ce vă priveşte, sunt doar un ticălos de care vă puteţi lua oricând. Să daţi vina pe mine...

Laura Bakker îşi puse capul în mâini şi oftă.

Zeeger tăcu.

Apoi ea reveni cu coatele pe masă şi îl privi în ochi.

– Este foarte simplu, Jaap. Katja a dispărut. Se pare că a fost răpită. Aşa cum a fost răpită fata lui Vos în urmă cu trei ani. Se cunoşteau...

Faţa lui palidă, de vulpe, căzu.

– Se cunoşteau?

– Se cunoşteau, continuă ea. Şi nu vrem ca, Doamne fereşte, Katja să dispară de pe faţa pământului, aşa cum s-a întâmplat cu Anneliese. Tu vrei?

Nimic o vreme. Apoi vorbi:

– De ce mă întrebaţi pe mine? Eu nu contez. Nu pentru voi. Nu pentru oamenii importanţi...

Dădu din cap spre geamul opac, spre soarele strălucitor de dincolo de el.

– ...de afară.

Vos îşi încrucişă braţele. Îşi verifică ceasul.

– Nu vorbea prea mult despre asta, continuă Zeeger, arătând pregătit să dezvăluie un secret. Doar o dată şi nu avem voie să vorbim despre asta. Ce se întâmplă la sesiuni rămâne la sesiuni.

– Cine zice asta?

– Doamna Jewell. De la Casa Galbenă. Nu poţi deveni clar şi curat dacă nu spui adevărul, nu-i aşa? Şi nu poţi spune adevărul dacă ştii că cineva o să ciripească mai departe de îndată ce ieşi din cameră.

Bakker oftă, lung şi încet.

– Pentru voi este simplu! ţipă Zeeger şi, în acel moment, semăna cu cel ce fusese cândva. Nu o să bată la uşa voastră, este?

– Menzo este mort, zise ea încet. Jansen e pe fugă. Dacă îl găsim, îl băgăm la închisoare ani de zile. Dacă nu îl...

– Nu de *ei* mi-e frică! La naiba! Kat nu avea de-a face cu domnul Jansen sau cu ticălosul acela surinamez. Voi...

Îşi scutură capul. Îşi trecu degetele prin părul negru, pieptănat.

– Nu înţelegeţi prea multe, este? Credeţi că singurul lucru rău pe lume suntem noi. Nu vedeţi dincolo de vârful nasurilor voastre arogante.

Vos părea interesat, Bakker foarte.

– Continuă, Jaap, zise ea.

– Şi să sfârşesc şi eu mort?

– Credeam că, de fapt, Kat îţi era prietenă, îi spuse Bakker. Nu te-a ajutat ea să devii... clar şi curat? Nu îi datorezi...?

– Taci din gură, lătră el. Tăceţi amândoi din gură.

Luă o nouă gură de cafea. Rece. Se strâmbă la gustul ei.

– Era înspăimântată. V-am spus. I-a scăpat asta o singură dată când eram la sesiune.

– Cu doamna Jewell? întrebă Bakker.

Nimic.

– Jaap, zise ea, încercând să pară răbdătoare. Tot îţi repet asta şi tu tot mă ignori. Nimeni nu a mai văzut-o pe Katja de o săptămână. Am primit un bilet de răscumpărare. Fotografii cu ea. O filmare...

Nu reacţionă.

– Vrei să le vezi? întrebă Vos.

Niciun răspuns.

– În regulă, spuse Bakker, apoi își scoase smartphone-ul, îl puse pe masă, porni filmarea care însoțise păpușa de pe corpul lui Rosie Jansen.

Camera întunecată. Katja pe un scaun. Țipând. Arătând de parcă ar fi fost lovită.

Zeeger nu își putu desprinde ochii de la micul ecran.

– Oprește-l, strigă el după câteva secunde. În numele lui Dumnezeu, oprește-l.

Bakker apăsă pe butonul de pauză. Fața lui Katja rămase pe ecran, cu gura schimonosită, înghețată într-un țipăt lung, agonizant.

– Nu știți nimic, se văicări Jaap Zeeger.

– Este adevărat, recunoscu Vos. Lămurește-ne tu.

Capul lui Zeeger zvâcnea dintr-o parte în alta.

– O să avem grijă de tine, Jaap, promise Bakker. Nu o să ți se întâmple nimic.

El râse la asta. Dar, după o vreme, începu să vorbească. Bakker clipi, verifică reportofonul, se asigură că aparatul înregistra fiecare cuvânt.

Douăzeci de minute mai târziu terminase și Vos se ridică și îi strânse mâna.

– Am nevoie să dai o declarație acum, Jaap. Repetă doar ceea ce ai spus, în mod oficial. Pe urmă semnează.

– Tocmai v-am spus...

Vos zâmbi.

– Așa merge treaba. Știi asta. Pentru întâia oară ești de partea dreaptă.

Îl lăsară în camera de interogatoriu, chemară doi ofițeri să îi ia declarația. Rămaseră tăcuți un moment.

– Ce urmează? întrebă Bakker.

Așteptă.

– Îl chemăm pe Wim Prins? sugeră ea.

– Nu. În primul rând verificăm dosarele despre soția lui. Eu am fost...

Toate se întâmplaseră cât era în concediu medical, pe punctul să îşi dea demisia. Nu avea nicio idee cine se ocupase de moartea lui Bea Prins. O presupusă sinucidere.

– Nu eram aici atunci.

Se dădu la o parte şi lăsă doi ofiţeri în uniformă să intre, cu carnete în mână şi formulare de declaraţie pentru martori.

– Trebuie să îi spun lui Frank. Până ieri, Wim Prins conducea oraşul. Dacă îl vom acuza de crimă...

Vos arătă spre lift. Biroul lui de Groot era la al patrulea etaj, lângă birourile celor din conducere, cele ale tehnicienilor care se ocupau de spionajul pe calculator şi de cele ale criminaliştilor.

– Ai dreptate, consimţi Bakker.

Şi totuşi, Vos nu se mişcă.

– Ce facem acum? întrebă ea.

– Ai fost bună acolo, Laura, zise el. Foarte.

Bakker se înroşi, mormăi ceva. Urcară în lift.

2

Un mic dejun scufundat în tăcere. Liesbeth Prins își termină cafeaua și croasantul, își aprinse o țigară știind că asta îl enerva. Neras, nepieptănat, purtând o cămașă albastră și o pereche de pantaloni pe care nu îi mai îmbrăcase de ani de zile, Prins stătea aplecat deasupra unui bol de cereale, abia atingându-le. Fumul de la țigara ei se rostogolea spre el. Nu o privi.

– La ce oră te-ai întors? îl întrebă ea.

– Nu te-ai uitat?

– La 23.30.

Dădu bolul la o parte, inspiră adânc, îndurerat.

– De ce îmi pui o întrebare la care știi deja răspunsul?

– Ziariștii au sunat toată noaptea. Nu am știut ce să le spun.

– Asta e ceva nou, răspunse Prins cu un zâmbet ascuțit, sarcastic.

Ea stinse țigara pe jumătate fumată în ceea ce rămăsese din brioșe.

– Îți pasă, Wim? Te afectează în vreun fel? Încă mai crezi că își bate joc de tine?

– Poate, răspunse el ridicând din umeri. Nu mai știu nimic.

– Unde ai fost noaptea trecută?

– Am mers la o plimbare. Am băut câteva pahare...

– Câteva?

– Nu suficient de multe.

Citise deja titlurile ziarelor. Două povești. Uciderea unui gangster și a prietenei lui. Și demisia șocantă a liderului consiliului. Toate raportau linia oficială: era doar ceva temporar. Continuau apoi prin a face bucăți această ipoteză.

Cineva îi informase. Avea o idee bună cine.

– I-o tragi? Lui Willemsen?

El râse.

– Ce te face să spui asta?

– Tu. Felul în care te furişezi. Modul în care te porţi în preajma ei. Eşti un mincinos prost.

Era amuzant.

– Am reuşit să îi păcălim pe Bea şi pe Vos destulă vreme.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ridică din umeri.

– O vreme. A fost stupid. S-a terminat acum.

Partea aceasta îl nedumerea în continuare.

– Problema este că... atunci când te afli acolo eşti politician şi eu nu am fost niciodată cu adevărat politician. Trebuie să îţi aminteşti că nu este ceva real. Eu nu am...

Resturile de cafea îi zburară în faţă. Apoi ea sări asupra lui, zgâriind cu unghiile, înjurând, ţipând.

O durere ascuţită în obraz, cioburi pe podea. Firimituri şi cereale vărsate pe gresia albă şi neagră a bucătăriei.

Scăpă din calea degetelor ei ascuţite, o prinse de încheieturi, aşteptă până când furia energică se domoli puţin.

– Aţi fost doar tu şi Bea înainte de asta, spuse Prins. Nu sunt făcut pentru aşa ceva. Cred că de asta am şi făcut-o. Am crezut mereu...

Presiunea braţelor ei se diminuă, aşa cum scăzură şi înjurăturile.

– Cred că mi-au lipsit secretele. Nu ai obiectat când a fost vorba de noi doi.

– Ticălosule...

Era ridicol şi îi spuse asta. Pactul lor era unul al cearşafurilor ilicite, al momentelor furate. De două ori plecaseră în vacanţă în Aruba, Prins spunându-i lui Bea că era pentru a lucra la vilă, Liesbeth minţind că mergea cu o prietenă.

Se desprinse de el. El ridică un şervet de pe masă, îşi şterse cafeaua de pe faţă. Îşi atinse obrazul. Durere şi piele sfâşiată. Prins îşi trecu un deget de-a lungul rănii, o atinse ca să îl vadă şi ea.

Avea sânge pe el. Îşi privi reflexia în geam, încadrat de teii verzi din curte. O dâră pe partea dreaptă a feţei. Una care avea să aibă nevoie de timp ca să se vindece.

– Să nu mai faci asta niciodată, spuse el pe o voce joasă, rece. Nu suntem îngeri. Niciunul dintre noi.

– Nu am pretins vreodată că aş fi unul.

Se auzi soneria. Ea coborî. Prins o privi plecând. Părul îi era răvăşit, îşi strângea halatul în jurul ei. Nu fusese aşa când se furişau împreună în primele zile ale relaţiei lor, plini de dogoarea tinereţii.

– Poşta, anunţă ea, întorcându-se la etaj, desfăcând un plic maroniu mare, o livrare specială.

– Îmi citeşti scrisorile acum? întrebă el, privind numele scris pe partea din faţă cu un marker.

Scutură din cap, se îndreptă spre cafetieră, mai făcu o porţie de cafea. Rutina de dimineaţă. Asta devenise viaţa. O serie de acţiuni şi gesturi mecanice, ce nu conduceau nicăieri, din care nu obţineai nimic.

Liesbeth se liniştise. Era o linişte pe care el o cunoştea. O linişte care îi cerea lui ceva.

Aparatul de cafea se opri din măcinat, începu să huruie.

– Ce este? întrebă el, îndreptându-se spre masă.

O singură coală albă. Cerneală groasă, neagră. Scrisul părea juvenil. Asemenea scrisului unui şcolar stângaci.

Scria: „Zeedijk şi Stormsteeg. 11.30 dimineaţa. Valiză Tumi. Banii. Aşteptaţi acolo".

Ea nu spuse nimic.

Wim Prins se întoarse la aparatul de cafea, îşi turnă o porţie în cană, o sorbi. Citi din nou biletul.

Privi ceasul. Aproape nouă.

– Banca nu va reuşi să proceseze tranzacţia până la zece. Nu îmi dau prea mult timp, nu-i aşa?

– Vrei să spui că nu poţi face rost de ei?

Se gândi.

– Va trebui să îmi iau paşaportul sau ceva asemănător. Nu poţi scoate o asemenea sumă de la bancomat.

– Faci rost de ei?

– Da, răspunse el. Dar am nevoie de timp. Şi de spaţiu.

Se holbă la ea.

– Nu vreau să îl anunţi pe Vos încă o oră. În regulă?

Ea îşi scutură capul, agitată.

– Nu fă prostii acum, Wim. Este vorba despre Katja aici. Nu despre tine...

Îşi pierdu cumpătul. Sări pe ea. Îi scutură umerii slabi, osoşi. Era cu faţa lipită de a ei, furios. Pierdut în furie.

Aproape o lovi. Ceea ce l-ar fi şocat pe el la fel de mult ca pe ea.

Îi dădu drumul. În continuare furios. Se lupta să se controleze.

– Trebuie să îmi spăl cafeaua de pe faţă. Să încerc să arăt cât de cât decent. Să încerc să mă gândesc cum să fac rost de mai mulţi bani decât am văzut în toată viaţa mea, să îi bag pe toţi într-o servietă stupidă şi să stau în Chinatown ca un turist excitat la vânătoare de curve. Nu îmi îngreuna şi tu situaţia. Să nu îndrăzneşti.

Plecă. Intră în baie. Apoi în dormitor. Ieşi cu un bandaj pe obraz, cu un pulover deschis la culoare, pantaloni de zi cu zi, pantofi maronii. Ca un bărbat în vacanţă sau în drum spre una.

Intră pe urmă în birou să îşi ia din lucruri.

Ea rămase în bucătărie, nefericită, la masă, fumând. Privind biletul.

La nouă şi zece el îşi luă jacheta şi haina, o făcu să jure că îşi ţine gura până la ora zece, apoi plecă.

Liesbeth Prins se întrebă de ce îl asculta. Ce motiv bun ar fi avut să nu îl sune pe Pieter Vos chiar în acel moment? Îşi dorea oricum să îl vadă. Îi era dor de compania lui agreabilă, plăcută. Ceea ce odată păruse ceva de rutină şi plictisitor părea în acele clipe o dovadă de afecţiune şi de grijă.

Nimic din asta nu contase atunci când se furişase spre patul lui Wim Prins.

Mai privi o dată biletul. Nu avea să sune. Nu până la ora convenită.

El avusese dreptate într-o singură privinţă. Nu erau îngeri. Nu avea rost să se prefacă.

3

Frank de Groot arăta de parcă nu ar fi dormit. Stătea lângă geamul biroului lui de la etajul cel mai de sus al Marnixstraat, privind afară. Se lucra la podul de peste Lijnbaansgracht. Bărbați cu ciocane pneumatice duduiau în asfalt, trecători se chinuiau să străbată haosul. Zgomotul se strecura în biroul lui de Groot. Nu îi ameliora cu nimic dispoziția.

Îl ascultă pe Vos făcând un rezumat al spuselor lui Jaap Zeeger și zise direct:

– Las-o baltă.

– Să o lăsăm baltă, strigă Bakker. Zeeger ne-a spus...

– Zeeger este un criminal cu condamnări la activ. Un hoț. Un traficant. O să pui cuvântul lui în balanță cu cel al unui politician? Cu cel al unui avocat, în numele lui Dumnezeu?

Vos tuși în pumn și se așeză în fața biroului comisarului. De Groot primi mesajul, se așeză de cealaltă parte. Bakker își încrucișă brațele, se sprijini de peretele despărțitor, fumegând ca o adolescentă într-o dispoziție proastă.

– Trebuie să investigăm asta, Frank, zise Vos. Omul a dat o declarație.

– Bea Prins s-a împușcat în parcarea de la Beursplein. Era dependentă de droguri. Sunt destui martori în privința asta. Nu redeschid cazul în baza unor zvonuri auzite de la un criminal.

Un moment de tăcere, după care Vos întrebă:

– Tu te-ai ocupat de caz?

– Da! tună de Groot. Eu. Și nu. Nu eram ofițerul cel mai potrivit pentru asta. Dacă ai fi fost pe jumătate normal la cap, te-aș fi lăsat pe tine să te ocupi. Dar nu erai.

Apoi mai încet:

– Și înțeleg de ce. Niciunul dintre noi nu era normal atunci. O căutasem pe Anneliese de trei luni de zile și nu ajunsesem nicăieri.

O privire dură de-a lungul biroului.

– Știu că ai suferit. Nu ai fost singurul.

– Trebuie să văd acele dosare.

– Bine, bine. Și dacă găsești ceva, spune-mi. Însă nu-l aduce pe Prins la secție doar pentru că Jaap Zeeger a intrat pe ușă arătând ferchezuit și s-a hotărât să îți spună o poveste de adormit copiii. L-am băgat pe Theo Jansen la închisoare în urma mărturiei ticălosului aceluia și uite unde am ajuns din cauza asta. De ce naiba ar trebui să îl credem...

– Prins a încercat să fugă de situație încă de la început, îl întrerupse Bakker. Nu a arătat niciodată ca un bărbat care tocmai și-a pierdut fiica. Din ce spunea Zeeger, Katja a luat-o razna tocmai pentru că bănuia că Prins a ucis-o pe Bea – și el știa asta. Nu se potrivește cu ceea ce am văzut?

– Aveți nevoie de mai mult decât cuvântul unui trepăduș. Un mincinos recunoscut, repetă comisarul. Până nu văd ceva...

– Dă-mi niște oameni atunci, ceru Vos. O am doar pe Bakker. Acces la criminaliști. Pe Van der Berg. Nu pot...

O altă tiradă agitată, după care de Groot îi aruncă o foaie printată de cealaltă parte a mesei.

– Ai văzut asta? Ai auzit cele mai noi știri?

Vos ridică foaia. Raportul unei crime. În acea dimineață la ora 6.34. Cadavrul fusese găsit în canalul Oudezijds Voorburgwal în De Wallen, lângă Oude Kerk. O localnică de douăzeci și opt de ani. Înjunghiată o singură dată în abdomen. Scoasă din apă după ce o echipă de curățători stradali a văzut-o la răsărit. Echipa trimisă la fața locului credea că era vorba despre o tâlhărie care a decurs prost. O reporteriță de la unul dintre ziarele importante ale orașului. O identificaseră cu ajutorul telefonului, găsit pe aleea unde fusese atacată.

– Am întâlnit-o pe fată de câteva ori, adăugă de Groot. A venit la secția Crime după ce te-ai pensionat tu. Așa că Jansen

este în continuare liber și toată lumea țipă la mine pentru asta. Menzo și prietena lui au fost uciși noaptea trecută. Și acum asta...

– Katja Prins este dispărută, interveni Bakker. Credea că tatăl ei a ucis-o pe mamă. Cumva și asta se leagă de cazul fiicei lui Vos. Poate...

– Poate ce? întrebă de Groot. Spune-mi.

Îndreptă un deget gros spre ea.

– Dă-mi ceva concret. Ceva pe care să îl pot arăta oamenilor care conduc acest loc și să le spun: „Poftim. Pentru asta i-am reținut pe ofițerii care urmăreau gangsterul ucigaș liber prin Amsterdam". Nu știi dacă răpirea asta este reală sau nu. Sau dacă Prins are dreptate și fata își bate doar joc de toți.

– Este adevărat, recunoscu Vos.

– Cereți-mi resurse suplimentare când aveți ce să faceți cu ele. Nu acum, Pieter. Știi că nu pot să fac asta.

Vos ridică din umeri. Bakker rămase tăcută.

– Deci, ce mai așteptați? întrebă de Groot.

Vos se opri pe coridor, admirând priveliștea spre stația de autobuz dinspre Westerkerk.

– Omul este un idiot, mormăi Bakker. De ce...?

Se opri când văzu privirea din ochii lui.

– Nu este un idiot. Are dreptate. Sunt doar zvonuri. Atât.

Își privi ceasul.

– Frank nu a lucrat niciodată la crime. Nu dacă putea să evite asta.

Auziră pași pe coridor. Van der Berg se apropia ținând un dosar albastru cu numele Beatrix Prins pe copertă. Deschise geamul, lăsă aerul de primăvară să intre. Zâmbi, cu ochii încețoșați, emanând un miros de băutură chiar și la acea oră.

– Te-ai ocupat de caz atunci când s-a întâmplat, Dirk? îl întrebă Vos.

– Din păcate nu, șefu'. Eram în vacanță cu soția.

Își dădu ochii peste cap.

– Un tur european al berii. A plouat mult.

Se strâmbă.

– Simţeam nevoia unei pauze după toate rahaturile de aici.

Vos bătu cu degetele pe dosar.

– Vreau să te aşezi. Să citeşti fiecare rând. Să uiţi concluziile la care au ajuns alţii. Să vezi totul dintr-o perspectivă nouă.

– Ce anume caut?

– Vreau să îmi spui dacă ţi se pare ceva ciudat.

Van der Berg dădu din cap şi se îndreptă spre lift.

– Îl va ţine asta departe de bar? întrebă Bakker, după ce bărbatul plecă.

– Este cel mai bun anchetator pe care l-am avut, zise Vos. Nu judeca oamenii după aparenţe.

Ea mimă un salut ironic.

Vos scutură din cap.

– Şi noi unde mergem... şefu'?

El aşteptă.

– La Casa Galbenă, zise ea şi Vos rămase tăcut. Oh, şi lasă-mă să ghicesc. Mergem cu bicicletele.

4

– Există o capelă jos, Theo. Ai vrea să o vizitezi?

O dimineaţă luminoasă. Câţiva turişti în acea parte a curţii Begijnhofului, care era deschisă pentru turişti.

Avea o durere de cap. Rămăsese treaz până târziu, dând peste cap toate patru beri cumpărate de ea, până când, în jurul orei două, se târâse până la canapea şi adormise. Chiar şi după ce făcuse încă un duş şi se îmbrăcase cu un set proaspăt de haine se simţea murdar şi stupid.

Nu era nimic la ştiri care să îl îngrijoreze. Niciun mesaj de la Maarten. Îi spusese frizerului să stea ascuns, să nu spună nimic. Să nu îl deranjeze, dacă nu era necesar. Totuşi, se simţea singur şi cumva ruşinat. Îl crezuse pe Menzo când îi spusese că nu el era ucigaşul lui Rosie. Nu avea nevoie să audă asta de la Pieter Vos. Şi totuşi, îl arsese de viu pe bărbat, cu amanta lui moartă pe scaunul din spate.

Odată asta nu l-ar fi preocupat prea tare. În acel moment ceva îl irita.

– Vrei să mă rog? întrebă el, glumind doar pe jumătate.

Ea purta o fustă cenuşie, largă, care îi cădea aproape până la glezne. O bluză albă cu volane rotunde. Faţa îi părea insuficient de acoperită de ridurile specifice vârstei. Suzi era împăcată într-un mod cum nu fusese niciodată cât erau împreună.

– Nu, răspunse ea. M-am gândit doar...

Acea linie severă a zâmbetului. Îl judeca şi lui niciodată nu îi plăcuse asta.

– M-am gândit doar că ai vrea să ieşi puţin de aici. Nimeni nu are să te vadă.

Ochii ei erau atât de ficşi. Îl ţintui cu ei.

– Nu te-ar recunoaşte nimeni. Nu aşa cum arăţi acum.

Se apropie de el şi îi atinse obrazul ţepos.

– Îmi place. Ţi-am cumpărat o lamă şi spumă de ras. Sunt în baie. Ar trebui să le foloseşti de două ori pe zi. De asemenea...

Se duse la plasa de cumpărături de lângă geam şi scoase din ea o cutie cu două aparate de tuns părul.

– Am luat asta.

Îi flutură un deget în faţă.

– Ca persoana care ai fost odată să nu revină.

Jansen bău o ceaşcă de cafea. Mâncă un croasant şi două *bitterballen*[1] cu muştar din frigider. Apoi se duse în baie şi făcu ce îi ceruse ea.

Când ieşi, ea îşi luase deja haina şi ţinea o jachetă nouă, cu mânecile pregătite pentru el.

– Dacă vrei bani pentru ea... începu el.

– Nu îţi vreau banii. Putem pleca?

Afară erau alţi turişti, un grup mare condus de o femeie japoneză cu un steag în mână. Fotografiau locul, deşi un semn le interzicea asta. Făceau un zgomot uşor, ce părea nelalocul lui în acel sanctuar paşnic aflat chiar lângă aglomerata piaţă Spui.

Se aşeză lângă Suzi pe o bancă din zona privată, acoperită cu iarbă. Îl privi urât când o întrebă dacă îşi poate aprinde o ţigară. Aşa că îşi vârî mâinile în buzunare ca un copil neastâmpărat. Era şi fericit, şi iritat că ea nu încerca să discute cu el.

Când grupul părăsi curtea, ea se ridică şi îl conduse spre capelă. Îi relată o poveste despre o călugăriţă din secolul al XVII-lea îngropată în şanţul de afară, deoarece afirmase că biserica fusese murdărită de prezenţa prezbiterienilor.

– Deci aveţi bande şi în religie, nu-i aşa? mormăi Jansen în timp ce intrau pe uşa joasă.

Un magazin modest de suvenire în partea dreaptă. O micuţă capelă în stânga. Nu prea multe lucruri care să îl intereseze.

---

[1] Chiftele specifice olandeze (n.tr.)

– Există mereu conflicte, Theo, zise ea, zâmbindu-i. Aici nu te contrazic.

Îşi bătu pieptul.

– În interior sau în afară. Niciodată nu scăpăm de ele.

– Nu încerca să mă schimbi, o sfătui el. Sunt un caz fără speranţă.

Rămase tăcută.

– Şi pe mine au să mă îngroape în şanţ, adăugă Jansen. De acolo mă trag. Am să mă întorc doar unde îmi este locul.

– Tatăl tău a fost un bărbat onorabil. A muncit toată viaţa lui...

– Şi a fost plătit mizerabil. Nu a avut nici măcar un loc al lui în care să locuiască. Nu a...

Tatăl lui fusese un modest reprezentant al clasei muncitoare, taciturn, mândru, lucrând din greu pe linia de producţie a fabricii Heineken. Mama lui Jansen murise când el avea doar şapte ani. Tatăl lui fusese apoi răpus de cancer la gât în ziua în care Jansen împlinea treizeci de ani. Nu spusese niciodată un cuvânt despre munca pe care o făcea fiul lui. Era de parcă totul ar fi avut loc în altă lume.

– Sssst....

Degetul ei moale se duse spre buzele lui aspre. Vocea lui Jansen se ridicase prea tare pentru interiorul întunecat şi liniştit al capelei Begijnhof.

– Bănuiesc că te rogi pentru mine acum, şopti el, disperat să iasă de acolo.

– Nu, spuse ea uşor. Mă rog pentru toată lumea. Nu aş îndrăzni...

Se puse în faţa lui, îşi încrucişă braţele. În acel moment el îşi putu aminti cum erau amândoi, tineri şi puternici, cu corpurile încleştate pe patul micului lui apartament, înainte ca banii să înceapă să îi inunde viaţa.

Nimic nu fusese complicat atunci. Fiecare zi fusese o bătălie, de câştigat sau de pierdut. Îşi dorise victoria deoarece ştia că alternativa era înfrângerea, ruşinea, moartea. Nu îşi imaginase niciun moment că preţul triumfului avea să fie pierderea ei.

– Nu pot să mă gândesc la nimic ce aş putea să îţi dau, zise ea. Dar ia ce vrei. Rămâi cât ai nevoie. Cere-mi ce vrei. Le poţi avea.

Ea îşi închise ochii. El putu să vadă lacrimi la colţuri, ca nişte mici perle transparente.

– Există suficientă durere între noi. Să nu mai creăm alta.

Telefonul lui ieftin sună. În întunericul micii, înăbuşitoarei capele de la Begijnhof toţi ochii se întoarseră spre el. Nu aparţinea acelui loc.

Ieşi pe terasă, răspunse.

Maarten. Dorea să i se spună ce să facă.

– În legătură cu ce? întrebă Jansen, conştient că ea trecuse pe lângă el, ieşise în aerul dimineţii, hotărâtă să nu audă.

– Toată lumea vrea să ştie, Theo. Am revenit în afaceri? M-au sunat până şi câţiva dintre băieţii surinamezi. Nu îşi doresc un război acum. Nu după moartea lui Jimmy.

Jansen se simţi stupid. Nu se gândise deloc la urmarea uciderii lui Menzo. Nu exista un lider evident care să preia conducerea. Bărbatul condusese afacerile ca un despot de modă veche. Miriam Smith fusese adjuncta lui şi în prezent era şi ea moartă. Avea să urmeze un război. Ceea ce era necesar la un moment dat. Dar nu chiar atunci. Liniile de aprovizionare trebuiau menţinute. Datoriile trebuiau colectate. Facturile plătite. Vieţile trăite.

– Ce spun oameni? întrebă el.

– Te vor înapoi...

– Marnixstraat o să continue să mă caute până mă va găsi, Maarten. Ştii că nu se poate întâmpla asta.

– Nu şi dacă te scoatem din oraş. Poţi fugi în străinătate. Poţi...

Jansen nu îl asculta. Suzi se holba la el cu acei ochi trişti, cunoscători. Înţelesese întotdeauna meandrele politice ale crimei. Mai bine ca el uneori. Probabil ghicise că asta urma.

– Trebuie să ne întâlnim, zise frizerul. Tu şi oamenii lui Jimmy. Michiel Lindeman a spus că va fi şi el acolo. El poate... media.

Un avocat dispus să discute cu un evadat. O idee interesantă.

– Aranjează ceva, zise Jansen. Anunţă-mă după aceea.

Se întoarse cu ea, din zona publică a Begijnhof în curtea privată, apoi la casa înaltă din lemn şi modestul ei apartament.

– Mă duc la cumpărături mai târziu. Ce ai vrea la prânz? întrebă ea, închizând uşa.

– Hering, răspunse el. Pâine bună. O bere. Una singură.

Cincisprezece minute mai târziu, Maarten sună. Fusese aranjată o întâlnire. În curând.

– Lasă mâncarea, îi spuse Jansen când termină de vorbit. Trebuie să plec. Găsesc eu ceva de mâncat pe drum.

5

Era galbenă, dar nu era o casă. Doar o clădire joasă, postbelică, la o stradă în spatele gheretelor cu flori şi al magazinelor ce vindeau bulbi din Bloemenmarkt. Înghesuită între un restaurant şi un bar, zugrăvită în ocru, cu uriaşe plante de floarea-soarelui întinzându-se spre ferestrele curate, strălucitoare, părea ciudat de curată şi nelalocul ei în mijlocul clădirilor cenuşii care se întindeau în jurul pieţei de flori.

Pe semnul de pe uşă scria: „Casa Galbenă, Directoare Barbara Jewell".

Vos şi Bakker îşi legară bicicletele de grilajele din faţă, negociară cu o recepţioneră insipidă în zona anostă de recepţie şi se treziră în biroul lui Jewell fără să întâmpine cea mai mică obiecţie sau piedică.

Tablouri de van Gogh peste tot. Citate din o varietate de erudiţi, de la mistici sufişti la Steve Jobs. Jewell stătea aşezată în faţa un iMac mare, tastând frenetic în timp ce îi asculta. Era o americancă solidă de vreo patruzeci de ani, cu păr scurt, vopsit portocaliu, ochi albaştri pătrunzători. Purta un costum albastru asortat, business, ce părea scump. De la început vorbi în engleză pe un ton ferm, hotărât.

Bakker o întrebă cu ce se ocupa organizaţia.

– Vindecăm oameni, răspunse Jewell cu un zâmbet onest, interesat. Dacă putem.

– Aţi vindecat-o pe Katja Prins? întrebă Vos.

Jewell ridică din umerii voinici.

– Cred că da. Aveţi vreun motiv să credeţi altceva?

– Nu v-a spus Til Stamm? întrebă Bakker. Când a venit după cheile de la rulotă?

Americanca zâmbi, nedumerită.

– Ce să îmi spună?

Vos o informă. Păru şocată, îngrijorată. Apoi începu din nou să tasteze.

Bakker se înfurie.

– Poţi termina un moment cu tastatura?

– Caut ultima dată când Katja a fost aici, răspunse Jewell. Mă gândeam că vreţi să ştiţi.

Găsi ceva, apăsă o tastă. O imprimantă din capătul biroului începu să huruie. Barbara Jewell le dădu singura pagină printată. O programare la unsprezece dimineaţa. O perioadă de trei ore denumită „sesiune de antrenament".

Bakker întrebă ce însemna asta.

– Înseamnă că ne gândeam să îi oferim lui Katja o slujbă la un moment dat. Un profesor trebuie să îşi înţeleagă materia. Katja o înţelegea mai bine ca oricine. Droguri. Băutură.

Ezită.

– Relaţii abuzive.

– Te referi la tatăl ei? întrebă Bakker.

Americanca oftă, păru să regrete că vorbise.

– Este ciudat, continuă ea. Vreau să vă ajut cât de mult pot. Dar este vorba de lucruri spuse într-un cadru confidenţial.

– Nu eşti preot, observă Bakker.

– Nu. Totuşi sunt o persoană care aude secrete pe care oamenii nu vor să le dezvăluie. Dacă mi-ai spune ceva în privat, te-ai bucura dacă aş povesti apoi altcuiva?

– Dacă ar salva o viaţă, da, răspunse Bakker. Ai o datorie...

– Cât v-a plătit Wim Prins? interveni Vos.

Femeia luă o broşură de pe birou, i-o dădu.

– Lucrăm pe bază de donaţii. Dacă oamenii îşi permit să contribuie, foarte bine. Dacă nu o pot face... sau nu vor să o facă... şi asta este bine.

Zâmbi scurt, ironic.

– Nu se îmbogăţeşte nimeni aici, dacă asta insinuaţi.

Aşteptă. Cei doi nu îşi găseau cuvintele.

– Cine a văzut-o aici ultima oară? întrebă după câteva clipe Vos.

– A fost la sesiunea mea. Katja era un pacient grozav. Atentă şi motivată. Îşi rezolvase multe probleme la noi. Aveam speranţe mari.

– Cine erau prietenii ei?

Barbara Jewell se încruntă.

– Pe noi ne interesează bunăstarea şi vindecarea. Să fim...

– Clari şi curaţi, completă Bakker. Da. Ştim. Cine îi erau prieteni?

Femeia ridică din umeri.

– Se înţelegea bine cu Jaap Zeeger. Făceau parte din acelaşi grup. În afară de asta...

Bakker îşi notă ceva pe carneţel, apoi întrebă:

– V-a spus unde se ducea?

– Acasă, am presupus. Avea un loc închiriat undeva lângă Warmoesstraat. Cred că i-a făcut rost şi lui Jaap de o cameră acolo, o vreme. Avea nevoie de un loc ieftin.

– Nu pari câtuşi de puţin îngrijorată de dispariţia lui Katja Prins, observă Bakker.

Pentru un scurt moment, calmul dispăru de pe faţa Barbarei Jewell. Părea iritată.

– Oamenii vin aici şi pe urmă pleacă. Nu aş citi prea multe în...

Vos îi dădu câteva dintre detaliile dispariţiei lui Katja.

– Fie a fost răpită. Fie se preface, adăugă el.

– Ce anume vreţi?

– Dosarele tale despre Katja şi Zeeger.

Femeia ezită, apoi scutură din cap.

– Îmi pare rău. Nu este posibil.

– Undeva, o tânără femeie are probleme, îi spuse Vos. Nu cunosc circumstanţele. Dar ştiu că este într-un fel de pericol. Fiica mea a dispărut...

– Ah!

Femeia își ridică degetul zdravăn.

– Tu ești acela. Katja a amintit de tine.

Coborî din nou degetele pe tastatură.

– Și de fiica ta. Erau prietene. Știai asta, nu-i așa?

Vos își închise ochii un moment. Lângă el, Bakker devenea furioasă.

– Aș putea să te îngrop în procese, adăugă el. Să dărâm acest loc.

Lui Barbara Jewell nu îi plăcu asta.

– Suntem o asociație caritabilă. Lucrăm mână în mână cu guvernul, cu consiliul orașului. Cu agențiile de voluntariat. Nu cred că sunt obligată să ascult asta...

– Jaap Zeeger ne-a spus oricum ce a zis Katja, interveni Bakker. Vrem doar să o auzim de la tine. Altfel va trebui să...

Se gândi.

– Va trebui să îl arestăm pentru că a pierdut timpul poliției.

– A dat o declarație oficială în Marnixstraat, adăugă Vos. Dacă sunt doar invenții răutăcioase, îl putem duce în fața unui judecător chiar în după-amiaza aceasta. Wim Prins este un bărbat acuzat de o răpire. Nu i-aș da prea multe șanse lui Zeeger în aceste circumstanțe.

Jewell se holbă la ei și spuse:

– Dumnezeule. Este, oare, de mirare de ce acestor oameni le este atât de greu să își pună viața la loc pe șine?

Bătu din nou în tastatura wireless.

– Nu ați primit asta de la mine, OK?

Imprimanta începu din nou să huruie. O transcriere a ceea ce la Casa Galbenă se numea „grup mărturisire". Totul dat pe față, oricât de rușinos, oricât de adânci ar fi fost cicatricele.

– Katja este un copil cu adevărat tulburat, preciză Jewell. Aproape autistă și nu cred că a primit vreodată tratament. Mi-am dat seama că este ceva acolo, însă a trebuit să o forțez să îmi spună. Era de parcă aș fi scos veninul dintr-o rană. Avea nevoie de asta.

Doar trei persoane se aflaseră în încăpere: Jewell, Katja şi Jaap Zeeger. Fiecare cuvânt rostit de el se confirma. Katja era convinsă că Prins o ucisese pe mama ei. Că el era de vină pentru colapsul ei de după moartea lui Bea.

– Şi nu te-ai gândit niciodată să suni în Marnixstraat? întrebă Bakker, uimită.

– M-aţi fi crezut? se întrebă Jewell. Cuvântul unui drogat? Nu prea deştept. Cunoscut de poliţie. Aţi fi pus cuvântul ei în balanţă cu cel al unui bărbat precum Wim Prins?

Era rândul lor să rămână tăcuţi.

Afară, în zgomotul făcut de turişti pe debarcaderul de lângă piaţa de flori, Vos era pe punctul să îşi scoată telefonul pentru a ordona arestarea lui Prins, când aparatul începu să sune.

De Groot. Liesbeth încerca să dea de el. Apăruse un bilet de răscumpărare. Prins plecase să facă rost de bani.

– Unde este? întrebă Vos.

– Nu ştie. Nu îi răspunde la telefon, răspunse de Groot. L-am pus pe Mulder la treabă, cum tu erai plecat. Zeedijk şi Stormsteeg. Unsprezece treizeci. Vei fi acolo, Pieter?

Vos se gândea.

– Te anunţ eu, răspunse el.

Bakker stătea în stradă, sprijinindu-se de uriaşele plante de floarea-soarelui pictate pe zid. Nedumerită, nu iritabilă cum fusese cu o zi înainte.

– A fost uşor până la urmă, nu-i aşa? întrebă ea.

– Ceva ar trebui să fie. Mulţumesc pentru acea idee cu Zeeger. Mă blocasem.

Asta o înveseli.

– Presupun că există un motiv pentru care nu i-ai spus lui de Groot că femeia de la nebuni tocmai ţi-a confirmat tot ce a zis Zeeger despre minunatul Wim.

– Minunatul Wim tocmai a primit un bilet de răscumpărare. Avem mai puţin de o oră să organizăm supravegherea şi o echipă de intervenţie în Chinatown, o anunţă Vos. Cealaltă informaţie poate aştepta.

6

Zece minute mai târziu, după un drum rapid pe bicicletă, Vos şi Bakker intrau în Marnixstraat. De Groot convocase o şedinţă la etajul al patrulea. Koeman reuşi să îi intercepteze în timp ce străbăteau coridorul lung.

– Nu am timp, spuse Vos, încercând să îl dea la o parte.

– Fă-ţi timp, insistă Koeman.

Se propti în faţa lor blocându-le calea, până când reuşi să spună ceea ce dorea. Anna de Vries, reporteriţa ucisă, îl vizitase pe Wim Prins în biroul lui în după-amiaza precedentă.

– De ce? întrebă Bakker.

– Nu ştiu, recunoscu Koeman. Mai este ceva. Noaptea trecută, nimeni nu ştie unde a fost Wim Prins. Nici oamenii de la consiliu. Nici nevasta lui. I-a spus că s-a dus la băut de unul singur. Nu s-a întors până la 23.30. Credem că femeia a fost ucisă cu o oră mai devreme.

Koeman se strâmbă.

– Una dintre prostituatele din zonă ne-a declarat că a auzit un ţipăt pe la acea oră. Nu că ar fi făcut ceva în privinţa asta, desigur.

– Mai târziu, repetă Vos, încercând să treacă de el.

– Asta nu este tot, continuă Koeman, scoţând câteva poze dintr-o folie din plastic. Telefonul lui de Vries a căzut în şanţ pe aleea unde a fost înjunghiată. L-am recuperat. Există un mesaj, în aparenţă de la Prins, în care îi cere să se întâlnească în cafeneaua Singel. El nu a apărut. Am verificat. Apoi un alt mesaj, aparent de la Katja Prins. Numele tău este menţionat...

Koeman îi împinse o foaie în faţă, îi arătă cele câteva rânduri.

„Nu mă poţi auzi ţipând, Pieter? Nu îţi pasă?"

Vos se chinui să vorbească.

– Şi tu ai primit un astfel de mesaj. În aparenţă de la Anneliese, spuse Koeman. Este la dosar, aici. Doar că în acela ţi se spunea tată. Nu Pieter. Câţi oameni ştiu asta? În afara ticălosului care ţi l-a trimis?

Prea multe posibilităţi. Prea multe amintiri.

– Toate sunt false, continuă Koeman. SIM-uri furate. Mesajele au fost trimise prin acelaşi releu, deci este vorba de aceeaşi persoană folosind două telefoane. Cineva a atras-o acolo pe femeie ca un peşte într-un cârlig. Trebuie să îl aducem pe Wim Prins la secţie. Să aflăm unde a fost noaptea trecută. Iisuse...

Îşi scărpină mustaţa maronie, ca de morsă.

– Am întâlnit-o şi eu de câteva ori. Era de treabă, pentru o ştiristă.

Vos bătu cu degetele în pagina cu mesajele.

– Dacă ar fi fost Prins... şi-ar fi folosit propriul nume?

– Nu ştiu, spuse Koeman direct. S-ar fi dus ea la întâlnire dacă el şi-ar fi zis Donald Duck? Haide să îl întrebăm chiar pe el.

– Tu ai ceva împotriva politicienilor, observă Vos şi, de data aceasta, reuşi să treacă de bărbat.

O voce ridicată, înfuriată răsună pe coridorul din spatele lui.

– Nu cu toţii avem? strigă Koeman.

7

Wim Prins folosise aceeaşi bancă de aproape un sfert de secol. O mică instituţie privată, cu sediul într-o clădire-turn din Districtul Muzeelor. Responsabil de administrarea contului său în cea mai mare parte a acestei perioade fusese Kees Alberts, un funcţionar cu vechime, morocănos, bun cunoscător al legislaţiei internaţionale ce reglementa impozitarea şi oportunităţile de investiţii. Prin intermediul acestui bărbat, Prins cumpărase vila din Aruba, redirecţionându-şi cu atenţie o parte din venitul de la firma de avocatură, printre ai cărei parteneri se număra la acea vreme şi Michiel Lindeman. Mai avea investiţii şi în alte părţi ale lumii. O altă vilă în Grecia. Proprietăţi în Florida. Acţiuni în portofolii într-o varietate de paradisuri fiscale din Caraibe.

Banii nu fuseseră niciodată o problemă prea mare pentru Prins. Valoarea lui netă, luând în considerare fiecare bun, trecea undeva de zece milioane de euro. Dar cea mai mare parte a acestei sume era blocată în fonduri şi proprietăţi. Nu avusese nevoi reale de bani lichizi de-a lungul anilor şi, într-adevăr, nu avea nicio idee dacă putea strânge cu uşurinţă o jumătate de milion de euro.

Alberts îl lămuri de îndată. După ce Prins îl sunase în ziua precedentă, făcuse câteva calcule rapide. Prins avea acces imediat la două sute patruzeci de mii de euro. Banii se aflau pe biroul bancherului, într-o geantă Tumi neagră din piele, aşa cum o ceruse chiar el. Aceasta costase patru sute de euro, deja reţinuţi din grămadă.

– Ar trebui să fie mai mulţi, insistă Prins.

– Mult mai mulţi, consimţi Alberts. Dar nu pot, pur şi simplu, să îi transform în lichidităţi de îndată ce pocneşti tu din degete. Lasă-mă până mâine şi, probabil, aş mai putea adăuga o sută de mii. O săptămână şi e posibil să putem lichida un milion. Majoritatea banilor tăi se află în proprietăţi, Wim. Pot să îţi fac rost de împrumuturi, dacă garantezi cu ele. Împrumuturi scumpe. Dar nu peste noapte. Şi...

Bancherul îl privi.

– Trebuie să te întreb pentru ce. Există reguli în ziua de azi. Pentru spălarea de bani...

– Arăt eu a persoană care spală bani?

– Regulile nu ne întreabă cum arăţi. Doar ce faci. Şi de ce.

Tăcere.

– Şi de ce? repetă Alberts.

– Deoarece se pare că cineva mi-a răpit fiica. Şi dacă nu le dau o jumătate de milion de euro...

Îşi privi ceasul.

– Peste o oră ar putea fi moartă. Verifică în Marnixstraat dacă vrei. Ei ştiu despre ce este vorba.

Bancherul se albi la faţă.

– Tu ai întrebat, zise Prins.

– Este un moment dificil, nu-i aşa? Cu poveştile din ziare...

– Lasă baltă ziarele. Cum pot lua banii?

Alberts ridică din umeri.

– Nu poţi. Nu de aici. Poate va găsi poliţia o soluţie. Bancnote marcate. O geantă cu vopsea în ea sau altceva. De asta sunt acolo.

– Nu am timp. Şi nu îmi vor face mie favoruri.

– Suntem în secolul al XXI-lea, Wim. Nu ţinem sume mari de bani la îndemână. Cine şi i-ar dori? Cine ar avea nevoie de aşa ceva?

Bătu servieta.

– Cea mai mare parte din suma de aici a trebuit să o iau de la altcineva.

Prins aşteptă. Nimic mai mult.

– Dacă nu îi vrei... începu Alberts, întinzându-se spre servietă.

– Doar sunt ai mei, nu? răbufni Prins, înşfăcând servieta şi ieşind în ziua rece, luminoasă.

De Nachtwacht era un plan atât de simplu, unul la care se gândise în timp ce se holba la colosalul tablou al lui Rembrandt din Rijksmuseumul aflat la doar câteva minute depărtare. Un grup de oameni de vază ai Amsterdamului, pregătit să iasă în oraş. Tobe bătând, arme la îndemână. Era printre ei şi o tânără, cu ochii deschişi la culoare, cu părul blond, cu o găină moartă în mod misterios lipită de talie. Un fel de simbol, bănuia el. Nu aflase niciodată. Nu îl interesaseră niciodată micile detalii. Era un tablou despre bărbaţi dispuşi să lupte pentru un lucru la care ţineau. Oraşul. Să îl facă sigur pentru familiile lor. Să aducă lumină în întuneric.

Vanitatea făcea ca respectivul tablou să fie atât de atrăgător pentru el? În cea mai mare parte a căsătoriei lui fusese infidel. Culcându-se pe furiş şi cu Liesbeth. Câţi dintre bărbaţii lui Rembrandt, în costumele lor de calitate, oameni înstăriţi, obişnuiţi ai bisericii, făcuseră acelaşi lucru? Îşi dorea, oare, să purifice oraşul? Sau pe sine?

Prins privi traficul înaintând leneş pe lungul şi dreptul drum al Weteringschans. Un taxi se îndrepta agale spre el. În acea dimineaţă îşi cumpărase o pereche ieftină de ochelari de soare, cu rame groase, de la un magazin pentru turişti de lângă Leidseplein. Când Mercedesul se opri şi-i puse pe ochi şi apoi se urcă în spate, se aşeză ţinând o mână pe servieta Tumi.

Nu spuse nimic.

– Suntem la întâlnire sau vrei să mergi undeva? întrebă şoferul.

– Vreau să merg undeva, răspunse Prins. Nu asta vor toţi?

Bărbatul ridică din umeri, aşteptă.

Wim Prins se privi în oglindă. Doar un alt bărbat de vârstă mijlocie, cu păr grizonant, ochelari grei de soare, mari şi ieftini, ascunzându-i cea mai mare parte a feţei.

– Schiphol, spuse el, punându-şi apoi geanta neagră în poală.

Bagaj de mână. Suficient cât să ajungă în cealaltă parte a lumii.

8

Margriet Willemsen stătea la geam când Hendriks intră. Tocmai vorbise la telefon cu un detectiv, Koeman. Îi spusese cât de puţin posibil. Îi confirmase doar ceea ce el părea deja să ştie.

Asta nu îl mulţumi pe Alex Hendriks.

– Reporteriţa care a murit a fost ieri aici. Avea filmarea, fir-ar să fie. Ce ne facem?

– Ne distanţăm, răspunse ea, revenind la birou. Rămânem calmi. Le spunem adevărul, atât cât putem. Aşteptăm şi vedem ce se întâmplă. Nu ne afectează asta, Alex. Păstrează-ţi cumpătul.

– Cumpătul?

El îşi închise ochii, întrebându-se ce avea să urmeze.

– Trebuie să vorbim cu Prins. Să lucrăm la varianta noastră.

– Wim nu este aici pe moment, insistă ea. Lasă-l în seama mea. Tu ştii ce s-a întâmplat?

Trebui să recunoască adevărul.

– Mi-a fost spart calculatorul. Era o fată în birou. O angajată temporară de la una dintre asociaţiile caritabile pentru drogaţi. Acum a dispărut pe undeva. Sunt destul de sigur că ea mi-a spart contul. Trebuie să fi văzut ce era acolo.

– Ştii, Alex, dacă nu aş crede că vei fugi direct în Marnixstraat, te-aş da afară pe stradă gol-goluţ chiar în momentul acesta.

Hendriks se uită urât.

– Dar asta crezi, zise el. Şi ai nevoie de mine. Am vrut doar să îl pot controla puţin. Atâta tot. Unde naiba este? Am încercat să îl sun acasă. Soţia lui suna...

Hendriks o plăcea pe Liesbeth Prins. Era ceva înflăcărat şi independent la ea. Nu putea înţelege ce vedea ea la soţul ei sec, introvertit.

– Suna îngrozitor.

– Nu ştiu unde a dispărut, spuse Willemsen. Cui îi pasă? Marnixstraat are destule pe cap. Dacă încep să pună întrebări, trimite-i la mine.

– Nu aşa funcţionează treaba! Sunt poliţia. Pot să facă ce vor.

Ea încuviinţă.

– Şi eu sunt viceprimarul consiliului oraşului. Mulder este omul nostru de legătură pentru *De Nachtwacht*. Dacă apare cineva din Marnixstraat, spune-le să discute cu el.

Hendriks aprobă din cap. Mai era o întrebare. Care nu voia să dispară.

– Acea reporteriţă...

– Poliţia crede că a fost vorba despre un jaf care nu a mers bine, zise ea.

– Doar nu crezi că... Wim... Iisuse, era extrem de furios când l-am dat afară de aici. Liesbeth mi-a zis că a fost în oraş noaptea trecută. Nu ştie unde. Dacă încep...

– În numele lui Dumnezeu, Alex, nu vrei să taci? ţipă ea. Doar tu ai dat naştere coşmarului ăstuia, nu-i aşa?

– Nu chiar, răspunse Hendriks. Am aruncat doar puţin combustibil pe un foc deja aprins.

Ei nu îi plăcea când lumea îi răspundea. Şi nu avea o replică bună de această dată.

– A naibii coincidenţă, să fie jefuită la doar câteva ore după ce a fost aici, speriindu-l de moarte, adăugă el.

De data aceasta, Margriet Willemsen zâmbi. Acel zâmbet de pe afişele pentru alegeri. Larg şi fals.

– O coincidenţă, zise ea. Atâta tot. Suntem împreună în afacerea asta, Alex. O să trecem prin ea tot împreună.

Făcu din mână spre uşă.

– Acum poţi pleca. Fă doar ce îţi spun. Totul va fi în regulă.

Afară, pe coridor, telefonul îi sună. Hendriks privi ecranul. Un mesaj text.

Til Stamm scrisese: „Mă cauţi?“

„Oh da“, se gândi Hendriks. Avea atâtea întrebări pentru ea.

Îi răspunse: „Trebuie să ne întâlnim. Unde? Când?“

O pauză lungă. Crezu că o pierduse. Se întrebă ce avea să facă în acel caz. Apoi...

Til Stamm îi scrise: „Zeedijk & Stormsteeg 11.30“.

Hendriks se sprijini de geamurile ce dădeau spre De Wallen. Cunoştea oraşul atât de bine, că îşi putea imagina acea intersecţie. Două străzi înguste, pietruite, întâlnindu-se într-o intersecţie care nu era făcută pentru traficul modern. Restaurante chinezeşti şi câteva magazine. Un bar pe care îl vizitase de câteva ori, Cafe Oost-West.

De ce naiba şi-ar dori angajata temporară drogată care îi intrase în contul privat să-l întâlnească în Chinatown, în mijlocul dimineţii?

Alex Hendriks îi răspunse: „Haide la birou. Totul este în regulă“.

O altă pauză şi de data asta crezu, într-adevăr, că o pierduse. Apoi...

„Nimic nu este în regulă, Alex. Nu ai observat? Să fii acolo.“

9

Nouăsprezece bărbaţi şi o femeie în sala operativă din Marnixstraat. Mulder în faţă dând ordine, Vos şi Laura Bakker în primele rânduri de scaune.

De Groot le trasase sarcinile mai devreme. Mulder era responsabil de operaţiunile pe teren. Vos se va ocupa de interogatoriile care aveau să urmeze. Logica părea de fier. Vos tocmai se întorsese la serviciu, avea de-a face cu oameni cu care nu mai lucrase recent. Mulder fusese ofiţer superior în tot acest timp, cunoştea cele mai noi coduri şi argoul recent.

Discuţia se terminase înainte chiar să înceapă.

Vos şi Bakker ascultară planul de supraveghere. Bărbaţi în haine civile pe stradă. În birourile cu vedere spre intersecţie. Doi în Cafe Oost-West. Maşini gata să blocheze toate rutele de ieşire. Un elicopter de supraveghere la înălţime mare deasupra oraşului, nu fix, întrucât asta ar fi atras doar suspiciune. Legături rapide cu toate releele apropiate de telefonie mobilă, pregătite să dea de urma apelurilor efectuate.

Toţi la locurile lor cu cincisprezece minute înainte de momentul în care ar fi trebuit să apară Prins. Însă despre bărbat nu auziseră încă nimic. La parter se afla doar soţia lui, aşteptând veşti la recepţie.

Vos auzi asta, îşi închise ochii, îşi propuse să iasă cu Bakker prin spate. Apoi, când discursul lui Mulder era gata, întrebă:

– Şi noi? Noi unde mergem?

Ofiţerul înalt îl privi şi scutură din cap.

– Voi aşteptaţi aici, răspunse Mulder. Am trimis o echipă la faţa locului. Nu am loc pentru novici.

Bakker începu imediat să obiecteze, amuţită însă de îndată de intervenţia energică a lui Frank de Groot.

– Este o echipă, Vos, repetă Mulder. Tu nu ştii cum lucrăm noi şi nu am timp să încep să îţi dau lecţii acum.

Arătă spre unul dintre calculatoarele aflate pe un birou dintr-o parte a încăperii.

– Am montat câteva camere cu circuit închis. Dacă poţi găsi un birou liber, poţi privi ce se întâmplă de acolo. Noi îl arestăm pe cel care ia banii. Dacă putem afla şi locaţia lui Katja Prins, ne ocupăm şi de asta.

Îşi privi ceasul.

– Treizeci de minute să fim pe poziţie. Dacă mai aveţi întrebări...

Laura Bakker îşi ridică mâna, ca o elevă dornică să pună o întrebare.

– Ce este? întrebă Mulder.

– Îl veţi aresta pe Wim Prins deci? Ca să putem aranja noi câteva lucruri.

Mulder îl privi pe Vos.

– Da, confirmă Vos. Şi eu mi-aş dori asta.

10

Schiphol. Prins se îndreptă direct spre ghişeul KLM, plăti aproape cinci mii de euro pentru un bilet dus la clasa business până în Oranjestad, în Aruba. Avionul avea să decoleze la 11.45. Nouă ore şi cincizeci de minute de zburat dintr-un Amsterdam friguros până în căldurosul Caraibe. După aceea un taxi până în San Nicolas, o barcă închiriată cu care să străbată cei douăzeci şi şapte de kilometri până în Venezuela, un sanctuar aflat dincolo de jurisdicţia olandeză.

De acolo îşi putea depune banii în cel mai sigur paradis financiar pe care îl putea găsi. Pe urmă să gândească. Să aştepte. Să bea.

Poate chiar să fumeze şi să-şi găsească o prostituată. Aşa făceau toţi. De ce nu? Era un nou început, o nouă lume.

Avea doar bagajul de mână. La ghişeu primi permisul de îmbarcare. În trei minute trecu de biroul de Imigrări cu paşaportul lui electronic. Nu trebui nici măcar să privească vreun vameş în ochi.

Aeroportul era întotdeauna ocupat, un complex întins de porţi boltite şi magazine de cumpărături ce păreau să se întindă la nesfârşit. Exista şi un salon business. Îl evită. Acolo ar fi putut întâlni o persoană cunoscută. În schimb, Prins pierdu timpul într-o expoziţie gratuită a tablourilor din Rijksmuseum, apoi stătu de unul singur într-un bar retras, sorbind dintr-o bere, ronţăind un hot dog, ţinând strâns servieta, cu ochelarii de soare grei nedesprinşi de pe faţă.

Trecuse de unsprezece. Poliţia avea să inunde Chinatown. Îşi privi telefonul. Mesaje de la Liesbeth. Se dusese în Marnixstraat, dar nu spusese un cuvânt în plus.

„Unde eşti? De ce nu mă suni?"

Se gândi, tastă un răspuns.

„Totul este în regulă. Ai răbdare. O să trecem de asta."

Ea răspunse de îndată.

„Trebuie să vorbim, Wim."

„Dar nu trebuie, chibzui el. Nu ai făcut-o până acum." De multă vreme. De la căsătorie. Asta schimbase totul. Înainte, când fusese o aventură, ceva secret, pe furiş, fuseseră uniţi de o pasiune nerostită, interioară. O căldură frenetică pe care inelul căsniciei o răcise aproape peste noapte, transformând magia în ceva banal.

„Te sun când pot."

Din Venezuela. De pe Isla Margarita, poate. Fusese acolo odată cu Bea. Ea îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului drogată cu cocaină.

Liesbeth nu era aşa. Nu încă. Şi avea să o sune. La un moment dat. Însă nu prea repede.

Îşi privi telefonul. Îl puteau găsi cu ajutorul lui dacă îşi doreau asta. Aşa că îl opri. Îi scoase bateria. Se aşeză de unul singur, simţindu-se ca un criminal, rugându-se să vină mai repede momentul îmbarcării.

11

Vos şi Bakker găsiră un birou cu un computer conectat la camerele cu circuit închis ale lui Mulder. Era trecut puţin de ora unsprezece. Nu se întâmplau prea multe pe cele şase camere de supraveghere de pe stradă. Asta nu părea în neregulă. Apoi îi ceru lui Bakker să o aducă pe Liesbeth, două cafele şi pe urmă să îi lase singuri.

Două minute mai târziu, Bakker se întorsese cu o Liesbeth Prins cu aspect nefericit şi două ceşti de cafea de la cel mai bun aparat, unul deţinut de criminalişti, care îi lăsau arareori pe alţii să îl folosească. Laura Bakker putea fi convingătoare, atunci când şi-o dorea.

Lăsă ceştile şi plecă să găsească un alt calculator. Vos închise ecranul computerului. Liesbeth se aşeză lângă geam, nu îl privi în ochi. Nu îi răspunse când el o întrebă dacă ştia unde fusese soţul ei în noaptea precedentă. Unde se afla în momentele acelea.

După o serie de întrebări pe care abia le băgă în seamă, ea îi răspunse:

– A făcut rost de bani. Sau aşa zicea. Ce altceva mai vrei?

Cu blândeţe, o întrebă din nou despre Anneliese şi Katja. Cum s-ar fi putut cunoaşte. Dacă existase vreun indiciu că s-ar fi dus la o casă de pe Prinsen în timpul lor liber. Era obişnuit să pună întrebări stânjenitoare. Dar niciuna atât de apropiată şi de dureroasă precum cele pe care tocmai le aborda.

– Avea şaisprezece ani, rosti Liesbeth obosită. Tu nu erai niciodată acolo. Eu aveam viaţa mea. Tu chiar crezi că eu ştiam ce făcea ea în fiecare minut?

– Locul de pe Prinsen unde mergea era un bordel, preciză Vos, neluându-şi ochii de la ea.

– Ce?

– Un *privehuis*. Un fel de club. Probabil unul unde fetele erau... destul de tinere. Erau abuzate.

Nimic.

– I-am găsit sângele acolo. Abonamentul de autobuz. A fost în acel loc. Poate împreună cu Katja. Dumnezeu ştie cu mai cine...

Ea îşi închise ochii strâns un moment, gura i se fixă într-o grimasă de furie şi durere.

– Liesbeth, repetă el. Am găsit sângele lui Anneliese...

– Eşti fericit? strigă ea. Poţi semna certificatul de deces acum? Să închizi cazul?

– Nu, nu pot. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Asta încerc să aflu.

– De ce îmi spui rahatul ăsta acum? Am făcut tot ce am putut. Am fost acolo când tu nu ai fost. Nu în fiecare minut. În fiecare afurisită de secundă. Însă am fost...

– Nu este vorba despre vină aici, adăugă el. Nu simt asta. Cred că nici tu nu o simţi.

Ea nu voia să îl privească. Sorbea cafeaua.

– Despre ce este vorba, atunci?

– Despre adevăr. Onestitate, continuă Vos ridicând din umeri. Ce altceva ne-a mai rămas?

– Vorbeşti ca Wim. Implorând voturi. Folosind cuvinte mari care nu înseamnă nimic...

– Există o procedură, o întrerupse el.

– Ce procedură? şuieră ea.

Îşi încrucişă braţele, îşi ţinu ochii pe ea.

– Lucruri pe care le verificăm în fiecare caz. ADN-ul. Îl aveam pe al lui Anneliese, desigur. Acum îl avem şi pe cel al lui Katja.

Pe lângă lacrimile care îi umpleau ochii, apărură şi furia, şi teama.

– Nu contează ce indică o picătură de sânge, adăugă Vos. Este fiica mea. Fiica *noastră*. Presupun că... Munceam foarte

mult. Noaptea. Eram destul de plictisitor şi când eram acolo. Şi Wim... cu toţi banii lui... o soţie care nu îl iubea...

Pe jumătate aplecată, strângând ceaşca de cafea în mână, se uita urât la el.

– Am rămas cu tine pentru că nu mă puteam mărita cu el, mărturisi ea. Asta ai vrut să auzi?

– Nu chiar.

– Şi nu ai bănuit niciodată, Pieter? Nici măcar o dată. Dacă m-ai fi întrebat... dacă ai fi observat că nu eram acolo atunci când ar fi trebuit să fiu...

– Atunci, m-ai fi părăsit, completă Vos.

Și trebui să se întrebe: îşi dăduse seama de la început? O parte din el ţinuse în tăcere acea voce tulburată, suspicioasă, din cauza fricii de consecinţele care ar fi urmat dacă ar fi ascultat-o?

– Bănuiesc că da, replică ea.

– Ştiai că erau surori vitrege? întrebă el. Avea Anneliese vreo idee că Wim era tatăl ei real? Ar putea fi important. Încerc să înţeleg...

– Nu.

Aşteptă şi, când ea nu spuse nimic, întrebă iar:

– Eşti sigură de asta?

– Da.

O pauză.

– Adică... Eu nu i-am spus. Tu nu aveai acum. Wim...

– Ştia?

Cafeaua îi zbură din mână. Nu spre el. Spre perete, spre lume.

– În numele lui Dumnezeu! Crezi că îmi este uşor? Nu am ştiut niciodată. Nu am vrut să ştiu. Ar fi putut fi a ta. Mi-am dorit din toată inima să fie. Poate că lucrurile s-ar fi întâmplat altfel. Poate...

– Este posibil ca Bea să fi ştiut? întrebă el. Ar fi putut Anneliese să afle de la ea?

Ea ridică din umeri, îl privi.

– Nici acum nu vrei să înfrunţi situaţia, nu-i aşa? Nu ştiu ce gândea Bea. M-am întrebat uneori dacă bănuia. Mă privea la firma de avocatură şi...

– Este important. Dacă Anneliese ştia...

– Liese, zise ea tăios. Aşa o chema. Nu mai era copil. *Liese.* Era adolescentă. Devenise curioasă. Devenise... şi parşivă.

– Liese.

Nu avea nicio idee de ce nu îi prescurtase niciodată numele. Cumva, nu i se păruse necesar. Şi în acele clipe acea omisiune simplă, facilă, părea să îl condamne. Nu fusese un părinte rău. Doar unul neglijent, distrat.

– Nu cred...

– Nu, zise ea. Erai prea ocupat salvând alţi oameni. Eşti atât de bun în a desluşi vieţile străinilor, nu-i aşa? Dar nu ai fost în stare să vezi ce se întâmpla în faţa nasului tău. În propria ta casă.

El nu răspunse.

– Sau dacă ai fi fost, adăugă ea, nu ai fi avut curajul să o afirmi.

Mâinile ei fragile îi atinseră pieptul.

– Dacă ai fi spus ceva. Dacă aş fi văzut că te răneam...

Tăcere între ei un lung moment. Apoi ea continuă:

– Am urât felul în care lucrai zi şi noapte. Mă făcea să mă simt mică şi neînsemnată. Când te întorceai acasă, îi acordai atenţie doar ei. Nu mie.

– Îmi pare rău, şopti el. Cred că nu arăt ceea ce...

– Nu mă vedeai, Pieter. Nu căuta scuze.

– Poate că nu. Dacă o pot găsi pe Katja... Dacă aşa aflăm ce s-a întâmplat cu Anne... cu Liese...

– A murit, spuse Liesbeth Prins cu o voce plată, înfrântă. Nu ştii asta? Nu o poţi simţi?

– Nu. Nu pot.

– Nu până nu îi vezi cadavrul? Nu ai părăsit niciodată locul acesta, nu-i aşa? Nu în capul tău. De multă vreme nu îmi mai doresc asta. Nu am vrut să înnebunesc. Nu aşa ca tine. Ar fi fost prea uşor.

El dădu din cap.

– Dacă mai este ceva ce ar trebui să ştiu... zise Pieter.

– Nu am putut-o controla în acea vară. Tu nu erai aproape deloc acasă. Nu era la şcoală. Eu lucram cu jumătate de normă

la criminalişti, aici. Tu mi-ai făcut rost de slujbă, ţii minte? Voiam să fac ceva. Ţi-am spus că aveam nevoie de bani.

Râse.

– Era o minciună. Eram, pur şi simplu, plictisită. Mă săturasem să fac pe dădaca unei adolescente nerecunoscătoare şi să te privesc cum te întorceai acasă epuizat în fiecare noapte, prea obosit ca să vorbeşti cu mine.

Vos îşi aminti în momentul ăla. Ea fusese în solda Marnixstraat câteva luni în acea vară, îndosariind documente, făcând muncă de birou la etajul de sus o vreme.

– Nu ţi-ai dat seama niciodată, spuse ea. Dar devenise rebelă. Se întorcea târziu. Nu îmi spunea unde mergea. Cu cine.

– Ai fi putut să îmi zici.

Liesbeth Prins râse şi o făcu atât de neaşteptat, de subit, că sunetul îi îngheţă lui Vos sângele în vene.

– De ce? I-ai fi dat nişte bani şi i-ai fi spus să se ducă să îşi cumpere ţoale. Te rog...

Îşi întinse mâna spre degetele lui.

– Ai fost un om îngăduitor. Întotdeauna. Cu ea. Cu mine, când mă sinchiseam să îţi cer asta.

Trebuie să fi văzut ceva pe faţa lui.

– Măiculiţă, continuă ea. Uită-te la mine cum îţi zdruncin iar toate iluziile. De câte ori trebuie să-ţi repet înainte să pricepi? Nu am fost o familie perfectă, Pieter. Nu am fi fost nici dacă eu nu mi-aş fi făcut de cap cu Wim. Viaţa nu este aşa. Ordonată şi curată...

– Nu, recunoscu el, îndepărtându-şi mâinile.

Ea îşi muşcă buza, se gândi la ce dorea să spună.

– Într-o zi am văzut-o cu o fată. Semănau foarte mult. Într-un fel am recunoscut-o. Nu ştiam de unde. Wim şi cu mine... eram întotdeauna discreţi. Nu am fost niciodată în casa aceea a lui. Casa noastră acum.

Ridică din umeri.

– Aşa că le-am urmărit. Până în Vondelpark. Le-am privit cumpărând îngheţată. Aşezându-se. Arătând... frumoase şi fericite.

O privire amară, acră.

– Apoi a apărut Bea. S-a aşezat şi ea. Nu ca mine. O intrusă. Duşmanul. Arăta de parcă era una de-a lor. O altă puştoaică. Înţeleasă cu ele. Orice ar fi fost. N-am aflat niciodată...

Degetul ei trasă un cerc în cafeaua vărsată pe masă.

– Nu am îndrăznit niciodată să întreb. Şi, câteva zile mai târziu, Liese dispăruse.

– Ai fi putut să îmi spui... repetă el.

– Nu fi stupid. Nu am vrut să deschid cutia Pandorei. Pe lângă asta... Toţi aţi spus că era vorba despre acei gangsteri care se răzbunau. Sau de vreun nebun. Nu aveam nimic de spus. Nici acum nu am.

– Bea te-a văzut?

Râse scurt, sumbru.

– Oh, da. M-am dus acolo şi m-am prezentat. Liese nu a vrut să mă privească în ochi. Bea a făcut-o însă. Javra nebună.

– Ai fi putut să îmi spui.

Ea se holbă la el, nedumerită.

– Cum? De ce?

Aproape două decenii împreună. Şi în continuare o prăpastie între ei. Ziduri invizibile, secrete întunecate sub ele.

– Locul în care i-am găsit sângele... acel *privehuis*... era pe Prinsen. Vizavi de Amstelveld. Îl cunoşti?

Ea îşi scutură capul.

– Sângele ei?

– Nu era mult, zise el. Nu cred că a fost ucisă acolo. Dar acel loc...

– Nu am urmărit-o. Nu o spionam. Era adolescentă. La ce bun să o fi făcut? Nu sunt ca tine. Căutând mereu ceva de îndreptat. Lumea este stricată. Nu o poţi repara. Nimeni nu poate.

Vos nu ştia ce să spună. Laura Bakker îl salvă.

Intră, fără să bată la uşă, se îndreptă direct spre computer, aprinse monitorul, începu să bată la tastatură.

– Trebuie să vezi asta, spuse ea. Se întâmplă ceva. Eu nu...

– Nu ce? întrebă el, când ea nu continuă.

– Nu înţeleg.

O privi pe Liesbeth Prins.

– Cred că ar trebui să pleci, îi sugeră Bakker.

Însă deja începură să apară imaginile de la camerele cu circuit închis. Siluete traversând intersecţia dintre Zeedijk şi Stormsteeg. Ocazionalul cârâit al unei transmisiuni de poliţie pe canalul radio.

– Unde este Wim? întrebă Liesbeth Prins. Nu îl pot vedea.

Vos îşi privi ceasul. Unsprezece şi douăzeci.

– Mai sunt zece minute, constată el.

– Ajunge mereu mai devreme, niciodată nu întârzie, șopti Liesbeth.

Îl privi şi adăugă:

– Îmi pare rău. Toate lucrurile pe care le-am făcut... s-au întâmplat, pur şi simplu. Nu le-am cerut niciodată. Nu le-am vrut niciodată cu adevărat.

– Ar trebui să pleci! rosti Laura Bakker mai tare.

Dar ochii lui Liesbeth Prins erau fixaţi pe ecran.

– Uite-l pe omuleţul acela din consiliu, zise ea, punând un deget pe o siluetă înaintând încet pe pietrele cubice. Cel care lucrează pentru Wim.

Vos nu privea. Scrise un bileţel, i-l dădu lui Bakker, îi ceru să verifice informaţia.

12

– Ce naiba caută el aici? mormăi Theo Jansen, aşezându-se în camera din spate a prăvăliei lui Maarten.

Locul era în continuare închis. Frizerul arăta tulburat şi obosit. Îngrijorat în privinţa celor doi bărbaţi care li se alăturaseră în apartament, sorbind cafeaua instant, privindu-se unul pe celălalt circumspect.

Michiel Lindeman venise de bunăvoie când Maarten revenise la el. Ezitarea din ziua precedentă dispăruse. Existau motive. Jimmy Menzo era mort. Controlul întregului oraş atârna în balanţă.

– Este aici pentru că l-am invitat eu, răspunse Lindeman fără să clipească. Fiindcă este nevoie de el.

Scund, musculos, de aproximativ treizeci şi cinci de ani, cu pielea închisă la culoare, ochi alunecoşi, Max Robles zâmbea prea mult, râdea prea mult. Fusese intermediar şi în negocierile anterioare dintre Jansen şi Menzo. Demn de încredere, atât cât puteai să ai încredere într-un gangster surinamez.

– Nu sunt sigur că am nevoie de tine, îi spuse Jansen lui Lindeman. În privinţa celor ca el...

– La naiba, Theo. Nu ar strica să ai un strop de gratitudine, comentă avocatul. Eşti un criminal evadat. Un ucigaş. Oricare dintre noi ar putea fi arestat doar pentru că ne aflăm în aceeaşi cameră cu tine.

Jansen pufni, nu avu nimic de spus.

– Crezi că poţi deveni mofturos acum?

– Domnilor, interveni Maarten. Să abordăm problema cu calm. Avem afaceri de discutat. Câteva probleme practice de rezolvat. Trebuie să gândim cu capul limpede.

Îl privi pe Jansen într-un fel în care nu ar fi făcut-o mai demult.

– Cu toții. În regulă?

– Theo.

Robles radia ca de obicei. Dinți mari, albi. O mână masivă, întinsă peste masă.

– Noaptea trecută l-ai împușcat pe șeful meu. Am venit așa cum mi-a cerut-o domnul Lindeman. Nu este asta o dovadă de bunăvoință?

– Asta să îmi spui tu, răspunse Jansen.

Dădu din cap spre Maarten.

– L-ai căutat de pistoale atunci când a intrat?

Robles râse. Așa făcu și Maarten. Apoi frizerul scoase un mic pistol din pantaloni, îl arătă celor de la masă.

– De ce mă aflu aici? dori Jansen să afle.

Apoi ascultă.

Cel mai mult vorbi Lindeman. Despre nevoia de pace. Despre deciziile urgente de afaceri în legătură cu bani și linii de aprovizionare. Despre cum Theo Jansen putea să rămână regele Amsterdamului de la distanță. Peste o zi sau două, atunci când lucrurile se mai linișteau, îl puteau pune într-o mașină cu direcția sud, până în Belgia. Să îi aranjeze apoi un avion privat de la Oostende. Același loc în care Jimmy Menzo zburase săptămâna anterioară.

După aceea...

– Orice vrei tu, declară Maarten rapid. Oriunde.

Opt la sută din profituri pentru nimic. Munca de zi cu zi avea să cadă în sarcina acelora rămași dintre oamenii lui Menzo, lucrând sub Max Robles, împreună cu orice doritori dintre cei care lucraseră pentru Jansen.

– Sunt foarte mulți bani ca să stau întins la soare, observă Jansen.

– Este adevărat, consimţi Robles. Dar care este alternativa?

Nimeni nu vorbi.

– Vă spun eu, continuă el. Să luptăm în continuare. Unul contra celuilalt. Şi apoi apar şi turcii. Şi sârbii. Dumnezeu mai ştie cine. Deja adulmecă pe aici. Devin tupeişti.

Bătu de trei ori cu degetul în masă.

– S-a creat o gaură neagră în oraş şi cineva trebuie să o umple. Sau le arătăm unde le este locul, sau s-a zis cu noi.

– În urmă cu două zile ai încercat să mă ucizi, zise Jansen.

Bărbatul solid din faţa lui dădu din cap, recunoscu:

– Da. A fost cam nepoliticos, nu-i aşa? Dar gândeşte aşa. Jimmy şi Miriam sunt morţi. La fel cei doi băieţi care te-au atacat. Dacă suntem dispuşi să iertăm şi să uităm...

– Cineva mi-a ucis fiica, interveni Jansen. Nu pot ierta asta. Şi nici nu o să uit.

– Nu, spuse Robles. Şi eu aş simţi la fel. Sincer.

Îşi întinse din nou mâna.

– Nu noi suntem responsabili. Nu am avut nimic de-a face cu asta. Jimmy nu vorbea cu noi când mergea la Oostende cu Miriam. Era timpul lui privat. Cred că nu a aflat până nu s-a întors.

Mâna rămase întinsă, fermă ca o stâncă.

– Strânge-mi mâna dacă mă crezi, spuse Robles. Dacă nu, ne pierdem cu toţii timpul.

Jansen nu se mişcă, spuse doar:

– Cineva a ucis-o.

– Nu noi, repetă Robles, iar buna dispoziţie îi dispăruse din voce. De ce am fi făcut-o? Jimmy te voia pe tine mort.

Privi în jurul mesei, pentru întâia oară neliniştit.

– Să îţi spun adevărul. El şi Rosie aveau o înţelegere. Au discutat, cu două săptămâni înainte să apari tu la tribunal. Trebuia să ieşi, să pleci din oraş, să nu încerci să reintri în joc... asta era tot. Fără alte prostii.

– Atunci, de ce a încercat să mă omoare? pufni Jansen.

Mâna mare, întunecată rămânea întinsă peste masă.

– Deoarece nu credea că o să fii de acord, răspunse Robles. Jimmy putea fi stupid uneori. Dar în acea privinţă... cred că avea dreptate.

Îşi flutură mâna.

– Dacă o retrag, nu se mai întoarce. Avem amândoi de suferit. Gândeşte-te la asta.

Theo Jansen se ridică de la masă, veni în faţa lui, furios, înroşindu-se.

– Cine mi-a ucis fiica? tună el.

Lindeman vorbi primul.

– Cel care a răpit-o şi pe fata lui Prins, declară el. Nu este evident?

– Pentru mine nu, spuse Jansen. Cine...?

– Nu ştiu cine! strigă Lindeman.

Atât de tare, că îl surprinse pe Jansen. Avocatul era unul dintre oamenii cei mai stăpâniţi, mai calmi pe care îi cunoştea. Nu îl mai auzise să îşi ridice vocea.

– Cineva îşi bate joc de toată lumea, adăugă Lindeman. De tine. De Prins. Nu ştiu... şi de Pieter Vos. De ce altfel ar fi lăsat-o în barca de lângă a lui? Cineva încearcă să îl facă să se întoarcă şi...

– Rosie nu a avut nimic de-a face cu fata lui Vos, interveni Jansen. Niciunul dintre noi nu a avut.

Îl privi pe Robles.

– Sau?

– Nu cred, consimţi bărbatul din Paramaribo.

Lindeman oftă, îşi încrucişă braţele, aşteptă ca Jansen să devină atent.

– Jimmy i-a trimis pe acei băieţi la *privehuis*, sugeră avocatul. Trebuie să fi ştiut ceva...

– Era vorba de asigurare, îl lămuri Robles. Pe ei îi voia morţi, însă a vrut să încaseze şi asigurarea pentru clădire. Stătuse degeaba de când a pus mâna pe ea. Un *privehuis* nu îl interesa prea mult pe Jimmy. Nu iese un profit prea mare dintr-o asemenea afacere.

Jansen nu părea convins.

– Este adevărat, insistă Robles. Mă crezi sau nu. Tu alegi.

– Adevărul?

Jansen îi privi pe toţi trei.

– Ce ştim de la Marnixstraat? Am avut oameni acolo. Şi Menzo trebuie să fi avut. Poate chiar aceiaşi, din câte ştiu eu...

– Şi ei bâjbâie în întuneric ca şi noi, rosti Lindeman cu atenţie. Se pare că Prins ar putea fi acuzat de ceva. Nu ştiu ce.

– Wim Prins? întrebă Jansen. Domnul Curat? Fostul tău partener?

– Uneori crezi că cunoşti oamenii, spuse Lindeman ridicând din umeri. Uneori te înşeli.

Jansen mormăi ceva, apucă mâna din faţa lui. O strânse.

– Găsiţi-l pe cel care a ucis-o pe Rosie, promise el, şi puteţi avea orice doriţi. Luaţi acei opt la sută. Din partea mea, împărţiţi-i între voi.

Cei trei părură interesaţi.

– O să dau câteva telefoane, spuse Robles. O să vorbesc cu nişte oameni.

– Fă asta, încuviinţă Jansen.

Dădu din cap spre frizer.

– Maarten poate da de mine, dacă afli ceva.

Ieşi din nou afară, era disperat după o bere. Îşi privi ceasul. Mai era un minut până la unsprezece treizeci. După colţ era un bar, tăcut şi discret.

Se îndreptă spre intrare. Pe stradă se aflau câţiva poliţişti în uniformă. Unul dintre ei privea spre el.

Theo Jansen traversă drumul, intră pe aleea ce ducea spre Begijnhof. Se simţea ca un străin în propriul oraş şi asta era ceva nou.

13

Klaas Mulder stătea așezat în cafeneaua Oost-West, aproape goală, amestecând zahărul într-un dublu espresso mocirlos. Era mulțumit de dispoziția oamenilor lui. Nu atât de mulțumit de faptul că ofițerul care stătea așezat lângă el era Koeman, o persoană care nu arătase niciodată suficient respect pentru superiorii săi.

– Deci, ce se întâmplă? întrebă Koeman. Dacă îl înhățăm pe cel venit după bani? Cum ne ajută asta să o eliberăm pe biata fată?

– Biata fată ar fi trebuit de mult să fie acasă, răspunse Mulder. Nu avem de-a face cu o școlăriță aici.

Koeman se trase de mustață.

– Îmi pare rău. Încerc să înțeleg relevanța remarcii tale.

Mulder se duse la geam, cercetând intersecția pietruită dintre străzi.

– Și unde naiba este Prins? întrebă Koeman.

Își privi ceasul.

– Mai are cinci minute să apară. Dacă era fata mea, aș fi...

– Nu este, replică scurt Mulder.

Se uită atent la un bărbat de vârstă mijlocie, micuț, într-o haină maronie elegantă, care stătea în fața restaurantului chinezesc de vizavi.

– Cine naiba este ăsta? Fă-i o poză. Verific-o în baza de date.

Koeman veni la geam.

– Alex Hendriks. Cineva important din consiliul orașului. Conduce secretariatul general al consiliului sau ceva de genul ăsta. L-am căutat în ziare, de dimineață. Înainte să sun acolo. Lucrează direct pentru Prins. Scuze – *lucra*.

– De unde ai ştiut?

Koeman îi spuse direct. Aflase de la ziarul Annei de Vries că reporteriţa vizitase biroul consiliului şi vorbise cu Prins în după-amiaza dinainte să fie ucisă.

– Este politician, spuse Mulder. Presa vorbeşte cu el tot timpul. A fost un jaf. O să ne ocupăm de cei morţi când rezolvăm tot ce este de rezolvat cu cei vii.

Detectivul se burzului. Îşi scoase carnetul şi citi mesajele de pe telefonul Annei de Vries.

– De ce nu am ştiut despre asta? întrebă Mulder.

Koeman flutură un deget în aer şi răspunse:

– Fiindcă erai prea ocupat fugind dintr-o parte în alta, organizând o echipă de intervenţie?

– O să mă provoci prea mult într-o zi...

– Abia aştept.

Koeman îşi verifică ceasul, privi în stradă.

– Unsprezece treizeci fix. Nu văd nicio urmă de Domnul Curat. Doar pe Hendriks. Poate ar trebui să îl arestăm. Poate...

Se opri.

– Ce naiba este asta? întrebă Mulder, privind în josul străzii Zeedijk.

14

Punctul de control de securitate la Schiphol era aproape de poarta de îmbarcare. Prins se apropie, își puse telefonul pe tavă alături de curea, apoi, ca să fie sigur, pantofii negri de afaceri. Femeia de la scaner bătu în geanta Tumi.

– Aveți laptop?

– Nu.

– Fără lichide. Nimic ascuțit. Fără...

Își ținu ochelarii pe ochi și îi zâmbi femeii.

– Sunt destul de plictisitor, de fapt, zise el, privind geanta trecând pe sub scaner.

Traversă pe urmă bolta, nu se auzi niciun bip, ridică geanta, se îndepărtă.

Poarta KLM era chiar în față. Nu era coadă la clasa business.

Privi avionul albastru-deschis și alb de dincolo de ea. Unul dintre cele mai vechi modele MD11. Dădu permisul de îmbarcare, urcă la bord.

Trei rânduri cu câte două scaune în față. Al lui era lângă geamul din stânga. Cea mai mare parte a cabinei de la clasa business era goală, din câte își putea da seama.

Apăru un pahar de șampanie, primi o jumătate de zâmbet de la însoțitoarea de bord.

Totul părea să fie colorat într-o tentă lugubră de albastru. Asta și băutura matinală îi provocară o durere de cap.

Prins o sorbi oricum. Așteptă, sperând. Auzi, în sfârșit, ușile închizându-se, simți că este împins în spate.

Privi apoi pe geam și văzu avionul rulând încet pe pistă.

15

Cinci diavoli pe stradă, unul negru, ceilalţi îmbrăcaţi în roşu, portocaliu, albastru şi verde vineţiu, învârtindu-şi cozile, împungându-i jucăuş cu furcile lor pe oamenii în trecere.

Cel mai înalt era negru din cap până în picioare, cu coarne lungi de capră şi părea aproape gol. Avea cu el un casetofon mare pe care îl purta pe umăr, ţopăind ca toţi ceilalţi pe ritmuri pop asurzitoare.

Dinţii îi erau vopsiţi cu roşu şi rânjea mult. Cu toţii o făceau.

Dinţi roşii. Costume macabre. Atitudini arogante.

Koeman încerca să îşi amintească. Îi mai văzuse undeva.

– Asta ne mai lipsea, mormăi Mulder.

Cel mai scund, strălucitor în costumul lui stacojiu, însângerat, fugărea un om îmbrăcat în haine normale, clănţănind sălbatic din dinţi, împungându-l cu furca, scoţând sunete de monede zdrăngănind atât de zgomotos, că îl puteau auzi chiar şi în cafenea.

Cântecul deveni clar.

Stevie Wonder. Un cântec vesel, în contradicţie cu spectacolul straniu, pe jumătate sinistru care se desfăşura pe stradă.

Cântecul se auzea tare, inconfundabil şi cei cinci demoni dansau pe refren.

– La mulţi ani... răsuna refrenul în intersecţia pietruită dintre Zeedijk şi Stormsteeg.

– La mulţi ani? şopti Koeman. Ce mama drac...?

Mulder vorbea pe linia sigură. Koeman îşi privi ceasul. Douăsprezece fără douăzeci şi cinci. Era greu să îşi imagineze

că un avocat devenit politician ar rata momentul răscumpărării propriei fiice.

Şi mai greu să îşi imagineze un răpitor finalizând afacerea cu acei clovni de afară.

Prea multe coincidenţe.

– Nu mai vine, murmură Koeman pentru sine. Nu avusese niciodată de gând să o facă.

Nu că Mulder l-ar fi ascultat. *Hoofdinspecteurul*[1] lătra la telefon, încercând să dea de cineva. De Vos, din ce putea auzi. Şi nu ajungea la niciun rezultat.

Koeman se apropie, aşteptă o pauză în monologul aprins şi spuse:

– Nu mai vine, Mulder.

Trupa de diavoli se apropia, cercetând strada. Cel înalt, negru scoase o foaie de hârtie de undeva. Koeman recunoscu, în sfârşit, feţele. Erau câţiva artişti ai străzii din una dintre comunele anarhiste. Le plăcea să străbată oraşul dând spectacole rapide de stradă, întinzând apoi pălăria în faţa turiştilor suficient de proşti încât să se oprească.

– Nu este...

– Ştiu... începu Mulder.

Se auzi apoi o voce, cu un accent forţat, străin.

– Prins! Oh, Wim! La mulţi ani, Wim!

Muzica deveni mai intensă. Începură din nou să se învârtă, fluturându-şi braţele, dând din palme în ritmul cântecului.

– La mulţi ani.

Koeman nu înţelegea. Nu îi venea să creadă ce vedea.

Wim Prins nu era acolo. Doar bărbatul din consiliu, Alex Hendriks, plimbându-se dintr-o parte în alta ca un idiot rătăcit.

– La naiba cu asta, zise Koeman. Este al meu.

Nu aşteptă să audă ce gândea Mulder. Ieşi direct pe strada aglomerată.

Oamenii se holbau la *falseto*-ul strident al demonilor.

---

[1] Locotenent (în olandeză, în orig.) (n.red.)

– Wim! Wim! Unde ești? Oh, Wim...

Mulder era în spatele lui. Le spusese ofițerilor din magazinele și birourile înconjurătoare să se retragă. Totul era anapoda, fusese de la început. Nu avea să aibă loc o răscumpărare acolo. Cu sau fără Prins. Fuseseră păcăliți.

Echipa se adună în jurul artiștilor. Unul dintre ei luă casetofonul și opri muzica. Diavolii începeau să își dea seama ce se întâmpla. Amsterdamul era un oraș relaxat, tolerant. În mod normal, ar fi scăpat nepedepsiți pentru ceea ce făcuseră sau, în cel mai rău caz, ar fi primit un avertisment tacit.

Dar nu în momentele alea.

Koeman rezolvase deja totul în minte. Cineva îi plătise să vină acolo. Le spusese că era ziua unui bărbat pe nume Wim Prins. Că avea să fie după colț și că urma să fie surprins.

Nu aveau să fie găsite urmele celui care dăduse comanda. Probabil îi plătise cu bani lichizi. Și chiar dacă diavolii dansatori știau cine era, nu le-ar fi spus niciodată. Erau ca un trib, trăiau despărțiți de restul orașului, de poliție. Creaturi diferite, de pe o altă planetă.

Deci îl aveau doar pe Alex Hendriks, un funcționar cumpătat, membru al consiliului orașului, stând la colțul dintre Zeedijk și Stormsteeg, arătând confuz și pierdut. Și mai mult decât înfricoșat.

Deveni și mai înfricoșat atunci când Koeman se îndreptă spre el, îi flutură în față legitimația, se prezentă.

Apoi zâmbi, arătă spre trupa de diavoli.

– Ce zici de spectacol, Alex?

– Eram doar în trecere...

– Ei, haide, nu îmi spune asta!

Koeman își duse mâna aproape de fața bărbatului.

– Orice ai face, nu spune asta. *Eram doar în trecere.* Nu, este de-a dreptul nepoliticos.

Detectivul privi înapoi spre cafenea și făcu din ochi.

– Suntem înăuntru de cincisprezece minute. Zece dintre ele ni le-am petrecut privindu-te cum stai aici, pe punctul să faci pe tine.

Apăru şi o dubă de poliţie cu luminile aprinse, cu sirena urlând. Diavolii intrară în ea, cu toate protestele lor.

– Trebuie să mă întorc la birou, spuse Hendriks, încercând să se îmbărbăteze singur.

– Fostul tău şef ar fi trebuit să fie aici, îi răspunse Koeman. La unsprezece jumătate fix. Ar fi trebuit să aibă o jumătate de milion de euro, răscumpărare pentru fiica lui.

Zâmbi.

– Nu a apărut. În schimb, tu ai făcut-o. Împreună cu câțiva diavoli care îi strigau numele.

Koeman îşi băgă la loc legitimaţia, cercetă strada de-a lungul şi de-a latul ei.

– Arăt eu a bărbat care crede în coincidenţe? Sau, pur şi simplu, ca un imbecil?

Hendriks tremura deja.

– Mergem în Marnixstraat, anunţă Koeman. Pentru o discuţie lungă şi interesantă. Singura întrebare este...

Se încruntă, scoase o pereche de cătuşe, le învârti pe degetul arătător.

– Vii de bunăvoie? Sau trebuie să te târăsc până acolo?

16

Urma să fie cald şi însorit în Aruba. Îşi putea imagina drumul de treizeci de minute de-a lungul coastei. Negocierea cu unul dintre pescari pentru o barcă ce avea să îl ducă în Venezuela. Îl va costa minimum o mie de euro. Şi dacă va alege omul greşit...

Prins îşi dădu seama că îşi plimba degetul de-a lungul genţii ascunse în compartimentul de depozitare de la geam. Atât îi mai rămăsese. Singurul lucru aflat între el şi prăpastie.

– Domnule...?

Însoţitoarea de la clasa business era o tânără femeie drăguţă, cu păr creţ, ascuns sub boneta albastră, ce tocmai se aplecase deasupra lui cu atenţie, dorind să îi ia paharul. Prins privi în jurul lui. Mai era un singur pasager în cabină, în partea opusă a acesteia. Următoarele nouă ore şi jumătate se anunţau liniştite. Poate că avea să doarmă. Dacă făcea asta, urma să îşi bage geanta sub scaun.

– Trebuie să vă iau paharul înainte să decolăm.

Prins bău şampania dintr-o înghiţitură şi îi dădu paharul. Privi din nou în jurul cabinei. Îi venea să râdă. Aşa fusese viaţa şi în birourile consiliului de lângă Operă. Ca într-un cocon. Protejat de lumea de afară. La fel fusese şi ca avocat, chiar atunci când Michiel Lindeman începuse să umble pe sârmă, prins între poliţie şi lumea interlopă. Nimic din afară nu îl atinsese vreodată, la vremea aceea. Şi nimeni.

Se uită pe geam la câmpurile plate care se întindeau în orizontul cenuşiu. Acest pământ bidimensional îl ţinuse întotdeauna captiv, îl ţinuse aproape. Era ciudat să se gândească la

faptul că evada? Că simplul act de a zbura avea să îl detaşeze de trecutul nemărginit ca trucul unui magician?

Băutura nu se număra printre viciile lui. Dar în următoarele câteva ore...

Avionul continua să înainteze. Mai erau câteva în fața lui. Decola ultimul. Prins îşi strânse centura mai puternic în jurul taliei. Întinse din nou mâna spre servietă.

Însoțitoarea de zbor era aşezată în fața lui. O privi. Ea îi zâmbi. Apoi telefonul sună lângă ea. Răspunse, îl privi scurt, îşi desfăcu centura, se ridică şi se îndreptă spre cabina piloților.

Prins privi pe geam. Un alt avion apăruse în față. Se îndreptă spre capătul pistei. Se alinie. Porni zgomotos pe asfalt.

Însoțitoarea de bord nu se întoarse. Avionul nu se mai mişca. Îşi privi ceasul. Aproape ora douăsprezece. Se întrebă ce se întâmplase în intersecția pietruită dintre Zeedijk şi Stormsteeg. Ştiu că nu avea să mai vadă niciodată acea stradă murdară din Chinatown. Sau vreo altă stradă din Amsterdam.

Apoi sunetul se schimbă. Motoarele se opreau. Privi pe geam. O maşină Volvo, albă, cu marcajele albastre-roşii ale poliției, se oprise pe pistă în dreptul lor. Era urmată de câteva vehicule ale aeroportului.

Tânăra femeie în uniformă albastră ieşi din carlingă. Îl privi. Jenată.

– Domnule Prins. Este o problemă...

– Nu îți face griji, spuse el, desfăcându-şi centura, luând geanta.

Zâmbindu-i. Era extraordinar de drăguță şi lui nu îi plăcea ideea că îi încurcase ziua în vreun fel.

Uşile din spate ale maşinii Volvo de poliție se deschideau. Ştia ce avea să vadă acolo. Pe Pieter Vos. Un bărbat care nu înceta niciodată să caute. Într-adevăr, Vos ieşi îmbrăcat în haina lui albastră şifonată, îşi dădu pe spate părul castaniu prea lung, privi avionul, agil, entuziast, alert. Cumva şi tânăr, de parcă trecutul l-ar fi înghețat în acel moment când fiica lui dispăruse. Un bărbat care ştia de îndată ce îşi dorea, se gândi Prins. După el

ieşi o tânără femeie subţire, înaltă, cu părul roşu zburându-i liber, învăluind-o în vântul puternic care venea de la un alt avion ce tocmai pornise pe pistă, pregătit să se înalţe şi să se desprindă din strânsoarea neiertătoare a gravitaţiei. Să evadeze.

Să evadeze.

Atât îşi dorise. Un moment de linişte. Puţină distanţă de lumea lacomă, abjectă din jurul lui.

Se ridică. Îşi netezi hainele. Îşi vârî geanta sub braţ. O urmă pe însoţitoare până la uşă. Aşteptă şi o privi manipulând mânerul lung de sub geamul lateral.

Într-un final, deschise uşa, o împinse cu umărul, aducând lumina ascuţită a zilei în cabină, împreună cu briza îngheţată de afară.

Dincolo de braţul ei întins, putea să vadă totul. Câmpurile şi asfaltul. Avioanele şi micii oameni strânşi sub ele. Care aveau să îl ducă înapoi în oraş. În Marnixstraat la atâtea întrebări fără sfârşit.

Femeia avea braţul întins, ţinându-l pe Wim în spate. Dar el nu se uita. Nu era nevoie.

O împinse, pur şi simplu, la o parte, făcu un pas, rămase la marginea uşii avionului, privi în jos, îşi ţinu respiraţia.

Pista cenuşie, cu iarba crescând printre spărturi. Cincisprezece metri sau mai mult până la pământ. Suficient, bănui el şi se lăsă în faţă, deschizând servieta în cădere, răsucindu-se să cadă cu capul în jos, tăcut, cu ochii închişi, învăluit într-un nor de bancnote zburătoare.

O evadare. Una rapidă şi uşoară, fără întoarcere.

17

Jaap Zeeger își termină de scris declarația puțin după ora 11.30. Așteptă o vreme. Își dădu seama că nimeni nu era foarte interesat de el. Marnixstraat părea să aibă lucruri mai bune de făcut.

Afară, își strânse hanoracul ieftin mai bine în jurul umerilor, traversă strada, se îndreptă spre Prinsengracht. Era rece și părea că o să plouă. O cafea undeva. Ceva de mâncat. Poate o vizită scurtă la Casa Galbenă, să văruiască pereții și să ajute la decorat așa cum promisese. Apoi, la patru, să se ducă la serviciul de curierat ca să lucreze în ultima tură.

Avea destule lucruri de făcut. Nu simțea nevoie de droguri, băutură sau de țigări ca să reușească să le ducă la bun sfârșit.

Clar și curat.

Asta le promisese Barbara Jewell. Asta obținuseră.

Acea parte a orașului era atât de banală. De liniștită. De.... normală. Pe Elandsgracht oamenii își plimbau micii căței, curățând după ei când plecau. Cumpărători și turiști ocazionali. Oameni care cumpărau pâine și carne de la măcelăria bio. De Wallen nu era deloc așa. Într-o zi, se gândi Zeeger, avea să se mute în Jordaan. Să facă rost de o slujbă cu normă întreagă. Să se așeze la casa lui. Poate să își găsească o prietenă. Să se însoare chiar. Să înceapă genul de viață de care, la un moment dat, își bătuse joc. Să scape de nesiguranța și de amenințarea constantă a violenței.

Trecu de o cafenea, strâmbă din nas la duhoarea țigărilor cu marijuana fumate de câțiva pierdevară așezați pe o bancă

afară. Statuile lui Johnny Jordaan şi ale membrilor trupei sale erau în faţa lui. Podul. Drumul înapoi spre centru. Timp de pierdut. Timp de reflectat.

O voce îl strigă.

– Hei, Jaap!

Continuă să umble.

Unul dintre rataţii care fumau în afara cafenelei părea cunoscut. Niciun nume. Doar o reputaţie.

Se grăbi. Canalul. Bărci. Poliţistul Vos trăia pe undeva prin apropiere. Ştia şi asta.

– Hei...

O mână pe braţul lui. Fermă şi puternică. O faţă nefericită, bărboasă, înnegrită de murdărie şi fum. Ochi pierduţi. Întunecaţi şi răuvoitori.

Aşa arătase şi el la un moment dat. Înainte să îl salveze Casa Galbenă.

– Mă ţii minte? îl întrebă vagabondul.

Prietenul lui venise lângă el. Un tip corpolent. Nu erau poliţişti prin preajmă. Doar oameni obişnuiţi care ştiau să nu se oprească din mers.

– Cred că m-aţi confundat, răspunse Zeeger. Îmi pare rău...

Celălalt vorbea la telefon.

– Eşti căutat, spuse primul, apropiindu-se, punându-şi braţul în jurul umerilor subţiri ai lui Zeeger. Anumiţi oameni vor să discute cu tine.

Încercă să se elibereze. Mormăi, se sperie, era confuz.

Situaţia îi amintea de trecut. Nu se mai simţea atât de clar şi de curat.

Aşa că făcu un lucru stupid, genul de lucru pe care l-ar fi făcut înainte. Dădu din picioare, îl lovi pe tip în tibie, începu să fugă spre pod şi micul bar de pe colţ.

Nu reuşi să facă mai mult de patru paşi înainte ca ei să îl înhaţe. Drogurile nu îi făceau pe toţi mai înceţi. Aşa cum nu îi făceau nici mai paşnici. Primi câteva lovituri în picioare care îl doborâră şi alte câteva în burtă, care îl făcură să tacă.

Cineva de vizavi striga. Amenința să cheme poliția. Dar, din ceea ce auzise Zeeger în Marnixstraat, ultimul lucru la care s-ar fi gândit poliția ar fi fost bătaia încasată de un consumator de droguri de la câțiva golani în umbra statuii lui Johnny Jordaan din Elandsgracht.

Se ghemui la pământ, încercă să se facă minge, mormăi ceva patetic.

– Vor să discute cu el, cretinule, spuse celălalt tip. Lasă-i ticălosului câțiva dinți.

– Da...

Cizmele se opriră din lovit. Nu avea rost să fugă sau să facă altceva în afară să aștepte.

Jaap Zeeger își petrecuse cea mai mare parte a vieții primind ordine de la alții, spunându-i-se ce să facă, ce să gândească și cum să simtă. Dacă nu de la trepădușii lui Jansen vârându-i droguri pe gât, atunci de la Barbara Jewell vorbindu-i răbdător, la nesfârșit, încercând să descâlcească dezastrul care era viața lui.

Așa stăteau lucrurile. Nu aveau să se schimbe niciodată.

Câteva minute mai târziu, un Mercedes se opri lângă ei. Doi bărbați, înalți, în costume, cu ochelari de soare, ieșiră din el. Vorbiră cu drogații. Le dădură niște bani și le spuseră să dispară.

Unul dintre ei se aplecă și îl ridică pe Zeeger de guler.

O altă față cunoscută. Lucrase pentru Jansen, sau pentru Menzo, nu era sigur.

– Oamenii vor să te reîntâlnească, Jaap, îi spuse bărbatul în mod plăcut. Intră în mașină, bine? Așa ar fi politicos.

Zeeger se ridică anevoie, își șterse sângele de la gură. Se pipăi. Nu avea coaste rupte. Nu încasase lovituri prea puternice. Primise bătăi și mai rele.

Se îndreptă apoi spre Mercedes, urcă în el.

18

Sânge pe asfalt. Bancnote de culoarea lavandei zburând în jurul avionului izolat, ca nişte frunze prinse într-o vijelie exotică. Poliţie şi ambulanţe. Prins zăcând pe o targă, cu medici în jurul lui lucrând frenetic.

Vos îi urmă în cea mai apropiată ambulanţă. Bakker era în spatele lui.

Patru medici lucrând. Linii. Monitoare. Seringi.

Nu respira. Capul îi era un dezastru. Umărul îi era lăsat într-o parte, sângele îi curgea prin cămaşă.

Vos găsi o breşă între cei doi bărbaţi care lucrau în dreapta, se aplecă, încercă să îi ajungă la ureche:

– Vorbeşte cu mine, Wim. În numele lui Dumnezeu...

Ochii bărbatului erau deschişi, pupilele dilatate, clipeau de teamă şi uimire.

– Vorbeşte cu mine, repetă Vos, ridicându-şi vocea. Fiica ta a dispărut. A mea nu mai este.

Îl apucă de mânecă.

– Vorbeşte...

Ambulanţa porni. Ieşeau de pe pistă. Laura Bakker coborî un mic scaun montat pe uşa din spate, se aşeză pe el cu braţele încrucişate, cu faţa împietrită.

– Vos... zise ea.

Nu o asculta. Îl ţinea de braţ pe bărbatul lovit şi medicii deveneau nervoşi.

– Trebuie să te dai la o parte, îi spuse cel mai apropiat.

Vos îşi scoase legitimaţia.

– Sunt ofiţer de poliţie. Acest bărbat este implicat într-o răpire. O crimă. Nu ştiu...

– Nu ştii? spuse medicul, împingându-l într-o parte. Cât de interesant. Acum...

– Pieter! strigă Bakker.

Linia de pe monitor deveni plată. Ochii lui Prins se albiră. Un bip lung, continuu. Unul dintre medici înjură, ceru un defibrilator. Bakker îşi întinse mâinile, îl prinse pe Vos de braţ, îl trase în spatele ambulanţei. Îl ţinu cât timp se agită şi, într-un final, îi spuse:

– A murit. Nu poţi vedea...?

– Nu.

Vos încercă să se elibereze, dar nu foarte tare.

– Nu poate fi...

– S-a aruncat dintr-un afurisit de avion, ce Dumnezeu! strigă ea. Ai văzut şi tu. Ce naiba credeai că avea să se...?

Medicul veni spre ei, se aplecă, spuse:

– Dacă nu încetaţi chiar acum, opresc maşina şi vă arunc pe amândoi în stradă.

Unul dintre ceilalţi doctori îi sfătui să rămână în spate. O zdruncinătură subită, un duduit. Corpul lui Prins săltă din cauza şocului.

În continuare sunetul monoton. Linia orizontală.

– A murit, zise Bakker. Ştiu cum arată asta. Şi tu o ştii.

Medicul certăreţ era înapoi la targă, muncind, fără să îi mai vadă.

– A murit, repetă ea. Nu este vina ta. Nu mai avem ce face.

– Ar fi trebuit să îi anunţ numele la Imigrări de îndată ce a intrat Zeeger la noi în birou.

– Dacă de Groot nu a vrut să te lase să îl aduci la secţie, cum ai fi putut?

– Să nu fi aşteptat să vorbesc cu Liesbeth. Să nu...

Ceva de pe faţa ei îi domoli furia fără scop.

– Nu priveşti înapoi, spuse Laura Bakker cu vocea ei nordică, simplă, seacă. Nu priveşti niciodată înapoi. A murit şi asta este. Începe să gândeşti, bine? Ce naiba facem acum?

Nu o întrebase niciodată despre cele întâmplate cu părinţii ei în Dokkum. De Groot spusese că ea îi văzuse după accidentul de maşină. Să îi pună întrebări părea o impostură jenantă. Şi totuşi el îi relatase ei toată istoria lui semănând cu o tortură.

– Asta să fie tot? întrebă Vos.

Ea îşi strâmbă nasul.

– Ce altceva să mai fie?

Ajunseră la spital în douăzeci de minute. Medicii nu se opriră din încercări. Din a pompa medicamente în bărbatul de pe masă. Din a încerca periodic cu defibrilatorul.

Şi apoi erau acolo. Uşile se deschiseră. Soarele puternic de la amiază se revărsă în ambulanţă, peste sângele şi fiolele aruncate, peste medicii epuizaţi strânşi în jurul corpului bărbatului.

Unul dintre ei trăgea un cearşaf peste cadavrul lui Prins.

– Îmi pare rău, spuse cel mai apropiat şi începu să strângă firele şi seringile.

Dădu din cap spre Bakker.

– Are dreptate. Nu avea prea multe şanse după aşa o cădere.

O privire spre uniforma lui pătată, însângerată. Ridică din umeri.

– Totuşi. Trebuie să încerci.

19

Nu îl ţinură pe Hendriks multă vreme în Marnixstraat. Aveau lucruri mai bune de făcut după vestea primită de la Schiphol. Când se întoarse în clădirea consiliului, intră direct în biroul lui Margriet Willemsen. Aşteptă ca ea să îşi ridice încet capul din ziarele din faţa ei.

– Prins este mort, anunţă el.

Nimic.

– M-ai auzit?

Vocea îi era înaltă, spartă.

– M-au sunat, spuse ea. Ştii ce s-a întâmplat?

Cele mai lapidare detalii. Prins nu ajunsese la întâlnirea de răscumpărare, încercase, în schimb, să fugă din ţară. Se aruncase din avion atunci când aparatul de zbor fusese oprit pe pistă chiar înainte de decolare.

– Ce naiba făceai acolo? întrebă ea.

– Am primit un mesaj. De la Til Stamm. Cred că ea este cea care mi-a spart contul. Cea care a furat filmarea. Mi-a scris să ne întâlnim acolo...

Willemsen se gândi la asta.

– Ai declarat asta poliţiei?

Bărbatul scutură din cap.

– Desigur că nu. Or să revină însă.

Ea lăsă jos stiloul, dădu la o parte hârtiile din faţa ei. Se ridică şi se duse la geam. Aşa cum o făcuse şi Prins în ziua anterioară, când toţi complotau pe la spatele lui, plănuind să îl doboare.

– Lasă-mă să văd dacă am înţeles bine, adăugă ea. O angajată temporară de aici ţi-a intrat în cont şi a luat acele filmări?

– Așa se pare, confirmă Hendriks.

– Și unde a vrut să vă întâlniți?

– În Chinatown, răspunse el.

La aceeași oră când Prins fusese chemat să dea banii pentru răscumpărarea fiicei sale.

Willemsen părea rareori pierdută. Însă în acel moment...

– Trebuie să mă așez și să lămuresc problema asta cu cei de la Marnixstraat, continuă Hendriks. A scăpat din mână. Poți avea demisia mea. Știu că nu ar fi trebuit niciodată să vă spionez. Am vrut doar să opresc idioțenia asta cu *De Nachtwacht*...

– Nu fi atât de prost! strigă ea.

Hendriks se burzului.

– Wim este mort, spuse el. Fiica lui a fost răpită. Til Stamm trebuie să știe ceva...

– Habar nu ai cine ți-a trimis mesajul, i-o tăie Willemsen. Iisuse, Alex. Chiar nu gândești lucrurile până la capăt, este?

– Suntem depășiți de situație aici. Mor oameni. Wim. Reporterița aceea. Marnixstraat începe să creadă că el a ucis-o. Că a avut ceva de-a face cu dispariția fetei lui. Nu vreau să fiu părtaș la asta. Să mi se ia capul...

Ea se așeză din nou, se holbă la el atât de intens, că Hendriks fu nevoit să tacă.

– Nu este doar capul tău, nu-i așa?

– Nu putem să îngropăm asta, Margriet...

– Normal că putem. Wim este mort. O să rămână în coșciug cu el.

El râse, dorindu-și să nu o fi făcut.

– Este ridicol. Trebuie să le spunem...

– Fă asta și te retez de la genunchi, răbufni ea. Ai putea fi condamnat la închisoare pentru că mi-ai pus camera aceea video în dormitor. Nu îți vei pierde, pur și simplu, slujba. Ai ajunge la închisoare. Ruinat.

Privi în jurul biroului, apoi pe geam, spre acoperișurile din De Wallen.

– Dacă eu pierd toate astea, tu ai mult mai multe de pierdut...

– Katja Prins este în continuare dispărută, în numele lui Dumnezeu! Dacă ştim ceva ce ar putea ajuta?

– Precum? întrebă ea. Serios. Ce anume?

El ezită. Til Stamm o cunoştea pe Katja. Poliţia îi spusese asta. Til Stamm, sau cineva folosind acel nume, îl condusese până la intersecţia din Chinatown, unde Prins ar fi trebuit să dea cuiva banii de răscumpărare. Doar că Wim stătuse în tot acel timp într-un avion la Schiphol, sperând să poată fugi din ţară.

– Ştii ce cred eu? întrebă ea, cu un zâmbet fugar. Cred că cei din Marnixstraat au dreptate. Wim este vinovat. Ne-a păcălit pe toţi. Nu şi-a făcut niciodată prea multe griji în privinţa fetei lui, nu-i aşa? Ai văzut asta. Cred...

Îşi notă ceva.

– Asta este poziţia noastră. Nu judecăm pe nimeni. Suntem, pur şi simplu... nedumeriţi.

– Nedumeriţi? repetă el.

– Corect. Tragem acum o linie. Să...

– Dacă spui „trecem peste asta", cred că o să ţip.

Ea râse.

– Să trecem peste asta, îl tachină Margriet Willemsen.

20

Biroul de la ultimul etaj al lui Frank de Groot. De cealaltă parte a geamului se însera. Începuse o ploaie de primăvară. Vos, Mulder, Bakker şi Koeman revizuiau cele mai noi informaţii ale cazului.

Vânătoarea lui Theo Jansen nu adusese niciun rezultat. Mulder nu făcuse niciun progres în găsirea ucigaşului lui Rosie Jansen. O femeie ofiţer îi luase o declaraţie lui Liesbeth Prins. Aceasta nu avea nicio idee unde fusese soţul ei în noaptea anterioară. Nu văzuse nicio dovadă potrivit căreia complotul răpirii era unul real. Prins fusese reticent şi rece pe parcursul întregii dispariţii a lui Katja, lucru observat şi de colegii lui din consiliu.

Artiştii străzii care apăruseră în Chinatown îmbrăcaţi în diavoli fuseseră eliberaţi. Cineva la băgase un plic pe uşa din faţă în ziua anterioară, cu cinci sute de euro în el. Promitea încă cinci sute dacă apăreau la intersecţia dintre Zeedijk şi Stormsteeg la 11.30 în ziua următoare. O surpriză pentru o zi de naştere. Îi scoaseră greu din Marnixstraat; doreau să ştie când aveau să îşi primească restul banilor.

– Dacă Prins s-ar fi aflat în spatele răpirii lui Katja, începu Bakker, cu siguranţă, ar fi jucat rolul tatălui afectat de dispariţie. Nu?

– Tipul era de gheaţă, spuse de Groot. Nu ar fi putut da o asemenea reprezentaţie nici dacă ar fi vrut să o facă. Trebuie să privim asta ca prima noastră opţiune.

Se uită lung la Vos.

– Înţelegi asta, nu-i aşa?

– Aşa se pare, confirmă Vos.

De Groot prezentă o posibilă versiune a evenimentelor. Katja Prins ajunsese să creadă că Wim Prins o ucisese pe mama ei. Bea le dusese pe Katja şi pe fiica lui Vos la Casa Păpuşii dintr-un motiv rămas necunoscut. Anneliese fusese răpită acolo.

– Ne gândim că Prins a fost unul dintre clienţi? întrebă Koeman. Dacă da, apar mai multe probleme...

– Nu ştiu, îl întrerupse de Groot. Află tu.

– Deci crezi că mama *şi* tatăl foloseau acelaşi bordel cu fete adolescente? întrebă Koeman.

– Spune-mi tu! lătră comisarul. Adu-l pe Jaap Zeeger înapoi aici. Vorbeşte din nou cu femeia thailandeză.

– Tipul acela din consiliu, Hendriks, mormăi Koeman. Nu ar fi trebuit să îi dăm drumul, pur şi simplu. Ştia ceva. Ce naiba făcea în Chinatown chiar atunci când Prins ar fi trebuit să livreze banii?

De Groot mormăi o înjurătură. Dădu din cap spre Mulder:

– Zi-le şi lor, spuse Frank.

– Am fost sunat de la consiliu înainte să vin aici. Eu eram omul lor de legătură pentru porcăria aia cu *De Nachtwacht*. Bănuiesc că Willemsen nu mai avea la cine să apeleze.

Koeman îi aruncă lui Mulder o privire ucigătoare, oftă prelung şi se întinse pe scaun.

– Til Stamm frecventa acea cafenea de pe colţ, continuă Mulder. Consiliul o căuta. Erau îngrijoraţi în privinţa dispariţiei ei. Hendriks se întreba dacă...

– El conduce secretariatul general al consiliului, interveni Bakker. De ce bate străzile în căutarea unei angajate temporare?

– Priorităţi, răspunse Mulder. Hendriks nu este printre ele acum. Willemsen mi-a mai spus ceva. Anna de Vries venise să-i vorbească lui Prins despre răpire. Deţinea ceva informaţii. El a fost agitat după aceea. Au verificat filmările cu camera cu circuit închis, curierul intern. Nimeni nu i-a adus nimic lui Prins în acea dimineaţă. Biletul venise de la ea.

– Asta a fost ieri! strigă Koeman. De ce aflăm abia acum?

– Abia acum au verificat, răspunse Mulder ridicând din umeri. Gândeşte-te şi tu. Fiica lui Prins credea că el era un ucigaş. Apoi dispare. Ceva din cele spuse de reporteriţă l-a tulburat. A inventat acele fotografii. Biletul de răscumpărare. Era în oraş noaptea trecută când ea a fost ucisă. Pe urmă, în această dimineaţă, scoate cât de mulţi bani poate de la bancă şi încearcă să fugă în Aruba. Pentru mine este logic.

Îi privi pe rând pe fiecare.

– Şi pentru mine, consimţi de Groot.

– În acest caz... spuse Vos, ridicându-se de pe scaun.

– Unde naiba te duci? întrebă Mulder.

– Van der Berg a găsit maşina lui Bea Prins, spuse Vos. Este în garajul criminaliştilor. A fost vândută după moartea ei.

Ridică un dosar.

– Aş vrea doar să arunc o privire. Să citesc notele originale ale cazului. Asta dacă nu are altcineva...?

– Deci, o să mă faci să arăt ca un prost? întrebă de Groot.

– Ai spus că pot să mă uit peste doare.

– Tu...

De Groot împunse un deget spre Mulder.

– Continuă să îl cauţi pe Jansen. Să aflăm mai multe şi despre fiica lui. Lucrează pe presupunerea că cele două lucruri sunt de acum separate. Partea cu Jansen are de-a face cu bandele. Katja Prins...

Oftă.

– O să vedem.

Bakker îşi scutură capul.

– Ce mai este acum? întrebă de Groot.

– Cineva a lăsat-o pe Rosie Jansen lângă barca lui Vos, plus o poză pentru el. Cum să nu existe o legătură?

Cu faţa roşie, comisarul le ordonă tuturor să părăsească încăperea, cu excepţia lui Vos şi a lui Bakker. Ea se ridică şi rămase, cu braţele încrucişate, sprijinită de perete.

– Ascultă-mă, fată, lătră de Groot. Nu te mai afli în Dokkum...

– Nu sunt o fată şi sunt perfect conştientă unde mă aflu, mulţumesc.

– Aş putea să te scot chiar acum de la acest caz. Să te trimit acasă. Nu este nevoie să aşteptăm evaluările...

– Nu, Frank, interveni Vos. Nu poţi. Nu dacă mă mai vrei aici.

Comisarul se uită urât la amândoi.

– Asta este noua echipă deci? Un aspirant şi un detectiv care şi-a petrecut ultimii doi ani pe o casă plutitoare, fumând până la tâmpire?

– Tu m-ai chemat înapoi, îi aminti Vos. Dacă te-ai răzgândit...

– Uite ce îmi doresc! strigă de Groot. Vreau să se lege ceva pe aici. Primarul, ministrul Justiţiei şi presa îmi suflă în ceafă. Patru crime nerezolvate...

– Două, îl corectă Bakker. Ştim că Theo Jansen i-a ucis pe Menzo şi pe prietena lui.

Ridică două degete subţiri.

– Două. Rosie Jansen. Anna de Vries. Wim Prins nu a ucis-o pe Rosie. A fost acasă în acea noapte, dacă este să o credem pe soţia lui. Şi ce motiv ar fi avut? Reporteriţa...

Îl privi pe Vos. Îşi verifica mesajele de pe telefon.

– Alo? zise Bakker. Este cineva acasă?

Vos lăsă telefonul.

– Uciderea lui Rosie Jansen este treaba lui Mulder, Laura. Comisarul ne-a spus asta foarte clar. Să facem ce ne cere, te rog.

De Groot se lumină puţin la asta.

– Dacă s-ar dovedi că toate astea au fost cauzate de un politician mort, vorbi el cu înflăcărare, toată lumea s-ar bucura. Doar un gând.

– Doar un gând, consimţi Vos.

De Groot părea în continuare stânjenit.

– Cineva trebuie să discute cu Liesbeth, spuse el. Ştie că a murit. Dar...

Umerii lui mari păreau să se lase sub o greutate invizibilă.

– Este ceva ce trebuie făcut, Pieter. Dacă ai prefera să nu...

– Nicio problemă, zise Vos.

21

Jaap Zeeger nu era sigur unde îl duseseră. Într-o zonă industrială. Lângă apă. Putea auzi sunetul traficului maritim. Nave îndepărtate. Erau trei bărbaţi cu el în ceea ce părea să fie un depozit gol şi rece, cu o podea prăfuită, o singură masă în mijloc. Scaune. Un geam pătrat, cu bare, pe un perete. Soarele luminos al primăverii intra prin el.

Era emoţionat. Îl priviră urinând într-o găleată, îl trimiseră pe cel de-al treilea bărbat, un bătăuş oacheş, cu un accent străin, să o golească.

Rămase astfel cu Theo Jansen şi cu bărbatul pe care îl cunoştea doar sub numele Maarten.

Zeeger stătea pe scaunul fragil pe care i-l dăduseră, încercând să nu tremure.

– Îmi pare rău pentru Rosie, domnule Jansen, începu el. A fost întotdeauna bună cu mine.

Jansen stătea în picioare, mângâindu-şi barba, fumând o ţigară, fără să îl privească.

– Şi toate prostiile alea, atunci când ticălosul de Mulder a pus mâna pe mine... adăugă Zeeger. Nu am vrut să spun acele lucruri. M-a bătut. M-a ameninţat.

Scutură din cap. Amintirile îi reveneau.

– Un om oribil. Mi-a fost frică de moarte de el.

– Ţi-e frică de moarte şi de mine, nu-i aşa? îl întrebă Jansen, întorcându-şi ochii reci, duri spre el.

– Îmi este, recunoscu Jaap. Mai mult ca de el. Aveţi motive să fiţi supărat pe mine. V-am trimis la închisoare, nu-i aşa?

Maarten înjură. Jansen încuviință din cap, nu spuse nimic.

– Ei bine, îmi pare rău, adăugă Zeeger. Chiar îmi este. Nu ar fi trebuit să o fac. Dacă aş fi fost ca în prezent... nu aş fi făcut-o.

Jansen ridică privirea şi îl întrebă:

– Ce s-a schimbat?

– Eu. Sunt diferit. Clar şi curat. Nu mai beau. Nu mă mai droghez. Am o slujbă. Doar o jumătate de normă. Dar o să fie cu normă întreagă până la Crăciun, aşa mi s-a promis. Atâta vreme cât rămân curat. Şi o voi face.

– Eşti un erou, Jaap, declară Maarten, pe un ton morocănos, neîncrezător.

– Nu, nu sunt, răspunse Zeeger. Ştiu exact ce sunt. Ştiu şi ce am fost. Un fraier pentru voi. Făcând slujbele de nimic care nu contau prea mult şi din care se câştiga puţin. Şi ce am primit în schimb?

Se întrebă dacă să o spună. Dacă să îndrăznească.

– Cineva mi-a înscenat crima fetei lui Vos, nu-i aşa? Mi-a pus în apartament haine asemănătoare cu ale ei. Şi o păpuşă. Aproape că mi-au pus în cârcă...

– Aşteaptă, îl opri Jansen. Despre ce vorbeşti?

Zeeger se înfuriase.

– Presupun că eraţi prea ocupat să observaţi. Vorbesc despre faptul că cineva a încercat să dea vina pe mine pentru uciderea acelui copil. Au trimis acele lucruri...

– Nu am fost noi, îi spuse Maarten. De ce am face noi una ca asta? Serios, Jaap...

– Ei bine, cineva a făcut-o, nu? Ştiu cine sunt. Doar o insectă pe stradă pentru cei ca voi. Cine altcineva mai ştia de mine?

Tăcere.

– Deci, atunci când a apărut Mulder... erai deja supărat pe noi? întrebă Jansen după câteva clipe.

– S-ar putea spune aşa, consimţi Zeeger. Nu îmi amintesc exact. Eram un dezastru pe atunci. Am spus că îmi pare rău, domnule Jansen. Chiar îmi este. Nu mai pot schimba...

– Povesteşte-ne despre Katja Prins, îl întrerupse Maarten.

Aşa că o făcu. Tot ceea ce spusese în Marnixstraat în acea dimineaţă.

Theo Jansen ascultă cu atenţie, apoi, când Zeeger termină, râse. Semăna puţin cu vechiul el, agreabil şi ameninţător în acelaşi timp, când făcea asta.

– Vrei să sugerezi că ticălosul acela arogant care credea că o să cureţe Amsterdamul şi-a ucis propria soţie?

– Nu afirm eu asta. Katja o spunea, răspunse Zeeger. Părea destul de sigură.

– Acum oricum este mort, zise Jansen. Presupun că şi ea.

Zeeger clipi. Îi spuseră şi lui cele auzite la ştiri.

– Este logic atunci, nu? întrebă el, când Jansen terminase. Dacă fugea cu toţi acei bani.

Îl întrebară apoi despre acel *privehuis* de pe Prinsengracht şi Jaap Zeeger începu să se agite pe scaunul ce se zguduia sub el.

– Ar trebui să vorbiţi cu acea femeie thailandeză. Nu cu mine. Ea conducea locul. Eu nu făceam decât să transport bani şi alte lucruri din când în când. Nu am trecut niciodată de uşa din faţă.

– A fugit, îi explică Maarten. Cei din Marnixstraat au dus-o ieri la secţie. Cum a ieşit de acolo, a luat un avion spre Bangkok. Aşa că te întrebăm pe tine. Ce se petrecea acolo?

Se agită pe scaun.

– Era locul dumneavoastră, domnul Jansen. De ce mă întrebaţi pe mine?

– Fiindcă nu ştiu! tună Jansen. Conduceam un imperiu, ce Dumnezeu! Nu mă ocupam în detaliu de fiecare locşor.

Bătăuşul întunecat reintră. Mirosea a fum de ţigară. Fusese calm până atunci. În mână avea un ciocan şi câteva cuie.

Zeeger tremura din nou.

– Aşa a reuşit târfa aia thailandeză să îi vândă tot locul lui Jimmy Menzo chiar sub nasul meu, tună Jansen. Şi apoi, Dumnezeu mai ştie ce se petrecea acolo... Doar Dumnezeu...

– Nu am avut de-a face cu acel om, spuse Zeeger. Nu mă întrebaţi de el...

– Ceva s-a întâmplat în acel loc! strigă Jansen.

Degetul arătător îi era întins peste masă.

– Cred că tu ştii ce anume. Cred că de aceea nu mai am eu fiică.

Zeeger clipi.

– Nu ştiu nimic. Era al dumneavoastră când eram şi eu prin zonă. Nu al lui Menzo. El l-a luat doar mai târziu. După...

Un cuvânt – doar de atât era nevoie. De un singur cuvânt.

Jansen îl privi amenințător de-a lungul mesei. Ca în vremurile vechi. Cele despre care Zeeger crezuse că nu aveau să se mai întoarcă după tot timpul şi durerea şi toată munca pe care o depusese cu Barbara Jewell la Casa Galbenă.

– După ce?

– Ştiaţi, nu-i aşa? zise Zeeger strident. Trebuie să fi ştiut. Maarten...

Acolitul lui Jansen rămase nemişcat. Părea şi el nedumerit.

– Spune-i tu. Credeam că ştiţi cu toţii.

Bătăuşul cu ciocanul şi cuiele se aşeză, puse uneltele pe masă.

– Nu am auzit niciodată detaliile, continuă Zeeger. Nu am vrut să le aud. Nu trebuia să ne apropiem sau să trimitem clienţi acolo. Erau copii înăuntru. Şi apoi...

Acele vremuri erau învăluite în ceaţă chiar când se întâmplau. Cu atât mai mult în prezent.

Bărbatul pe care nu îl cunoştea ridică ciocanul, îl cântări în mână, începu să se joace cu cuiele.

– Rosie era cea care conducea Casa Păpuşii. Rosie era cea care mă punea să fac comisioane pentru acel loc.

Faţa lui Jansen era o mască, împietrită de furie şi neîncredere.

– Rosie i-a vândut-o lui Jimmy Menzo. Credeam...

Jaap Zeeger se trase de părul lung, simţi cum transpiraţia începea să îi cadă pe faţă.

– Credeam că aţi ştiut. Era fiica dumneavoastră, domnule Jansen. Trebuie să fi ştiut, nu-i aşa?

22

Camera de interogatoriu de la subsol. Liesbeth Prins gârbovită într-un colţ, fumând ţigară de la ţigară, o cană goală de cafea în faţa ei. Nu ridică privirea atunci când Vos şi Bakker intrară. Nu păru nici măcar să observe când el se aşeză lângă ea, cu Bakker de cealaltă parte, cu reportofonul scos împreună cu un caiet şi un stilou.

Vos cunoştea toate frazele pentru acel gen de ocazii. Întrebările simple, lipsite de sens, gen cum te simţi? Expresiile inutile de simpatie şi regret.

Trecu prin ele într-o manieră distantă, ireală, încercând să dea fiecărui cuvânt câtă însemnătate putea. Ura să o vadă aşa. Era la fel de rău ca atunci când Anneliese dispăruse. Părea stoarsă de viaţă. La despărţirea lor ea încetase să mănânce, trăise din alcool şi ţigări, îşi petrecuse ore întregi holbându-se în afara geamului micului lor apartament din Jordaan, privind în josul străzii în căutarea unei siluete tinere, luminoase, care nu avea să mai apară niciodată.

În prezent nici asta nu se mai sinchisea să facă.

La jumătatea discursului lui, ridică privirea şi îl întrebă:

– Ai fost acolo? La aeroport?

El dădu din cap.

– Ai văzut?

– Amândoi am văzut.

Se uită urât la Bakker şi întrebă:

– De ce este ea aici?

– Fiindcă este un interviu. Şi acestea sunt regulile, explică Laura Bakker încet, cu o simpatie pe care Vos nu o mai observase la ea înainte.

Liesbeth Prins o privi cu ură.

– La ce sunt bune? Regulile. Wim credea că trăia după ele. Credea că trebuia doar să ne înveţe pe toţi să facem la fel şi că totul urma să fie bine.

Vos o privi pe Bakker. Dorea ca ea să se implice cât mai puţin în discuţie.

Îi povesti apoi lui Liesbeth cele afirmate de Jaap Zeeger în acea dimineaţă. Îi privi faţa transformată de neîncredere.

– Vorbeşti serios? Wim nu ar fi făcut rău nici unei muşte. Nu a ridicat niciodată mâna la mine. Şi numai Dumnezeu ştie câte motive i-am dat.

– La clinica de reabilitare unde se ducea Katja ne-au confirmat că ea a spus asta, îi zise Vos. Trebuie să investigăm asta.

– De ce? Amândoi sunt morţi acum.

– Poate şi Katja... reuşi Bakker să rostească, înainte ca o privire din partea lui Vos să o facă să tacă.

– Katja ne urăşte pe amândoi. Nu ştiu cum a pornit asta. Am încercat cu ea. Zău că am făcut-o. Şi Wim a încercat.

– Ea crede că el a ucis-o pe Bea, repetă Vos.

– Nu a făcut-o. Este imposibil. Katja nu este întreagă la cap. Este o drogată care trăieşte în lumea ei imaginară. În vreo hrubă, pe undeva...

Vos îşi scutură capul.

– Nu prea cred. Avem trei martori care susţin că nu se mai droga. Katja se îndreptase. Nimeni nu a văzut-o de mai bine de o săptămână. Este, oare, posibil ca răpirea să fi fost ceva...?

Ezită să o spună. Cuvintele nu sunau cum trebuia.

– Este posibil ca Wim să fi regizat asta? Păpuşile? Telefoanele? Fotografiile?

– Cum? întrebă ea. Voi sunteţi poliţia. Spuneţi-mi voi mie.

– Dacă ar fi încercat, ar fi putut, zise Bakker. Mai există o proprietate în oraş de care se folosea? Un apartament? Un birou?

– Nu.

– A menţionat vreodată numele unei reporteriţe, Anna de Vries?

Din nou râse cu ochii străpungători, furioşi.

– Cea care a fost ucisă? Este ridicol. A fost în oraş, îmbătându-se. Tocmai îl dăduseră afară din consiliu. Nu se mai întorcea acolo, orice i-ar fi spus ei.

– Nu ştii ce a făcut, observă Bakker.

– Oricum, nu a ucis pe cineva în De Wallen. Îmi cunosc soţul. Asta era ideea, Pieter? Să dai toată vina pe Wim, odată ce nu mai este?

– Trebuie să o găsesc pe Katja, spuse el.

Liesbeth o privi furioasă pe Bakker.

– Vreau să vorbesc cu tine. Nu cu ea.

– Este un interviu, îi reaminti Bakker. Este nevoie de doi ofiţeri, altfel...

– Interviul s-a terminat, spuse el, dând din cap uşor spre uşă.

O înjurătură înăbuşită şi ea plecă, luând reportofonul şi caietul cu ea. Fără să mai protesteze de data aceasta.

– Este o vacă proastă din nord, se plânse Liesbeth, după ieşirea lui Bakker. Mai bună ca ea n-aţi găsit?

– Îmi place de ea, spuse Vos. Este diferită. O tânără hotărâtă. Vrea să lase o amprentă. Uşor distrată. Cam depăşită de situaţie.

Se încruntă.

– Dar nu este singura. Vei fi în regulă? Pot face ceva?

– Cum ar fi?

– Nu ştiu. De aceea am întrebat.

– Wim nu a ucis pe nimeni, repetă ea. Nu l-am văzut niciodată violent. Ura confruntările. Îl înnebuneau.

Un scurt moment de amuzament.

– Era ca tine. Puteam să strig şi să ţip şi să arunc lucruri spre el. Şi el stătea doar acolo şi nu spunea nimic.

– Dar fugea, nu-i aşa?

– Şi tu o făceai, îi aminti ea, dintr-odată vehementă. Nu îţi aminteşti? Fugeai afară şi te ascundeai acolo, înfricoşat să intri.

– Katja...

– Nu te pot ajuta cu Katja. Ţi-am spus tot ce ştiu.

Ochii reci, trişti îi fixau pe ai lui.

– Mai mult decât aş fi vrut să îţi spun.

Degetele ei se întinseră spre mâna lui.

Vos se ridică. Văzu părul roşu al Laurei Bakker prin geamul cu sticlă mată al uşii. Sprijinit de el ca o adolescentă, scriind ceva pe un caiet.

– Ce face ea aici? întrebă Liesbeth. Este doar un copil.

– Ştiu. Asta mă îngrijorează.

– Când îmi pot îngropa soţul?

– În curând, îi răspunse Vos. Sper.

23

Theo Jansen îl privi pe Maarten frizerul. Apoi pe Max Robles.

– Nu am avut de-a face cu asta, protestă Robles. Nu am ştiut niciodată că Jimmy încheiase acea înţelegere pentru *privehuis*, înainte să fie gata. Ţinea toate acele informaţii doar pentru el.

– Nu a făcut absolut nimic cu el după ce l-a cumpărat, îi aminti Jansen. De ce?

Robles ridică din umeri.

– Nu cred că îşi dorea cu adevărat locul. Un bordel sinistru cu fetiţe sau ceva asemănător. Thailandeza voia să scape de loc. Nu ştiam pe nimeni căruia să îi placă aşa ceva. Jimmy nu era prost. L-a luat pentru valoarea imobiliară. Mi-a spus că l-a cumpărat atât de ieftin, încât ar fi fost o prostie să îl refuze.

Maarten se agită pe scaun, stânjenit, tăcut. Robles puse o scândură lângă ciocanul şi cuiele de pe masă.

– Să vedem ce mai ştie? Daţi-mi puţin timp...

– Nu ştie nimic! tună Jansen.

Jaap Zeeger stătea pe scaun, rigid, ca un şcolar certat.

– Dar ştie despre Rosie.

Jansen privi bărbatul subţire, înfricoşat, din faţa lui.

– Eşti sigur în privinţa asta, Jaap?

– Sunt sigur că ea m-a pus să duc lucruri acolo, domnule Jansen. Iată adevărul! Am crezut că era pentru dumneavoastră. Am crezut că ştiaţi...

– Ei bine. Nu ştiam.

Jansen se apleacă, îl privi pe Maarten în ochi.

– Sau?

– Am fost o dată acolo, recunoscu frizerul. O dată. Rosie m-a rugat să o verific pe thailandeză. Să văd dacă nu lua mai mult decât ar fi trebuit din registre.

– Şi o făcea? întrebă Jansen.

– Sigur.

Ridică din umeri.

– I-am dat nişte sfaturi. Am ieşit de acolo cât de rapid am putut. Era un loc sinistru, Theo. Aşa cum zicea Jaap. Bărbaţi în costume şi fetiţe. Am crezut că era al tău. Că tu îl conduceai. Că era afacerea ta. Nu a noastră. Aşa că ne-am ţinut deoparte...

– Şi ai lăsat un bordel cu adolescente să fie asociat cu numele meu?

– Tu erai şeful, nu? se plânse Maarten. Singura persoană suficient de curajoasă să te înfrunte era Rosie. Ea conducea afurisitul de loc. Şi apoi...

Îl privi pe Robles.

– ...l-a vândut lui Jimmy Menzo când erai la închisoare. Ne-am bucurat cu toţii pentru asta.

Jaap Zeeger dădu din cap.

– Ne-am bucurat, confirmă el.

– Cine era omul lui Rosie în Marnixstraat? întrebă Jansen.

– Nu ştiu, răspunse Maarten. Nu a vorbit niciodată despre asta. Nu cu noi. Era un lucru privat. Nu am vrut să fim băgăcioşi.

Ezită, apoi o spuse oricum:

– Ca să fiu sincer, nu cred că cineva ar fi îndrăznit.

Jansen întinse mâna cu palma deschisă. Maarten scutură din cap şi întrebă:

– Ce?

– Bani, spuse Jansen. Cât de mulţi aveţi la voi.

Îl privi pe Robles.

– Şi tu. Îi luaţi din procentul vostru când ne întoarcem. Cu dobândă.

Bărbatul din Paramaribo îşi băgă mâna în jachetă. Se părea că adunase datorii. Cu banii lui Maarten, se strânseră aproape cinci mii de euro. Jansen îi verifică, îi dădu peste masă lui Zeeger.

Bărbatul slab privi banii, mai speriat ca niciodată.

– Nu vreau asta, domnule Jansen. Am o slujbă...

– Lasă slujba. Te vreau plecat din ţară înainte ca lucrurile să devină publice. Vreau...

Jansen încercă să îşi clarifice gândurile. Era mai mult o scuză decât altceva.

– Distrugem vieţile oamenilor, nu?

Îi privi pe Maarten, pe Robles.

– Dar nu pe ai noştri. Nu familiile noastre. Am avut mereu grijă de oamenii care lucrează pentru mine. Am să o fac mereu, dacă o merită. Ceva ce nu înţeleg a mers greşit aici. Până nu îmi dau seama ce anume, nu te vreau pe aici, Jaap.

Îi întinse o mână mare lui Zeeger.

– Nu a fost vina ta. Haide să dăm mâna. Poţi ajunge în gara Centraal de aici. Să iei un bilet pentru noul tren spre Bruxelles despre care am auzit atâtea. Să te duci în vacanţă într-un loc cald. Să îl suni pe Maarten peste o lună. Te informează el atunci.

Delicat, Zeeger îi strânse mâna. Apoi, la fel de precaut, luă banii de pe masă şi îi îndesă în buzunarele jachetei din piele.

Se ridică, privindu-i de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Se îndreptă spre uşă, ieşi afară, liber.

Maarten şi bărbatul din Surinam nu ştiau în ce direcţie să privească.

Jansen nu îşi putea scoate imaginea lui Jimmy Menzo din cap. Prins în partea din faţă a Mercedesului distrus. Un glonţ în fiecare genunchi. Maarten turnând benzină pe maşină. Miriam Smith moartă pe bancheta din spate.

„Nu m-am atins de Rosie. O jur..."

– Propria mea fiică îşi făcea de cap pe la spatele meu în tot acest timp. Chiar înainte să intru la închisoare. După...

Încerca din răsputeri să înţeleagă.

– Ce nu i-am dat? Trebuia doar să îmi ceară.

Maarten îl atinse pe braţ.

– Ai făcut tot ce ai putut, Theo. Ai fost un tată grozav. Cel mai bun...

– Prostii! urlă Theo Jansen.

Mâinile lui mari coborâră sub masă, o ridică, o întoarse. Ceşti de cafea pe podea împreună cu ciocanul şi cuiele.

Un act spontan de violenţă. Vechiul Theo. Cel care nu murise niciodată.

„Arăţi bine fără barba aia stupidă şi părul de hippie. Ca un bărbat nou... Dar nu eşti, nu-i aşa, Theo? Nu?“

– Du-mă de aici, ordonă Jansen. Vreau să merg acasă.

Un lucru stupid de spus.

– Oriunde naibii ar fi asta.

24

Aproape de ora şase, îşi terminaseră tura şi erau în continuare în garajul criminaliştilor privind BMW-ul alb, seria 3, cu acoperiş moale al lui Bea Prins. Van der Berg fusese exclus de la operaţiunile din Chinatown. Aşa că îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei adâncit în rapoartele despre moartea lui Bea şi încercând să găsească maşina.

Noul proprietar era o doctoriţă. Care nu fusese mulţumită când i se luase noua jucărie. Fusese şi mai puţin mulţumită când Van der Berg îi explicase istoria maşinii şi motivul pentru care avea nevoie de ea.

Vos şi Bakker stăteau aşezaţi în faţa unui birou în garaj, ascultându-l în timp ce răsfoia prin dosare.

Bea Prins avea patruzeci şi unu de ani atunci când murise. Dosarele ei medicale menţionau tratamente sporadice pentru abuzul de droguri şi alcool. Efectele amândurora erau evidente în raportul de autopsie. Exista şi o declaraţie din partea lui Wim Prins în care acesta amintea despre o căsătorie dificilă, dar plină de iubire. Ambii hotărâseră să rămână împreună, de dragul fiicei lor. Bea lucrase o scurtă vreme ca asistentă când avea douăzeci de ani, acesta era felul în care se cunoscuseră. O dădacă avusese grijă de Katja în cea mai mare parte a timpului. Nu mai lucrase în altă parte.

Examinară lucrurile aflate în maşină atunci când fusese găsită cu trupul lui Bea Prins în ea. O geantă de mână, cu nimic în ea în afară de bani şi de câteva obiecte personale. Trei sute de grame de cocaină într-o pungă din plastic în torpedo. Niciun

bilet. Fusese la cumpărături, zicea soţul ei, de aceea luase maşina şi nu bicicleta.

– Nicio femeie nu se duce la cumpărături şi după aceea se sinucide, zise Bakker.

– Poate că nu a găsit ceea ce căuta? sugeră Van der Berg.

Bakker îi aruncă o privire ucigătoare.

– O glumă proastă, adăugă detectivul. Îmi cer scuze. Nu am găsit cumpărături în maşină. Nu apare pe niciuna dintre camerele cu circuit închis de la magazinele din apropiere. Minţise.

Dădaca fusese plecată în acea săptămână. Prins declarase că el rămăsese acasă citind şi uitându-se la televizor. Katja era într-o excursie. Când Bea nu se întorsese acasă, a presupus că era ieşită cu o „prietenă" şi s-a dus la culcare. Nu era acolo când s-a trezit, aşa că a sunat poliţia.

Corpul ei fusese găsit deja, la prima oră, odată cu deschiderea parcării. Ora morţii se credea a fi undeva între opt şi zece în noaptea precedentă. O singură împuşcătură în tâmpla stânga cu un pistol Ruger LCP calibrul .38 neînregistrat. Urme de praf de puşcă pe mâna stângă. Arma aruncată în spaţiul pentru picioare din stânga. Glonţul înfipt în scaunul din spate.

Vos răsfoi ultimele pagini.

– S-a sinucis? întrebă Bakker.

– Frank este priceput. A făcut o treabă temeinică. De profesionist.

O pauză.

– De rutină.

– Toţi erau epuizaţi deja în acel moment, explică şi Van der Berg. Ne petrecuserăm luni de zile căutând-o pe fata lui Pieter. Nu ajunseserăm nicăieri. Nu este vina lui Frank că nu a avut destui oameni la îndemână.

– Nu, confirmă Vos. Nu este.

Van der Berg nu îl sâcâia în legătură cu o bere. Era ceva neobişnuit.

– Deci, ce te deranjează?

Detectivul ridică una dintre foile raportului criminaliştilor şi îi conduse spre maşina albă de pe rampă. Cei doi mecanici

care se ocupau de ea lucrau la garaj de ani de zile. Însă nu lucraseră la maşină atunci când fusese adusă prima oară. Ambii erau în vacanţă la acea dată. Angajaţi temporari de la o agenţie se ocupaseră de investigaţie. Nimeni nu ştia cine erau, cât de temeinic lucraseră.

Un rând din raportul tehnic îl deranja pe Van der Berg. Fuseseră găsite urme mici de alcool izopropilic pe tapiţerie şi pe bord. Nu era dată nicio explicaţie.

Primul mecanic se holbă la el când citi asta cu voce tare şi spuse:

– Valeţii de la restaurante. Folosesc substanţa când îţi curăţă maşina. Nu este cine ştie ce.

Van der Berg nu era convins.

– Dar ai putea să o întrebuinţezi şi ca să ştergi dovezi, nu-i aşa? Să scapi de amprente?

Al doilea bărbat căută în torpedo, găsi fişa de service. Maşina fusese dusă la verificarea anuală cu o săptămână înainte.

– BMW, comentă el. Se întorc mereu fără nicio problemă de la verificări. Nicio surpriză în asta.

Van der Berg le ceru să coboare rampa. Ambele uşi erau deschise. O puse pe Laura Bakker să stea pe scaunul şoferului, înconjură maşina până la uşa pasagerului din dreapta.

– Imaginaţi-vă asta, le spuse Van der Berg. Bea Prins este la volan. Să zicem că începe să se joace cu geanta. Întrebându-se dacă nu ar trebui să tragă ceva pe nas înainte să meargă acasă.

Bătu în geam cu degetele.

– Apare cineva cunoscut. Poate este o întâlnire aranjată. Dealerul ei. Cine ştie? El deschide uşa din dreapta. Se întinde.

Mâna i se îndreptă spre faţa lui Bakker.

– Bang. Direct în tâmplă. Moartă.

Priviră în direcţia braţului său. Glonţul ar fi intrat exact unde l-au găsit.

– Erau reziduuri pe mâna ei stângă, observă primul mecanic.

Van der Berg dădu din cap, se întoarse pe cealaltă parte. Luă mâna Laurei Bakker, apăsă un pistol imaginar în mâinile ei, se prefăcu că trage cu el pe geam.

– Reziduuri, zise el. Şi da, era stângace. Aşa că era vorba de cineva cunoscut.

– Dovezi? întrebă Vos.

– Dă-mi ceva timp, spuse el. Parcarea era în cea mai mare parte goală noaptea. Trebuie să mă duc să văd dacă există urme ale celei de-a doua împuşcături. Totul este posibil.

Criminaliştii nu spuseră nimic.

– Spuneţi-mi că este posibil.

Unul dintre ei se întorsese la banca lungă de lucru pentru a sorta uneltele şi instrumentele de acolo.

– Două împuşcături? întrebă cel rămas lângă ei. Din urmă cu doi sau trei ani?

Van der Berg dădu din cap. Al doilea inginer se întoarse cu un spray.

– Din ce pot vedea eu, zise el, au găsit reziduuri ale împuşcăturii pe partea şoferului. Acolo unde ai căuta. În mod logic.

Nu doar pe mâna ei. Erau şi pe plastic, şi pe materialul scaunelor şi al uşii.

Inginerul cu sprayul spuse:

– Daţi-vă cu toţii la o parte, vă rog.

Vorbi despre cât de mult puteau rezista reziduurile de praf de puşcă. Şi cum un ucigaş atent, unul cu timp la îndemână, ar putea încerca să scape de toate urmele folosind şerveţele cu alcool izopropilic. Dar era imposibil. Împuşcătura unei arme forţa particulele mărunte în fibrele scaunului, în materialul poros din lateral, în elementele din plastic. Rămânea acolo ani de zile. Dacă Van der Berg avea dreptate…

Unul dintre bărbaţi filmă, în timp ce celălalt se urcă în maşină şi începu să pulverizeze în interior cu o sticlă albă de spray.

Apoi ieşiră, continuară să filmeze, aşteptară.

Un nor roz apăru aproape de vârful stâlpului de lângă uşa pasagerului. Urme mărunte, slabe, de neconfundat.

– Daţi-i omului acestuia o acadea, zise primul mecanic. Au fost două împuşcături. A doua este cea care a pus reziduuri pe mâna femeii. O poziţie mai înaltă. În afara maşinii. Aş paria pe asta.

Dădu din deget spre ei.

– De aceea nu trebuie niciodată să angajezi idioţi printr-o agenţie.

– Lasă acadeaua. Aş prefera o bere, răspunse Van der Berg, dintr-odată fericit. Una singură.

Vos îşi privi ceasul. Tura lor se terminase de mult.

– O bere, consimţi el. Una singură.

– Ce? strigă Bakker. Tocmai ai aflat că Bea Prins a fost ucisă şi vrei să mergi la un bar?

– A aşteptat de ceva vreme să afle asta cineva, puştoaico, replică Van der Berg. Încă puţin nu o să o afecteze. Mai mult...

Oftă.

– Dacă soţul a ucis-o, discuţia este inutilă. Nu ne ajută să îi găsim fata.

Se scărpină în cap.

– Înseamnă doar că ea avea dreptate. Ştia, şi el ştia că ea ştia. Hristoase! Este moartă, nu-i aşa?

Niciun răspuns. În costumul lui şifonat şi uzat, arăta profund nefericit în acel moment.

– Propria ta fiică. Mi-ar plăcea să cred că este de neimaginat. Dar, dacă îţi petreci suficient timp aici, începi să îţi dai seama cât de imaginabil este.

– De asemenea, adăugă Vos, trebuie să văd şi ce face Sam.

– Chiar te duci? întrebă ea. Acum?

– Nu locuiesc aici, Laura. Odată poate era aşa. Acum nu. Vii cu noi sau nu?

Ea nu se mişcă.

– Alegerea ta, zise el. Noi am plecat.

25

Înapoi în micul apartament al casei din lemn din Begijnhof. Suzi se întorsese de la cumpărături. Se agita cu un aspirator în mână, fără să îl privească pe Jansen în ochi. El făcuse un duş. Asta îl calma de obicei. Apoi se aşeză să privească ştirile.

O singură poveste. Wim Prins. Bărbatul care cu o zi înainte conducea Amsterdamul. Mort după ce se aruncase dintr-un avion la Schiphol. Scandalurile începeau să apară în jurul lui. Zvonuri că poate s-ar fi aflat chiar el în spatele răpirii fiicei lui. Că era suspectat de uciderea unei reporteriţe specializate în crime care se părea că îl şantaja. Şi Marnixstraat redeschidea dosarul primei lui soţii, Bea, găsită moartă în urma unei împuşcături într-o parcare din centrul oraşului cu doi ani înainte.

Jansen ascultă, devenind din ce în ce mai morocănos. Nimic despre Rosie. Menzo şi amanta lui veneau târziu în programul de ştiri. Împreună cu ei era pentru prima oară menţionat şi numele lui. Ca suspect principal. Şef mafiot proaspăt evadat dintr-o dubă a închisorii. Un localnic get-beget. Subiectul unei căutări intense a poliţiei care părea să nu ducă nicăieri.

– Te ascunzi bine, Theo, spuse ea, venind să se aşeze lângă el.

Purta din nou o rochie cenuşie simplă. Aproape ca a unei călugăriţe. Ţinea o cană în mână. El simţi mirosul de ceai de plante şi se întrebă cum de se înţeleseseră vreodată. Cum de rămăseseră împreună suficient cât să facă un copil.

– Nu este adevărat. Sunt, pur şi simplu, prea ocupaţi cu alte porcării. Poliţiştii sunt şi ei oameni. Au un număr limitat de agenţi.

Nicio remarcă la tv care să lege cele întâmplate lui Prins de el, de Rosie, de Menzo. Cei de la Marnixstraat chiar credeau asta? Putea fi adevărat.

– Mă caută, continuă el. Mai devreme sau mai târziu cineva va vorbi. Mă vor găsi.

Se întoarse spre ea.

– Dacă stau destulă vreme aici. Încă o zi. Două. Apoi plec.

O pauză.

– Este în regulă cu tine?

– Contează ce zic eu?

Nu îi plăcu asta.

– Da. Contează. Spune-mi să plec chiar, dacă asta vrei. Pot să o fac.

– Atunci, te vor găsi. Şi mă vei urî din nou.

– Voi fi la închisoare. Şi ce dacă?

Ea nu mai spuse nimic. Se uită doar la el cu acea privire critică pe care el o detesta.

– Oh, adăugă Jansen. Înţeleg. Ceea ce contează este...

Făcu un gest spre tavan.

– Ce crede El. A făcut ea ce trebuie faţă de un păcătos? A făcut el ce trebuie faţă de ea?

– Nu îţi bate joc de mine. Este sub demnitatea ta.

Se gândise tot drumul de întoarcere la cele discutate cu Jaap Zeeger. O conversaţie care se aşteptase să se termine cu Max Robles folosind ciocanul şi cuiele pe care le adusese special pentru acea ocazie. Însă nu se terminase aşa. Zeeger spunea adevărul. Nu în întregime. Asta nu era de aşteptat. Dar suficient. Era onest. Într-un mod pe care ipocriţi ca Wim Prins şi această femeie nu îl vor înţelege niciodată.

Theo Jansen nu avea nimic împotrivă să îi înşele pe alţii. Era parte a meseriei lui. Totuşi, nu se minţise niciodată pe sine. Nu ar fi permis asta.

– Este scump să trăieşti aici? întrebă el.

– Nu. Desigur că nu.

– Costă totuşi ceva, nu?

Ea nu răspunse.

– Şi nu ai venit niciodată să îmi cer ajutorul. Nici măcar o dată.

– Nu ţi-am vrut banii. Nici măcar când eram împreună.

El râse. Ei nu îi plăcu asta.

– Ce este atât de amuzant?

– Tu.

Dădu din cap spre geam.

– Asta.

Un deget întins spre rochia ei cenuşie.

– Asta. Prefăcătoria. Şandramaua. Minciuna.

– Cred că ar trebui să pleci.

– Nu.

– Ai spus că o vei face.

El se duse spre bucătărie, îşi luă o bere, ridică sticla.

– M-am răzgândit.

Jansen aşteptă. Ea nu vorbi.

Ridică telefonul, i-l dădu.

– Sună în Marnixstraat dacă vrei. Spune-le că sunt aici. Pot aştepta.

Ridică din nou sticla.

– Mai am bere. Pot aştepta toată noaptea dacă vrei.

Suzi nu se mişcă şi el ştiu că are dreptate.

– Toţi aceşti ani. În care m-am simţit vinovat că o lipsisem pe Rosie de mamă. Dar nu era adevărat, nu? Am fost doar un prost.

Chiar îşi putea imagina momentul. Probabil cu zece ani înainte, când Rosie începuse să îşi petreacă mai puţin timp cu el. Se gândise că, poate, era vorba de un iubit, însă acesta nu apăruse niciodată. Era mulţumit că ea devenise mai interesată de afacerea lui. Nu se sinchisea să o verifice prea mult. Era familia lui. Acelaşi sânge. Cei din familie nu te furau şi nu te înşelau. Nu în lumea lui.

– Nu ţi-am dat niciun şfanţ. Şi totuşi nu lucrezi. Nu cred să fi avut vreodată o slujbă. Şi cu toate acestea...

Zâmbi.

– Ai un loc frumos aici. M-am uitat prin camera ta cât ai fost plecată.

– Nu aveai dreptul! ţipă ea, cu mâinile zburând spre el.

O singură privire o opri.

– Aveam tot dreptul.

Scoase poza din buzunar, i-o aruncă pe masă. Rosie şi Suzi în faţa unui templu undeva. Orientul Îndepărtat, bănuia el. Statui cu monştri coloraţi şi dragoni în spatele lor. Arătau frumoase. Fericite. Mama şi fiica. Sau cuplul perfect, cuplul secret.

– Întrebarea este... zise Jansen. Casa Păpuşii. Locul de pe Prinsen. Tu o conduceai pe Rosie? Sau ea te conducea pe tine?

Nu părea înspăimântată. Era printre puţinii care niciodată nu fuseseră.

– Era a noastră, mărturisi Suzi pe o voce joasă, dură. Aceea şi alte câteva lucruri despre care nu ai ştiut niciodată. Îmi pare rău, Theo. Ştiu că tu credeai că erai stăpânul nostru. Aşa cum stăpâneai toate celelalte lucruri. Însă nu erai.

– Şi acum ea este moartă.

– Şi... acum este moartă.

El îşi apropie scaunul mai mult, puse berea pe masă, uită totul în afară de această femeie şi de fata pe care o aduseseră pe lume.

– De ce?

Ea scutură din cap. Lacrimi din nou, de data aceasta izvorâte din furie. Asta era clar.

– Mi-aş dori să ştiu.

Vorbiră. Îndelung şi pe un ton jos, în timp ce seara din Amsterdam se lăsa uşor peste curtea tăcută şi goală a capelei Begijnhof, dincolo de geamuri.

Se făcuse aproape ora opt înainte să termine. Jansen îi spuse să iasă de acolo o vreme. Nu voia să o vadă. Şi avea nevoie să gândească.

Apoi, la opt şi zece minute, se întinse spre calculator şi căştile ieftine pentru Skype, începu să se gândească la ce avea să spună, ce urma să facă. Pe cine va suna.

26

Vos îl luase pe Sam de la Sofia Albers din Drie Vaten împreună cu rufele lui curate, duse hainele pe casa plutitoare, iar Van der Berg îl privea precaut cum le despacheta și pe urmă cum le împăturea în dulapul de la prora.

– Fără supărare, începu Van der Berg, în timp ce câinele începuse să țopăie rapid în jurul bărcii, recuperând jucării de sub masă și scaune. Dar...

– Nu o spune.

– Ce să spun?

– Haine noi.

Van der Berg luă un pulover albastru. Ridică încet cotul. Băgă un deget printr-o gaură.

– Va trebui să îl cârpesc acum! protestă Vos.

O cămașă albastră de blugi, de cowboy, apăru din coș. Gulerul era lipit de haina de dedesubt.

– Ești singurul detectiv pe care l-am întâlnit până acum care arată de parcă ar fi pe punctul să dea o audiție pentru postul de basist într-o trupă înființată ca un omagiu adus formației Iron Maiden, declară Van der Berg.

– Urăsc Iron Maiden.

– Ei, asta e. Ți-ai cumpărat vreo haină nouă de când ai plecat de la noi?

Se gândi la asta. Își scutură capul.

– Și, adăugă Van der Berg, nu mă luă cu tâmpenii de genul „va trebui să o cârpesc".

Vos luă cămașa și puloverul, le îndesă în dulap, îl închise. Sam se apropie de Van der Berg, cu un os din cauciuc în gură,

îşi puse labele pe genunchii bărbatului, implorându-l să se joace. Poliţistul apucă partea din spate a jucăriei, ţinu de ea cât micul câine trase şi mârâi vesel.

– Lasă-mă să înţeleg, continuă el. Sofia are grijă de Sam. Îţi spală şi calcă hainele. Te serveşte cu bere şi sandviciuri. Şi, probabil, te cicăleşte din când în când.

Radie.

– Ce lipseşte din relaţie? Oh, ştiu! Sex şi însurătoare.

– Ha, ha.

– Păcat că nu îţi oferă şi tunsori.

Un potop de înjurături. Când Vos terminase, simţindu-se deja vinovat pentru izbucnirea necaracteristică, Van der Berg îşi ţinea mâinile la urechile căţelului. Sam se holbă la Vos cu ochii mari şi rotunzi. Nu era speriat. Doar nedumerit de ceva nou.

– Mititelul acesta este prea mic să audă aşa un limbaj, zise Van der Berg cu şiretenie. Ieşim la o plimbare şi o băutură undeva. La Pieper cred, întrucât nu mai pot suporta să o văd pe femeia aia drăguţă de la Drie Vaten privindu-te cu ochii aceia tânguitori. Dacă îţi regăseşti autocontrolul, ni te poţi alătura.

Vos strânse pumnul, râse, chiui spre acoperişul casei plutitoare. Se apropie, ridică micul terier, îl ţinu în braţe, îl pupă pe cap. Dirk Van der Berg îi privi, zâmbi şi spuse:

– Oh, în numele lui Dumnezeu, să mergem odată. Mi-e sete.

Pedalară unul lângă celălalt, cu Sam în coşul bicicletei lui Vos, înaintând pe marginea canalului liniştit, a cărui suprafaţă oglindea luminile de la terasele înalte din partea opusă şi rarele ambarcaţiuni turistice ce treceau, pline de vizitatori cu gura căscată. Din arborii de tei cădea deasupra lor un potop constant de frunze ofilite. Apoi barul, în fapt o casă cu o încăpere din faţă amenajată pentru băutori, îi întâmpină când ajunseră la podul Leidsegracht.

Van der Berg îi spuse că îi plăcea acel loc pentru bere. Vos nu avea nimic împotrivă. Sofia făcea atât de multe pentru el şi primea, în schimb, doar mulţumirile lui şi ceva bani. Probabil prea puţin din amândouă.

Pieper era unul dintre cele mai populare baruri tradiționale de la marginea Jordaanului, dar în acea noapte din mijlocul săptămânii era abia pe jumătate plin. Câțiva bărbați bine afumați începuseră să cânte la bar. Van der Berg își duse din nou mâinile la urechile lui Sam și începură să discute despre bere.

Englezească în acea noapte, hotărâră. Tocmai sosiseră câteva sortimente noi.

Vos găsi o masă izolată în spate, lângă un rând de postere vechi cu spectacole. Sam stătea așa cum o făcea de obicei în locuri necunoscute: jumătate pe piciorul drept al lui Vos, sprijinindu-se de cracul pantalonului.

– Proost[1], zise detectivul și își ciocni paharul de cel al lui Vos, oprindu-se apoi și ridicând sticla. Uită-te ce tâmpenii.

Arătă spre eticheta de pe spate.

– „Vă rugăm să beți responsabil." Ce mama naibii mai înseamnă și asta? Să nu vărsăm berea sau ce?

– Probabil, gândi cu voce tare Vos.

Van der Berg își sorbi berea, se strâmbă, se întoarse la bar și reveni cu un sortiment belgian.

– Despre ce naiba este vorba, Pieter? Ai vreo idee? Și dacă ai, nu vrei să îl luminezi și pe bufonul secției?

– Dacă te-aș fi crezut bufon, te-aș fi pus să cercetezi dosarele lui Bea Prins?

Bărbatul ridică din umeri.

– Dacă onestitate vrei, lasă-mă să-ți spun adevărul. Nu ar trebui să te apropii de acest caz și o știi și tu. Ești prea implicat.

– Spune-i asta lui de Groot.

– El este doar disperat. Mulder nu s-a ridicat la așteptările lui. Încurcătura aia cu Jansen o să se sfârșească prost fie că îl prindem pe bătrânul ticălos, fie că nu. Lui Frank îi lipsesc jucătorii de calitate. Are nevoie de tine. Te place.

Ciocniră din nou paharele.

– Toată lumea are. Dar o să scoată castanele din foc cu mâinile tale, Pieter. Dacă de asta este nevoie. Șefii. Cu asta se ocupă.

---

[1] Noroc (n.tr.)

Vos încuviinţă, nu spuse nimic.

– Şi fata ta de la fermă...

– Nu este a mea, îi aminti Vos. Şi nu cred că se pricepe prea mult la ferme sau că le iubeşte prea tare.

– Tot o să o facă pachet. Iese în evidenţă de la un kilometru în secţie. Şi totuşi, atârnă pe acolo. O să fie la fel de greu să scapi de ea ca de prietena ta din Drie Vaten. Fata arată ca un peşte pe uscat. Adică.... sunteţi o pereche stranie.

Câinele se relaxase. Se plimba pe sub masă. Van der Berg îi mângâie capul moale.

– Ce mai privelişte. Tu arăţi de parcă tocmai te-ai fi îmbrăcat de la Armata Salvării. Ea de parcă ar fi moştenit garderoba mamei.

– Mătuşa ei, Maartje, îi face hainele, explică Vos, pe jumătate serios. După modele. În Dokkum.

– Mătuşa Maartje are nevoie de un nou hobby. Nu este bine când lucrurile devin personale. Spre asta se îndreaptă coşmarul acesta. Este timpul să îl oprim.

Vos râse, scutură din cap.

– Nu fă pe deşteptul cu mine, continuă Van der Berg. Nu suntem de serviciu acum. Pot să spun ce vreau.

– Nu mi-am dat niciodată seama că ai nevoie de un moment privat pentru asta.

Un moment de tensiune, aproape de ostilitate între ei. Câinele păru să observe asta şi se aşeză echidistant între picioarele lor. Primi câte o bătaie uşoară pe spate de la fiecare.

– Eşti un bărbat deştept, adăugă Van der Berg. Cu excepţia momentelor în care nu ştii să te opreşti. Şi nu mai vezi nimic în faţa ta în afara lucrului pe care îl urmăreşti. Aşa este şi fata asta, Bakker. Este suficient de rău să avem un singur obsedat la secţie. Doi este de-a dreptul nesănătos.

– De asta am ieşit noi la bere?

– Parţial. Am vrut să aflu şi dacă ai de gând să îi dai lui Frank ceea ce doreşte. Capul mort al lui Wim Prins pe un platou. Pentru soţie şi fiică. Şi pentru acea reporteriţă găsită în canal de dimineaţă.

– Este prea devreme ca să ştiu, zise Vos.

– Ei, haide. Eşti Pieter Vos. Toată lumea aşteaptă să audă...

– Tu ce crezi?

Van der Berg îşi ridică paharul, îl bău până la fund.

– Cred că este o problemă de două beri. Şi nu englezeşti.

Se duse la bar, se întoarse cu încă două beri locale. Două Brouwerij't IJ cu struţ pe etichetă.

– Bea Prins a fost ucisă, spuse el cu o voce monotonă, plictisită. Sunt de acord cu asta. Fiica...

Un bărbat candid, direct. Nu îl privea pe Vos în acel moment.

– Înseamnă asta că a răpit-o şi pe Anneliese? se întrebă Van der Berg. Ca apoi să facă să pară că exact acelaşi lucru i s-a întâmplat şi fiicei lui. Nu ştiu. Dacă nu...

Se agită, nu dorea să o spună.

– Dacă nu? îl încurajă Vos.

– Dacă nu era cumva client la acel *privehuis*. Şi a întâlnit-o pe Anneliese acolo.

Vos rămase tăcut.

– Dacă el a fost, nu o să afli niciodată, nu? Despre Anneliese? Despre fiica lui?

– Aşa s-ar părea, răspunse Vos precaut. Nu că am avea vreo dovadă că vreuna dintre ele ar fi moartă.

– Speranţa este un lucru minunat, comentă Van der Berg. Atât timp cât nu o laşi să te orbească. Mi-e greu totuşi să cred că ar fi trecut de la conducerea Amsterdamului într-o clipă la înjunghierea unei reporteriţe în următoarea. Împreună cu toate celelalte.

Cu braţele pe masă, arăta în acel moment de parcă ar fi locuit în Pieper. Cert e că Dirk Van der Berg avea acest obicei fericit în fiecare bar pe care îl vizita.

– Şi ţi-e greu, adăugă el. Ceea ce înseamnă că Frank de Groot are să fie dezamăgit...

Telefonul lui Vos sună. Îl scoase, privi ecranul, aşteptându-se să vadă numele lui Bakker acolo, să o audă chemându-l înapoi în Marnixstraat din vreun motiv.

În schimb pe ecran era scris: „Număr necunoscut".

Răspunse în zgomotul din Pieper.

– Eşti într-un bar, observă vocea cunoscută, joasă, nefericită. Pot mirosi berea de aici.

Vos îi spuse exact unde.

– Ticălosule, replică Theo Jansen. Eşti norocos că mai vorbesc cu tine.

27

După scurta ceartă cu Vos, Laura Bakker intră în cantina de la subsol, cumpără o sticlă cu apă şi o salată cu brânză. Se aşeză de una singură la o masă de lângă geam.

Alţi ofiţeri veniră şi plecară. Nimeni nu vorbi cu ea. Nimeni nu o prea observă.

Apoi, când aproape terminase, Koeman, detectivul cu ochii ca de mărgele, care revenise să lucreze cu Mulder la cazul Jansen, veni lângă ea şi îşi trase un scaun.

Nu îi ceru voie. Nu părea genul de bărbat care să fi făcut asta vreodată.

Aveam cam patruzeci de ani, purta haine de zi cu zi, frumoase. Şi era chipeş, gândi ea, deşi mustaţa maronie mult prea lungă era stupidă. Genul de mustaţă pe care l-ar fi purtat un ofiţer de la narcotice în anii '70. Koeman avea şi ochi lacomi, scrutători. Privea toate femeile care treceau prin Marnixstraat în acelaşi mod. Nu însemna nimic, bănui ea. Ceilalţi spuneau că avea o căsnicie fericită. Doar un obicei, unul la care, probabil, nici măcar nu se gândea.

– Spune-mi despre vaci, zise el, repezindu-se apoi asupra unui hamburger plat.

– Nu este prea mult de zis despre ele.

– Fac mu în Friesland? Sau vorbesc ciudat? Aşa ca tine.

Ea zâmbi sarcastic. Îşi ridică tava. Braţul lui se întinse, o opri.

– Să vorbim, insistă el. Avem timp.

– De ce?

El îşi coborî mâna şi oftă.

– Fiindcă încercam să fiu prietenos. Atâta tot.

Îşi puse jos hamburgerul. Luă o înghiţitură din sucul de portocale.

– Serios. Ştiu că oamenii au fost cam... răi cu tine.

– Nu am observat asta, minţi ea.

Koeman râse.

– Ieşi în evidenţă, puştoaico. Arăţi diferit. Vorbeşti diferit.

Făcu un gest spre etajul de deasupra lor.

– Este un loc mare. Dar noi, ceilalţi, nu arătăm diferit unul de celălalt, zise el, pe urmă rosti mai încet: Ne faci să ne simţim stânjeniţi. Îmi pare rău.

Ea încercă să îşi amintească ultima oară când cineva din Marnixstraat îşi ceruse scuze în legătură cu ceva.

– Dar ce contează? întrebă ea. Urmează evaluarea săptămâna viitoare. Mă vor da afară. Toată lumea ştie asta.

Koeman scutură din cap.

– Săptămâna viitoare e săptămâna viitoare. Se pot întâmpla multe până atunci.

– Nu mă potrivesc aici. Ai spus-o chiar tu. Vos a spus-o. De Groot...

– Nimeni nu se *potriveşte* aici, o întrerupse el cu o vehemenţă subită. Nici eu nu m-am potrivit când am venit. Nici Pieter Vos. Este o secţie de poliţie. Nu un spital sau o mănăstire sau altceva. Nu suntem aici să îndreptăm lucruri. Doar să le găsim, dacă putem. Apoi să pasăm problema mai departe, conchise el, după care adăugă ridicând din umeri: Legea.

Râse crispat şi pe urmă dădu din cap spre geam.

– Oamenii de afară. Publicul general. Care ne dispreţuieşte cel mai mult dacă ne facem treaba. Şi care abia aşteaptă să ne atace dacă nu o facem.

Încerca să îi spună ceva şi ea nu era sigură ce anume.

– Nu îmi pasă câtuşi de puţin dacă mă dau afară, insistă Bakker. Pot să fac altceva. Ceva normal. Ceva...

– O să te bosumfli, o să strigi şi o să plângi.

– Nu mă cunoşti, Koeman!

Oamenii de la mesele din jur începeau să se holbeze la ei.

– Știu mai multe despre tine acum decât știam luni. Atunci credeam că erai doar o puștoaică proastă, înspăimântată, lipsită de talent, care se urcase cumva în trenul greșit. Și se trezise într-un oraș mare și rău. Prea speriată să revină acasă. Prea speriată să rămână.

Bakker își încrucișă brațele. Îl privi mușcând din nou din burger.

– Și? întrebă ea.

– Și am greșit. E ceva de capul tău. Vos poate vedea asta. Semeni cu el, măcar puțin. Și el este speriat. Este speriat de noi. Speriat că se va întoarce acolo unde a fost înainte, pentru că totul a fost prea mohorât și gri pentru el atunci.

Dădu la o parte burgerul pe jumătate terminat cu o strâmbătură.

– Nu doar pentru el a fost așa.

– Va pleca de îndată ce se termină cazul, zise ea. Dacă se dovedește că Prins a fost în spatele dispariției lui Katja. Că nu este nicio legătură între fată și fiica lui. Sau că el nu poate găsi nimic...

– În regulă, spuse Koeman. Dacă asta funcționează pentru el.

– Dar nu va funcționa, nu-i așa? întrebă ea încet. Vrea să afle.

– Nu asta vrem cu toții?

– Încerci să îmi sugerezi ceva anume?

El mormăi.

– Fir-ar să fie, greu mai este cu tine.

– Koeman...

– Nu. Ascultă. Este important. Poate că suntem înceți și proști. Poate că suntem porci din când în când. Dar observăm anumite lucruri. Am observat ce i-ai făcut lui Pieter de când s-a întors. Poate că doar la asta ne pricepem.

O privi. O expresie onestă și prietenoasă.

– Suntem totuși experți în așa ceva. Să observăm. Să privim.

O pauză.

– Să vânăm.

Ea se simţi înceată şi stupidă.

– Nu am făcut nimic pentru Vos. Sugerezi că...?

– Nu! Nu!

Se ridică în picioare, îşi luă tava.

– Renunţ. Este imposibil.

Se uită urât la ea.

– *Tu eşti* imposibilă. Încerc să te ajut, Laura. Asta face şi Vos.

– Este trist, replică Bakker pe o voce joasă, fragilă. Nu poţi vedea asta?

– Pot, recunoscu el. Dar, când este în preajma ta, este viu. Ceva îl face să gândească. Şi când Pieter Vos gândeşte... într-un final, lucrurile se mişcă. Dacă avem noroc. Şi chiar am avea nevoie acum de un strop de noroc.

Trebuia să se întoarcă la treabă, se scuză el. Koeman îşi întinse mâna. Ea o luă automat, ridicându-se în picioare cu tava în mână. Tava se înclină, se înclină într-o parte, era pe punctul să pice pe podea, împrăştiind farfurii şi sticlă peste tot.

Un alt moment de stângăcie. Însă, de data aceasta, Koeman se afla acolo şi prinse tava înainte ca dezastrul să se întâmple.

– Nu ai fost dată încă afară, puştoaico, zise el. Du-te acasă. Odihneşte-te bine la noapte. Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Probabil că mâine va fi o zi importantă aici. Remarcă-te. Sau încearcă să o faci. Fă-te observată odată şi din motive corespunzătoare. Asta este tot.

28

Câţiva stropi de ploaie de-a lungul canalului. Un vânt aspru. Vos stătea lângă linia de maşini parcate în faţa trotuarului.

– Să terminăm asta acum, spuse el. Nu poţi continua să fugi, Theo. Eşti prea bătrân pentru asta. Şi eu sunt.

– Despre ce vorbeşti? Nu arăţi nici măcar cu o zi mai bătrân ca atunci când ne înfruntam pe stradă.

– Eu aşa simt. Ce a mai rămas de demonstrat?

– În primul rând, cine a ucis-o pe Rosie.

– Nu mă ocup de acel caz.

– Mă întreb de ce. Ştii cine a răpit-o pe fiica ta?

Vos ezită, apoi răspunse:

– Nu. Nu ştiu. Dar cred că începem să ne facem o idee despre ce i s-a întâmplat lui Katja Prins. Şi, poate, asta ne va duce undeva.

Un ciclist trecu pe lângă ei. O tânără pe o bicicletă de bunicuţă. Ţeapănă şi stând dreaptă, cu faţa în vânt. Aşa cum făcea şi Laura Bakker.

– Chiar crezi că Prins şi-a ucis propria fiică?

– Nu ştiu, răspunse Vos. Cred doar că... ne apropiem. Este treaba mea. Nu a ta.

Jansen mormăi, întrebă despre Casa Păpuşii. Vos răspunse precaut. Vorbi despre Menzo şi despre cum aflase că banda surinameză preluase în secret controlul locului de la el.

– Asta este tot? întrebă vocea de pe fir. Atâta aveţi?

– Ţi-aş dezvălui eu totul?

– Ar trebui. Ne aflăm în aceeaşi barcă. Noi suntem cei nevinovaţi aici. Nu înţelegi asta?

Vos se gândi la scena din câmpul de lalele. Două cadavre arse într-un Mercedes distrus.

– Nu în întregime.

– Am fost minţiţi. Duşi de nas ca nişte proşti. Acei puşti pe care Menzo i-a trimis după mine. I-a trimis apoi în acel loc din comoditate. L-a luat de la mine dintr-un capriciu. Voia să scape de el. Voia asigurarea.

Van der Berg venise să stea în faţa barului. Fuma o ţigară, se sprijinea de geamuri, privea de dincolo de strada îngustă, ţinând lesa lui Sam în timp ce câinele adulmeca asfaltul.

– Ştii asta?

– Ştiu, răspunse Jansen cu un oftat îndurerat. Orice s-ar fi întâmplat în acel loc – nu mă întreba, pentru că, aşa cum ţi-am spus, sunt nevinovat. Era în continuare în responsabilitatea mea. Nu a lui Jimmy. Nu am ştiut de el. Nu ştiam nici măcar că deţineam maghernița aia împuţită. Copii? Fetiţe? Nu era genul meu de afacere.

Van der Berg încerca să ia urma apelului. Avea propriul telefon la ureche. Scutură din cap când Vos îl privi.

– Eşti un bun om de afaceri, Theo. Mi-e greu să cred că nu ştiai nimic despre asta.

Nu urmă explozia obişnuită. Doar un alt oftat.

– Ştii ce? spuse Jansen. Şi mie.

– Stau afară într-o ploaie îngheţată, continuă Vos. Haide să discutăm faţă în faţă. La o bere.

Se gândi la asta.

– Poate putem pleca pe drumurile noastre separate după aceea.

Se auzi un râset, un sunet gutural, exploziv.

– Ce este asta? Pieter Vos? Cel mai cinstit poliţist din Amsterdam? Va discuta cu un criminal sub urmărire? Un ucigaş? Şi apoi îl va lăsa să plece?

– Nu pentru totdeauna. Doar până suntem amândoi...

Nu putea găsi cuvântul potrivit cu care să continue.

– Satisfăcuţi.

– Ne-am pierdut fiicele. Nimic nu va compensa asta.

O pauză. Era ceva nou, afectat în vocea lui Jansen.

– Nu-i aşa?

Vos rămase tăcut.

– Îmi pare rău, adăugă Jansen. Te plictisesc?

– Sincer, da.

Tăcere. Poate că închisese.

Apoi vocea aspră din ureche continuă:

– Lasă-mă să îţi dau ceva la care să te gândeşti, atunci. Rosie conducea acel loc pe la spatele meu. Împreună cu altcineva.

– Cine?

– Răbdare, Vos. Fă-mi pe plac şi, poate, o să afli. Rosie a fost de la început. Ştia că ceva rău se întâmplase acolo. S-a speriat şi i-a pasat locul lui Menzo pe la spatele meu. A încercat să mă vândă şi pe mine. Familiile, nu? Crezi că ştii cum stai...

Van der Berg începu să traverseze strada. Vos ridică o mână. Nu voia ca el să audă.

– Ce îmi sugerezi cu asta? întrebă el.

– Chiar ţi-a fost afectat capul după ce ai plecat, nu? Eşti mai încet acum. Ştii asta? Încet şi stupid.

– Fac ce pot. Puţin ajutor ar fi de apreciat.

Din nou acel râs. Scurt şi lipsit de sentiment.

– Aşa am ajuns, nu? Noi doi.

– Theo...

– Două posibilităţi. Poate că cineva din tabăra mea a ucis-o pe Rosie fiindcă nu eram singurul pe care îl înşelase. A doua...

Se opri. Vos trebui să îl încurajeze.

– A doua... continuă Jansen. Aşa cum am mai spus, ştia ceva. Poate ceea ce se întâmplase în acea Casă a Păpuşii, motivul pentru care a fost închisă. Nu mă întreba pe mine. Niciuna dintre persoanele cu care am vorbit nu părea să aibă habar. Dar încă nu am vorbit cu toţi. O voi face. Şi de aceea nu o să ne întâlnim la bere. Nu acum.

Rosie Jansen. O singură împuşcătură în cap. Pistolul era neînregistrat, amprentele şterse. Găsiseră o cutie cu cartuşe în

sertarul apartamentului. Raportul criminaliştilor sugera că avusese loc o luptă. Era posibil că persoana care mersese la ea acasă îşi dorise doar să discute. Că pistolul era al lui Rosie. Că îl scosese, începuse o luptă, o pierduse.

– Nu sunt sigur că cel care a ucis-o s-a dus la ea cu intenţia asta, spuse Vos. Dacă asta te ajută.

– Dar a făcut-o. Şi apoi a lăsat corpul la tine în prag. De ce ar fi făcut asta?

Vos se întrebase acelaşi lucru încă de la început.

– Ţi-am spus deja. Trebuia ca eu să fac parte din asta, din vreun motiv. Şi pentru mine este un mister. Mai ai altceva pentru mine?

– Doar o promisiune, rosti Jansen calm la celălalt capăt. Nu îmi place să fiu înşelat, chiar dacă este vorba despre propria mea fiică mincinoasă. Am să smulg inima celui care a făcut asta. Dacă îmi stai în cale, te voi nimici. Am să distrug întreg oraşul acesta blestemat, dacă asta trebuie să fac.

– Asta te-ar face să te simţi mai bine? întrebă Vos.

Tăcere. Vorbea singur.

Van der Berg se apropie şi îl întrebă:

– Ceva?

– Nu sunt sigur.

Vos se simţea obosit. Confuz. Flămând. Intrară înapoi în Pieper şi comandară sandviciuri. Le mâncară şi pe urmă îşi terminară berile, cea mai mare parte a timpului în tăcere.

– Nevinovaţi, şopti Vos în timp ce câinele îi devenea agitat la picioare.

Voia să doarmă.

– Ce? întrebă Van der Berg.

– Spune că suntem nevinovaţi. Eu. Theo Jansen.

Vos îl simţi pe Sam trăgând de lesă. Voia afară.

– Poate că are dreptate.

– Jansen este un criminal. Voi doi nu aveţi nimic în comun.

Van der Berg îi puse o mână pe braţ.

– Nimic.

– Ai crede. Însă nu l-am auzit niciodată vorbind aşa. Este în culmea furiei. Trebuie să îl găsim. Theo este pus pe rele.

Van der Berg râse.

– De parcă ne-ar păsa.

– Ar trebui, spuse Vos. Ar trebui să ne pese mult.

29

Koeman o lăsase cu o invitaţie. O provocare. Nu se ferea de asta. Laura Bakker urcă la birourile criminaliştilor, râse când unul dintre ofiţerii rămaşi acolo glumi despre contrastul dintre pantalonii ei verzi şi jacheta tartan. Îl vrăji apoi, făcându-l să vorbească despre munca pe care o făcuseră în ultima vreme, mărind colecţia de poze şi filmări din arhivă. Se luptaseră să extragă fiecare bucată de informaţie din pozele cu Katja şi Anneliese. Fusese un efort lipsit de roade. Ce ştiau în acel moment era exact ceea ce ştiuseră atunci când pozele apăruseră întâia oară. Fetele în Vondelpark. Katja, aparent în pericol, într-un loc necunoscut, pe un fundal alb.

Cele mai noi poze fuseseră făcute cu un smartphone comun. Datele erau recente, deşi acest detaliu putea fi falsificat. Nu exista niciun secret în ele. Niciun indiciu subtil. Niciun detaliu relevant. Era de parcă fata ar fi fost pusă în faţa unui ecran albastru de cinema, fotografiată, înregistrată şi fiecare amănunt de informaţie din fundal îndepărtat.

– Inteligent, exclamă Bakker, trecând succesiv prin fiecare imagine.

– Nu, zise ofiţerul criminalist. Competent.

Îşi privi ceasul. Aproape ora nouă.

– Eu trebuie să plec. Ne mai uităm mâine. Poţi să rămâi dacă vrei. Dar nu schimba nimic sau…

Era agitat. Ştia.

– Sau o să se consemneze şi asta la dosarul meu? întrebă ea. Împreună cu maşina ciocnită şi toate glumele despre cum sunt de la ţară.

– Va fi, confirmă el.

Îl privi plecând. Rămase să se joace pe calculator. Trecu prin toate dosarele de acolo. Găsi, în sfârşit, unul dintr-o altă sursă. E-mailul trimis lui Wim Prins în dimineaţa anterioară, înşfăcat de Vos fără permisiunea lui. Un bărbat necunoscut, în pat cu Margriet Willemsen. Femeia care conducea Amsterdamul era arcuită deasupra bărbatului, zvârcolindu-se violent, pierdută în sine.

Niciun indiciu. Niciun mod de a vedea faţa bărbatului. Şi-l aminti pe Prins ţipând că nu era el. Părură atunci dispuşi să accepte asta, dar nu ştia de ce. Era imposibil de văzut. Camera era întunecată. Corpul ei palid îi ascundea faţa. Şi...

Laura Bakker îşi împinse scaunul mai aproape de laptop. Se simţea stânjenită privind acea filmare. Voyeuristă. Era greşit.

Un sunet îndărătul ei o făcu să tresară în scaun.

În spatele ei se afla silueta înaltă a unui bărbat. Ridică privirea. Klaas Mulder. Cu faţa de piatră, ca de obicei. Nu un bărbat cu care ai vrea să ai de-a face. Dorea să ştie ce căuta ea la criminalistică la acea oră a nopţii. Aşa că îi spuse: era la vânătoare.

Mulder se apropie de ecran, se holbă la imaginea îngheţată acolo, zâmbi.

– La vânătoare? întrebă el cu un rânjet fals. Ar trebui, la vârsta ta, să ai parte de senzaţii reale, nu doar de filme.

– Mulţumesc pentru consiliere.

– Am avut profesionişti care s-au uitat pe materialul acesta toată ziua, spuse Mulder. Oameni care ştiu ce fac. Nu au găsit nimic.

– Poate le-a scăpat ceva.

– Du-te acasă, ordonă el.

Ea se întoarse la ecran.

– Ţi-am spus să te duci acasă.

– Lucrez pentru Vos. Nu pentru tine.

Două corpuri goale mişcându-se. Mai toţi tehnicienii erau bărbaţi. Priviseră rapid imaginile şi ştia la ce se holbaseră mai întâi. Era pe undeva logic. Corpuri. Feţe. Identităţi. Dar aceşti oameni făceau dragoste într-un dormitor dezordonat. Rafturi

pline cu cărţi pe pereţi. O pătură aruncată pe podea. Haine. Erau şi alte posibilităţi.

Bakker luă mouse-ul, desenă un dreptunghi deasupra a ceea ce părea să fie un costum şi o pereche de pantofi. Mări imaginea.

Mulder se aşeză pe birou lângă calculator, suficient de aproape încât să o facă să se simtă stingherită.

– Dacă îţi spun să pleci, vei pleca.

– Când sunt gata, zise Bakker.

– Aspirant...

– Dacă au de gând să mă dea afară săptămâna viitoare, ce naiba contează, Mulder? întrebă ea. Oricum ai să scapi de mine. Trebuie doar să aştepţi.

– Nu eşti făcută pentru meseria asta, rosti el pe un ton blând, enervant. Eşti stângace. Nu înţelegi disciplina. Munca în echipă. Pregătirea. Planificarea. Locul tău nu este aici. În acest oraş. Întoarce-te în...

– Nu, nu. Nu îmi spune, îl întrerupse ea. Întoarce-te la coada vacii. Găseşte ceva mai original, te rog. Repeţi aceleaşi chestii, împreună cu toată lumea de aici.

Cămaşă. Lenjerie. Ciorapi. Pantofi lucioşi. Negri, bănui ea. Pantofi bărbăteşti de birou. Zdraveni. Nu la fel de butucănoşi ca propriile ei cizme. Dar încălţăminte serioasă, şi ea aprecia asta întotdeauna.

Îi puse mâna pe umăr. Bakker se întoarse şi se uită urât la degetele lui.

– Ia-le de pe mine acum sau jur că depun plângere mâine-dimineaţă, spuse ea foarte calm. Poate o să inventez ceva şi despre hărţuire sexuală.

Îl privi. Koeman se holba la femei, abia conştient de ceea ce făcea. Mulder le privea râvnind. Recunoştea acea privire.

– De ce, oare, presimt că s-ar putea să mă creadă pe cuvânt?

Mulder îşi retrase mâna, zâmbi palid, scutură din cap.

Ea se întoarse la ecran. Văzu ceva în colţ, lângă pantalonii aruncaţi. Un portofel. Câteva dintre lucrurile din el se împrăştiaseră când fusese aruncat pe covor. Carduri de credit. Bani.

– Nu îţi spun din nou, mormăi Mulder.

– Nu o face atunci.

Mări din nou imaginea. La rezoluţie maximă. Era o icoană pe bara de unelte special pentru asta. O apăsă. Un card de credit întors. Doar că nu era. Clipi. O zi lungă. Încercă să înţeleagă. Mulder se apropie.

Ceea ce era pe ecran părea cunoscut şi ea se străduia să îşi amintească unde mai văzuse obiectul respectiv.

Apoi o ultimă privire, după care Laura Bakker apăsă anulează, micşoră imaginea de îndată. Se ridică. Îşi îndreptă liniile şifonate ale jachetei largi de tartan. Încercă să îi zâmbească.

– Ai avut dreptate, zise ea. Îmi pare rău. Am exagerat.

Nu îl privi în ochi. Nu îşi dori să vadă ce se afla acolo.

Se îndreptă spre lift. Birourile criminaliştilor se aflau la al patrulea etaj. Bicicleta ei era în magazia din spate, la capătul unei alei înguste din cărămidă care dădea spre stradă.

Mulder intră în lift cu ea, se sprijini de pereții lambrisați. Nu apăsă niciun buton. O fixă doar cu privirea.

– La parter, zise Bakker, arătând cu degetul. Te rog.

El apăsă butonul. Continuă să se uite la ea. Rămase în zona de recepţie în timp ce mâinile ei tremurătoare se luptau să scoată cheile de la bicicletă din geanta ieftină, imitaţie de piele.

În spatele biroului de recepţie se afla un ofiţer de poliţie în uniformă. Bakker semnă de plecare în registru. Îl lăsă pe Mulder la secţie, ieşi prin lateral, încercă să nu o ia la fugă. Îşi găsi bicicleta în magazia umedă, întunecată. Îşi scutură părul pentru că asta o făcea să se simtă cumva mai bine. Se urcă pe şa străduindu-se să nu se răstoarne.

Ploaia cădea din cer. Se auzi sunetul puternic al unui autobuz plecând din staţia de dincolo de zid.

Scoase telefonul, apăsă neîndemânatic pe butoane.

Ar fi trebuit să îl pună pe Vos la apelare rapidă. Fusese o prostie. Jongla cu handsfree-ul într-o mână, ţinea ghidonul în cealaltă, picioarele mari lovindu-se de pedale, încercând din greu să îşi păstreze echilibrul în timp ce se îndrepta spre poartă.

Aleea spre stradă era străjuită de pereţi înalţi din cărămidă. Afară, un alt autobuz trecu duduind pe lângă ea şi apa fetidă din urma lui zbură peste zid, făcându-i părul desprins să i se lipească de faţă.

Bakker încercă să îl dea la o parte în timp ce îşi ţinea telefonul în mâna dreaptă, înaintând de-a lungul aleii care ducea spre drum. Începu să tasteze înainte să ajungă la capătul aleii.

La ultima cifră, auzi paşi în spatele ei. Nu se uită.

Un singur pumn violent o dărâmă de pe bicicletă, la pământ, îi făcu telefonul să-i zboare din mână, capul i se lovi puternic de asfalt.

O persoană se apleca deasupra ei. Laura Bakker scutură din cap sperând să i se limpezească vederea.

Era mai clară în clipa aia.

O linie lungă argintie strălucea dinspre îndepărtatele lumini stradale.

30

Telefonul din buzunarul lui Vos sună. Privi ecranul.

– Laura?

Nu se auzea nimic la celălalt capăt. Doar sunete înăbuşite. Nedesluşite.

Aşteptă, ascultă. Nimic mai mult.

Ridică din umeri şi îşi puse mobilul la loc în buzunar.

Continuară să pedaleze de-a lungul canalului, cu câinele moţăind în coş, Van der Berg sporovăind vesel în dreapta lui. Discuţia de la bar fusese utilă. Unele lucruri trebuiau spuse.

Pe măsură ce se apropiau de Drie Vaten, Vos îi spuse mai multe despre apelul primit de la Jansen. Van der Berg, un bărbat deştept şi atent, ascultă, îşi scărpină bărbia un moment, ochi barul de care se apropiau.

– Nu mai vreau bere, anunţă Vos rapid. Mă culc devreme.

Van der Berg locuia de cealaltă parte a canalului. La zece minute distanţă.

– O idee bună. Chestia asta cu Jansen...

Îl interogaseră pe bărbat de multe ori împreună. Credeau că îi descifraseră gândurile.

– A iubit-o pe fata lui, Pieter. Şi ea l-a iubit. Sau cel puţin aşa credeam.

– L-a iubit, confirmă Vos. Dar tot l-a trădat.

– Theo nu ar glumi cu asta. Este un amsterdamez de modă veche. Ţine la familie. La încredere.

Se opriră la intersecţia cu statui.

– Dacă ar fi ştiut că ea îl înşela, ar fi fost furios foc. Oare ar fi trimis pe cineva să discute cu ea?

– De ce să îmi spună mie atunci? întrebă Vos. Suntem amândoi nevinovaţi. Ţii minte?

Van der Berg ridică din umeri, zâmbi cu zâmbetul lui trist şi şters.

– Atunci, nu ştiu. Întreaga chestie este... greşită cumva. Dacă...

Era un bărbat inteligent. Uneori vedea lucrurile chiar înaintea lui Vos. În acel moment ochii lui erau îndreptaţi spre apa din faţa lor. Vos se uită în acea direcţie, îşi aminti cele întâmplate cu două nopţi înainte şi se cutremură. O siluetă palidă în bărcuţa scufundată de lângă casa lui.

Van der Berg coborâse de pe bicicletă, o sprijini de un copac, fără să se mai sinchisească să o lege şi asta era ceva ciudat.

– Nu ai lăsat luminile aprinse, spuse el, înaintând spre forma întunecată din apă.

Dar în clipa aia erau aprinse. Luminând lunga carenă a bărcii.

Van der Berg îşi bătu buzunarul. Îşi deschise haina. Pistolul se afla în tocul de la umăr. Vos nu avea unul. Trebuia să treacă din nou prin instruire. Iar Laura Bakker nu ajunsese încă la acel nivel.

– Pune prostia aia la loc, ordonă Vos, coborând de pe bicicletă.

Cu blândeţe îl ridică pe Sam din coş, îi trecu lui Van der Berg lesa, îi ceru să îl ducă la bar.

31

Un gând îi veni în minte când atinse pământul. Nu existau camere de supraveghere acolo. Era doar o poartă pentru biciclete, care dădea în drum. Nu era nevoie de camere. Așa că nu se opri din mișcare. Primi o lovitură de picior în spate care nu duru prea tare.

Ridică privirea, văzu o formă lungă, înaltă. Dori să strige: „Dar nu te-am văzut în filmare, idiotule".

Doar legitimația albă-albastră cu *Politie* scris pe ea alături de sigla cu flacăra galbenă.

Dacă n-ar fi fost modul în care el se fâțâise și oftase în spatele ei, nu ar fi ghicit niciodată.

Ceea ce părea... ciudat. Sau ar fi trebuit să pară. Doar că, în momentul ăla, Klaas Mulder ținea un cuțit deasupra ei pe micuța alee pavată cu cărămizi ce lega magazia de biciclete a Marnixstraat de strada principală și canal.

Amândoi aveau picioare lungi. Însă ea deținea un avantaj, fiind mai tânără cu aproape douăzeci de ani, și reuși să se lipească de peretele din cărămidă umed. Mulder țâșni spre ea cu lama strălucindu-i în mână. Ea lovi cu cizmele, izbindu-l din plin în tibie. Auzi un mormăit înăbușit și o înjurătură. Se rostogoli din nou în lateral. Se ridică în picioare. Lovi din nou cu piciorul, cât de tare putu, îl văzu căzând la pământ, mai dădu încă o lovitură, cizmele grele izbind carnea moale. Îl lăsă acolo, gâfâind.

Trei pași rapizi până la poartă și apoi la stradă. Laura Bakker se lansă spre grilajul din metal, auzindu-l pe bărbatul

din spatele ei cum se căzneşte să revină în picioare. Ajunse la grilajul din fier. Îl scutură.

Îşi aminti.

Securitatea. Poarta era mereu încuiată. Exista un singur mod de a ieşi, folosind interfonul din lateral şi cerând ofiţerului de serviciu de la ghişeu să apese butonul de deschidere.

Dădu cu pumnul în buton, lansă o serie de implorări şi imprecaţii în carcasa din plastic.

Uneori poarta se deschidea repede. Alteori bărbatul nu era la biroul lui. Sau vorbea la telefon.

Bakker se întoarse. Mulder era din nou în picioare. Şi avea din nou cuţitul în mână.

– Deschide acum! strigă ea, trăgând puternic de grilajul metalic.

Ridică privirea. Vârful gardului era mult mai înalt ca ea. Putea ajunge la el. Dar nu avea să fie simplu să sară peste. Şi urma să fie expusă, cu spatele la el. O ţintă uşoară. Ca şi moartă.

Ceea ce îi lăsa o singură alternativă.

Să se întoarcă şi să lupte.

În momentul în care se răsuci, cu picioarele lungi aşteptând primul moment în care să lovească, Mulder era deja deasupra ei, cu cotul în gâtul ei, cu faţa aproape de a ei.

Rânjind. Îi plăcea asta.

Cu spatele la grilajul tare din fier, înfruntând un bărbat mai puternic, cu ochii fugindu-i de la agresor la cuţitul din mâna lui, încercă să gândească, îşi analiză opţiunile.

Ceva ce nu încercase niciodată în Dokkum. Nu dacă ar fi putut-o vedea cineva.

Îl scuipă direct în faţă, apoi îşi ridică genunchiul drept, încercă să îl lovească în testicule. Dar el era pregătit. Braţele lui puternice o împinseră în lateral. Laura Bakker se răsturnă, se lovi cu putere de zidul din cărămidă.

Pumnul lui stâng mare coborî lovind-o în lateral.

Obosită, încercând să respire, cuprinsă de o durere ascuţită, se împiedică şi ajunse cu spatele spre poartă. Era din nou la pământ, păstrându-şi echilibrul cu o singură mână.

Klaas Mulder își șterse scuipatul de pe față. Cu o mișcare lungă, înceată a brațului.

Pe urmă flutură lama o dată în fața ei.

– O să te doară, spuse el. Asta…

Un alt sunet. Un ordin lătrat. Unul pe care el nu îl ascultă.

Apoi o izbucnire strălucitoare de lumină și un bubuit atât de puternic, de luminos, că ea nu putu decât să își închidă ochii și să aștepte.

32

Vos intră direct pe barcă, privi de-a lungul ei. Văzu o siluetă fragilă ghemuită, cu capul lăsat pe masă.

O fată. O tânără. Greu de zis. Murdară, păr soios, blond, cu şuviţe. Stătea ghemuită, îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte crem, jegoasă, lucioasă şi pătată, care i se sfârşea la glezne. Picioarele goale îi erau acoperite cu noroi.

Plângea. Vos îi putea auzi bocetele. Încercă să şi le amintească. Să gândească. Să spere.

Se îndreptă spre masă. Ea tot nu îl privea.

Trei ani. Se schimbau. Îmbătrâneau. Creşteau.

– Anneliese, şopti el.

Îşi aminti ce spusese Liesbeth, ce îi reproşase.

– Liese.

Părul soios nu se clinti. Capul fetei zăcea pe masa lui goală şi deteriorată, din lemn de pin. Mâinile îi erau acoperite cu murdărie. Sub unghiile scurte avea jeg negru.

Se aşeză în faţa ei, nu îşi întinse braţele spre ea. Ştia că dorea să o atingă. Ştia că era ultimul lucru pe care trebuia să îl facă.

– Eşti în siguranţă acum, spuse Vos pe o voce joasă, tremurătoare. Mama ta. Trebuie să ştie...

Fata îşi ridică încet capul. Părul neted îi căzu în jurul feţei. Privi şi îşi dădu seama că Theo Jansen avusese dreptate. Era un inocent. Căutând în mod naiv ceva ce nu se afla acolo.

Ochi morţi, goi, roz din cauza lacrimilor, largi de frică, o faţă tânără ridată şi plină de durere. Katja Prins se holba la el din cealaltă parte a mesei. Îşi deschise gura. Nu spuse nimic. Încercă. Niciun cuvânt.

– Eşti în siguranţă, şopti Vos şi totuşi trebui să se oprească să nu întindă mână şi să îi atingă degetele pricăjite, murdare. Îmi pare rău că nu am putut...

Paşi pe scândurile vechi ale bărcii. Ridică privirea, îl văzu pe Dick Van der Berg înaintând spre ei. Cu telefonul scos. Îl privi aşezându-se, uitându-se la fată.

– Iisuse...

Van der Berg se holba la Vos.

– Pieter...

– Avem nevoie de o ambulanţă pentru Katja, strigă Vos. Vreau să o vadă un doctor înaintea oricărei alte persoane. Vreau...

– Pieter!

Vos se simţea furios şi asta era ceva rar.

Luptându-se să îşi controleze furia, se întoarse spre bărbat şi îl întrebă:

– Mă asculţi măcar?

Van der Berg dădu din cap.

– Te ascult. Rezolv. Dar s-a întâmplat ceva. În Marnixstraat...

Capul lui Katja Prins coborî la loc pe masă, se rezemă pe braţele ei goale, subţiri.

– Îi sun atunci, spuse Vos şi îşi scoase propriul telefon.

33

Fusese ideea lui Suzi să se culce împreună. Jansen se întrebase cât de înțeleaptă era mişcarea. Sexul nu îl mai interesa foarte mult, de ani de zile. Nu asta îl atrăsese la ea în primul rând. Şi nici nu fusese motivul care îi despărţise într-un final. Adevărul era că ritualul dezgolit era mai degrabă un mod de a spune ceva ce niciunul dintre ei nu putea formula în cuvinte. O expresie a afecţiunii sau a regretului. Un mod de a încheia o ceartă care altfel ar fi devenit purulentă.

Se luptară în tăcere pe patul ei dublu, încleştaţi ca pe vremuri, gâfâind, gemând, capete peste umeri, ochi care nu se întâlnesc. Fără săruturi afectuoase. Fără cuvinte. Doar o încercare slabă de afecţiune, căutarea unei eliberări.

Şi apoi se sfârşi. O ţinu în braţe, întrucât asta îşi dorea ea. Simţi urmele umede ale lacrimilor ei pe umăr. Ea îl sărută pe obraz foarte rapid, şopti o singură propoziţie. *Îmi pare rău.* Se întoarse pe jumătate, privind tavanul. Închise ochii.

Din curtea Begijnhofului se auzea gânguritul uşor al unui porumbel. Câteva voci în trecere, paşi urcând uşor pe trepte. Lumina nu părăsea niciodată acea încăpere. Intra pe geamuri galbenă ca un soare muribund de la vechile felinare din afara casei înalte din lemn, aproape de şanţul învecinat unde o bătrână ceruse să fie îngropată pentru ca generaţiile viitoare să poată călca pe oasele ei.

În curând, adormise. Recunoscu ritmul şi sunetul respiraţiei ei. Era la fel ca întotdeauna. Pe gât îi apăruseră falduri şi riduri, iar pe piele, pori şi pete care nu fuseseră acolo înainte. Era

totuşi în continuare frumoasă şi avea să fie întotdeauna. Spre deosebire de el, care fusese urât de la început. Iremediabil. Negru în interior.

Theo Jansen ştia ce era. Ştia şi de ce ura acel loc. O ura şi pe Suzi de la o vreme. O ura, dacă încerca, până şi pe fiica lor. Un bărbat ca el avea modalităţi de a pedepsi trădarea. Modalităţi brutale, cu finaluri brutale. Cu asta se ocupa. Asta era viaţa lui.

Şi în acel moment o femeie care complotase împreună cu Rosie stătea întinsă lângă el, moţăind. Într-un fel de pace. Un pact fragil, ipocrit cu un Dumnezeu nepăsător. Unul care îi permitea ei să înşele, să fure şi să mintă, justificând mereu aceste acţiuni prin ceea ce era el. Un criminal. Un păcătos. Un idiot naiv şi orb când venea vorba despre cea mai intimă conspiraţie dintre toate, cea numită „familie".

Încet, se rostogoli, o privi în lumina galbenă care cădea pe pătura moale.

Mâna i se ridică domol spre gâtul ei, se opri la mică distanţă. Era fascinat, vrăjit de înfăţişarea ei. O faţă ce părea atât de puţin schimbată, în continuare fermecătoare şi în clipele acelea, în somn, lipsită de durerea, îndoiala şi vina care îi marcaseră orele de veghe.

Degetele uriaşe ale lui Jansen întârziară deasupra pielii catifelate şi palide de sub bărbia ei. Era mai întunecată decât îşi amintea el, plină de riduri.

„Am îmbătrânit, chibzui el. Linia care ne-a unit din tinereţea noastră plină de viaţă şi de iubire până acum s-a frânt. Şi, în locul ei..."

Până în ziua precedentă nu făcuse niciodată rău unei femei. Dar asta fusese mai ales din motive practice, nu din principiu. Nu avusese nevoie să o facă. Şi nu ar fi avut niciun câştig.

Dar în momentul ăla...

Douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcat, cu portofelul plin cu banii pe care el îi ceruse să-i facă rost în acea după-amiază – cinci mii de euro, toţi în bancnote mici –, Theo Jansen ieşi din casă. Traversă străzile întunecate, umede din De Wallen.

Cumpără un aparat şi spumă de ras, săpun şi un rând de haine ieftine de la un magazin non-stop din drum.

Intră apoi pe uşa unui hotel ieftin din Zeedijk şi închirie o cameră pentru noaptea aceea.

Era genul de loc în care nu se puneau întrebări. Exact ceea ce avea nevoie.

PARTEA A PATRA

JOI, 20 APRILIE

1

O faţă culcată pe pernă. Ochi închişi. Respiraţie uşoară, ritmică. Părul blond mai curat în clipele alea. Somnul făcuse să dispară multe linii de pe o faţă care ar fi putut să fie a unei fete de şaisprezece ani. Nu aproape douăzeci.

Vos stătea la uşa camerei private a spitalului din Oosterpark, privind-o. Privind-o şi pe Liesbeth la căpătâiul ei. Era ora şapte, într-o dimineaţă luminoasă de primăvară, cu soarele strălucind puternic chiar şi în spatele jaluzelelor groase ale spitalului. Noaptea fusese lungă şi plină de evenimente. Doar două ore de somn, furate în Marnixstraat. Pentru a da apoi de... tăcere.

O poliţistă în uniformă rămăsese cu ele. Katja nu spusese nimic, îi confirmă poliţista. Stresul posttraumatic. Liesbeth stătuse tot timpul lângă ea, o ţinuse de mână, încercase să îi vorbească. Dar era inutil. Dormea deja, sub tratament medicamentos, de mai bine de cinci ore. Nu era niciun semn că avea să se trezească în următoarele ore.

Cazul se îndrepta cumva spre o rezolvare. Katja Prins era în viaţă. Ultimele necunoscute erau aflate. Toată lumea părea, dacă nu fericită, măcar aproape mulţumită.

Toată lumea, cu excepţia lui.

– Ar trebui să faci o pauză, spuse Vos pe o voce joasă, preocupată şi primi o privire aspră din partea ei.

Liesbeth făcu un semn spre coridor. Ieşiră afară. El vorbise din nou cu doctorii. Katja nu era rănită fizic, din ce puteau ei să observe. Dar oricare ar fi fost experienţa prin care trecuse ea, o marcase. Îi făcuseră o baie, o hrăniseră. Îi creaseră confortul

necesar. Blocajul rămânea în continuare şi putea să mai dureze zile întregi. Chiar săptămâni.

Liesbeth îl trase afară într-o curte interioară şi îşi aprinse o ţigară.

– De ce nu ai încredere în mine? îl întrebă ea.

– Acum, vrei să spui? Sau în general?

– De ce este nevoie să stea o poliţistă acolo cu noi?

– Deoarece Katja a fost răpită. Nu ştim ce s-a întâmplat. Unde a fost. Cum s-a eliberat. Este posibil să se trezească şi să încerce să plece. Sau...

Nu continuă. Ea ştia oricum ce gândea el. Locuiseră împreună suficientă vreme.

– Sau să o opresc eu să îţi spună ceva?

– Este o anchetă criminală, Liesbeth. Nu te aştepta la favoruri. Nimic.

– Crezi în continuare că Wim nu s-a aflat în spatele răpirii? întrebă Vos.

Ochii ei erau strâns închişi. Avea acea privire îndurerată pe care el o văzuse atât de des.

– Am trăit împreună atâţia ani şi tot nu mă cunoşti. Am fost măritată cu Wim mai puţin de doi ani. De ce...?

– Îl cunoşteai de mai multă vreme.

Un zâmbet rapid, lipsit de amărăciune.

– Adevărat.

Aruncă ţigara pe jumătate fumată într-un coş apropiat.

– Părea întotdeauna atât de blând cu mine. Nefericit, dezamăgit într-un fel. Am crezut că îl puteam ajuta. El a crezut că mă putea ajuta pe mine.

Ridică din umeri.

– Cred că amândoi ne-am înşelat.

Ochii i se întoarseră spre el şi erau trişti şi serioşi.

– Aşadar, poate că a făcut-o. A fost la capătul puterilor cu Bea. Ştiu asta. În cazul în care Katja afla că el îi făcuse rău...

Se gândea la această posibilitate, în aparenţă pentru întâia oară.

– Nu ştiu ce ar fi făcut ea. Ceva. Dar de ce acum?

Asta îl deranjase şi pe el. Îl rugase pe Koeman să se intereseze de metodele de la Casa Galbenă. Terapia regresivă îi obliga pe „pacienţi" să îşi înfrunte secretele ascunse ale trecutului.

– Fiindcă a trimis-o la consiliere, sugeră Vos. Şi-a recăpătat memoria, probabil. Sau, poate, Katja a găsit, într-un final, pe cineva care să o creadă.

– Ce se întâmplă mai departe?

– Aşteptăm. Rămâne un ofiţer cu ea. Cu tine.

– În caz că...

– Pur şi simplu, nu putem presa fata. Doctorii nu ne-ar permite asta, chiar dacă ne-am dori-o. Trebuie să explorăm alte posibilităţi.

– Precum?

– Nu îţi pot spune.

– Ceva s-a întâmplat, nu-i aşa? Noaptea trecută? Am auzit-o pe poliţistă discutând cu una dintre asistente. A spus că a fost groaznic.

Vos îşi privi ceasul. Era timpul să plece.

– Este şi la ştiri, adăugă el. Probabil oricum mai mult decât ţi-aş putea spune eu. Când se trezeşte Katja... Mă întorc.

Aşteptă ca ea să îl privească din nou în ochi.

– Va trebui să ai grijă de ea. Va avea nevoie de cineva. Doar tu ai mai...

– Mă urăşte, zise Liesbeth Prins. Chiar niciodată nu mă asculţi?

– Atunci, de ce eşti aici?

– Unde altundeva să fiu? Ce s-a întâmplat, Pieter?

– Trebuie să fie vreun televizor pe undeva, repetă el.

Coborî la secţia de urgenţe. Acolo o aduseseră în noaptea precedentă pe Laura Bakker, cât el şi Van der Berg aşteptau o echipă care să se ocupe de Katja Prins. Acolo se afla.

Vos aşteptă până la şapte şi jumătate. Timpul indicat.

Pe urmă se duse la ghişeu. Fu îndreptat spre un salon public la câteva minute depărtare. Doar pentru femei şi în afara orelor

de vizitare. Aşa că o asistentă cu o înfăţişare aspră privi cu suspiciune legitimaţia lui de poliţie şi îi spuse să rămână în camera de aşteptare.

După zece minute intră şi ea. Un mic bandaj roz pe obraz. Vânătăi la ochi. Jacheta de tartan. Pantaloni verzi. Cizme negre lucioase.

– Cum îndrăznesc să mă ţină aici? întrebă Laura Bakker cu vocea ei puternică, nordică, monotonă. Ce drept au...?

– Au fost îngrijoraţi în privinţa contuziei. În privinţa ta. Cu toţii am fost.

Ea se încruntă. Nedumerită.

– Nu pe mine m-a împuşcat Koeman.

– Nu. Dar...

Arătă spre jacheta ţipătoare de tartan.

– Să ne oprim la tine pe drum? Ca să îţi schimbi hainele?

Ea îşi puse mâinile în brâu. Faţa îi era lividă.

– M-am săturat de glumele astea despre hainele mele.

– Nu era tocmai o glumă.

Arătă cu degetul. Laura Bakker îşi privi mâneca dreaptă. O ridică. O lungă tăietură de cuţit sfâşiase materialul în două.

Îşi trecu degetele de-a lungul ei şi spuse:

– Mătuşa Maartje va fi furioasă în legătură cu asta.

Îşi scutură părul lung, roşu, scoase apoi o bandă elastică şi încercă să şi-l prindă la spate.

– Mulder este mort, nu-i aşa?

– Să vorbim pe drum, răspunse Vos.

2

Begijnhoful era liniştit în acea dimineaţă. Nu lăsau turiştii să intre devreme. Totuşi, rar dormise atât de bine în ultimii ani.

Şi îi mărturisise ce făcuse, într-un final. O povară ridicată de pe umeri.

Suzi Mertens tot nu înţelegea de ce se culcase cu el. De ce el acceptase cu atâta uşurinţă invitaţia. Nu simţea nevoia să îşi ceară scuze. Rosie fusese categorică: li se datora ceva. Nu mai trăiau în lumea bărbaţilor. Meritau şi ele o parte. Propria lor parte dintr-o afacere atât de mare, că toţi ceilalţi îşi luaseră porţii.

– Am meritat ce am luat, Theo, spusese ea cu voce tare, goală, înfrigurată, singură.

Dimineaţa el plecase. Ca în zilele de demult. Dispăruse fără să îi spună vreun cuvânt.

Se ridică. Făcu duş. Se îmbrăcă. Uită de mic dejun o vreme, se duse la micuţa capelă, trecu peste şanţul cu străvechile oase, intră, se rugă.

Mai mult pentru înţelegere decât pentru iertare. Ce se întâmplase era un păcat. Rosie plătise pentru el în cel mai brutal mod. Apăsarea acestui fapt nu avea să o părăsească niciodată. Indiferent de câte ori s-ar fi coborât pe picioarele ei înţepenite, îngenunchind pe podeaua capelei, împreunându-şi mâinile, încercând să-i vorbească lui Dumnezeu.

Dar Theo Jansen era doar un bărbat. Şi banal, şi deosebit. Decent, dar şi imperfect. Un bărbat pe care îl iubise. Poate pe care încă îl iubea, deşi nu apreciase ura amorţită, trecătoare din ochii lui în noaptea precedentă, când o obligase să îi dezvăluie adevărul. Un adevăr pe care el îl ştia deja.

Își deschise ochii. Privi în jurul ei. Era singură în capela mică la acea oră a dimineții. Mirosul de flori proaspete amestecat cu lustrul de lemn și cu un iz de umezeală. Rosie nu venise niciodată acolo. Nu râdea când Suzi o chema. Era o fată bună. O fiică iubitoare. Avea puterea și temperamentul tatălui ei din când în când. Însă ele două nu se certaseră prea des. Nici măcar atunci când ceva întunecat și rău se petrecuse în acel loc de pe Prinsen.

Se ridică în picioare, își trase haina pe ea în capela plină de amărăciune.

Theo avea să se întoarcă la închisoare. Era inevitabil. O dovadă de umilință și regret i-ar fi putut aduce chiar puțină clemență. Avea să îl încurajeze în asta. Să îl susțină public. Acela urma să fie finalul timpului petrecut de ea la Begijnhof. Dacă era sinceră cu sine, nu avea cum să mai rămână acolo.

Și apoi... când el urma să fie eliberat.

El se considera deja bătrân, deși nu împlinise încă șaizeci de ani. Până în momentul eliberării avea să fie doar un alt nume în arhivele ziarelor. În cea mai mare parte uitat. Probabil cu cea mai mare parte a averii sechestrată de un stat rapace.

Ea și Rosie dețineau mai mulți bani ascunși în conturi secrete. Acele fonduri aveau să fie în siguranță. După atâția ani în care furase de la Theo poate că putea să îi întoarcă favorul și să-i asigure pensia. Nu era un bărbat arogant. Ideea poate chiar l-ar fi amuzat.

Suzi Mertens scutură din cap. Își dori să poată gândi limpede. Noaptea precedentă fusese un mod de a-și lua la revedere și amândoi știau asta. Nu mai exista iubire care să fie reaprinsă. Doar respect dublat, în cazul ei, de un foarte firav sentiment de frică.

Theo era cine era. O parte din el putea să moară. Dar celelalte momente petrecute împreună nu aveau să se schimbe niciodată, oricât de tare ar fi încercat ea.

Acela era încă un motiv pentru care nu putea exista niciodată o reconciliere de durată între ei doi. O distanță prea mare, o istorie prea râncedă. Era un vis stupid, unul care dispăruse de îndată ce privise în ochii lui reci și dezamăgiți.

Ieşi afară. Turiştii nu sosiseră încă. Porumbeii băteau din aripi, gângureau. Un bărbat solitar, într-o haină neagră de iarnă, prea groasă pentru acea dimineaţă, stătea ghemuit pe o bancă din zona publică şi cu spatele la casa înaltă din lemn unde locuia ea.

Întrezări faţa. Bătrână, palidă, cu mustăţi. Păr grizonant, îngrijit. Vag cunoscută.

Suzi Mertens se aşeză lângă el şi întrebă:

– Se va face vreodată vară?

Îl privi de aproape. Îl ştia. Chiar şi numele. Maarten. Un trepăduş din trecut.

Fusese întotdeauna vesel înainte. Un tip de treabă, pe cât era posibil să fii de treabă în tagma lor. Unul dintre băieţi. Plin de glume obscene şi voie bună. În acel moment era la fel de nefericit şi de posomorât ca ea, în acea dimineaţă friguroasă de aprilie.

– Nu pentru toată lumea, răspunse Maarten.

Îşi deschise haina. Era ceva acolo, strălucea. Un pistol.

– Nu am vrut niciodată să îi fac rău, zise ea uşor.

Cuvintele sunaseră patetic chiar în momentul în care le spunea.

– Dar ai făcut-o.

– Da. Amândouă. Rosie şi cu mine. Însă nu l-am trădat. Nu cu adevărat. Am vrut doar ceva care să fie al nostru. Ceva făcut de noi. Care să nu ne fi fost dat de el.

Nu avea de gând să fugă. Nu de un tâlhar de vârstă mijlocie care pângărise deja acel loc paşnic.

O privire lungă şi fixă pe faţa lui bătrână şi nefericită. Nu îşi dorea asta. Theo îl trimisese acolo.

– Şi acum mă vrea moartă, zise ea.

Nu trebuia să pui întrebări, ci doar să te ghemuieşti, să tremuri, să implori.

Maarten se ridică, se aplecă deasupra ei. Haina uşor deschisă. Mâna pe armă.

3

Casa lui Klaas Mulder se afla la primul etaj al unui bloc în De Pijp. Pe parcursul nopții, echipa de serviciu începuse să penetreze masca hoofdinspecteurului, dând la iveală o altă parte a omului țeapăn, de neînduplecat, cu care Vos lucrase de mai bine de un deceniu.

Apartamentul, un loc pe care, aparent, niciun alt coleg din poliție nu îl vizitase vreodată, spunea propria poveste. Locuință de lux la ultimul etaj, trei dormitoare, într-o clădire modernă, exclusivistă. Tablouri originale pe pereți. Mobilă modernă, pretențioasă. Un televizor gigantic în sufragerie. Totul purta amprenta banilor. Făcuseră rost de câteva dintre extrasele bancare ale bărbatului și începuseră să le verifice. Mulder avea câteva sute de mii de euro depuse în conturi offshore în Caraibe.

Cuțitul pe care îl folosise să o atace pe Bakker fusese identificat ca fiind aceeași armă cu care o ucisese pe Anna de Vries. IPadul reporteriței fusese găsit într-un sertar din apartament. Nu avusese timp, se pare, să îl șteargă. Doi membri ai echipei se uitau la filmarea cu Prins și Margriet Willemsen când Vos și Bakker ajunseră acolo.

– Femeie ocupată, conduce Amsterdamul și totuși are timp de atâtea alte activități, observă Bakker, privind cele două siluete din filmare.

Revenise la un costum cenușiu, curat, cu o pereche nouă și lucioasă de cizme negre. Încerca să nu pară afectată de cele petrecute noaptea precedentă.

Mulder avea în jachetă trei cartele SIM neînregistrate atunci când murise. Una fusese folosită pentru a-i trimite lui de Vries mesajele text, în aparenţă de la Wim Prins şi Katja, în scopul de a o ademeni pe acea alee întunecată din De Wallen. Acel caz, cel puţin, părea închis.

Chiar înainte de ora nouă, de Groot apăru împreună cu un Koeman obosit.

Bakker făcu toate eforturile să îi mulţumească. Bărbatul părea jenat. În continuare şocat. În afara camerei în care se aflau, criminaliştii în costumele lor albe continuau să demoleze locul. Nu era un exerciţiu fără roade.

– Deci acum avem de-a face cu un caz de corupţie? întrebă de Groot, când se aşezară cu toţii la somptuoasa masă din bucătărie.

– Se pare că banii veneau de la surinamezi, răspunse ofiţerul responsabil de echipa de noapte.

– Lucra pentru Jimmy Menzo? întrebă comisarul.

– Se pare că da, confirmă bărbatul, cu mâna pe nişte cearşafuri. Mai sunt şi astea...

Înregistrări telefonice continuau să vină de pe SIM-urile din posesia lui Mulder. Niciunul nu avea mai mult de o lună vechime. Se părea că le schimba în mod regulat.

Vos privi numele de pe foile printate.

– A sunat-o pe Rosie Jansen, observă de Groot, aruncând şi el o privire. La ora şase. În ziua în care a murit.

– Nu era de serviciu, zise Vos. Theo fusese în custodie. Poate era doar prietenos.

Lui de Groot nu îi plăcu asta.

– Trebuie să lămurim asta, Pieter. Chiar astăzi, dacă se poate.

Vos îşi dori să râdă, dar nu o făcu.

– Adică?

– Adică vreau să se încheie, explică de Groot. Dumnezeu ştie că şi aşa aveam destule pe cap. Şi acum să aflăm că Menzo avea propriul om în poliţie. Şi un ofiţer superior, pe deasupra. Ştim că Prins a aranjat prostia asta cu fiica lui...

– Ba nu ştim, interveni Bakker. Nu am auzit încă versiunea ei.

De Groot dădu din mână spre ea.

– Ce altă explicaţie ar mai putea exista? Cum altfel...?

– O să cercetăm, zise Vos. Când poate vorbi.

Comisarului nu îi plăcu tonul răspunsului.

– Vreau cazul închis, repetă el. Prins este vinovat de răpirea fiicei lui. Şi-a ucis prima soţie şi fata a aflat. Mulder era omul lui Menzo în Marnixstraat. A ucis-o pe acea reporteriţă. Ştim că a contactat-o pe Rosie Jansen chiar înainte să moară.

– Şi că a fost în zonă, adăugă ofiţerul din echipa de noapte. Avem o filmare cu circuit închis cu el în piaţa Dam în acea seară. Ea locuia chiar pe colţ. Nimeni nu ştie unde s-a dus el după serviciu.

– Şi după aceea o lasă la tine în prag ca să ne păcălească pe toţi, continuă de Groot. Jimmy Menzo şi-l dorea pe Theo Jansen mort. Când planul a eşuat, l-a trimis pe Mulder să o ucidă pe fiică. Vreau să preiei tu controlul întregii afaceri. Prins. Mulder. Jansen. Treaba devine politică. Fii discret. Prompt. Întrebări?

Vos se putea gândi la destule. Dar niciuna care să fie pusă chiar atunci.

– Îmi pare rău că nu s-a dovedit a fi legat de Anneliese, adăugă comisarul. Se pare că Wim Prins v-a jucat o farsă crudă ţie şi lui Liesbeth. Mulder a adăugat doar elemente. Poate, când toate astea se termină, ne putem uita din nou peste...

– Dar este legat de ea, interveni din nou Bakker. Trebuie să existe o legătură...

– Legătura este Wim Prins, zise de Groot. Ştia exact ce s-a întâmplat atunci când Anneliese a dispărut. Poate...

Nu îl putea privi pe Vos în ochi.

– Poate că ştia chiar mai multe. Vorbeşte cu fata când se trezeşte. Ai să vezi.

Un ofiţer în uniformă, o femeie din echipa de noapte din Marnixstraat, veni din cealaltă cameră. Avea un telefon în mână, îl privi pe de Groot.

– Tocmai ni s-au trimis câteva foi cu înregistrări telefonice de la consiliul oraşului, anunţă ea. Au fost băgate pe sub uşă la prima oră. Nu ştim cine le-a trimis.

– Şi?

– Se pare că Margriet Willemsen l-a sunat pe Mulder înainte de uciderea Annei de Vries. Nu la multă vreme după ce reporteriţa fusese la consiliu şi vorbise cu Prins.

Ridică iPadul cu mâinile înmănuşate.

– Despre filmele ei intime.

– Nu vreau mai multă politică în acest caz decât avem deja, zise de Groot.

– Dar deja este o treabă politică, ce Dumnezeu, strigă Koeman. Şi-o trăgea cu Prins şi Mulder. Prins ştia de filmare. Cât pariem că ea l-a sunat pe Mulder şi i-a cerut să îi facă o favoare?

De Groot mormăi ceva de neînţeles.

– De asemenea, adăugă Koeman, trebuie să îl aducem la secţie pe micuţul acela din consiliu, Hendriks. Este suspect felul în care tot apare acolo unde nu trebuie.

– Vrei să îi arestezi pe viceprimar şi pe unul dintre membrii cei mai importanţi ai consiliului? întrebă de Groot.

– Nu, răspunse Vos pe o voce calmă, încercând să păstreze un ton moderat al discuţiei. Trebuie să vorbim cu ei. Deocamdată la ei, nu la noi. Şi apoi...

– Apoi? întrebă de Groot.

Vos ridică din umeri şi răspunse:

– Lăsând-o la o parte pe Katja Prins – care oricum nu vorbeşte –, ce altceva mai bun avem de făcut?

4

Theo Jansen găsi vopseaua de păr pe care o cumpărase în noaptea precedentă. O întinse pe părul și pe barba lui țepoasă. Se privi în oglinda hotelului ieftin din Zeedijk. Văzu un prost holbându-se înapoi la el din sticla pătată, crăpată.

Avea bani. Un pistol cu destulă muniție. Un telefon care nu putea fi urmărit. O zi lungă, goală în fața lui. În orice alt moment, liber ca în clipa aia, ar fi mers la o plimbare, și-ar fi cumpărat câteva beri. S-ar fi oprit la o gheretă la canal și ar fi mâncat o porție de heringi. Așa cum o făcea când Rosie era încă mică, prefăcându-se că era pelican, atârnând peștele crud și rece și ceapa deasupra gurii deschise.

În orice alt moment...

Nu aveau să mai fie zile precum acelea. Ore plăcute petrecute în compania fiicei lui. O împăcare cu Suzi. Viața lui ajunsese să se concentreze pe un singur act de răzbunare. Moartea persoanei care luase viața fiicei lui trădătoare. Făcea asta pentru el? Sau pentru Rosie? Nu era sigur. Nu îi păsa. Un singur lucru conta și acela era fapta însăși.

Jansen își aranjă fața și se studie din nou în oglindă. Nu își dorea să se întoarcă la închisoare arătând așa. Măcar acolo avea un fel de demnitate.

Apoi telefonul sună. Avea douăzeci de minute să ajungă la o cafenea de lângă Rokin. Una deținută de el. Sau pe care o deținuse. Nu mai era sigur.

Jansen își luă lucrurile, toate, nu plănuia să rămână mai mult de o noapte în vreun loc până la finalul afacerii. Plăti

40 de euro sri-lankezului morocănos de la ghişeu. Ieşi în ziua luminoasă.

Nu se gândise niciodată prea mult la Amsterdam cât crescuse. Era singura casă pe care o cunoştea. Singurul loc disponibil, nu că i-ar fi displăcut ideea. Un oraş civilizat, gentil pe alocuri, dur şi periculos în câteva cartiere bine definite din De Wallen. Era un bărbat care cunoştea acele străzi, ştia unde să meargă şi de ce. Acele alei întunecate îi aduseseră succesul odată ce începuse să îşi folosească puterea şi viclenia pentru a scăpa de sau a-i supune pe toţi cei care îi stătuseră în cale.

Înainta alene pe îngusta stradă Zeedijk, cu ochii pe pietre, aruncând câte o privire prin geamurile caselor. Îşi dădu seama că nu se mai plimbase vreodată în oraş în acea manieră timidă, anonimă. Era un bărbat mândru. Îi plăcea să privească oamenii drept în ochi. Să îi judece. Să îi lase să îl judece. Ca şi Pieter Vos, acel ofiţer trist, deştept din Marnixstraat. Un bărbat cu care Jansen putea trata. Pe care nu ar fi putut niciodată să îl controleze. Ştia asta deoarece încercase.

Alte magazine mici. Câţiva turişti, beţi sau drogaţi. Era greu să îţi dai seama. De-a lungul unei alei cu cabine, lumini roşii, femei masive în lenjerie. Jansen se opri în faţa celei mai apropiate. Avea pielea lucioasă, de abanos, sâni uriaşi, roz satin, un sutien de aceeaşi culoare. Îngâna ceva murdar, făcând un gest cu degetul între buze. Chemându-l cu degetul mic, rânjind, arătând spre interfon.

O singură apăsare a butonului. Cât de mult? 50 de euro? O sută? Habar nu avea. Acele locuri, probabil, îi aparţineau. Dacă nu lui, atunci lui Menzo sau urmaşilor lui. Ce se întâmpla în ele era treaba altcuiva. Theo Jansen nu plătise o femeie în viaţa lui. Nu îşi dorise şi nu avusese nevoie. Ar fi rămas cu Suzi de la început până la sfârşit dacă ea i-ar fi permis. Dar acea iubire se stinsese pe măsură ce imperiul lui crescuse. Mai multe cabine. Mai multe cafenele. Restaurante şi linii de aprovizionare care se întindeau până în inima ţării.

Pentru el era muncă. Doar o slujbă. Precum cea a tatălui lui. Însă mai bine plătită și, pentru cei care prosperau, cu recompense mai mari.

Şi cineva trebuia să o facă, întotdeauna. Fiindcă aşa era natura vieţii, a Amsterdamului. A oricărui oraş pe care îl vizitase. Oricât şi-ar fi dorit Biserica sau mironosiţele să fie altfel. Theo Jansen dădea publicului ce îşi dorea acesta. Îi trata bine pe cei care îi erau loiali. Îi pedepsea pe cei care nu erau. Aşa cum o făcea şi guvernul. O altă instituţie permanentă.

Cafeneaua era în faţa lui. Maarten stătea în dreptul uşii. Haină masivă. O privire chinuită. Intrară în micuţa încăpere pentru fumători din spate. Dădură afară câţiva drogaţi care se uitară o singură dată la ei şi nu protestară.

– Ei bine? întrebă Jansen, după ce negrul de la tejghea le aduse două cafele tari şi îi lăsă singuri.

– Ei bine, am făcut-o.

Maarten arăta diferit. Nu la fel de speriat şi de docil pe cum fusese pe vremuri.

– Şi?

Frizerul inspiră adânc, luă apoi o gură de cafea şi povesti cele întâmplate cu Mulder.

– Iisuse, mormăi Jansen.

Nu se putea gândi la altceva de spus.

– Am crezut că era în continuare al nostru. Dar se pare că era al lui Menzo, adăugă Maarten. Am vorbit cu cineva în Marnixstraat. Ultima oară când voi beneficia de acest privilegiu. Va avea loc o anchetă internă. Oamenilor le este frică de moarte. Mulder a ucis-o pe acea reporteriţă. Ei merg pe ideea că tot el a ucis-o şi pe Rosie. Că Jimmy ar fi gândit... dacă nu l-am putut ucide pe bătrân, măcar să o ucid pe ea.

– Crezi asta?

– Nu ştiu ce să mai cred, recunoscu Maarten încet.

– Jimmy mă voia pe mine mort. Nu pe Rosie. Mi-a spus-o chiar el.

– Jimmy era un ticălos mincinos.

– Însă nu era un prost! tună Jansen.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât ipoteza părea mai stupidă.

– De ce ar fi făcut Mulder chiar el una ca asta? De ce să îşi asume riscul?

– Doar el a ucis-o şi pe reporteriţă, nu?

– Poate că a avut un motiv. Dar nu cu Rosie. Oricum, ea era în tratative cu Jimmy Menzo. Făcuse afaceri cu el cu acel *privehuis*, ce Dumnezeu. De ce ar fi dorit Menzo să o omoare?

– Atunci... mă dau bătut.

O tăcere stânjenită, încărcată între ei. Într-un final, Jansen spuse:

– Suzi. Ai făcut-o?

– Am spus că am făcut-o, nu? răbufni frizerul.

Alt oraş. Alte vremuri. Maarten nu îi mai vorbise niciodată aşa.

– Am stat de vorbă cu ea. I-am arătat pistolul. I-am spus că fie se duce în Marnixstraat şi îi spune lui Pieter Vos tot ce ştie. Fie cineva va avea grijă de ea, pentru că asta este dorinţa ta. Cred...

Îşi dădu ochii peste cap, de parcă amintirea l-ar fi făcut să se ruşineze.

– Cred că a crezut că am să o ucid chiar eu. Cu siguranţă, aşa am avut impresia.

– Bine...

– Nu, Theo! Nu este bine.

Vocea prea ridicată în acea cameră mică, încărcată de mirosul siropos, înţepător al drogurilor. Frizerul se uită urât la el peste masa maronie, şubredă, din lemn.

– Dumnezeu ştie că am făcut atâtea lucruri de care nu vreau să îmi amintesc, rosti el pe o voce joasă, plină de mânie. Dar niciodată nu am ucis femei. Noi nu făceam astfel de lucruri, ţii minte?

„Nu adesea, reflectă Jansen. Doar în rarele ocazii când era nevoie. Ca asta."

– Se duce, atunci?

– Am lăsat-o pe ea să decidă.

Jansen îşi dădu scaunul în spate. Se întrebă unde să se ducă mai departe. Nu la prăvălia lui Maarten. Nu îi surâdea deloc ideea.

Îşi întinse mâna. Frizerul se holbă doar la ea.

– Tot m-am gândit, zise Maarten. Îţi sunt dator. Dacă vine vorba să te scot din oraş. Să fac rost de bani. Paşapoarte. Să te duc într-un loc sigur ca să putem face să funcţioneze înţelegerea cu Robles... Sunt de acord cu asta.

– Foarte generos, observă Jansen.

– Asta îţi datorez. Dar toate celelalte porcării...

Îşi deschise haina, scoase arma pe care i-o arătase lui Suzi Mertens, o împinse în cealaltă parte a mesei.

– Uită de ele.

Îl privi pe Jansen drept în faţă.

– Vorbesc serios. Sunt bătrân. Amândoi suntem. Sunt bătrân, obosit şi vreau o viaţă uşoară, nu să îmi petrec restul vieţii în puşcărie fără vreun motiv bun.

– Rosie este un motiv destul de bun pentru mine.

– Şi crezi că asta este doar pentru ea? Nu pentru că tu simţi că ai pierdut? *Noi* am pierdut. Sau că ea şi Suzi te-au înşelat pe la spate?

– Nu am pierdut, repetă Jansen. Nu încă.

– Totul se năruie, într-un final, Theo. Nu poţi face nimic să opreşti asta. Eu, Robles şi acel ticălos Lindeman am încercat să punem la cale o înţelegere ca să te scoatem din asta. Dar nu vrei să o accepţi, nu-i aşa?

– Când voi fi pregătit. Când voi şti... despre Rosie.

Frizerul mormăi, se ridică, îl privi şi întrebă:

– Unde te vei duce acum?

Jansen râse.

– Deţin jumătate din De Wallen. Chiar trebuie să mă întrebi?

– Nu mai deţii chiar atât cât crezi. Dacă intri în locul greşit, te vor da pe mâna poliţiei. S-a aflat. Eşti o ruşine. Periculos. Nebun.

– Oamenii nu îmi vorbesc aşa, remarcă Jansen. Nu este înţelept.

– Odată poate.

Frizerul îi întinse un nou telefon.

– Îţi sugerez să îl foloseşti pe acesta de acum înainte. Nu ştiu dacă cel pe care ţi l-am dat mai este sigur.

– Suzi...

– Suzi are acel număr. Şi eu îl am. Nimeni altcineva.

Jansen luă pistolul de pe masă, îl băgă în buzunarul liber al hainei. Avea două arme între timp. Se simţea ca un aghiotant mărunt în aşteptarea unei oportunităţi.

– Dacă te răzgândeşti şi vrei să pleci din oraş, putem să o facem chiar astăzi, adăugă Maarten. Cu bucurie. Chiar acum. Te duc până în Spania chiar eu...

– Nu mă lăsa să te reţin, răspunse Jansen.

O privire acră, critică. Nu mai fusese privit aşa înainte. Apoi frizerul plecă.

5

Vos şi Bakker începură să pedaleze spre Waterlooplein. La jumătatea Elandsgracht el se opri brusc, încântat de ceva ce văzuse.

– Croasanţi! exclamă el şi dădu buzna în magazinul de brânzeturi, apoi ieşi cu două bucăţi, împingându-şi pe urmă bicicleta spre băncile de lângă statuile lui Johnny Jordaan şi ale muzicienilor lui.

Ea oftă, i se alătură.

– Nu ar trebui să fim la muncă? întrebă Bakker.

El scoase jurnalul de convorbiri telefonice pe care cineva îl băgase în cutia poştală a secţiei Marnixstraat în acea dimineaţă. Îl citiră împreună.

– Cei mai buni croasanţi cu brânză îi poţi lua de aici, explică Vos. Îmi place să mănânc unul în fiecare dimineaţă la ora unsprezece.

– Este bine să ai un program, comentă ea.

Bakker privi croasantul pe care el i-l dăduse. Era în continuare cald. Brânză crocantă la bază. Un produs de patiserie perfect. Muşcă din el, apoi îl termină din câteva îmbucături. Aproape începu să toarcă asemeni unei pisici sătule.

Câţiva porumbei începură să le dea târcoale, urmărind firimituri. Apoi o femeie bătrână cu un câine trecu pe lângă ei, spuse că spera că Sam era bine şi că învăţase să nu mai fie atât de agitat. Primi, în schimb, un zâmbet şi un salut din partea lui Vos.

Maşini şi biciclete. Un panou pe mica insulă dintre pistele înguste de trafic proclama „Perla Jordaanului!“ Pe banca

următoare, doi bărbaţi cu aspect dubios fumau marijuana. O mamă trecu pe lângă ei împingând un cărucior şi certând un copil care încerca să mângâie corzile contrabasului uneia dintre statui.

– Cine are nevoie de restaurante? întrebă el. Când ai...

– Da, da! Cei mai buni croasanţi din lume. În regulă?

Bătu jurnalul de apeluri.

– Cu astea ce facem?

Era linia oficială din biroul lui Willemsen. Un apel către Mulder. Nouăzeci de secunde. Nimic mai mult.

– Nu foarte multe, de fapt. Va trebui să îi speriem cu ceva mai consistent.

– Eşti pregătită? întrebă el rânjind.

Ea îşi strânse şervetul, îl luă şi pe al lui împreună cu plasa de la magazinul de brânzeturi, le aruncă la coş cu atenţie.

– Cred că da, răspunse ea şi porniră spre Waterlooplein.

O lăsă pe Bakker în faţă, să intre cu cizmele ei mari duduind în birourile consiliului. Înainte ca Vos să apuce să spună ceva, ea întrebase de Margriet Willemsen. Ziua se însenina. Vara aproape că se vedea în depărtare. Talciocul de afară era plin de turişti şi de localnici. Totul părea să fie normal. Orice ar mai fi fost normalitatea.

Secretara se întoarse şi îi anunță că Willemsen era într-o şedinţă. Îi putea primi la unu în acea după-amiază.

Vos dădu din cap şi sări peste portiţa de siguranţă, fluturându-şi legitimaţia de poliţie în faţa paznicului îngrijorat. Verifică lista departamentului de lângă uşile liftului. Mai fusese acolo. Oamenii importanţi lucrau la etajul de sus. Unde altundeva?

Bakker era chiar în spatele lui. Nimeni nu le stătu în cale.

Willemsen ocupase vechiul birou al lui Prins. Stătea pe scaunul de lângă geam, cu vedere spre De Wallen, spre acoperişuri şi turle de biserică, roşii şi maronii, cărămizi negre şi aurii în lumina soarelui. Alex Hendriks era aşezat în dreptul ei când intrară, ignorând protestele secretarei care îi urmase de la recepţie.

– Aveţi o întâlnire? întrebă Laura Bakker, trăgând două scaune lângă Hendriks.

– Acum aveţi, spuse Vos zâmbind.

Bakker îşi scoase reportofonul şi caietul. Hendriks se ridică să fugă spre uşă.

– Poţi rămâne, ordonă Vos.

Consilierul mormăi, se reaşeză.

Willemsen părea furioasă.

– Este scandalos.

Ridică telefonul.

– Îl sun pe de Groot. Nu puteţi intra, pur şi simplu, aici...

– Dacă doreşti, interveni Bakker, putem discuta cu de Groot de faţă. În Marnixstraat. El ne-a trimis.

Vos o privi. Dădu din cap ca să confirme spusele Laurei.

– Ne-a trimis direct aici, adăugă el. Fără să ne oprim. Sau puteţi veni voi la secţie.

Ridică apoi jurnalul de apeluri. Cu ştampila oficială a consiliului în partea de sus. Niciun protest.

– De unde aţi luat asta? întrebă ea.

– O zână bună ni le-a împins pe sub uşă în dimineaţa aceasta, răspunse Bakker.

Willemsen îşi pierdu cumpătul. Tună ceva despre documente confidenţiale. Despre înşelarea încrederii.

Când se calmă puţin, Vos o întrebă despre telefonul către Mulder.

Un oftat îndurerat, apoi Willemsen răspunse:

– El era omul nostru de legătură în Marnixstraat pentru *De Nachtwacht*. Nu ştiai asta?

– De asta l-ai sunat? întrebă Vos.

– Da. Urma să avem o întâlnire. Din ce alt motiv?

El ezită un moment, apoi spuse:

– Este o situaţie cam delicată.

Îl privi pe Hendriks.

– Dar oricum... Te culcai cu Klaas Mulder. Şi cu Wim Prins.

O tăcere furioasă.

– Probabil cam în aceeaşi perioadă, dacă este să credem datele de pe filmări, adăugă Bakker. Nu vreau să spun *simultan*. Din câte ştim noi. Doar într-un fel... la mică distanţă.

Margriet Willemsen clipi şi întrebă:

– Ce filmări?

Vos zâmbi, aşteptă un moment, apoi zise:

– Nu ştii? Una de pe iPadul pe care Mulder l-a luat de la reporteriţa pe care a ucis-o în urmă cu două nopţi. Cu tine şi Prins. Încă una trimisă acasă lui Prins. Cu tine şi Mulder.

Îşi scărpină obrazul.

– Poate că au fost încurcaţi destinatarii...

Nu păru deranjată. Doar nedumerită.

– Nu am nicio idee despre ce vorbiţi.

Bakker făcu o grimasă.

– Anna de Vries a fost aici marţi. Avea acea filmare pe iPad. I-a spus lui Prins. Şi el niciodată...?

– Wim nu mi-a spus nimic, insistă Willemsen. Nu am vorbit niciodată cu acea femeie. Nici Mulder nu a făcut-o, din câte ştiu eu.

– Te-ai culcat cu amândoi! strigă Bakker.

O scuturare din cap. Fără să i se clintească vreun fir de păr. Willemsen părea încrezătoare.

– Ce contează viaţa mea privată pentru voi? Sau pentru oricine altcineva?

– Eu nu ar trebui să fiu aici, anunţă Alex Hendriks ridicându-se în picioare.

Vos îl lăsă să plece. Willemsen îl privi ieşind. Cu ochii sfredelindu-l în ceafă.

– Doi bărbaţi cu care ai avut relaţii intime sunt morţi, zise Vos, după ce Hendriks ieşise. Trebuie să înţelegem de ce.

– Sunt o femeie singură. Ce fac în afara acestui birou este treaba mea. Nu a voastră.

– Acea reporteriţă te-ar fi putut distruge, zise Bakker. Un reportaj al ei...

Margriet Willemsen râse.

– Suntem în Amsterdam. Nu ferma plină de balegă unde ai crescut tu. Oamenii nu dau doi bani dacă m-am culcat eu cu cineva.

– Știi ceva despre asta, replică Bakker, puțina încredere începând să îi dispară din voce.

Willemsen se gândi un moment, apoi îl privi pe Vos.

– Poate că știu. Se spune că Wim și-a ucis soția. Că și-a răpit fiica. Eu am avut o aventură cu Mulder. Atâta tot. Dar pot să vă mărturisesc ceva. Cei doi erau apropiați. Ieșeau împreună. Băutură. Petreceri.

– Exista un *privehuis* pe Prinsen, sugeră Vos. În urmă cu trei ani...

Ea dădu din cap.

– Nu îmi petrec timpul prin bordeluri. Mulder și Wim erau apropiați din cauza raportului *De Nachtwacht*. Mult mai implicați decât am fost eu vreodată. Ca să fiu cinstită, Wim era obsedat cu acel plan din vreun motiv. Nu am înțeles niciodată de ce.

Un gând, în aparență întâmplător, apoi adăugă:

– Wim ar fi fost furios dacă ar fi aflat că cineva are o filmare cu noi. Avea un temperament teribil. Asta vă pot spune.

Zâmbetul acela ferm, încrezător.

– Eu nu am. Întrebați pe oricine.

Privi ceasul de pe perete.

– Chiar am întâlniri. Dacă v-aș putea ajuta, aș face asta. Dar...

6

Avu nevoie de zece minute pentru a se calma suficient. Apoi îl chemă pe Hendriks înapoi în birou. Îl privi aşezându-se. Un bărbat mărunt. Pierdut şi speriat. Şi totuşi era ceva ce ea nu înţelegea.

– Ce să fac cu tine, Alex? întrebă ea.

El clipi spre soarele puternic de dincolo de geam, rămase tăcut.

– Serios. Faci atâtea probleme. Ai provocat atâta durere inutilă.

Hendriks îşi plecă stânjenit capul, păru pe punctul să obiecteze.

– Mi-am cerut scuze pentru filmări. Nu m-am aşteptat să devină o problemă. Cineva le-a furat. Erau doar de... asigurare.

– Vrei să spui şantaj?

– Spune-i cum vrei. Nu le-aş fi folosit...

– Tu ai trimis acel jurnal în Marnixstraat, nu-i aşa?

Hendriks se lăsă pe spate în scaun, rămase tăcut.

– Le-ai trimis jurnalul deoarece crezi că sunt vinovată.

– Nu am spus...

– Crezi că l-am sunat pe Mulder şi i-am zis să aibă grijă de femeia aceea.

– Să aibă grijă de ea? A fost ucisă.

Ea râse.

– Dacă ai convingerea că sunt capabilă de aşa ceva... nu eşti puţin cam, ei bine, încet la minte?

– Oraşul acesta nu îţi aparţine, Margriet! Cum nu i-a aparţinut nici lui Wim. Niciunuia dintre voi.

Îndreptă un deget spre propriul piept.

– Este al nostru.

Arătă spre geam.

– Al tuturor. Nu poți să vii aici și să ne spui cum să trăim. Ce să gândim. Ce să simțim.

Își dori să țipe la el. În schimb, cu calm, îi spuse:

– Doar nu crezi că Wim ar fi ajuns undeva cu *De Nachtwacht,* nu? Era proiectul lui de suflet. O obsesie, din cine știe ce motiv. Am fost de acord cu el ca să obținem un loc în consiliu. Atâta tot. Ce Dumnezeu, Alex. Nu era nevoie să ne spionezi. Nu avea să se întâmple niciodată. Nu cu mine prin preajmă.

– Îmi dau seama acum, răspunse Hendriks fără să gândească.

Apoi își dădu seama ce spusese. Zvâcni agitat pe scaun.

O tăcere lungă între ei. Într-un final, Margriet Willemsen vorbi pe un ton încordat, tensionat:

– Ai avut parte de multă presiune. Nu cred că te descurci bine. Cel mai bun lucru pentru noi ar fi să îți dai demisia. Chiar acum. Golește-ți biroul și părăsește sediul.

– Crezi?

– Cred. Voi rezolva eu compensația. Nu îți fă griji. Va fi o ofertă generoasă.

O privire spre geam, pe urmă din nou spre el.

– Du-te acasă. Așteaptă acolo. Voi trimite pe cineva de la resurse umane. Imediat. Putem rezolva asta discret.

Îl privi onest.

– Nu este nevoie să trecem ceva la dosarul tău. Primești compensația. Îți găsești un alt loc de muncă. Fii doar cooperant. Fără videouri. Fără alte scurgeri de informații. Fără alte greșeli...

– Nu mă voi lăsa amenințat, se bâlbâi Hendriks. Nu de cineva de teapa ta.

– Și de ce fel de teapă sunt eu, Alex? Te rog. Spune-mi.

Nu răspunse. Se ridică. Nesigur. Ieși pe unde venise.

7

Când Vos și Bakker se întoarseră în Marnixstraat, Suzi Mertens îi aștepta. O femeie serioasă, drăguță, cu o față trasă, tristă. Purta o haină și o rochie maronie, mohorâtă, asemănătoare cu a unei călugărițe în timpul liber. Întrebase de Vos la biroul de recepție. Nu spusese nimic altceva în afară de faptul că va aștepta.

O ascultară în camera de interogatoriu. După cinci minute, Vos opri conversația, chemă un al treilea ofițer. O preveni și porni reportofonul pentru restul poveștii ei.

Era logic. *Privehuis*-ul fusese al ei și al lui Rosie. Theo Jansen nu știuse nimic despre el, nici măcar atunci când îl închiseseră și vânduseră proprietatea femeii thailandeze, cedându-i-o astfel lui Jimmy Menzo.

– De ce ai făcut asta? întrebă Laura Bakker.

– Fiindcă asta a dorit Rosie.

– De ce?

Niciun răspuns.

Vos opri reportofonul, făcu un semn din cap spre al treilea ofițer, îi ceru să plece. Când rămaseră doar ei trei, continuă:

– Ce te-a determinat să te desparți de Theo?

– Uram să îl privesc cum se schimba și cum nu mă vedea niciodată.

Continua să își frământe mâinile. Privea geamul din sticlă mată luminat de soare.

– Îmi doream doar o viață normală. O familie. Cineva... cu care să poți vorbi la masă. Cu care să îți duci copilul la plajă. Să îl iei de la școală.

Degetele i se mişcau frenetic.

– Nu era prea mult de cerut, nu? Dar Theo... Fiecare zi era o luptă. Un război. Ne cumpăra tot ce ne doream. Orice i-am fi cerut. Însă pe el nu îl primeam niciodată. Nu după naşterea lui Rosie. Nu eram o familie. Doar o altă proprietate de-a lui.

– Ai fi putut să o iei cu tine, replică Bakker.

Un râs scurt, rece.

– Crezi?

Îşi puse mâinile pe masă, conştientă că devenise agitată. Îşi recăpătă stăpânirea de sine.

– Ce s-a întâmplat la *privehuis?* întrebă Vos.

– Sincer, nu ştiu, răspunse ea scuturând din cap. Rosie se ocupa de tot. Mi-a zis că era mai bine să nu fiu implicată. Într-o zi a închis locul. Mi-a spus că îl putea vinde altcuiva şi să îi lase pe ei să se ocupe de el. Nu te puteai certa cu Rosie. Semăna cu tatăl ei din punctul acesta de vedere. Era inutil.

– Erau fete tinere, rosti Bakker cu o vehemenţă subită. Doar nişte copii. Abuzate sexual de bărbaţi mai în vârstă.

– Nu am ştiut niciodată, răspunse Suzi Mertens netulburată.

– Dar Rosie ştia, zise Vos.

Nu răspunse.

– Locuieşti la Begijnhof, continuă Bakker. Te rogi în biserica de acolo? Ceri iertare...?

– Am făcut tot ce am putut!

Vocea ei ascuţită răsună în cameră. Aşteptară.

– Am făcut tot ce am putut, repetă ea mai blând. Ceva nu a mers. Rosie era mândră de acel loc. Mi-a spus că aveau clienţi interesanţi. Oameni de afaceri. Politicieni. Staruri de cinema uneori. Oameni cu bani. Stilaţi.

– Erau pedofili, îi preciză Bakker. Abuzau tinere fete care nu se puteau apăra. În timp ce voi făceaţi bani din asta...

– Nu eu am stabilit regulile, o întrerupse Suzi. Nu m-am dus niciodată acolo.

– Ştiai totuşi, nu-i aşa? întrebă Bakker sumbru. Aveai o idee că ceva ciudat se întâmpla acolo.

Suzi Mertens se uită stăruitor la Vos.

– Rosie mi-a spus că printre clienţii obişnuiţi erau şi oameni din poliţie. Aşa că am presupus că nu eram singura care se făcea că nu vedea.

– Vreun nume? întrebă Vos.

– El a ucis-o, nu-i aşa?

– Mulder... şopti Laura Bakker.

– De aceea a făcut-o? întrebă Suzi Mertens. Ca să nu vorbească? Am dreptul să ştiu. Şi Theo are. De ce credeţi că m-a trimis aici?

– Unde este Theo? întrebă Vos.

– V-aş spune dacă aş şti.

Aşteptă.

– De aceea mi-a ucis Mulder fetiţa?

Vos se ridică. O avertiză că urma să fie acuzată că l-a ascuns pe fugarul Theo Jansen. Atunci când cei de la secţie aveau să aibă timp să o facă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Suzi.

– Nu am răspuns, recunoscu el.

8

Alex Hendriks nici măcar nu își mai luă haina. După ce părăsi biroul lui Margriet Willemsen luă liftul până jos, ieși direct în dimineața rece a Amsterdamului, rămase o lungă vreme printre angajații birourilor din zonă și turiști, privind bărcile de pe canal, vânzătorii din piață.

Până la apartamentul lui de burlac era doar o plimbare de zece minute. De-a lungul Amstelului, apoi peste Podul Subțire până la Kerkstraat.

Acolo avea să îl aștepte jenată persoana de la resurse umane. Consiliul concedia rar funcționari și niciodată funcționari superiori cu experiența lui. Dar trebuia urmată o procedură. Pe care o concepuse chiar el.

Era o plimbare pe care o făcuse în fiecare zi în ultimii nouăsprezece ani, în timp ce urca treaptă după treaptă în ierarhia consiliului. Făcând ceea ce i se spunea. Fiind un funcționar public bun. Înaintă de-a lungul canalului, apoi pe frumosul pod pietonal unde artiștii stăteau așezați și pictau, încercând să își vândă tablourile turiștilor în trecere. O plimbare tăcută, solitară. Dacă ar fi avut timp, s-ar fi oprit lângă pictori, le-ar fi admirat operele. Le-ar fi spus că și el își dorea să poată picta, ceea ce era adevărat, deși nu încercase niciodată. Mereu fusese nevoit să muncească. Tot timpul existaseră hârtii de rezolvat. Decizii de luat. Consilieri de ascultat. Manete și butoane care trebuiau trase și apăsate pentru ca orașul să continue să funcționeze.

Uneori se gândea la alegerile făcute, așezat lângă râul Amstel, bucuros că ieșise din clădirea consiliului și că lăsase

De Wallen în spatele lui. Turiştii îi cereau să le facă fotografii sub braţele albe din lemn care se ridicau deasupra pilonilor ce le susţineau pentru a face loc bărcilor navigând pe râul larg, aglomerat. Mereu accepta. Cu toate problemele lui, iubea Amsterdamul, era mândru de oraşul lui natal.

Apartamentul lui mic, modest mobilat se afla de cealaltă parte, aproape de locul unde Kerkstraat se întâlnea cu strada mărginită de copaci care purta acelaşi nume ca şi râul.

În acea zi ciudată trecuse direct pe lângă artişti, nu le aruncase nici măcar o privire. Pe urmă se opri. Braţele albe se ridicau. O barjă comercială mare înainta încet pe râu spre Podul Subţire. Turiştii îşi scoseseră aparatele de fotografiat. Se auzeau strigăte de încântare.

Un pod. O barcă. Un hiat în ziua în care fosta lui viaţă lua sfârşit.

Hendriks privi admirativ braţele care se ridicau. Putea să îşi zărească deja clădirea pe colţul dintre străzile Amstel şi Kerkstraat.

Afară era parcat un Mercedes gri-argintiu. Patru bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre business tocmai ieşeau din el. Păreau ocupaţi, tensionaţi. Unul se duse la uşă, apăsă pe sonerie. Ceilalţi trei priveau în jurul lor.

Transfigurat, Alex Hendriks îi privi. Intrase într-o lume cu totul diferită de când Wim Prins şi Margriet Willemsen preluaseră conducerea consiliului. Poate că asta îi lămurea acţiunile. Sau aşa îi plăcea să creadă.

Podul mobil continua să se ridice încet. Dincolo de el, ochii i se întâlniră cu cei ai unuia dintre bărbaţii în costum.

Recunoaşterea. Îşi dădu seama că fusese recunoscut. Îşi simţi sângele îngheţând.

Un strigăt. Alţi doi se întoarseră spre el. Al patrulea renunţă să sune la uşă şi privi şi el.

Cele două părţi gemene ale Podului Subţire se ridicau încet spre cerul luminos de primăvară. Unul dintre bărbaţi fugea spre trecere. Hendriks continuă să îi privească, incapabil să se mişte.

Totul părea un vis. Un coşmar lent, care se ridica din apele reci ale Amstelului, îngheţându-i membrele în timp ce îl învăluia.

Luminile de pe pod începură să clipească. Un claxon jos. Cel mai apropiat bărbat în costum sări pe podul în ridicare, încercă să se agaţe de el.

O mână întinsă. În ea ceva atât de neaşteptat, încât îl făcu pe Hendriks să îşi întoarcă rapid capul în lateral, ca o pasăre curioasă.

Un pistol. Asta trebuia să fie.

Apoi mai apăru încă unul şi, în acel moment, Alex Hendriks îşi redescoperi picioarele. Se întoarse şi o luă la fugă, continuând să înainteze pe malul opus al Amstelului, fugind să îşi salveze viaţa.

Pe drumul principal era parcat un Volvo Estate. Alb, roşu şi albastru. *Politie* scris pe lateral.

Privi în spatele lui. Braţele albe erau ridicate complet. Bărbaţii în costume înaintau furios de cealaltă parte. Prea departe ca să îl ajungă.

Hendriks deschise uşa din spate a maşinii de poliţie şi urcă. Îi văzu pe cei doi ofiţeri în uniformă întorcându-se şi holbându-se la el.

– Marnixstraat, spuse el.

– Nu suntem un taxi... începu poliţistul de la volan.

– Vreţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu Klaas Mulder, nu-i aşa?

Rămaseră tăcuţi.

– Duceţi-mă la Vos, ordonă Hendriks, lăsându-se cât mai jos pe scaunul din spate.

9

Etajul al patrulea în Marnixstraat. Un ofiţer criminalist lucra la un material de arhivă, provenit de la camere cu circuit închis, la unul dintre calculatoarele de lucru cu ecran mare. Vos, Bakker şi Koeman priveau. O hartă a zonei din jurul apartamentului lui Rosie Jansen de lângă piaţa Dam se afla într-un colţ al monitorului. Van der Berg era ocupat la alt birou, aplecat deasupra altor jurnale cu apeluri.

Vos verificase în mod repetat starea lui Katja Prins la spital. Era trează. Liesbeth se afla tot acolo. Iar Katja nu spusese vreun cuvânt nimănui.

– Uite.

Laura Bakker arătă spre o siluetă înaltă într-un colţ al filmării.

– El este.

– Mulder, confirmă Koeman. Apartamentul lui Rosie Jansen se află după colţ. O stradă pietonală îngustă. Acolo nu se poate filma. Asta îl plasează în apropierea locului crimei. Nu avem însă nimic care să ne spună că a fost, efectiv, în apartamentul ei. Nici în apartamentul lui nu am găsit nimic care să confirme asta.

Detectivul părea obosit şi fără să ofere soluţii. Avusese loc o anchetă internă în privinţa morţii lui Mulder, mai serioasă decât anchetele obişnuite. Toate incidentele cu arme de foc generau astfel de reacţii.

– Este vinovat de uciderea lui de Vries, adăugă Koeman. Acolo nu sunt dubii. Rosie...

Se încruntă.

– Nu văd logica. Îi aducem la secţie pe femeia aceea din consiliu şi pe micul ei spiriduş sau nu?

De Groot ascultase raportul lui Vos despre întâlnirea cu Willemsen cu o expresie pe faţă care părea să spună: „V-am zis eu".

– Comisarul crede că nu avem destule dovezi, îi răspunse Bakker.

– Trebuie ca fata lui Prins să înceapă să vorbească, mormăi Koeman. Ceva nu pare în regulă.

Vos examină atent harta stradală a zonei din jurul apartamentului lui Rosie Jansen. Era uşor să te apropii de loc fără să treci prin aglomerata piaţă Dam. Mulder poate că o vizitase. Dar la fel de bine ar fi putut merge în orice altă parte.

Filmarea continua.

– Am dat de dracu', mormăi Koeman.

Bakker îşi puse un deget lung pe ecran. Unghiile îi erau tăiate scurt, precum cele ale unei şcolăriţe.

– Aici, zise ea.

Vos privi. Începu să gândească. Ignoră protestele lui Koeman. Îi ceru cuiva să o aducă pe Suzi Mertens, în continuare aflată jos, aşteptând să fie acuzată.

Când femeia sosi, întinse un deget spre silueta de pe ecran şi întrebă:

– Ştii cine este?

Suzi scoase o pereche de ochelari din geantă şi se uită cu atenţie la monitor.

– Nu cred. Ar trebui?

Pe computerul alăturat, Bakker căută un nume în baza de date.

– Această femeie a fost la Rosie? întrebă Mertens.

– Se afla prin apropiere, răspunse Vos. Poate nu este nimic. Eşti sigură că nu o recunoşti?

Suzi Mertens îşi dădu jos ochelarii, privi ecranul din nou, se aplecă spre el.

– V-am spus deja. Cine este?

– Te poţi întoarce jos, zise Vos. Ar fi bine să îţi găseşti un avocat.

– Cine...?

Vos dădu din cap spre uşă. Telefonul de pe birou începu să sune în timp ce ea ieşea. Koeman răspunse.

– Nu scoate informaţii de la arhivă când avem martori în preajmă, o sfătui Vos pe Bakker.

– Era doar un buletin! Nu putea să îl vadă...

– Dacă pot întrerupe această ceartă, interveni Koeman, cu mâna pe receptor.

Zâmbea. Radia. Era din nou fericit.

– Ştiţi că v-am spus că l-aş fi adus la secţie pe tăntălăul acela de la consiliu, rosti el vesel.

Chicoti.

– Nu mai este nevoie. Este aici. Vrea să ne vorbească.

10

Leidseplein nu arăta cu mult schimbată. Cu patruzeci de ani înainte, Theo Jansen făcuse acolo munca de jos. Se puteau câştiga bani din băutură, droguri şi sex pe aleile întunecate care se întindeau în spatele pieţei aglomerate.

Se hotărâse să asculte avertismentele frizerului. Se feri de De Wallen. Pierdu ceva vreme în cafenele consumând cantităţi nesfârşite de cafea. Aşteptând să fie sunat de cineva.

În spatele clădirii urâte a cazinoului, rătăcind fără ţintă, ajunse pe o alee cu un singur capăt. O fundătură pietruită care dădea în stradă. Îşi dădu seama că se holba de-a lungul străduţei, cu mintea rătăcind, străduindu-se să se concentreze.

O amintire. Undeva pe această alee întunecată fusese paznic la unul dintre *privehuis*-urile timpurii. Un loc ieftin şi dezgustător. Unul dintre primele care amestecase drogurile şi femeile, nu cu mult înaintea începerii războiului între bande. Jansen fusese responsabil ca locul să rămână ascuns. Plătise câţiva ofiţeri de poliţie şi câţiva oameni din consiliu. Ţinuse afacerea pe picioare şi încercase să nu se uite cu prea mare atenţie la clientelă.

Într-o noapte, un mare star de la Hollywood, un bărbat recunoscut de toată lumea, apăru fluturând un pumn de bancnote. Nu îl deranja să fie văzut într-un bordel ilicit din Amsterdam. Pentru asta era oraşul. Aşa că Jansen luă banii, se asigură ca nimeni să nu facă poze şi să nu ceară autografe. Îl lăsă apoi cu trei prostituate thailandeze adolescente şi o pungă de marijuana.

Idiotul părea destul de fericit.

Jansen făcu câţiva paşi pe alee, amintindu-şi cum îl văzuse pe acelaşi actor într-un film de familie nu la multă vreme după aceea. Jucând rolul unui tată perfect, un rol pe care ziarele scriseseră că îl juca şi în viaţa reală. Rosie avea cinci sau şase ani atunci şi iubea acel film. Jansen îl văzuse împreună cu ea, dar s-a simţit îngreţoşat.

Cărămizile negre nu păreau cu nimic schimbate în fundătură. Acelaşi miros de canalizare.

Era al lui acel loc? Sau făcea parte din imperiul lui Menzo controlat între timp de Robles şi de gangsterii lui?

Nu ştia, nu era interesat să afle. Era doar transfigurat de amintiri. Maarten avea dreptate. Oamenii îmbătrâneau, deveneau slabi şi proşti. Şi oraşul continua încet să funcţioneze mai departe. Locul în care se afla era doar la o scurtă distanţă de Cartierul Muzeelor cu tablourile sale de Rembrandt şi van Gogh, cu sala de concerte Concertgebouw, acolo unde Jansen şi Rosie adorau să meargă atunci când muzica era suficient de uşoară pentru gusturile unui locuitor din clasa muncitoare a Amsterdamului. Dar acelea erau locuri diferite. Luminoase, elegante şi rafinate. Ei erau doar nişte interlopi acolo şi o ştiau. Aici era acasă, la adăpostul cărămizilor întunecate şi al porţiei zilnice de afaceri dubioase. Viaţa fusese aşa cu mult înainte ca el să se nască şi avea să rămână la fel şi când va deveni cenuşă. Era un loc pe care oamenii ar fi trebuit să îl viziteze din când în când. Partea întunecată. Locul în care puteau să îşi dezbrace mantia schiloditoare a respectabilităţii şi să lase liber animalul care sălăşluia în ei.

Apoi să revină acasă, la micile lor neveste şi la micile lor vieţi şi să viseze la data viitoare când aveau să fie liberi.

Nu şi el. El era servitorul lor. Sclavul lor. Unul bine plătit, însă doar atât.

Singur, neştiind unde să meargă, ce să facă, Jansen se trezi tânjind să vadă locul de unde pornise pe această cărare. Înaintă pe aleea îngustă. O uşă mov. Un nume: Elefantul Leneş. Începea să îşi amintească.

Ajunse în întunericul din capăt. Uşa căpătase o culoare neagră, lucioasă, proaspăt pictată. Lângă ea se afla un set de sonerii pentru etajele de deasupra. Citi numele de pe ele. Un contabil. O firmă de relaţii publice. O firmă chinezească de import-export.

Greşise. Locul se schimbase. Poate în rău.

Nu fusese niciodată un hoţ. Bărbaţii care intrau pe uşile Elefantului Leneş nu plecau nemulţumiţi. Se întreba dacă nu cumva clienţii acestor oameni puteau afirma acelaşi lucru.

Cineva lipise un semn pe un zid din apropiere. Un avertisment în privinţa hoţilor de buzunar şi a tâlhăriilor.

„Se întâmplă", reflectă Jansen.

Era o alee sumbră, izolată. Iar el era singur. Un bărbat bătrân şi anonim. Era un loc stupid în care să te plimbi.

Erau acolo când se întoarse. Trei golani tineri, unul asiatic, de ceilalţi nu era sigur. Urâţi şi slăbănogi, bravada fixată pe feţele lor rele. Cel mai mic era în faţă, ceilalţi doi în spate. Felul în care acţionau laşii.

Puştiul scosese un cuţit. Îl ameninţă, fluturând lama:

– Dă-ne portofelul, bunicule.

Theo Jansen se întrebă cât timp trecuse de când nu mai avusese de-a face cu astfel de gunoaie. Nu se întâmplase departe de locul în care se aflau.

Se aplecă, îşi duse mâna la ureche, vorbi cu o voce răguşită:

– Ce zici, nepoţele? Nu aud prea bine.

Un potop de înjurături. Cuţitul flutură din nou în faţa lui. Micul idiot îşi puse mâna pe haina lui Jansen.

– Dă-mi dracului banii, omule.

O altă fluturare a cuţitului.

– Sau te tai.

Jansen dădu din cap, zise:

– Ah.

Îşi deschise încet haina, băgă o mână în ea, o bâţâi, ascultând limbajul băiatului devenind mai zgomotos şi mai murdar în timp ce ceilalţi priveau în jurul lor, întrebându-se dacă îi putea vedea cineva.

Avea păr negru lung, unsuros. Era atât de uşor. Jansen îşi strânse mâna în jurul pistolului, îl scoase. În timp ce băiatul se holba la el, cu ochii largi, gura deschisă, mâna lui Jansen se strânse în jurul scalpului lui, trăgându-l tare de cap, izbindu-l de perete.

Cuţitul căzu zgomotos pe pietrele de pavaj. Ceilalţi doi fugiră de îndată. Erau doar ei doi în momentul ăla, aproape unul de celălalt, lângă setul de sonerii. Un bărbat de aproape şaizeci de ani. Un tânăr care, probabil, nici nu împlinise douăzeci.

Theo Jansen împinse cu putere ţeava pistolului în obrazul palid al băiatului. Ascultă un potop de rugăminţi scâncite, împinse şi mai tare. Îi spuse să tacă.

– Care este lecţia astăzi? îl întrebă Theo cu calm.

– Nu am vrut, domnule, se văicări puştiul. Nu am...

– Care este lecţia astăzi? tună Jansen.

Rostise fraza cu cea mai furioasă voce de care era capabil şi se simţi bine.

Tăcere.

– Uneori alegi tipul greşit, explică Jansen după o vreme. Aceasta este lecţia. Învaţ-o.

Ţeava pistolului nu se mişcă. Ochii băiatului rămaseră larg deschişi.

– Repetă după mine... începu Jansen.

– Uneori alegi omul greşit, îngăimă rapid băiatul.

„Şcoala vieţii", chibzui Jansen. Aşa fusese şi el. Numai că băiatul din faţa lui nu avea muşchi. Probabil nici părinţi decenţi. Într-un fel, acest puşti avea scuza pe care el nu o avusese niciodată.

– Fă-ţi rost de o slujbă, nepoţele. Nu eşti făcut pentru treaba asta. Ascultă-mă. Ştiu ce vorbesc.

Puştiul râse, în ochi îi apăru un licăr de furie.

– O slujbă. Unde ai fost recent? întrebă băiatul.

– La închisoare. Şi nu mă întorc prea curând acolo sau în vreun loc asemănător.

Luă pistolul din faţa tânărului slab. Puştiul privi spre pietre, spre cuţitul de jos.

– Poţi să îl uiţi, îl sfătui Jansen.

Uşa se deschise. O femeie de vârstă mijlocie, într-un costum elegant, business, se holbă la ei, apoi întrebă precaut:

– S-a întâmplat ceva?

– Căutăm clubul Elefantul Leneş, răspunse Jansen. Dar cred că am ajuns prea târziu.

După aceea pe jumătate îl împinse, pe jumătate îl lovi pe puşti până reveniră pe stradă. Jansen îl privi luând-o la fugă. Se înjură pentru replica de moment cu slujba. Era o replică de om bătrân. Şi el s-ar fi simţit insultat.

Înapoi în piaţă găsi o tarabă cu heringi. Studie peştii. Vechi, nu noi. Primi un mormăit de la bărbatul din spatele tarabei. Comandă un *broodje*, privi bărbatul punând fileul alb subţire, ceapa, câteva murături într-o chiflă.

Traversă Leidseplein mâncând. Ar fi trebuit să bea o bere înainte. Sau un gin. Astfel poate nu ar fi observat că mâncarea nu avea niciun gust. Era oraşul lui, dar părea să se retragă din calea lui. Nimeni nu îl privea. Nimeni nu făcea altceva în afară să se ferească de el.

Un bătrân nebun mâncând *broodje haring*. Gândindu-se la un tâlhar mort, ars de flăcări pe un câmp de flori. Şi la fiica lui, ucisă, lăsată lângă casa plutitoare a singurului poliţist în care un bărbat ca Theo Jansen putea avea încredere.

Poate că Mulder chiar o ucisese. Ce ar mai fi fost de făcut? Era greu să te răzbuni pe un bărbat mort. Nu auzise nimic de la Maarten. Nimic de la Robles sau Suzi. Trei, patru ore, atâta îi mai lăsa. După aceea avea să se aşeze într-un bar undeva în Jordaan, să se îmbete criţă, să dea telefonul şi să aştepte apariţia lui Vos.

Câteva minute mai târziu, mobilul îi sună. Era Suzi, proaspăt ieşită din Marnixstraat.

– Nu era nevoie să îl trimiţi pe acel bărbat, începu ea. Sau să mă ameninţi. Ai fi putut, pur şi simplu, să mi-o ceri.

– Confesiunea este ceva firesc pentru tine, presupun.

– Eşti un tembel bătrân şi nebun. Ştii asta?

– Da. Dar toţi avem lipsurile noastre. Nu te-am minţit niciodată totuşi. Sau?

Tăcere. Se gândi că mersese prea departe.

– Mi-au spus că au să mă acuze că te-am adăpostit. Când au timp. Aş putea ajunge la închisoare.

– Nu este atât de rău. Au preoţi şi alte chestii.

– Theo! strigă ea. Nu da vina pe mine pentru toate! A fost ideea lui Rosie. Nu a mea. Era furioasă că nu voiai să ştii de mine. Nu aveam doi gologani să pun sub pernă...

– Ai fi putut să îmi ceri! tună Jansen.

– Să te implor? Să vin la tine în genunchi?

Poate că era adevărat, se gândi el. Construise ziduri în jurul lui de-a lungul anilor. Nimeni nu se apropiase. Nici măcar Rosie, se pare.

– Dacă Mulder a ucis-o, pot să mă predau, spuse el mai încet. Ce rost mai are?

Ea nu răspunse.

– Vorbesc de unul singur aici?

– Vos nu crede că a fost Mulder, răspunse ea. Nu mi-a zis-o, însă mi-am dat seama.

Chiar după treizeci de ani, putea să simtă tensiunea din vocea ei.

– Atunci, pe cine urmăreşte? întrebă el.

– O femeie. Nu trebuia să văd, dar i-a apărut numele pe ecran.

– Cineva cunoscut?

– O americancă. Barbara Jewell. Conduce un loc numit Casa Galbenă. I-am căutat adresa. Este în spatele pieţei de flori. Au surprins-o pe o cameră de supraveghere în apropierea apartamentului lui Rosie.

– Casa Galbenă? Ce naiba mai este şi asta?

– Nu ştiu! Abia am aşteptat să ies de acolo. Au găsit-o pe fata lui Prins. Vos vrea să-i vorbească despre locul de pe Prinsen. Însă este bolnavă sau cam aşa ceva. Nu poate vorbi. Tot m-au întrebat ce s-a întâmplat acolo...

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu, strigă ea. Este adevărul. Dar fata ştie. Par siguri de asta.

– Mersi, spuse el.

Erau zece minute de mers pe jos până la piaţa de flori. Putea să întrebe acolo de locul respectiv.

– Asta este tot? Mersi?

– Îmi pare rău că l-am trimis pe Maarten. Nu am vrut să te văd. Nu am putut face asta.

– Te înspăimânt, Theo? Despre asta este vorba?

– Poate, confirmă el. Majoritatea lucrurilor mă înspăimântă, dacă mă gândesc bine.

11

Vos trimise doi ofiţeri în uniformă să o aducă pe Margriet Willemsen în Marnixstraat, o întâmpină la biroul de recepţie. Luară trei ceşti de cafea de la cel mai prăpădit aparat, străbătură coridorul. Îşi alesese rutina cu atenţie. În acest timp, Alex Hendriks stătea într-o altă încăpere cu Koeman şi un tânăr detectiv. Vos se opri la uşă şi privi prin sticlă. Capul micului funcţionar se ridică de pe masă. Se îngrozi când o văzu pe femeie.

– Sunt aici din cauza acelui cretin? întrebă Willemsen. Ştiţi că tocmai l-am concediat? V-a spus asta?

– Ne-a zis că l-ai trimis acasă şi că îl aşteptau acolo mai mulţi gangsteri, răspunse Bakker.

Willemsen râse. Îşi scutură capul.

– Ce este asta? Alex Hendriks şi-a pierdut minţile. Mi-a ascuns o cameră video în dormitor. A încercat să îl şantajeze pe Prins. Apoi o angajată temporară i-a descoperit ascunzătoarea de pornografie şi a început toată prostia asta. El este criminalul. Nu eu.

Bakker era pregătită să răspundă acestei momeli. Vos îi făcu semn să tacă. Intrară apoi în încăperea alăturată.

Hendriks tremura, îngrozit, atunci când ofiţerii îl aduseseră în Marnixstraat. Avea iPadul cu el. Jurnalul de apeluri pe care ei îl văzuseră deja. Cele două filmări. Nişte schimburi de e-mailuri inofensive între Willemsen şi Mulder din săptămâna anterioară.

Şi mai era ceva concret: extrasul de cont pe patru luni pentru un cont bancar privat, pe numele grupului politic al lui Willemsen. Vos printase cifrele. Le întinse peste masă când se aşezară. Pe urmă adăugă un alt extras, scos în noaptea precedentă de echipa de noapte pentru unul dintre conturile offshore ale lui Mulder.

– Trebuie să te uiţi peste asta, spuse el, bătând cu degetul primul extras.

Willemsen nici măcar nu clipi.

– O dată pe lună Mulder era plătit cu opt mii de euro într-un cont offshore, zise Bakker. Am găsit sursa. Menzo.

– Poliţiştii corupţi sunt treaba voastră. Nu a mea.

– Aici, zise Vos punând degetul pe al doilea extras. O dată pe lună el îţi transfera patru mii de euro.

Willemsen luă calm foaia şi o studie.

– Nu mie. Este un cont al partidului. Nu îl administrez eu. Nici măcar nu ştiu ce sume sunt în el.

Se încruntă, gândindu-se.

– Din câte ţin minte, este un cont folosit pentru cheltuieli de operare. Primim numeroase donaţii individuale. Fiecare partid politic primeşte. Ar trebui să vorbiţi cu responsabilul nostru financiar. El vă poate explica...

– La naiba! strigă Bakker. Cel mai mare gangster din Amsterdam îţi plătea o leafă lunară. De parcă ai fi fost... compania de telefoane sau ceva în genul ăsta. Ce primea în schimbul lor?

– Finanţele lui Mulder nu mă privesc, răspunse Willemsen, cu capul într-o parte, ca şi cum ar fi fost nedumerită, deloc intimidată. Mă culcam cu el din când în când. Era doar sex. Nu o prietenie. Nu vorbeam prea mult.

– La trei zile după ce Menzo îl plătea, îţi primeai şi tu partea, replică Vos.

– Mulţi oameni fac donaţii lunare. Şi eu donez din salariul meu.

Zâmbi şi îl întrebă:

– Asta este tot?

– Nici măcar începutul, răspunse el. Hendriks mi-a spus că ai acceptat pactul cu Prins ca să poţi distruge *De Nachtwacht* din interior. Ai fost plasată acolo cu acest scop.

– Este plin de imaginaţie. O fabulaţie completă.

– Crede că gangsterii ăia au fost trimişi la el acasă ca să îl ucidă, interveni Bakker.

– Vreţi să spuneţi că sunt şi o ucigaşă? întrebă Margriet râzând de amândoi. I-aţi găsit pe aceşti oameni imaginari pe care i-aş fi trimis acolo? Aveţi vreo dovadă care să confirme ceea ce spuneţi?

Vos trimisese o echipă la Amstel, dar nu găsise nimic.

– Ascultaţi-mă, adăugă Willemsen. Voi vorbi foarte răspicat, în speranţa că veţi înţelege ceva. Alex Hendriks este nebun. Aiurează. Este furios că l-am concediat. Sunt jignită de faptul că l-aţi băgat măcar în seamă. Şi voi merge mai departe. Vă promit.

Se lăsă pe spate pe scaun şi îi înfruntă cu privirea.

– M-aţi adus de la biroul meu din cauza bâiguielilor unui angajat nemulţumit? Fiindcă unul dintre propriii voştri ofiţeri făcea contribuţii partidului meu politic? Ceea ce, de altfel, era dreptul lui.

Îşi luă servieta, îşi verifică ceasul, se ridică de la masă.

– Îl acuzaţi pe Hendriks pentru acele filmări pe care le-a făcut? Sper că da. Am să discut şi cu un avocat. Despre calomnie. Despre arestare fără motiv...

– Nu te-am arestat, preciză Vos, privind cele trei ceşti de cafea neatinse din faţa lor. Te-am invitat aici doar la o cafea.

Ea zâmbi la asta.

– Eşti un om amuzant. Sper că vei râde şi mâine.

– Nu poţi scăpa de asta, Margriet, o avertiză Vos.

– Nu am de ce să scap. Şi nu suntem la per tu.

– Banii murdari intrau în fondul tău de campanie. Chiar dacă nu ţi-o putem demonstra încă. O putem arăta însă partidului tău. Şi acele filmări...

– Lasă banii, Vos. Nu aveţi nimic, zise Margriet aşezându-se din nou pe scaun.

– Filmările, repetă Bakker. Problema este că... sunt atât de *disponibile* în zilele noastre.

– Nu au devenit încă publice, adăugă Vos. Ceea ce este un mic miracol, având în vedere că măcar una dintre ele a fost pe mâinile unei reporteriţe.

Oftă.

– Problema este că... Nu ştiu dacă pot garanta că nu vor scăpa pe viitor. De aici. De oriunde altundeva ar mai fi.

Laura Bakker încuviinţă.

– Chiar dacă nu putem lega banii de tine, zise ea. Nu cred că Amsterdamul o să aprecieze prea mult că lidera consiliului apare pe YouTube călărind doi bărbaţi morţi.

– Mă ameninţaţi, spuse Willemsen către Vos, nu către ea. Vă credeam mai deştepţi de atât.

– Vreau să îmi spui despre Mulder şi despre acel *privehuis* de pe Prinsen. Cred că ai fost acolo. Cred...

– O dată, răspunse ea tăios. Doar o dată, şi am fost cu Wim. Nu cu Mulder. El era deja acolo când am ajuns. A fost în urmă cu câţiva ani, când abia intrasem în politică. Trebuia să fie un fel de... nu ştiu. O iniţiere. O întâlnire pentru cei cu pasiuni comune. În regulă?

– Cu Prins? repetă Bakker.

– Aşa am spus. Cred că şi el era nou. Mulder a aranjat întâlnirea.

Ridică din umeri, păru uşor jenată.

– Bărbaţi de vârstă mijlocie în costume. Tinere fete în rochii de petrecere. În cea mai mare parte stând la ei în poală. Şi Dumnezeu ştie doar ce mai făceau la etaj. Nu am rămas să aflu şi nici Wim nu a făcut-o. Dacă voi...

Margriet Willemsen nu îşi găsea cuvintele şi asta era ceva neobişnuit.

– Dacă voi v-aţi fi făcut treaba corespunzător... dacă nu aţi fi primit mite... nu s-ar fi întâmplat nimic din acele lucruri.

– Asta nu te-a oprit să iei banii lui Jimmy Menzo, observă Laura Bakker zâmbind.

– Începi din locul în care te afli! urlă Willemsen. Nu din locul în care ai vrea să fii.

Apoi mai încet.

– Wim nu a înţeles asta. Credea că putea demola totul şi s-o ia de la început. Viaţa nu este aşa. Totul este un compromis. O negociere. Oricine poate cădea la pace cu propriii prieteni. Înţelegerile cu duşmanii sunt cele importante. Acelea schimbă lucrurile. Cu Mulder prin preajmă, am fi putut ajunge la un acord. Fără bordeluri la vedere. Fără droguri în preajma şcolilor. Să stingem puţin luminile roşii.

Se opri. Spusese prea multe şi o ştia.

– Voiam să fac lucrurile mai bune într-un mod care să şi funcţioneze. Fie că mă credeţi sau nu. Acum ne-am întors la zero. Menzo este mort şi Jansen Dumnezeu ştie unde... Nu ştiu cine o să conducă lucrurile. Am să vorbesc cu superiorii tăi despre asta, Vos. Nu sunt naivi. Ei trăiesc în lumea reală. Nu în cea de basm în care se pare că au rămas doar cei ca tine.

El nu obiectă când ea se îndreptă spre uşă. Bakker începea să se agite, dorind să ştie de ce.

Vos rămase tăcut, trecându-şi degetele prin părul lung, ciufulit. Apoi se scuză, ieşi din cameră, intră în baie, se duse spre prima cabină goală, vorbi îndelung la telefon, primi răspunsurile de care avea nevoie. Dădu nişte instrucţiuni.

Bakker îl aştepta afară.

– Alo? zise ea. E cineva acasă?

– Am fost la baie.

– Pui ceva la cale. Unde este amicul tău, Van der Berg?

– Til Stamm. De ce ar încerca o colegă de apartament a lui Katja Prins, cineva care nici măcar nu îi era prietenă, să fure informaţii despre tatăl lui Katja?

– Nu a ucis pe nimeni, zise Bakker. De ce te mai deranjezi cu ea când afurisita asta de femeie...

– Nu am timp pentru asta, obiectă el, intrând în următoarea cameră, trăgându-l pe Koeman afară din mijlocul interviului.

Nu obținuse nimic de la Alex Hendriks. Înregistrările aduse de el demonstrau doar că Willemsen comunicase cu Mulder. Că Mulder contribuise la fondurile partidului. Atât.

Vos se sprijini de zidul de lângă geam, holbându-se la strada de afară, ascultând duduitul ciocanelor pneumatice.

– Vrea protecție, anunță Koeman. O primește?

Se încruntă nedumerit.

– Desigur că nu. Chiar mi-ar plăcea o cafea decentă. Nu de la aparat. Criminaliștii au un nou...

O privi pe Bakker.

– Și niște biscuiți. Ce fel de biscuiți se mănâncă mai nou? Îmi poți aduce o listă?

Ea inspiră lung și furios.

– A fost bună ideea, spuse el rapid. Cea cu filmările. Îi voi suna pe oamenii de deasupra lui Frank chiar acum. Dar ce naiba...?

Trase din nou de părul lung.

– Chiar trebuie să aflu de ce a făcut Til Stamm ce a făcut. O cafea bună m-ar putea ajuta...

– *Nu* sunt chelnerița ta, Pieter Vos, declară Bakker.

Koeman își ridică mâinile în aer.

– Oh, la naiba, îți aduc eu cafea. Nu primești listă de biscuiți. Ceva vești de la spital?

Vos își privi telefonul. Un mesaj de la ofițerul de acolo: Katja Prins avea să fie în curând lăsată să plece. Încă nu vorbise. După ce îi dădeau drumul, urma să stea la Liesbeth, sub supraveghere medicală.

– Doi biscuiți, zise el. Fără ciocolată. Urăsc ciocolata pe biscuiți.

Koeman ieși tropăind. Bakker începu din nou să protesteze.

– Taci, zise Vos. Încerc să gândesc.

– Mi-ar plăcea să fiu și eu inclusă.

– Depinde la ce mă gândesc.

– Nu îmi pasă dacă mă dau afară săptămâna viitoare. Voi pleca bucuroasă să îmi găsesc o slujbă în care să lucrez cu oameni normali...

– Oamenii normali te vor plictisi, Laura. Aşa sunt ei.

O uşă se deschise pe coridor. Frank de Groot, roşu la faţă, furios.

– Înăuntru! strigă el. Amândoi.

– Eu îmi aştept cafeaua şi biscuiţii, Frank, obiectă Vos.

– Înăuntru! tună comisarul.

12

Locul nu era greu de găsit. Plante de floarea-soarelui galbene pe perete. O stradă în spatele aglomeratei și puternic mirositoarei piețe, unde turiștii plăteau prețuri piperate pentru bulbi pe care nu aveau să-i crească niciodată. Jansen rămase afară în frig, întrebându-se ce să facă.

Un nume. Atât avea. Nimic care să o lege pe americancă de Rosie. Nici măcar nu înțelegea ce era Casa Galbenă.

Apoi un Volvo alb parcă stângaci în dreptul drumului, o figură cunoscută ieși din el, îndreptându-se spre clădire.

Nu se uită la bărbatul mare, cu păr vopsit, care țâșnise spre adăpostul umbrelor.

Jansen se strădui să își amintească numele. Fusese bun la asta, în trecut. Niciodată nu uita o față. În acele clipe însă avu nevoie de puțin timp.

Van der Berg. Un detectiv masiv, prietenos, alcoolic. O persoană despre care Jansen crezuse la un moment dat că avea să devină flexibilă. Dar era doar o parte a fațadei. De fapt, era la fel de încăpățânat și de onest ca șeful lui, Pieter Vos. Care, cu siguranță, îl trimisese acolo cu un motiv.

13

De Groot închise uşa şi le spuse să ia loc. Citi un fel de acuzaţie de rebeliune. În legătură cu toate lucrurile pe care ei le făcuseră greşit. Cum Margriet Willemsen aducea în urma ei furia unor zei îndepărtaţi.

Vos ascultă răbdător. Laura Bakker se agită şi se bâţâi pe scaunul ei.

– Aici, declară de Groot, ia totul sfârşit. Ştiu că există lacune în caz. Vreau şi eu, la fel de mult ca voi, să aud ce are de spus fata lui Prins. Dar asta nu va schimba nimic. Avem deja două nume pe care să le punem pe hârtie. Mulder şi Wim Prins. Ambii morţi. Vreau treaba făcută. În ceea ce o priveşte pe Willemsen...

– Minte de îngheaţă apele, interveni Vos. Ştii asta.

– Poate că ştiu! Însă nu ea a răpit-o pe Katja Prins. Nu ea a ucis-o pe acea reporteriţă sau pe Rosie Jansen. Mai mult, nu putem demonstra absolut nimic împotriva ei. Nu poţi...

Maşina lui Hendriks, cu bărbaţii în costume, lângă Podul Subţire, fusese surprinsă pe camere cu circuit închis. Avea numere false de înmatriculare, niciunul dintre bărbaţii din maşină nu putuse fi identificat. Părea suspect, însă nu exista nicio dovadă care să lege atacul de consiliu.

– Am poze cu ei, începu Bakker.

– Şi ce putem face? întrebă de Groot. Să ne petrecem zile întregi căutându-i, şi apoi? Nu au făcut nimic. Nu ai nici măcar o dovadă ca să o bagi în aceeaşi oală cu Mulder. Sau să o acuzi de corupţie.

Se întoarse spre Vos şi întrebă:

– Sau greşesc?

– Probabil că nu. Poate că ar trebui să pasezi dosarul celor de la anticorupţie.

– Asta hotărăsc eu, răspunse comisarul. Nu tu. Vreau să vă văd că faceţi hârţogăria pentru Prins şi Mulder. Vreau să fiu capabil să dau o declaraţie. Caz închis.

Cei doi rămaseră tăcuţi după asta.

– Nu vă cer prea multe, adăugă de Groot. Nu văd ce rost ar avea să fugărim oameni morţi. Lăsaţi-o pe Margriet Willemsen în seama mea. Şi găsiţi-l pe Theo Jansen. Dacă putem să îl băgăm la răcoare, aş dormi mai bine noaptea.

– Norocul tău, zise Bakker. Tot nu ştim ce s-a întâmplat cu Anneliese. De ce ar fi lăsat Mulder corpul lui Rosie în pragul lui Vos...

– Îşi bătea joc de noi! ţipă de Groot. Ura ideea că Vos se întorsese. Poate... Nu ştiu... poate s-a gândit că ar fi amuzant să îi provoace mai multă durere. Crezi că vom găsi un răspuns la toate întrebările? Viaţa nu este aşa aici. Aici nu este...

– Dokkum? întrebă ea. Am înţeles asta, mulţumesc.

De Groot îşi încrucişă mâinile. Rămase tăcut.

– Pot să o văd pe Katja Prins mai întâi? întrebă Vos. Nu vorbeşte, dar mi s-a spus că poate părăsi spitalul. Liesbeth va avea grijă de ea. Ambele au nevoie de sprijin.

– Nu ar fi mai bine să ai tu grijă de Jansen? întrebă de Groot.

– Nu avem nicio idee unde se află, zise Vos. Nimeni nu ştie. Nici măcar oamenii lui nu ştiu, bănuiesc. Poate...

Un gând.

– Poate că Theo Jansen ne va găsi când va vrea el. A evadat din cauza lui Rosie. Dacă dăm o declaraţie că Mulder a împuşcat-o...

– Nu pierde timpul atunci, ordonă de Groot. Vreau ca ştirea să iasă până diseară.

Înapoi pe coridor, Laura Bakker zise:

– De Groot nu mă place.

– Ce te face să crezi asta?

– Pur şi simplu, nu mă place.

– Frank este încolţit, îi spuse Vos. Willemsen îi provoacă probleme.

Trase de vechea lui jacheta albastră.

– Ştii cu ce se ocupă Barbara Jewell la Casa Galbenă?

– Vindecă oamenii? Aşa spunea ea.

– Terapie prin regresie, răspunse tot el. Ai auzit de asta?

Ea dădu din cap.

– Este ca atunci când îţi saluţi monştrii. Şi apoi ajungi... clar şi curat.

– Funcţionează?

– Eu nu am monştri, zise Bakker direct. Doar voi, cei complicaţi, de la oraş...

Vos râse.

– Ce este amuzant? întrebă ea.

– Tu.

– Nu pot să cred că Willemsen o să scape. Ai văzut-o. Amândoi...

– Politica, Laura. Oamenii sănătoşi la cap se feresc de ea. Şi Frank are dreptate. Nu avem nimic cu care să o ameninţăm, cu excepţia câtorva filme de budoar şi a câtorva extrase bancare suspecte. Să încercăm să salvăm lumea bucată cu bucată, bine? Partea cea mai uşoară prima.

Ea încuviinţă, zâmbi scurt.

– Deci, mergem la spital acum? Fac rost de o maşină.

El privi pe geam.

– Este prea frumos pentru asta. Vreau puţin aer proaspăt.

Un oftat exasperat.

– Nu putem merge cu bicicletele până în Oosterpark. Dacă o luăm şi pe Katja...

El flutură cheile de la bicicletă şi zâmbi. Ea privi înapoi spre biroul lui de Groot. Uşa era închisă.

– Deci, chiar mergem?

– Turul misterului, anunţă Vos.

14

Chiar înainte de prânz, Van der Berg ieşi din Casa Galbenă, cu telefonul în mână, purtând o conversaţie pe care nu părea să îi facă plăcere să o poarte. Soarele era aproape călduros. Pe stradă erau câţiva turişti ce strângeau flori şi suvenire stupide în mână: saboţi şi pălării albe ascuţite.

Cu el mai era şi o femeie. Poate patruzeci de ani, constituţie solidă, păr vopsit. Purta o jachetă lungă, bărbătească şi pe faţă se întrezărea o expresie de nedumerire. Nu dorea să fie cu Van der Berg. Nu avea de ales. Asta era evident.

În timp ce cei doi stăteau în faţa casei cu floarea-soarelui, iar Van der Berg continua să se certe încet la telefon, privind spre Volvo, Jansen se ghemui rapid la pământ, cu ochii îndreptaţi spre stradă. Un taxi înainta de-a lungul acesteia, căutând clienţi. Pocni din degete, îl chemă. Până să ajungă şoferul lângă el, Van der Berg era deja la Volvo, deschizând uşa pentru femeia despre care Jansen bănuia că era Barbara Jewell.

– Ţine-te după maşina aceea, şuieră Jansen arătând spre maşina albă de poliţie.

Şoferul ezită.

– Prieteni de-ai mei, minţi Jansen când se urcă.

– Atunci, de ce nu te duc ei? întrebă şoferul.

Jansen aruncă pe scaunul din faţă câteva bancnote de 50 de euro.

– De aceea.

Volvoul se îndreptă spre capătul străzii, căutând o deschidere în traficul aglomerat. Şoferul taxiului se încruntă, ridică bancnotele.

La două maşini distanţă, îl urmăriră pe Van der Berg printre maşini şi tramvaie.

Ajunseră la Prinsengracht şi maşina de poliţie o luă la stânga.

O stradă cu sens unic pe malul stâng, departe de secţia Marnixstraat. Un drum lung, lejer. După o vreme, clădirea albă pătrăţoasă, asemenea unui hambar, a Amstelwerk apăru la orizont cu spaţiul verde-deschis al parcului vizibil dincolo de ea. Copii dându-se în leagăne. Rosie venea acolo când era mică şi Jansen era un tată singur, încercând din răsputeri să fie un părinte bun.

O altă maşină albă de poliţie se apropie şi parcă în faţa clădirii arse din partea opusă. Jansen se holbă dincolo de canal. Ştia în momentul acela încotro să se îndrepte. Un loc pe care ar fi trebuit să îl viziteze cu multă vreme în urmă.

15

Doi ofiţeri de poliţie în uniformă le aduseseră pe Katja şi pe Liesbeth Prins de la spital la carcasa înnegrită a clădirii care fusese la un moment dat Casa Păpuşii. Aşteptau în stradă, cu cele două femei în maşină, aşa cum îi instruise Vos. Îi priviră pe el şi pe Bakker sprijinindu-şi bicicletele de grilajele înnegrite de fum, scoţând setul de chei aduse din Marnixstraat, desfăcând lacătul şi lanţul şi deschizând noua uşă din metal.

Bakker îl urmă înăuntru, privi în jurul ei şi spuse:

– De Groot te va omorî.

– Nu fac asta pentru Frank. Nu ai observat?

– Şi eu o să fiu concediată.

– Dacă vrei să te întorci în Marnixstraat...

Un zâmbet crispat. Nimic mai mult.

O altă maşină de poliţie se apropie. Van der Berg cu Jewell.

– Trimite-i pe toţi ceilalţi înapoi la secţie, spuse Vos. Le vreau doar pe Katja şi pe cele două femei aici. Şi pe tine.

Înăuntru era frig şi mirosea înţepător a fum. Tapet ars, vag roz, atârnând ca scoarţa de copac dezlipită. Duşumele fragile, scârţâind sub atingerea piciorului. Vos urcă precaut scările. Intră în prima cameră de la etajul întâi, fără să îşi poată scoate din cap imaginea tuburilor albastre fosforescente şi a petelor care apăruseră ca prin magie.

Rămase pierdut în propriile gânduri o vreme. Cineva tuşi. Când se întoarse, erau acolo: Bakker într-o parte, sprijinindu-se de zid, privind totul aşa cum îi plăcea ei. Liesbeth cu ochii largi, nedumerită. Barbara Jewell la fel de uimită, suspicioasă. Şi fata...

Katja arăta subţire şi încordată. Purta o haină albastră, simplă şi blugi. Părul îi era curat şi îngrijit. Arăta mai degrabă de şaisprezece ani decât de nouăsprezece. Avea acea privire tulburată de adolescentă în ochi, precum şi exteriorul dur al unei tinere morocănoase aşteptând cearta inevitabilă.

Liesbeth nu se uită în ochii ei pătrunzători. Barbara Jewell o făcu şi păru distrată şi îngrijorată.

Vos o prezentă pe americancă lui Liesbeth, apoi se duse la perete, îşi trecu degetele peste cercurile făcute de criminalişti în jurul petelor de sânge. Privi acelaşi lucru pe podea. Le arătă şi spuse:

– Aici.

Pe urmă:

– Şi aici.

– Ce este asta, Pieter? întrebă Liesbeth. Suntem toate epuizate. Vrem să mergem acasă.

Se întoarse spre ele. Bakker rămase tăcută de data aceasta.

– Anneliese a fost în această cameră, explică el. Acela este sângele ei. Cineva a atacat-o. Cred că s-a luptat cu persoana respectivă. Nu arăta de vârsta ei. Pentru mine cel puţin. Dar nu ar fi renunţat fără luptă. De asta sunt sigur.

O altă privire spre perete. Petele nu semănau cu urmele obişnuite care se găseau în cazul unei crime. Confruntarea care avusese loc nu părea să fi fost prea gravă.

– S-a întâmplat în urmă cu trei ani şi nu am ştiut niciodată. Nici nu am fi aflat dacă un şef mafiot nu ar fi preluat acest loc deoarece fiicei lui Theo Jansen i-a fost prea ruşine să îl mai ţină. Şi-a trimis gangsterii aici pentru că voia să îi ucidă şi acest *privehuis* să dispară din registre.

Se gândise îndelung la asta. Nu putea exista un alt răspuns. Menzo şi Jansen trăiau într-o lume mică. Nu era nicio surpriză felul în care anumite părţi ale ei se întrepătrundeau.

Vos încercă să îi surprindă privirea lui Liesbeth şi nu îi fu uşor să o facă.

– Ai auzit ce am spus? Anneliese a fost aici. Într-un bordel. Nu vrei să ştii...?

– Normal că vreau! ţipă ea. Dar nu acum. Katja este bolnavă. Dă-i puţină pace, ce Dumnezeu! Nu te-a interesat niciodată prea mult propria ta fiică. Trebuie să o treci acum pe a altcuiva prin infern ca să compensezi pentru asta?

Katja îşi acoperi urechile cu mâinile, se îndreptă spre pat, se aşeză pe salteaua murdară, se holbă la covorul gros, soios.

Aşa arătase şi în noaptea dinainte. Pierdută în sine. Mută şi fără reacţie la tot ce se petrecea în jurul ei. O reacţie aproape firească, numai că el era sigur că se prefăcea.

Se aşeză lângă Katja, îi scrută faţa, rămase aşa până când şi ea se uită la el.

– De ce nu vorbeşti? întrebă el blând.

– Încetează, răbufni Liesbeth. Vrei să chem doctorii aici? Este bolnavă. Las-o în pace.

– A fost bolnavă înainte, replică el, privind apoi spre Barbara Jewell. Dar tu ai vindecat-o. Ai descătuşat ceva şi ai făcut-o...

Cuvintele îi scăpau.

– Clară şi curată, completă Bakker.

– Clară şi curată, repetă Vos. Deoarece ceva ascuns, ceva din trecutul ei a ieşit la suprafaţă. Şi apoi...

– Nu poţi face asta, spuse americanca. Nu îţi voi permite.

– Spune-mi tu atunci, zise el. Ce anume ai aflat?

– Ştii deja! răspunse Jewell. Am mai trecut prin asta. Tatăl ei. Ce credea ea. Nu este acesta locul să mă repet...

Vos arătă spre petele fantomatice de pe pereţi.

– Însă este cel mai bun loc. Aici a început totul.

O privi din nou pe Katja.

– Nu-i aşa?

Nimic.

Laura Bakker veni şi se aşeză de cealaltă parte a ei, pe pat.

– Este foarte simplu, spuse Laura. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat.

O privire lungă, hotărâtă.

– Unde... ai... fost?

Katja Prins îşi strânse mâinile în jurul taliei subţiri, continuând să privească podeaua.

– Îl sun pe de Groot, ameninţă Liesbeth, scoţându-şi telefonul. Nu cred nici măcar o secundă că el ştie cum o torturaţi pe această biată fată...

Bakker se ridică de îndată, înşfăcându-i telefonul din mână.

– Unde ai fost...? întrebă Vos cu mai multă energie.

Fata mormăi ceva. Pieter se aplecă mai aproape de ea:

– Nu te aud, Katja. Nu te aud.

Cuvintele spuse de ea se pierdură.

– Plecăm, anunţă Liesbeth. Te voi crucifica pentru asta, Pieter. Cum îndrăzneşti...?

– Anneliese a fost aici, repetă Vos, ridicându-se în picioare. Ceva s-a întâmplat aici în urmă cu trei ani. De aici a început totul. De la moartea lui Bea Prins până la Rosie Jansen. Katja ştie ce a declanşat întregul...

Se întoarse spre ea şi zise:

– Nu eşti prostuţă, Katja. Nu eşti o idioată. Nu cred asta. Ştii...

– Nu, şopti fata pe o voce joasă, dură.

Un singur cuvânt, dar nu părea o schimbare importantă.

– Unde ai fost, Katja? întrebă Bakker din nou. Spune-ne măcar asta. Oamenii au murit din cauza asta. Liese...

Încet, cu tot resentimentul unui adolescent prins în capcană, Katja şuieră:

– Nu... ştiu...

Faţa schimonosită de durere şi furie. O voce tânără, spartă.

Vos ridică din umeri. Scoase ceva din buzunar. O puse în faţa ei.

O singură şosetă. Neagră. Mică.

– Am găsit-o pe podeaua bărcii mele noaptea trecută. După ce ai apărut tu în acea cămaşă de noapte murdară.

Expresia de pe faţa ei se schimbă. Trecu de la furie la frică.

– Nu este a mea... şopti fata.

– Numai că nu ai apărut din senin, continuă Vos. Ai venit cu un taxi. Cineva de la bar te-a văzut. Haine normale, bănuiesc că le-ai aruncat în canal. Te-ai murdărit pe punte sau în altă parte.

Ridică şoseta.

– Şi ai uitat de asta. S-a terminat jocul. Unde ai fost?

Tremura, cu ochii îndreptaţi în faţă, o expresie goală. Reveni la felul în care fusese în noaptea dinainte.

– Îmi poţi spune aici, adăugă el. Sau în Marnixstraat. Tu alegi...

– A fost cu mine! strigă Barbara Jewell.

Americanca se apropie şi se aşeză lângă ea. Îşi puse braţul în jurul umerilor ei lăsaţi, încordaţi.

– A fost cu mine, repetă ea. M-am gândit că este cel mai sigur loc pentru ea.

16

Theo Jansen îi urmări cu privirea pe Van der Berg şi pe cele două femei în uniformă plecând în maşinile lor. Privi spre geamurile de la etaj. Îl văzu pe Vos acolo. Pe tânăra femeie din celula de la tribunal. Nu erau singuri.

Se simţi ca şi cum cele două pistoale îl îngreunau de ceva ce nu putea fi numit. Se îndreptă spre cel mai apropiat coş de gunoi, aruncă în el arma lui Maarten şi cartuşele. Un singur pistol. De atât avea nevoie. Beretta nouă mii. Avea în continuare o magazie plină, din cele două pe care i le dăduse frizerul.

Intrarea în *privehuis*-ul pe care îl deţinuse, dar pe care nu îl vizitase niciodată, era pe jumătate deschisă. Jansen îşi scoase pistolul Beretta, îl privi, îndesă arma în buzunarul drept al jachetei, intră, urcă încet la etaj.

Auzi voci. Ascultă. Privi în jurul lui spre tapetul murdar, lipsit de gust, spre pozele lugubre de pe pereţi. Ura locul. Se ura pe sine.

Scoase micul pistol, cătarea nu i se agăţă de materialul pantalonului.

17

– Ceea ce ne bântuie ne distruge, declară Barbara Jewell folosindu-se de o frază tărăgănată, îndelung exersată.

Lângă ea, pe pat, cu capul plecat ca într-o rugăciune, tânăra Katja Prins asculta, cu ochii pe jumătate închişi. Vocea joasă şi captivantă a femeii ar fi putut fi un drog în sine.

– Chiar nu suntem interesaţi de seminarul tău acum, o întrerupse Laura Bakker. Spune-ne ce s-a întâmplat.

– Seminarul? întrebă americanca. Noi vindecăm oameni. Nu îi judecăm. Buni sau răi. Şi nu îi aruncăm în închisoare. Noi ajutăm...

– Tu ai eliberat acest duh din lampă, spuse Vos pe cât de blând posibil. Cu cele mai bune intenţii, sunt convins. Însă nu prea a funcţionat, nu-i aşa?

Ea o privi pe Katja. Descurajată, pierdută pe pat. Începu să vorbească. Vos ascultă, ştiind cumva ce avea să audă.

Acea sesiune, despre care ea îi spusese, la Casa Galbenă. Un progres esenţial, cathartic. Mărturisirea lui Katja – credea că tatăl ei o ucisese pe Bea. Şi încă un secret, descifrat cu ajutorul cuvintelor hipnotice, calme ale Barbarei Jewell.

Vorbi pe scurt. Când termină, el o întrebă:

– Deci totul a fost un pretext? Un joc? Ai încercat să ne păcăleşti că fata a fost răpită. Ai copiat modul în care a dispărut Anneliese. Şi credeai că asta avea să ne ajute să găsim locul în care a dispărut?

– Ştiu unde s-a dus! El a luat-o! strigă Katja Prins, în acel moment cu ochii îndreptaţi spre el. Tatăl meu. Nu înţelegi?

Lângă perete, Liesbeth Prins îşi închise ochii, înjură în barbă.

– Unde a dus-o? întrebă Vos.

– Nu ştiu!

Un ton amar, autoacuzator.

– Eu nu...

Ochii închişi. Amintindu-şi din nou ceva.

– Mama ne-a adus aici. Nu ştiu de ce. Mi-a spus că şi tata venea uneori. Cu toţii o făceau. Politicienii. Era... secretul lor.

Îl privi, apoi pe Barbara Jewell.

– Mama... făcea lucruri uneori. Lucruri stupide. Lucruri rele. Dar Liese...

Privirea i se îndreptă spre Liesbeth.

– Voia să se răzbune pe tine. Nu ai vrut să o laşi să vină cu noi la plajă. Nu o lăsai să stea în oraş. Să facă ce îşi dorea...

– Nu este adevărat, se apără Liesbeth. Nu...

– Aşa zicea ea, insistă fata.

Faţa îi era imobilă, vocea tristă, monotonă.

– Mama a întrebat-o înainte. Ştia că nu voiam să mă duc. Dar nu aş fi lăsat-o pe Liese să vină singură. O singură dată. Atâta tot. Nu s-a întâmplat nimic. Am râs după aceea de asta.

Ridică faţa, holbându-se la Vos.

– Nu ar fi trebuit să revină aici. Nu fără mine. Însă nu puteai să îi spui lui Liese nimic...

Degetul i se îndreptă spre covorul gros.

– Atunci când am fost şi am rămas amândouă la parter. Ceai, prăjituri şi bătrâni slinoşi care voiau să le stai în poală şi să îi laşi să îţi spună că erai frumoasă. Am ştiut că nu îmi doream aşa ceva, iar eu eram cea proastă. De ce ea...

Se desprinse din braţele Barbarei Jewell.

– Când Liese a dispărut, mama nu a vrut să vorbească despre asta. Dar ştia. Mi-am dat seama. Apoi m-am întâlnit cu thailandeza care conducea acest loc. Era speriată. Mi-a spus că cineva întrebase de ea. O persoană mare şi importantă. Un avocat. Cineva de care nimeni nu îndrăznea să se atingă.

– Nu a fost Wim, murmură Liesbeth. Nu putea să fie el...

– V-o jur!

Ochii îi erau largi, vocea ascuţită.

– După ce mama a murit, am putut să îi văd asta pe faţă. Nu daţi vina pe mine. Nu am ştiut niciodată. Nu mi-am dorit niciodată asta...

– Nu ţi-ai dorit-o, confirmă Barbara Jewell. Nu este vina ta.

– Ţi-e uşor să spui asta...

Pe urmă o tăcere vinovată. Lacrimi furioase.

Jewell se ridică în picioare, veni lângă Vos.

– A fost ideea mea de la început, mărturisi ea. Nu a lui Katja. Nu a vrut să o facă. Eu am forţat-o.

– Nu îi minţi, Barbara, bâigui Katja. Nu...

– Trebuie să o îngroape pe Bea. Şi pe fiica ta.

Ridică neputincioasă din umeri.

– Detaliile erau toate acolo. În ziare. Păpuşile. Ce s-a întâmplat după aceea. Erai proprietate publică, Vos. Voiam să facem să pară la fel. Ca să te uiţi din nou peste caz. De data asta mai cu atenţie. Să îi facem pe oamenii tăi să observe şi să pună nişte întrebări pe care nu le puseseră înainte. Fără asta...

Privi fata de pe pat.

– Pe ea nu ai fi crezut-o. O drogată. Împotriva cuvântului unuia ca el. Merită mai mult. Este nevinovată. Dumnezeu ştie doar cât a suferit.

Îşi puse mâna pe capul lui Katja. Fata se holba la covorul soios, cu o faţă sumbră, tăcută.

– Am obligat-o să rămână la mine. Ţi-am trimis acele păpuşi, acele mesaje. Am reuşit să angajăm o prietenă la consiliu, pentru a face probleme pe acolo. Am vrut să îi facem viaţa un coşmar acelui ticălos. În orice mod posibil. Până ceda. Sau cineva vorbea. Până când voi aţi fi făcut ceva. Niciodată nu am...

Calmul, autocontrolul păru să o părăsească pe moment.

– Nu am vrut niciodată să facem rău cuiva. Am vrut doar justiţie. Pentru Bea. Pentru fata ta. Şi pentru Katja. Dar cred că...

Vocea îi devenise o şoaptă.

– Am vrut să ajut. Nu am vrut nimic din asta...

Ceva o opri.

– Şi Rosie Jansen? întrebă Vos.

– Am vrut doar să vorbim cu ea. Cu adevărat, nu am vrut niciodată să...

Barbara Jewell privea dincolo de el.

– Pieter... spuse Laura Bakker încet, începând să se mişte.

Prea târziu. Pistolul îl lovi pe Vos cu putere în cap. Îl trimise la podea, conştient doar de ţipetele înspăimântate ale lui Katja.

18

Secunde, minute. Nu era sigur câte. Când își reveni, Jansen era deasupra lui, țintuind-o pe Barbara Jewell cu cotul la perete, cu pistolul îndreptat spre gâtul ei.

– Theo... bâigui Vos, ridicându-se din nou în picioare.

Katja țipa ca un copil furios, certat.

– Vrei să vorbești? țipă Jansen la americancă. Vorbește acum. Am pierdut o fiică. Am și eu un coșciug în care aștept să fiu îngropat.

Jewell, cu capul lipit de tapetul ars, se uita urât la el, neintimidată.

– Locul a fost al tău, nu-i așa? Tu ai lăsat mizeria asta să continue.

– Nu am știut...

– A fost locul tău! țipă ea. Tu inunzi orașul acesta cu droguri și prostituate și cu toate rahaturile în care a încercat să se înece copila asta. Și apoi faci pe inocentul...

Pistolul se ridică. O împușcătură în tavan. Plouă cu tapet roz și fulgi de vopsea în jurul lor.

– Nu am știut! strigă Jansen. Rosie a fost fiica mea.

Tăcere un moment. Pe urmă vocea calmă, înceată a Barbarei Jewell.

– Ea a condus Casa Păpușii. Știa ce se petrecea aici. De aceea ne-am dus să vorbim cu ea. Să o implorăm. Să îi cerem ajutorul. Ea știa...

– Sunt doar afaceri! Dăm oamenilor ceea ce își doresc.

– Erau copii, continuă ea cu destul calm. Copii inocenţi abuzaţi de bărbaţi de vârstă mijlocie în costume. Care făceau ce doreau, după care reveneau la birourile şi soţiile lor...

Jansen îi flutură arma în faţă.

– Aşa stau lucrurile aici. Aşa au fost dintotdeauna. Dacă nu îţi place asta...

Vos se apropie. La fel şi Bakker. Aceasta avea telefonul în mână. Degetele i se mişcau pe taste.

– Dar nici ţie nu îţi place, Theo, interveni Vos. Amândoi ştim asta.

Bătrânul gangster se uită fioros la el.

– Fata mea este moartă şi tu nu ai făcut nimic. Exact ca fiica ta...

– Vin întăriri, îl întrerupse Laura Bakker, arătându-i telefonul. Vor fi aici în două minute.

Americanca abia o auzi, se holba doar la faţa lui Jansen.

– Am vrut să vorbim, repetă ea. Atâta tot. Să îi cerem ajutorul. Nu am ştiut că avusese loc acel atac în faţa tribunalului. Ne-am dus doar să avem o discuţie cu ea. A luat-o razna. A început să ţipe. A scos un pistol. Mi-a fost teamă că îl va folosi...

– Şi atunci ai împuşcat-o? întrebă Jansen.

Un moment lung de tăcere. Barbara Jewell ezită, începu să spună ceva. Fătuca fragilă de pe pat sări spre ei, îl apucă pe Jansen de braţ, încercă să îi ia arma din mână.

Îşi strânse degetele în jurul armei. Îl surprinse pe Jansen atât de tare, încât unghiile ei disperate aproape că reuşiră să i-o smulgă din mână.

Cu mâinile libere, dând din braţe, Barbara Jewell se eliberă.

În mijlocul camerei rămăseseră doar gangsterul masiv şi fata subţire, măruntă, cu mâinile în jurul pistolului lui.

– Eu am împuşcat-o, domnule... şuieră Katja. Eu. Nu Barbara. Eu am făcut-o...

– Katja, şopti americanca.

Afară se auzeau sirenele. Sunetul cauciucurilor scrâşnind.

Lacrimi şi furie pe faţa tânără, dură.

– Eu am împuşcat-o, repetă Katja. Striga la noi. Agita pistolul. Dacă vrei să ucizi pe cineva, ucide-mă pe mine.

Jansen se dădu în spate, ridică arma, o îndreptă direct spre ea.

Degetul pe trăgaci. Ochii îndreptaţi spre o faţă tânără, sfârşită.

Nu trase.

Paşi pe scări. Van der Berg şi Koeman erau primii, cu armele scoase, pregătiţi.

– Tu ce ai fi spus, Theo? întrebă Vos, ţinându-şi în continuare braţul întins. Dacă ai fi ştiut de acest loc?

– Dacă nu aş fi fost eu, altcineva... răspunse Jansen oftând.

– Numai că nu ai fost tu, ci Rosie. Ştia că ai fi urât ceea ce se petrecea aici. De aceea l-a închis. Nu de noi îi era frică. Mulder nu a înregistrat niciodată locul la secţie. Noi renunţaserăm la cazul lui Liese. Rosie era îngrozită de tine, nu de altcineva. De ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi aflat.

– Pari disperat, Vos, mormăi Jansen.

– Ai şi tu limitele tale. Ca şi noi. Exact la fel...

Mâna lui Vos se întinse spre armă, nu tremură. Surprinse privirea lui Jansen, dădu din cap spre el.

– Îmi pare rău că nu am mai băut berea aceea. Poate într-o zi. Avem multe de discutat. Multe de împărtăşit.

Jansen se holbă la el şi la fata sfârşită, înspăimântată.

– Dă-mi odată afurisitul de pistol, Theo, spuse Vos. Am terminat aici.

– Vorbeşti prea mult, mormăi Theo Jansen, apoi îi întinse pistolul Beretta.

– Adevărat, recunoscu Vos.

Le ordonă celorlalţi să îşi pună armele la loc. Le spuse să îi ducă pe toţi în Marnixstraat, să îl aştepte acolo.

Rămase cu Bakker şi îi privi plecând.

– Mă pot gândi la un singur avocat, zise ea, după ce rămaseră singuri.

Ridică din nou telefonul: adresa era deja acolo. Nu era departe.

– Ai fi putut să îmi spui despre şosetă.

El se încruntă.

– Ce şosetă?

Ea îşi încrucişă braţele.

– Şoseta lui Katja?

– Oh, aceea. Am inventat povestea. Este a mea.

O pauză, după care ea observă:

– Încă ai pistolul lui Jansen.

– Ştiu.

Îşi băgă pistolul în buzunarul interior al jachetei.

– Luăm bicicletele.

19

Aproape ora două şi soarele anunţa venirea verii. Localnicii pedalau într-o manieră hotărâtă de-a lungul pistei dintre drumul pietonal şi cel rezervat maşinilor. Vos şi Bakker se îndreptau spre o stradă lăturalnică liniştită din Centrul Vechi al oraşului. Se apropiau de Leidseplein. El pedala rapid, constant. Ea ţinea pasul.

Când erau pe punctul să treacă de colţul ce dădea în piaţă, ea zise:

– Nu cred că ai uitat, Vos. Dar nu ar fi trebuit să cerem întăriri?

– Aşa ar fi normal.

Era sigur că o auzise bombănind ceva.

Apăsă pe manetele ambelor frâne, puse picioarele jos, evitând în ultima clipă doi turişti care mergeau alene în faţa lor. Bakker se opri lângă el, proptindu-şi cizmele negre grele în pământ. Aşteptă un răspuns.

– Tu ai avut păpuşi? Când erai mică?

Ea se strâmbă. Aproape roşi.

– Doar una. Nu prea îmi plăceau păpuşile.

– Haide, vorbeşti serios?

– Ca să fiu cinstită, le uram. Dar unchiul meu mi-a cumpărat-o. Ceea ce arăta cât de bine mă cunoştea. Chiar nu am vrut să rănesc...

– O mai ai? o întrerupse el.

Bakker râse cu voce tare. Atât de tare, încât câţiva turişti se opriră şi se holbară la ei.

– Dacă nu mi-am dorit o păpuşă în Dokkum, nu aş avea nevoie de una aici, nu?

Se pregăti să pedaleze din nou. Dar el nu terminase.

– Însă ai aruncat-o?

Ea se gândi la asta un moment.

– Ei bine... nu. Nu cred. Este la...

– Mătuşa Maartje?

– Deştept mai eşti tu. Nu aş arunca aşa ceva, nu? Nu faci asta cu păpuşile. Le...

Mâna i se duse la gură. Ochii i se deschiseră larg.

– Ai mai spus asta o dată şi nu te-am ascultat cu adevărat. Le păstrezi.

– Le păstrezi, confirmă Vos.

Şi continuară să pedaleze.

20

Casa unui avocat, pe o stradă liniştită, cu privelişte spre una dintre părţile paşnice ale canalului. Cărămizi şterse la culoare, ferestre înalte, patru etaje, un cârlig legănându-se de acoperişul triunghiular. Muşcate roşii lângă uşa din faţă, neagră şi strălucitoare.

Pe un pod jos din apropiere, funcţiona o tarabă cu heringi. Un singur client, discutând cu bărbatul îmbrăcat în alb din spatele tarabei. Un colţ liniştit, leneş, înstărit, din Centrul Vechi. O casă veche, probabil de trei sute de ani, cu pereţi groşi, de netrecut.

Lângă treptele din faţă câţiva saci cu ciment, o scândură pentru amestecat mortar cenuşiu.

Vos ajunse primul, îşi aruncă bicicleta pe trotuar, se îndreptă spre trepte, puse degetul pe sonerie. Îl ţinu acolo.

Bakker venea în spatele lui. Privi în jurul ei. Se gândi la casă. Un loc mare pentru un bărbat singur.

Un miros în aer. De vopsea şi tencuială proaspătă.

Vos îşi ţinea în continuare degetul pe sonerie. O voce furioasă se auzi din spatele lemnului vopsit în negru. Cea a unui membru al clasei de mijloc, între două vârste.

Uşa se deschise încet, doar puţin.

Michiel Lindeman nu arăta aşa cum o făcea atunci când muncea. Nu purta costum cenuşiu. Părul nu îi era dat pe spate. Era îmbrăcat cu o salopetă murdară, plină de pete albe şi gri pe umeri. Mirosea la fel ca restul clădirii.

– Ce este asta? întrebă avocatul.

Vos stătea acolo, îl privea. Bakker se sprijini de cadrul uşii. Zâmbi.

Un singur moment, de atât era nevoie. Faţa bărbatului căzu, trecu de la furie şi resentiment la groază. Încercă să trântească uşa, dar cotul lui Vos era deja acolo. Lindeman începu să strige ceva despre mandat, însă Vos împinse uşa cu umărul, cu Bakker ajutându-l, şi reuşi să îl forţeze pe avocat să se retragă în casă.

Un hol luminos, un candelabru, tablouri, covor gros. Saci cu nisip şi cu ciment sprijiniţi de peretele din dreapta. Lindeman se împiedicase sub presiunea intrării lor subite. Ghemuit la podea, ameninţând, începu să implore şi să se vaite.

– Închide uşa, ordonă Vos şi ea se conformă.

Apoi el scoase pistolul lui Theo Jansen.

21

Stă în întuneric, cu mâinile în poală, jucându-se cu degetele cu materialul acoperit de mici pătrate roz şi albe.

Atât se mai poate mişca în clipa asta. Atât i-a mai lăsat.

„Mica mea păpuşă...“

De câte ori îi spusese aşa? De câte ori se luptase cu el?

Şorţuleţ roz cu pătrăţele. Mâneci moi, bufante, din bumbac. Spatele gol.

Pantofii negri de lac au dispărut. Rochia este zdrenţuită, prea mică pentru ea.

Nu mai este fetiţa de şcoală inocentă, curioasă. Acum ştie. Acum vede, chiar legată la ochi, chiar cu banda adezivă lipită peste gură.

Camera este plină de praf şi de întuneric.

„Mica mea păpuşă, la revedere.“

Fără lumină, doar frig. Plasticul oribil îi blochează nările, îi acoperă gura. Materialul dur îi zgârie ochii.

„Bunătate“, i-a spus el.

Atât reuşise să îi spună.

Un fel de iubire.

Şi pe urmă a rămas singură. Pentru prima oară, se părea, de când intrase singură în acel loc de pe Prinsengracht într-o zi însorită, cu o viaţă întreagă în urmă. Gândind că era doar un experiment stupid, născut din plictiseală şi resentiment. Că în curând avea să o convingă pe mama ei să o lase să meargă la Bloemendaal aan Zee, la petrecere şi la plajă. Să

fie cu cei de vârsta ei. Nu cu bărbaţi trişti şi disperaţi în costume lucioase.

„Amintiri.“

Ceai condimentat cu altceva. Mese sărăcăcioase servite pe o tavă din plastic în timp ce îi asculta poveştile, implorările, scuzele. Încercând să-şi scoată din minte impulsul subit, nevoia, atacul violent, disperat, mâinile lui scoţându-i hainele, dându-le jos pe ale lui.

După aceea el plângea. Vorbea despre iubire. Dar nu era pentru ea. Pentru costum. Pentru materialul roz drăguţ. Pentru rochia pufoasă. Amintiri a ceva pierdut înainte să îi aparţină cu adevărat. Ea nu exista. Doar păpuşa exista. Şi asta nu era deloc uman.

Captivă în celula din subsol, visa cu ochii deschişi. Îşi amintea de plictiseala lejeră, liniştitoare, de acasă. Un program tv, nişte muzică. O jucărie pierdută. Stupida casa de păpuşi pe care tatăl ei i-o cumpărase şi pe care o depozitase apoi pe undeva când râsese de ea. Când râsese de el.

Acele amintiri, şi dulci, şi dureroase, îi umpleau capul obosit şi tulburat. O hrănise cu ceva de dimineaţă. Ceva diferit. Nu era acel ceai cu gust ciudat. Era suc de portocale, cu un gust dulce, metalic. Sorbise din el, îl privise. Văzuse vina şi durerea pe singura faţă pe care o cunoscuse în ultimii ani.

Pat roz. Cearşafuri roz. Perne roz.

Cât timp fusese acolo?

Nu ştia. Capul o durea, vuia.

„Vise.“

Plutea undeva lângă tavan ca o creatură încercând să se ascundă într-un colţ înalt, mai sigur. Sub ea, putea să vadă o fată tânără legată de un scaun, drogată, cu ochii acoperiţi, cu bandă adezivă la gură, închisă într-o cameră sigilată, lipsită de aer, vopsită într-o singură culoare. Care nu era speriată în timp ce otrava se răspândea prin venele ei fragile. Nu mai era îngrijorată, ci doar recunoscătoare că noaptea nesfârşită în care trăise se apropia de final.

Conştientă, de asemenea, că undeva deasupra ei lua naştere o furtună, nu apropiată, dar nici distantă.

Sunete pe care nu le mai auzise niciodată în viaţa ei nouă, neînsemnată. Alte voci, disperate, furioase.

Strigăte. Plânsete.

Pe urmă bubuitura scurtă, cataclismică, asemănătoare cu tunetul.

22

Michiel Lindeman era ghemuit la podea în salopeta lui murdară, privindu-i, speriat şi furios.

– Unde vă este mandatul? strigă el. Nu puteţi face asta...

– Uite-ţi aici mandatul, răspunse Vos, făcând un pas în faţă, îndreptând ţeava pistolului negru direct spre faţa avocatului, ridicându-l apoi spre tavan.

Trase un glonţ în aer.

– Unde este?

Bakker veni lângă el, privi în jurul ei, făcu ceea ce trebuia să facă: gândi, raţionă, încercă să îşi imagineze unde ar fi putut fi fata.

Lindeman, care nu era prost, se ridică în fund, îşi puse mâinile în jurul genunchilor, îi privi cu faţa lui de nevăstuică şi întrebă:

– Ce anume?

– Fiica mea. Ai luat-o de la acel *privehuis*. Unde este?

– Ţi-ai pierdut minţile din nou, Vos, mormăi avocatul şi scutură din cap. De data asta vei plăti.

Pistolul era din nou îndreptat spre el, mai aproape.

– Pieter, spuse Laura Bakker încet.

Îşi întinse mâna, îndreptă pistolul în altă parte.

– Cred că poate ar fi mai bine...

– Unde este? tună Vos. Tu ai fost la Poppenhuis. Rosie Jansen a confirmat...

– Rosie Jansen a murit, strigă Lindeman. Eşti suficient de nebun acum încât vorbeşti cu cadavrele?

Vos aproape își pierdu cumpătul. Ar fi făcut-o dacă Bakker nu l-ar fi ridicat pe Lindeman în picioare. Îi vorbi pe un ton rece, hotărât:

– O să aruncăm o privire pe aici, amice. Peste tot.

Îl lovi apoi și îl împinse pe hol.

În sufragerie, bucătărie, baie.

La etaj, deasupra biroului, se afla un mic cinema. Dormitoare, camere libere. Spații goale pline de nimicuri.

Încă trei etaje. Douăzeci de minute.

Nimic suspect. Nu găsiră haine de femeie. Poza vreunei păpuși. Nimic tineresc. Doar cameră după cameră luxoase în vila din Centrul Vechi a unui avocat solitar, de vârstă mijlocie.

Lindeman devenea din ce în ce mai încrezător cu fiecare pas fără rezultat.

Într-un final, ajunseră înapoi în hol. Avocatul îi amenința cu mai multă îndrăzneală, cerându-le să plece, promițând să îl sune pe de Groot. Pistolul atârna în mâna lui Vos. Nu mai erau opțiuni. Nu mai avea idei. Putea doar să își imagineze ce era mai rău: ea nu mai era, dispăruse, era moartă, într-un loc pe care nu aveau să îl afle niciodată.

Laura Bakker mergea în spatele celor doi bărbați și începuse să cerceteze tencuiala proaspătă de acolo. Își puse degetul pe ea.

– Este în continuare umed, observă ea. Treabă de amator. Unchiul meu lucrează în construcții. Nu ești deloc priceput, Lindeman.

– Dacă am să îți vreau opinia... începu avocatul.

– Oricum o primești. De ce ar face un bărbat ca tine asta?

– Bani, răspunse el, fără prea multă convingere.

Vos se apropie și privi. Nu știa nimic despre clădiri. Nu era în stare să își repare nici măcar propria barcă.

– Restul peretelui nu are nimic, continuă Bakker, înaintând de-a lungul lui, bătând în tencuială. De ce ai tencuit doar aici?

Privi uneltele și sacii goi de pe podea.

– Și toate materialele astea? Sunt pentru o lucrare mai mare.

– Vreau să plecaţi, zise Lindeman. Când am să discut cu de Groot...

– Ooo, nu marele şi răul Frank. Ne-ai speriat, spuse Bakker, care apucase o toporişcă din spatele roabei pătate cu ciment, sprijinită de zid.

– Ce naiba crezi că faci? întrebă avocatul.

Ea zâmbi şi lovi tare cu toporişca, înfigând vârful ascuţit în tencuiala proaspătă. O dată. De două ori.

Îl privi pe Vos şi spuse:

– Este o uşă în spate. Are un beci acolo, presupun, şi i-a blocat intrarea.

Lindeman încercă să fugă spre faţa casei. Vos îi puse piedică, îl prinse de guler, luă toporişca, îi dădu lui Bakker pistolul, îi spuse să îl supravegheze.

Tencuiala era umedă şi moale. După câteva lovituri, reuşi să o dea jos cu mâinile, smulgând fâşii şi bucăţi lungi până când podeaua era acoperită cu ele.

Uşa din spate era neagră, vopsită recent. Mâner din bronz. Încuiată.

Îl privi pe Lindeman, îi ceru cheile.

– Ne vedem la închisoare, îi şuieră avocatul. Agresiune. Intrare ilegală. Aceasta este casa mea...

Bakker băgă pistolul în buzunar, găsi un baros printre unelte, lovi puternic de trei ori, sfărmă încuietoarea, deschise uşa.

În spate era un întrerupător. Vos îl apucă pe Lindeman. Îl luă cu ei, apăsă butonul.

Un tub fluorescent începu să licărească sub ei. Scări lungi. Piatră goală. Laura Bakker coborî pe treptele abrupte.

– Era o pivniţă de vin, explică Lindeman precaut. Nu am mai avut nevoie de ea. Umezeala...

– Vos! strigă Bakker de dedesubt. Mai este un zid blocat aici. Probabil l-a făcut de dimineaţă, din ce pot vedea.

Cercetă locul.

– Are şi vin aici.

Bakker se întoarse la baza scărilor cu barosul atârnându-i în mână.

– Probabil că te-ai grăbit. Să închizi locul așa înainte să îți poți scoate băutura.

Vos apucă toporișca într-o mână, ținându-l pe avocat cu cealaltă. Coborâră scările, cu Lindeman în fața lui. Un perete lung, plat. Tencuială în mijloc, un dreptunghi înalt în continuare suficient de proaspăt cât să se poată vedea pete umede în anumite locuri. Își lipi urechea de perete, nu auzi nimic.

– Este o mare greșeală, vorbi din nou Lindeman. Nu știți...

– Taci din gură, îi spuse Bakker, lovind peretele.

Barosul ricoșă din perete. Vos îi dădu drumul bărbatului, izbind cu toporișca, lovitură după lovitură. Era conștient că ea lăsase barosul din mână și se repezise la perete, smulgând fâșii maronii, groase. Era conștient și că Lindeman încerca să scape de lângă ei.

– Prinde-l, îi ordonă Vos și se întoarse la lucru.

Avea deja un ritm. Un puls stabil îi alunga gândurile.

De deasupra auzi un zgomot. Un strigăt. Un țipăt. Privi în spate, îi văzu pe Bakker și pe Lindeman pe scări. O zări lovindu-l cu cizma ei dreaptă, mare, direct în tibie, trimițându-l în zbor în josul scărilor, rostogolindu-se, țipând până se opri pe podeaua rece.

– Hopa, spuse Bakker când îl văzu jos.

În mână avea o lungime de cablu. O înfășură în jurul încheieturilor avocatului, legă capătul de balustrada scărilor. Se întoarse lângă Vos, începu să lovească alături de el cu barosul.

Muncă brută. Repetitivă. Singurul lucru pe care el îl dorea în acel moment.

Ea reuși prima, însă aproape căzu în față când barosul se lovi de o altă ușă din lemn ascunsă în spatele noii tencuieli. Încă un lacăt de zdrobit. Pe urmă și ultimul obstacol fu înlăturat.

Rămaseră apoi pe loc, fără respirație, ascultându-l pe Lindeman văitându-se pe undeva, cerându-și scuze, justificându-se. Prostii despre iubire și devotament și despre cum nu îl înțelegea nimeni.

Laura Bakker lăsă jos barosul.

– Problema este, amice, tocmai asta... că te înţeleg.

Vos lovi lemnul negru, întinse mâna, găsi un întrerupător în stânga, îl apăsă.

Roz peste tot. Pereţi roz. Covor roz. Un scaun roz. Un pat roz. Şi încă ceva.

O formă pe un scaun, legată cu frânghie. Cu capul plecat în faţă. Păr blond. O siluetă subţire. O rochie de copil cu pătrăţele albe şi roz.

– Anneliese, şopti el şi intră.

PARTEA A CINCEA

NOUĂ ZILE MAI TÂRZIU

1

Vara sosi devreme. Cicliștii matinali de-a lungul canalului Prinsengracht purtau cămăși și pantaloni scurți sau fuste, ochelari de soare pe cap, în timp ce își vedeau de treburile zilnice, pedalând pe sub teii verzi.

Barca lui Vos era în continuare un dezastru. Avusese alte griji pe cap. Se ocupase de consecințele intrării în casa lui Michiel Lindeman și de arestul ulterior. Îi urmărise pe Jansen și pe avocat până la tribunal și la închisoarea unde aveau să rămână. Aceeași procedură pentru Katja Prins și Barbara Jewell. Acestea ieșiseră din închisoare pe cauțiune pentru acuzele de omor din culpă și șantaj, îndreptându-se spre o sentință cu suspendare din partea unui sistem judiciar care deja le arătase semne de clemență. Probabil la fel avea să se întâmple cu Suzi Mertens, care era cu Jansen atunci când Vos îl vizitase la închisoare. Era, poate, mai aproape de Jansen decât își dorea însuși bărbatul. Dar Vos se bucurase să o vadă acolo.

Deznodământul oferise un adevărat festin ziarelor. Un polițist corupt. Gangsteri în război. Un politician mort și partenerul lui, un avocat corupt care o răpise și o ținuse captivă pe fiica detectivului responsabil pentru combaterea crimei organizate. Și, cel mai important, descoperirea că Anneliese nu era moartă. Un fel de miracol. Totul părea făcut la comandă pentru titlurile ziarelor.

Margriet Willemsen rămăsese viceprimar al consiliului orașului, necontestată, cu reputația în cea mai mare parte nepătată.

Alex Hendriks fugise, după ce primise o sumă importantă. Plecase la Londra să își caute o altă slujbă, o viață diferită.

Apoi mass-media trecuse la alte povești. Amsterdamul putea suporta doar o anumită cantitate de scandal. Restul poveștii se potrivea cel mai bine criminalilor, fie ei avocați sau ofițeri de poliție morți, nu unei politiciene trecute prin multe, care părea să aibă un răspuns pentru orice.

De Groot renunțase la investigație în cazul plăților ilicite ale lui Mulder și Menzo. Acesta era prețul pentru faptul că privise în altă parte în cazul intrării ilegale în casa lui Lindeman.

Vos nu avea de gând să obiecteze. Anneliese era liberă, lăsând încet în urmă încarcerarea și sedativele pe care Lindeman i le dăduse. Sub durere și șocul care începea să dispară, era în continuare fiica pe care el o știa: inteligentă, curioasă, hotărâtă. Însă și diferită, în moduri pe care Vos se străduia să le înțeleagă. Existase și înainte o distanță între fiică și tată, chiar fără acest hiat extraordinar. Relația ei cu Liesbeth fusese una mai apropiată, mai intensă, mai complexă și uneori dificilă.

Erau gânduri pe care ele și le împărtășeau, despre care el nu mai auzise. Nu se îngrijora și nu îl deranja. Fiica lui urma să își revină într-o zi, așa îl asigurau doctorii. Cicatricele lăsate de încarcerarea obsedată a lui Lindeman aveau să se vindece doar peste ani de zile. Chiar și cu ajutor și consiliere era posibil ca unele să nu se vindece niciodată, nu că și-ar fi dorit să se gândească la asta în acel moment. Dar ea era vie și partea legală a cazului putea înainta fără ea. Lindeman avea să pledeze vinovat pe motive de nebunie, argumentând că el însuși fusese victima unei forme altruiste, obsesive de iubire. Nu era nevoie de martori, de interogatorii la tribunal. Avea măcar să fie scutită de asta.

Stătea așezat pe un scaun șubred pe puntea bărcii, între trandafirii care se ofileau și câteva ghivece cu ierburi aromatice, cu Sam la picioare. Micuțul câine era încântat de prezența unui tânăr pe barcă și asculta pașii răsunând în cabina de sub ei. Anneliese era cu Liesbeth, vorbeau cu vocile joase. Cotrobăind

pe barcă, găsise vechea casă de păpuşi şi, spre uşurarea lui, fusese capabilă să râdă de asta. Îi aruncase vechea acuzaţie: „Cum ai putut să o cumperi? Chiar nu mă cunoşti deloc?"

Şi cu asta, o lăsase împreună cu mama ei. Rămăsese afară, privind traficul de pe canal, oamenii care se îndreptau spre mesele şubrede de pe trotuarul din faţa Drie Vaten.

– Tată? zise ea, urcând pe punte, punându-şi perechea de ochelari de soare pe care o purta afară.

Ochii îi slăbiseră cât fusese captivă în pivniţa lui Lindeman. Făcea primii paşi ezitanţi înapoi în lume. Avea să aibă nevoie de timp.

Şi vocea i se schimbase. Câteva tonuri mai joase decât îşi amintea el. Devenise matură, îşi pierduse inocenţa.

Lângă scândura de acces se aflau două valize. Era un rămas-bun, unul temporar, totuşi unul dureros.

– De ce locuieşti aici? îl întrebă ea, trăgând un scaun firav pentru a se aşeza lângă el. Ce este în neregulă cu un apartament?

– Îmi place barca mea. O repar. Până te întorci va fi gata. O vei iubi. Când te culci auzi apa. Când te trezeşti auzi raţele. Este frumos. Nu am mai dormit atât de bine în viaţa mea. Nu în ultimele nopţi, oricum, adăugă el ridicând din umeri.

Liesbeth o urmase pe scări. Nu arăta diferit. În continuare rănită. Bănui că suferea încă după Prins.

– Nu o vei repara niciodată, comentă ea, privind strada lungă de pe ambele maluri ale podului. Nu vei avea timp. De Groot se va asigura de asta.

– S-ar putea să ai dreptate, recunoscu Vos.

Două locuri rezervate la acelaşi zbor pe care încercase să îl ia Wim Prins, direct spre Aruba. Aveau să stea în vila de acolo, cea pe care Liesbeth o vizitase în secret în timpul aventurii cu Vos. Anneliese nu ştia nimic despre asta, aşa cum nu ştia nici că Wim Prins fusese tatăl ei adevărat. Vos îi ceruse lui Liesbeth de la început să păstreze tăcerea în acele privinţe. Nu îl contrazisese.

– Îţi vei face timp să vii să ne vizitezi? întrebă Anneliese. Mama zice...

Păru nesigură.

– O să rămânem acolo şase luni sau mai mult. Trebuie să îmi revin. Să fiu altundeva...

– Dacă doctorii spun că este o idee bună... dacă aşa crezi şi tu...

Îi atinse braţul.

– Întoarce-te când te simţi pregătită. Nicio presiune. Eu nu plec niciunde.

– Mi-ar plăcea să te văd, spuse ea în acel mod calm, hotărât, pe care îl avea de mică. Arăţi de parcă ai avea nevoie de puţin soare.

– Nu îţi fă griji în privinţa mea. Dacă este timp...

Era o minciună. Amândoi o ştiau. El îşi privi ceasul. Taxiul avea să apară în curând. Vos se ridică în picioare, zâmbi când ea i se alătură.

O îmbrăţişă pe fiica lui, o sărută pe obrazul catifelat. Era înaltă şi frumoasă, în cămaşa ei de vară şi blugi noi. Părul îi era tuns scurt, nu mai avea şuviţele copilăreşti pe care şi le dorise Lindeman.

– Mă poţi găsi întotdeauna aici, spuse Vos. Te voi iubi întotdeauna. Dacă ai nevoie de mine, doar spune-mi.

Ea îşi scoase ochelarii de soare. Îşi stăpâni lacrimile. Poate copilul din ea credea că el şi Liesbeth luau în considerare o împăcare. În timp ce adultul ştia că nu era aşa şi privea întotdeauna mai sceptic.

– Am nevoie de un minut cu mama ta, îi zise el. Du-te şi bea o cafea peste drum. Este mai bună decât cea făcută de mine.

– Nu ţi-am mulţumit niciodată, nu-i aşa?

– Nu este nevoie să o faci. Îmi pare rău că mi-a luat atâta vreme. Am renunţat. Credeam că te-am pierdut. Că nu aveam ce să fac.

– Ce a schimbat lucrurile?

– Nu ce, cine. Katja Prins, presupun. Şi o tânără foarte încăpăţânată din Dokkum.

– Ce...?

– Altă dată, zise el. Nu acum.

Cu braţele în jurul umerilor lui, se întinse şi îl pupă din nou. Pe ambii obraji. Era din nou dragoste între ei. Tăcutul, dar stăruitorul devotament al familiei. Ceva ce Pieter Vos crezuse că pierduse pentru totdeauna.

Apoi ea se îndreptă spre Drie Vaten, se aşeză la o masă printre turişti, comandă o cafea. Câţiva tineri o priveau. Nu era frumoasă doar în ochii lui. Avea o inocenţă fermecătoare, care te marca, poate iluzorie. Făcea capetele să se întoarcă.

Asta fusese suficient cu trei ani în urmă, pentru obsesivul şi singuraticul Michiel Lindeman, care căutase o marionetă personală pe care să o stăpânească, să o formeze, să o adore. Mai devreme sau mai târziu avea să apară un alt bărbat. De data aceasta spera că unul bun. Şi nu prea curând.

– Eşti bine-venit să vii să ne vizitezi, Pieter, spuse Liesbeth, cu braţele încrucişate, cu faţa lipsită de emoţie, impenetrabilă. Ar fi o schimbare de la maghernița asta.

Câinele se ridică, se holbă la ea. Vos era sigur că auzise un mârâit jos.

– Îmi place maghernița asta. Jordaanul este casa mea.

Ei nu îi plăcu asta.

– Şi acum Aruba o să fie a voastră, adăugă el.

– Am vrut să mergem într-un loc cald şi însorit. Un loc în care să putem fi fericite. Liese are nevoie de asta la fel de mult ca mine.

– Este mai bine să rămâi acolo.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, nedumerită.

– Dacă asta o să vreau. Trebuie rezolvată situaţia averii lui Wim...

– Banca poate face asta. Ar trebui să o laşi în seama lor.

– Ce se întâmplă cu Bea? întrebă Liesbeth. Trece şi asta la dosarul lui Wim?

– Ce contează pentru tine?

– Am fost măritată cu el. Ţii minte?

Pusese atât de puţine întrebări. O parte din el îşi dorise ca lucrurile să fi rămas la fel.

– Am să las dosarul deschis pe moment.

Câinele se ridică și se duse spre prora, se așeză acolo, cu spatele la ei, pozând pentru camerele turiștilor de pe un vas de croazieră care înainta pe canal.

– De ce?

– Fiindcă nu el a ucis-o pe Bea. Tu ai făcut-o.

Aceeași expresie glacială. Nicio sclipire în ochi.

– Am fost naivă, spuse ea cu veselie. Am crezut că ți-ai revenit.

– Mă simt bine mersi. Cineva a șters scaunele mașinii ei.

Atenția lui Vos se îndreptă spre fiica lui. Sofia luase loc lângă ea, probabil ca să se asigure că niciunul dintre bărbați nu o va face. Cele două își sorbeau cafea. Discutau.

– Criminaliștii au crezut că asta s-a întâmplat atunci când mașina a fost trimisă în service în urmă cu câteva săptămâni. L-am pus pe Van der Berg să verifice. Lucrătorii garajului nu obișnuiesc să curețe prin frecare aceste modele. Scaunele sunt din piele. Au nevoie de lustruire.

– Te aștepți să cred...?

– Șervețelele folosite erau foarte specifice. Mai mari decât cele pe care le cumperi de la magazin. Exact de aceeași mărime cu cele pe care le întrebuințează criminaliștii noștri. Acolo unde lucrai tu în acel moment.

– Asta este tot? întrebă ea. Cel mai bun detectiv din Amsterdam. Doar atât ai?

– Este un început. Sau va fi unul, dacă te întorci din Aruba. Nici Anneliese nu vreau să rămână mai mult de șase luni. Nu dacă nu se întoarce aici și nu îmi spune în față că asta își dorește ea.

– Ticălos arogant...

– Wim a știut de la început, nu-i așa?

Vos se gândise bine. Păstrase totul pentru el.

– *De Nachtwacht* era parte a acelei vinovății, bănuiesc. Credea că putea să curețe orașul și să ispășească pentru ce aveai pe conștiință. Cred că nu a fost chiar atât de greu pentru el să sară din acel avion...

– Era un laş. Slab. Ca orice bărbat. Târfa aceea mi-a furat fiica. În timp ce tu pierdeai vremea, luând-o razna, în secţia Marnixstraat, fără să ajungi nicăieri. Ea a dus-o pe Liese la acel *privehuis*. A fost vina ei...

– Nu. Lindeman a răpit-o. Nimeni altcineva.

– Bea a început totul! Asculţi măcar? Sau eşti în continuare adormit?

Vocea ei devenise prea puternică. Un chip tânăr, preocupat, îi privea de la o masă din faţa Drie Vaten.

– Mi-am dorit doar să ştiu, rosti Liesbeth mai încet. Wim era la capătul puterilor cu acea femeie. Nu m-am dus să o ucid. Mi-a râs în faţă. Mi-a spus că ştiuse de mine şi de Wim de la început. Că ceea ce îi făcuse lui Liese era răzbunarea ei. Nu asupra mea. Asupra fiicei mele.

Asta nu îi trecuse prin minte. Ar fi trebuit să o facă, îşi dădu seama Vos.

– Şi aveai din întâmplare un pistol la tine. Nişte şerveţele de la sectorul de criminalistică din Marnixstraat ca să cureţi după aceea.

– Eu rezolvasem misterul, Pieter.

Îl împunse în piept.

– Cât timp tu nu ajungeai nicăieri. Eu am ştiut.

Un taxi alb înainta de-a lungul canalului Prinsengracht, şoferul uitându-se după cineva.

– Dacă te întorci, redeschid cazul, îi promise Vos. Voi folosi fiecare ofiţer pe care îl am până te văd la tribunal. Crede asta, dacă nu crezi altceva.

Ea zâmbi, îi făcu semn cu mâna lui Anneliese. Strigă cu o voce calmă şi prietenoasă:

– Eşti gata?

Îl privi, în continuare radiind, apoi întrebă:

– Şi să îi frângi din nou inima fiicei tale? Nu prea cred. Dacă era să o faci, o făceai acum. Nu te pune cu mine. Nu eşti în stare. Niciodată nu ai fost.

Îşi întinse braţele. Promisiunea unei ultime îmbrăţişări.

– Prefă-te. De dragul ei. Nu al meu. Bea este moartă şi îngropată. La fel şi Wim. Liese trăieşte şi nu am să las nimic pe lume să îi facă rău. Te poţi baza pe asta.

Cea mai scurtă îmbrăţişare, un sărut rece pe obraz. Apoi el le cără bagajele până la drum. O îmbrăţişă pe fiica lui o ultimă dată, îi şopti cuvinte calde la ureche, o sărută şi o privi plecând.

Rămase stând în picioare, pierdut în gândurile şi îndoielile lui, când auzi un clopoţel.

2

Sam veni fugind pe scândură, schelălăind zgomotos, se repezi spre bicicletă, își puse labele pe picioarele ei.

– Ai uitat, Vos. Nu îmi vine să cred.

Se simți lent și stupid. O tânără înaltă, pe o bicicletă modernă cu coș în față. Părul ei lung și roșu, atent periat, îi ajungea la umeri. Purta o rochie de modă veche cu model, albă și verde, tăiată chiar deasupra genunchiului. Sandale maroniu-deschis, din piele, nu cizmele negre, grele. Și o pereche modernă de ochelari de soare pe care și-i dădu de pe nas, când el o privi, pe urmă punându-i pe cap.

– Laura?

– Ar fi trebuit să știu, nu? Am căzut de acord. Ții minte?

– Arăți... diferit. Hainele. Mătușica Maartje?

– Nu face toate hainele pe care le port. Nu sunt la serviciu.

Repetă mai încet ultimele două cuvinte.

– Știi măcar ce înseamnă asta?

El își aminti promisiunea: ea putea să îl scoată pe Sam la o plimbare undeva. În acel moment, el tocmai încerca să refuze oferta de ieșire la o bere a lui Van der Berg. Nu se gândise prea mult la asta.

– Vondelpark, spuse ea, mângâind câinele pe cap după ce își sprijinise bicicleta de grilaj. Dacă este în regulă...

Coada terierului flutura ca un metronom suprasolicitat. Îl ridică, îl sărută pe cap, el îi linse fața ca răspuns, îl puse în coșul din față.

– Este nouă, zise el, arătând spre bicicletă.

– De Groot m-a confirmat pe post. Am primit scrisoarea ieri. Aşa că mi-am făcut un cadou.

– Veşti bune, spuse el, dând din cap cu înţelepciune.

– De parcă nu ai fi ştiut. Nu că ar fi avut prea mult de ales. Aş fi făcut un scandal uriaş dacă m-ar fi dat afară. După toate încurcăturile cu Katja şi Mulder. Oh... nici nu îţi poţi imagina...

– De fapt, pot.

Ea mângâie din nou câinele.

– Eşti în regulă? Pari distras.

– Niciodată nu m-am simţit mai bine, răspunse el conştient că ea se holba la cămaşa lui jerpelită, la blugii roşi, la tenişii vechi.

Un gând. Îşi ridică blugii şi arătă cu degetul. Doi ciorapi asortaţi. Roşu-aprins.

– Felicitări, zise ea. Data viitoare te găsesc în costum de gală.

– Este un început.

– Vrei să vii şi tu în parc? întrebă ea, subliniind fiecare cuvânt, ca un adult vorbind unui copil.

Vos arătă spre barcă.

– Este de muncit aici. Multă muncă.

– Vei termina vreodată?

– Probabil că nu.

– Tu vei termina vreodată?

El ezită şi răspunse tot cu o întrebare:

– Dar cine termină?

Dădu din cap spre Drie Vaten.

– Pe lângă asta... mă aşteaptă nişte rufe acolo.

– Asta este cu adevărat ruşinos.

Un rânjet sfios.

– Ştiu. Nu îl lăsa să mănânce chipsuri.

Scoase un vechi făraş din supermarket dintr-un buzunar.

– Asigură-te să cureţi...

Ea băgă mâna pe lângă căţel în coş şi îi arătă un nou pachet de punguliţe pentru mizeria lăsată de câine.

– Ultima ta şansă, Pieter Vos, spuse Laura Bakker, dându-şi jos ochelarii. A doua oară nu te mai întreb.

El ridică din umeri, zâmbi şters. O privi mormăind ceva în barbă, pornind apoi de-a lungul canalului.

Sam făcu ceva ce nu îl mai văzuse făcând vreodată. În loc să se bucure de vântul răcorindu-i blana, se întoarse şi privi femeia care îl conducea spre parc. Ea îi vorbea în timp ce pedala încet de-a lungul canalului Prinsengracht, cu părul roşu zburându-i peste umeri, părând să aibă ochi doar pentru micul animal.

Vos îşi privi barca dărăpănată, deteriorată.

Apoi se uită spre Drie Vaten, unde se serveau primele beri reci ale zilei.

Se trase de părul prea lung.

Îşi scărpină obrazul. Se simţi indecis.

Cândva, unul dintre ofițerii de vârf ai poliției din Amsterdam, succesul pe plan profesional al lui Pieter Vos se năruie când fata lui de șaisprezece ani e răpită în circumstanțe misterioase ca răzbunare a acțiunilor detectivului. Timp de doi ani după această întâmplare, el trăiește într-o ambarcațiune locuibilă, dar dărăpănată, pe Prinsengracht, unul dintre multele canale ale capitalei suedeze, și cea mai mare parte a zilei și-o petrece în Rijksmuseum, holbându-se la o Casă a Păpușilor, istorică, despre care bănuiește că ar avea legătură cu cazul fiicei sale. Vos speră cu fiecare clipă ca destinul să-i scoată în cale un indiciu cât de mic despre soarta lui Anneliese, fata pe care se învinuiește că a pierdut-o...

„David Hewson are un deosebit simț al ritmului și al locului, personajele lui dând dovadă de sentimente reale. Povestea lui din *Casa păpușilor*, despre munca de detectiv, e aparte, cu pagini interesante, tulburătoare și pline de suspans."

Choice

editura rao

ISBN 978-606-609-977-6

